

Giới thiệu Bạn Học Nhỏ

Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trường, nữ truy, sủng ngọt, HE

Độ dài: 74 chương + 4 ngoại truyện

Editor: Tà Thần

Tình trạng: Đang edit

Không hiểu sao cậu ta cứ thích gọi Dịch Thuần là "bạn học nhỏ"...

- Bạn học nhỏ Dịch Thuần...

- Bạn học nhỏ...

Cứ gọi vậy suốt ba năm.Ngày tốt nghiệp, cuối cùng thì Dịch Thuần cũng không chịu được nữa: "Nhỏ chỗ nào mà nhỏ?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Run tay

"Tiểu Diệp, ba mẹ sẽ ly hôn."

"Không được! Con không đồng ý!"

"Tiểu Diệp! Tiểu Diệp!..."

"Thật là đáng sợ, bọn họ là ai vậy anh Tiểu Quang? Bọn họ muốn mang chúng ta đi đâu? Có phải sẽ bán chúng ta lên núi không?"

"Đừng sợ, chúng ta sẽ cùng trốn thoát ra ngoài, anh sẽ cứu em"

"Được, chúng ta cùng đi!"

"Tri Diệp, mày vẫn nghĩ mày là cô công chúa à? Tao nói cho mày biết, cho dù mày có bỏ nhà đi một nghìn lần nữa thì chú Tri vẫn sẽ kết hôn với mẹ tao! Sau này búp bê, ô tô, phòng của mày đều là của tao hết! Ba của mày cũng sẽ thành của tao!"

"Hu hu, mẹ ơi!"

"Tiểu Diệp, mẹ sẽ kết hôn với chú Mạnh."

"Tại sao vậy mẹ? Không phải mẹ nói sẽ bảo vệ con cả đời này sao? Tại sao..."

"Con phải hiểu chuyện."

Tri Diệp lại gặp ác mộng.

Đã nhiều năm rồi chưa ngủ mơ, thế nhưng con ác mộng này bắt đầu giày vò cô, kể cả sau khi tỉnh dậy vẫn không quên được, làm tâm trạng cô tồi tệ suốt cả ngày.

Trong giấc mơ, mẹ đang lòng là hét muốn ly dị, về mặt đặc ý vận vẹo của Vệ Chấn Chấn, chỉ có giọng nói dịu dàng của anh Tiểu Quang, chông chắt lên nhau.

Có lẽ là do chuyện tôi nói ở mới nên gặp ác mộng.

Tri Diệp rời giường rót một cốc nước, nhét sách vở lung tung vào cặp rồi kéo khóa, đeo cặp đi học.

Vào giữa tháng chín, tuy lịch âm đã là mùa thu, nhiệt độ cao ở Hải Thành vẫn không giảm sút, đi trên đường còn nghe thấy tiếng ve gọi hè.

Lớp 10 trường Thập Tự đã khai giảng được hơn nửa tháng, các bạn học đã trải qua hết cảm giác mới mẻ, dần quen nhau hơn.

Lúc tan học, các học sinh lười biếng, ngồi tùm nãm tùm ba trong lớp tán gẫu.

Tri Diệp rất sợ trời nóng, phòng lớp 1 lại không có điều hòa, thời tiết này rất mệt mỏi, cô bèn lấy chai coca cola đã mua buổi sáng đắp lên má để hạ nhiệt.

Một lúc sau, hơi đá cũng không còn lạnh nữa.

Tri Diệp ném chai coca hết mắt lên bàn, chống cổ, giọng nói lơ đãng, "...Cậu vừa nói gì cơ? Nói lại đi."

Cô có chút không tập trung bởi vì giấc mơ ban sáng.

Lê Vi ngồi trước mặt cô, hơi tức giận lập lời nói: "Tớ báo cái tên Hứa Kỳ kia thật là quái đáng, sáng nay Phương Gia Di đi học với đôi mắt đỏ hoe..."

"Ai khóc cơ? Nữ anh hùng khóc à?"

Lê Vi nghe thấy Lục Phóng bạn cùng bàn của Tri Diệp nói chen vào thì đẩy cậu ta, "Đi ra chỗ khác để con gái nói chuyện, hổng hót cái gì!"

Lục Phóng nhìn vai một cái, chẳng tức giận, cầm quả cầu xanh, bá vai nam sinh lớp bên cạnh đi xuống tầng.

Tri Diệp ngẩng đầu nhìn bên phải bảng đen, thời khóa biểu viết tiết sau là tiết thể dục.

Vào muộn một lúc cũng không sao.

Vừa vào học hơn hai tuần nhưng danh tiếng của Tri Diệp đã lừng lẫy khắp trường.

Trường Thập Tự ở bên cạnh một trường nghề, mấy ngày sau khi khai giảng, học sinh trường nghề sang trường có chơi bóng rổ. Trong đó có một tên lưu manh háo sắc, thấy một cô gái xinh đẹp đi qua mà không xin được số điện thoại thì ép cô gái ấy phải đi ăn cơm cùng.

Cô gái kia bị dọa phát sợ, la hét cầu cứu ở dưới sân trường.

Vừa vận hóm đó Tri Diệp phải ở lại trực nhật, tan học thấy tình huống này, không nói hai lời xông lên đập tên nam sinh cao lớn kia lui lại mấy mét, cứu lấy cô gái.

Từ chuyện này, cô dù ở trong lớp hay ở trong trường đều trở thành người nổi tiếng. Dù sao trường Thập Tự toàn là học sinh gương mẫu, rất ít người dám đi qua trường nghề bên cạnh, chứ đừng nói đến học sinh mới, tan học đều phải đi đường vòng.

Mọi người đều sợ trên đường đi bị trả thù, chỉ có Tri Diệp có quyền cước phòng thân, là gan lớn, không sợ trời không sợ đất.

Vì vậy cô được gọi là "Nữ anh hùng".

Tuy nhiên, cái biệt danh này cũng không phải là lời khen, thành tích nháp học của cô rồi tung rồi mù, gần như đối số lớp. Mỗi khi giáo viên gọi phát biểu bài đầu câu lại, lập tức bị coi là học sinh cá biệt, trở thành đối tượng bị giáo viên đặc biệt chú ý.

Thật ra Tri Diệp cũng chẳng thích cái danh xưng này tí nào.

Tuy có có sức mạnh thể lực tương đối cao, nhưng ở trong lòng vẫn là một công chúa nhỏ, hành nghiệp trọng nghĩa (làm việc tốt giúp người) cũng không ngăn được tâm tình thiếu nữ.

Quan trọng hơn hết, cái tên "Nữ anh hùng" này quá là khó nghe, dễ làm người ta liên tưởng đến kẻ siêu nhân mặc đồ lót ở bên ngoài quần áo.

So sánh với cái tên này, cô vẫn cảm thấy cái tên "Tri ca" (anh Tri, kiểu chi đại nhưng mình dễ nguyên cho hay nhé) khá là lạnh lùng, có chút mùi vị phóng túng.

Nhưng mà cũng không có gì to tát.

Lê Vi lôi kéo Tri Diệp từ từ đi xuống tầng, vừa đi vừa phi nhỏ Hứa Kỳ học lớp bên.

"Diệp Tử này, Phương Gia Di kể ra cũng đáng thương, cậu nói xem chúng ta có nên giúp một chút không."

Phương Gia Di là bạn cùng bàn Lê Vi, mỗi ngày Tri Diệp đều phải nghe Lê Vi kể về cô ta tội nghiệp này nọ.

Tri Diệp lười biếng gật đầu, "Nhưng cậu báo Hứa Kỳ là anh em của Phương Gia Di còn gì, chuyện nhà người ta, dấy vào không hay. Lỡ như vô tình bị người ta ghi hận, Phương Gia Di còn phải hại hơn đấy?"

Lê Vi suy nghĩ một chút, cảm thấy cô nói rất có lý, oán hận cắn răng, "Bọn con trai thật là đáng ghét!"

Tri Diệp hơi buồn cười, xoa xoa tóc cô ấy, động tác rất ra vẻ đàn anh, "Biết rồi, vì ngồi cùng bàn của cậu nên Tri ca tờ đây cũng sẽ bảo vệ cô ấy."

***

Vừa kết thúc giờ tự học ngày thứ hai, Lê Vi liền chạy qua tìm Tri Diệp.

Cô ấy vỗ bàn rầm một cái, làm các bạn học xung quanh giật mình.

Đi hóm qua Tri Diệp không gặp ác mộng, nhưng tâm trạng cô không tốt, ngủ không ngon, có lẽ do âm thanh của điều hòa hơi ồn nên giấc ngủ chấp chờn.

Lê Vi đột nhiên xuất hiện, cô cố làm mới ngẩng được cái đầu nặng trĩch lên khỏi bàn.

"Làm sao thế?"

Lê Vi tức giận đỏ cả viên mặt, "Hôm qua Hứa Kỳ giấu sách vở của Phương Gia Di, làm buổi tối cậu ấy bị mẹ mắng một trận thì bỏ qua. Nhưng sáng nay Hứa Kỳ đứng ở cổng trường đưa quyển sách bài tập trống trơn cho Phương Gia Di, giáo viên nhìn thấy nên gọi cậu ấy ra mắng. Tri Diệp ơi, cái tên Hứa Kỳ..."

Cô ấy nghĩ lúc trước bản thân mình nhất gan thế nào, nên càng thêm tức giận.

Tri Diệp dựng thẳng cổ lên nhìn. Quả nhiên bạn cùng bàn của Lê Vi cúi đầu, đáng về bị ức hiếp cực kỳ đáng thương.

Nhiệt huyết trong lòng cô bị Lê Vi nhóm lên, xoa mái tóc rối mới ngủ dậy, vỗ bàn một cái, "Đi thôi!"

Lục Phóng vẫn ngồi cạnh cô nghe hai người nói chuyện, thấy vẻ mặt Tri Diệp thay đổi, lập tức nắm vạt áo đồng phục của cô can ngăn, "Định làm gì đấy nữ anh hùng?"

Tri Diệp nhàu mày, "Đi cảnh cáo tên kia không được bắt nạt con gái."

"Đừng làm thế, Thái Lão đầu bảo tớ phải trông chừng cậu đấy."

Thái Lão đầu là chủ nhiệm của lớp Tri Diệp, tên đầy đủ Thái Vệ Quốc.

Ngày đầu tiên đến trường, đáng về ông ta vàng vọt xanh xao như lá rau nhũn, nên bọn họ đều gọi ông ta là Thái Lão đầu.

Lục Phóng là cán bộ lớp được Thái Lão đầu chỉ định, Thái Lão đầu xếp cậu ta ngồi cạnh Tri Diệp là để Lục Phóng kèm cặp Tri Diệp học hành cho tốt, thuận tiện coi chừng không để cô gây gổ.

"Tớ có làm gì đâu." Tri Diệp nhìn cậu ta một chút, cô vẻ rất thoải mái, "Trao đổi chút cảm tình với bạn khác lớp thôi, Thái Lão đầu không có gì phải lo."

Lục Phóng hơi cạn lời nhìn cô: "Này..."

Tri Diệp nở nụ cười động viên với cậu ta, đi cùng Lê Vi ra ngoài bằng cửa sau.

Kết thúc buổi tự học sáng sẽ phải xuống sân tập thể dục, cả hành lang nhao nhao nào loạn, còn ngửi thấy các loại mùi thơm của bữa sáng.

Lớp 3 và lớp 2 chỉ cách nhau vèn vện một bức tường, đi ra khỏi cửa sau của lớp 3 là đến cửa trước của lớp 2.

Tri Diệp đi vào lớp 2, quay đầu nhìn Lê Vi một chút, "Hứa Kỳ là ai?"

"Đầu nhí..."

Cô gái ngồi bàn đầu cạnh cửa lớp đang chép bài tập, nghe thấy giọng Tri Diệp cũng không quay đầu lại mà hô to một tiếng "Hứa Kỳ! Có em gái tìm!"

Toàn bộ phòng học yên tĩnh lại một chút.

Ánh mắt của mọi người đều dồn hết lên Tri Diệp và Lê Vi.

Lê Vi phán xạ có điều kiện núp sau Tri Diệp, còn Tri Diệp lại thản nhiên để kệ bọn họ soi mói, không buồn đỏ mặt.

"Hứa Kỳ đâu?"

Ngay sau đó, một nam sinh ngồi hàng hai từ cuối đếm lên trả lời, "Ai tìm tôi thế?"

Tri Diệp nhàu mày, "Là cậu à?"

Cô nghiêng ngang, không coi ai ra gì đi đến trước bàn Hứa Kỳ.

Hứa Kỳ trông gầy gò, đeo mắt kính vuông, ngẩng đầu nhìn Tri Diệp mông lung.

"Chúng ta có quen nhau không?"

Sau khi phát sinh chuyện kia, gần như mọi người đều biết cô, nhưng Hứa Kỳ không nhớ rõ bản thân đã từng tiếp xúc với cô, càng không biết tại sao cô đột nhiên sang đây tìm mình.

Tri Diệp cười.

Vóc người của cô ở trong đám con gái không bị tính là lùn, chân tay thon nhỏ, mái tóc cắt ngắn, gò má hơi bầu bĩnh, đôi mắt to tròn lấp lánh, nhìn cả người đều vô cùng đáng yêu, một sự kết hợp hoàn hảo.

Không ai ngờ cô đột nhiên đập một chân lên trên bàn học của Hứa Kỳ.

Lục đập rất mạnh, cả người Hứa Kỳ và bàn đều bị cô đẩy ra sau rồi bật lại, âm thanh ma sát rất chói tai.

Toàn bộ bạn học đều bị một tiếng vang lớn này dọa sợ yên lặng hết.

"Cô làm gì thế!"

Bàn nâng của con trai bị khiêu khích, cậu ta vỗ mạnh xuống bàn, trừng mắt nhìn cô gái đối diện.

Khi thể của Tri Diệp rất lớn, chân vẫn đặt trên bàn, vẻ mặt thản nhiên, "Bạn học, nghe nói cậu trộm sách vở của bạn cùng lớp tôi."

Các học sinh xung quanh nghe thấy chữ "trộm" vừa phát ra liền dựng đứng lỗ tai.

Hứa Kỳ sững sờ, mặt nhất thời đỏ bừng, giờ quả đắm về phía cô, "***! Nói vớ vẩn cái gì đấy! Muốn ăn đòn à!"

Tri Diệp nở nụ cười, chỉ quyển sách bài tập trên bàn Hứa Kỳ.

Hai lớp đều học chung giáo viên, cùng tiến độ học tập, nên bài tập cũng giống nhau.

"Quen Phương Gia Di không?"

Hứa Kỳ không nói lời nào, hung tợn nhìn cô.

Bởi vì nghe cô chỉ đập một cái mà tên lùn mạnh to lớn còn lùi lại vài mét, Hứa Kỳ thì gầy còm, còn bị nhiều bạn học nhìn như vậy, không dám bật lại cô.

"Chuyện trong nhà chúng tôi liên quan gì đến cô? Lắm chuyện!"

Tri Diệp cười một tiếng.

Mấy năm qua không có ai quan tâm nên tính tình cô ngày càng ương bướng nóng nảy, dựng tới loại con trai này, không muốn nói một lời nào vô ích, chỉ muốn cho một bài học.

Đánh nhau trong trường mua vui cho người khác xem cũng không hay, ánh mắt Tri Diệp quét qua mặt bàn, nhanh tay cầm cốc trà sữa trên bàn Hứa Kỳ, rút ống hút ra, mạnh mẽ vung về phía mặt cậu ta...

Bởi vì mới làm chuyện này lần đầu, sức Tri Diệp dùng quá lớn, không ước tính được cự ly thân thể Hứa Kỳ hoặc do phản xạ động tác của cô bị hơi chếch về phía bên cạnh...

Hơn nửa cốc trà sữa của Hứa Kỳ đều bị gỏi lên tóc của bạn học ở phía sau Hứa Kỳ.

Chỉ có một ít bắn lên người Hứa Kỳ.

Tri Diệp sững sốt.

Bạn học ở đằng sau đang nắm sắp, ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tuần tử.

Giọng nói hơi khàn, có chút thiếu kiên nhẫn.

"...Ai làm?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cậu tên là gì?

Tri Diệp phản xạ theo điều kiện đặt cốc trà sữa trông không xuống.

Về mặt Hứa Kỳ có chút cười trên nỗi đau của người khác, "Anh, cái con điên này làm đấy."

Nam sinh ngồi phía sau đã đứng dậy.

Bây giờ Tri Diệp mới nhìn thấy cậu trông thế thảm ra sao, trà sữa từ trên tóc lẫn dài xuống gò má, rơi tí tách trên áo khoác đồng phục.

Dạy dỗ nhưng nằm đối tượng là một rắc rối lớn.

"Xin lỗi, mình lỡ tay."

Dung mạo nam sinh kia cực kỳ đẹp trai, thế nhưng nghe Tri Diệp nói xong, vẻ mặt hơi khó chịu, "Vậy cậu nói xem giải quyết thế nào."

Lê Vi đứng sau Tri Diệp đưa túi giấy ăn ra, sau khi mở túi đưa cho cậu vài tờ để lau qua trước đã.

Nhưng Hứa Kỳ và một nam sinh khác bên cạnh cậu cũng đã cầm túi giấy ăn, cậu cảm hơn nửa gói giấy ăn lên lau qua loa mái tóc.

Tri Diệp chớp một tiếng.

Không biết đây là vị đại gia nào.

Nam sinh lau tóc, lau qua áo đồng phục, sau đó mới lười biếng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Tri Diệp.

"Này."

"Sao thế? Cậu muốn gì? Là lỗi của mình, cậu nói đi, tôi sẽ cố gắng đáp lại."

Nam sinh nhìn cô hơi ngẩng cằm, mái tóc ngắn, đôi mắt đen, có cảm giác khó mà trách móc.

Cậu đột nhiên này lòng muốn trêu chọc.

"Vậy cậu đối quần áo đồng phục cho tôi?"

"..."

Tri Diệp sững sốt một chút.

Yêu cầu này không phải quá đáng, dù sao cũng không để người ta mặc đồng phục dính bẩn đi học được, ngày hè nóng nực, quần áo dính vào người càng khó chịu.

"Không muốn?"

Tri Diệp không nói có đồng ý không, liếc mắt nhìn Hứa Kỳ đang đứng phía trước xem kịch vui.

Hứa Kỳ theo phản xạ rụt lại "...Cô muốn gì?"

Tri Diệp suy nghĩ một chút, chỉ tay vào người Hứa Kỳ, mắt sáng quắc nhìn nam sinh: "Mặc quần áo của cậu ta được không?"

Động tác này, vẻ mặt này, giống như chỉ cần cậu gật đầu một cái, cô sẽ lột sạch Hứa Kỳ ra bằng được.

Nhạc tập thể dục buổi sáng vang lên.

Học sinh xung quanh đứng hóng hớt một lúc vẫn chưa thấy diễn biến tiếp theo, bắt đầu đi thành từng nhóm một ra ngoài.

Tri Diệp không vội, cũng không cho Hứa Kỳ đi, ngăn cậu ta đứng im.

Hứa Kỳ tức đến nổ phổi, "Con mẹ m..."

Mắt Tri Diệp tối lại, "Bạn học Hứa Kỳ, cậu nói lại đi, tôi cho mẹ cậu đến bệnh viện thăm cậu ngay hôm nay luôn nhé. Tin không?"

Chân tay Hứa Kỳ gầy guộc, khe gập lại mà nhìn như sắp gãy, Tri Diệp phán đoán qua rồi, cho dù là con trai nhưng cũng không đỡ lại được nắm đòn của cô.

Sự uy hiếp của cô đơn giản mà thô bạo, có cả khẩu khí không coi ai ra gì.

Nam sinh kia cong môi.

"Đùa thôi."

"..."

Thủ này coi như không kết.

Nam sinh không nói gì nữa, mặc đồng phục ướt nhẹp, xoay người đi ra ngoài bằng cửa sau.

Hứa Kỳ cũng nhanh chóng chạy mất dạng.

Sắc mặt Tri Diệp không tốt lắm, nhưng ánh mắt lại sáng lấp lánh.

Nam sinh bị vạ lây này, lớn lên thật đẹp.

Đáng tiếc lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ đã thể hiện ra thuộc tính "không muốn phí lời" rồi.

Do thời gian chậm trễ quá lâu, đội ngũ của lớp Tri Diệp đã đi mất rồi.

Thái lão đầu đứng dưới sân trường chặn học sinh, thấy Tri Diệp và Lê Vi tách khỏi lớp đi xuống, tức giận nhăn nhó cả mặt mày, "Đứng lại!"

"..."

"Đi đâu mà vào muộn?"

Tri Diệp có chút ở trên mây, Lê Vi chỉ sợ Thái lão đầu tức giận, vội vàng giải thích: "Xin lỗi thầy, lần này bọn em đi vệ sinh hơi lâu, lần sau sẽ nhanh hơn ạ!"

Lời nói mặt dày làm người khác không đỡ nổi.

Thái lão đầu run giống như lá rau rụng rình, chỉ tiếc mái sắt không thành kim, nhìn qua Tri Diệp, "Vào hàng ngũ nhanh lên!"

Tri Diệp tập thể dục buổi sáng không tập trung, kéo Lê Vi vào lớp thật nhanh dưới ánh mắt như muốn giết người của Thái lão đầu.

Lê Vi bị cô kéo chạy nước rút, kêu "A" vài lần liên tiếp, "Diệp Từ! Cậu gấp cái gì? Còn lúc nữa mới vào học cơ mà."

Tri Diệp kéo cô vào phòng âm nhạc ở tầng 1.

Trường Thập Từ chỉ có một lớp âm nhạc, căn bản cũng chưa vào giờ lên lớp, bình thường ở đây không có ai. Tri Diệp mở cửa, bật đèn lên, tùy tiện ngồi trên băng ghế piano.

"Vi Vi, hỏi cậu chuyện này."

Lê Vi kéo băng ghế ngồi trước mặt cô, gật đầu, "Cậu nói đi."

Hiếm hoi mới thấy Tri Diệp ngại ngùng, có lẽ hơn nửa là do nội tâm công chúa nhỏ trong lòng cô.

"Cái tên thần kinh vừa này, không phải Hứa Kỳ, cái cậu đẹp trai ý, cậu biết tên cậu ta không?"

Lê Vi sững sốt một chút.

Từ lúc học cấp 2, hai người đã là bạn cùng lớp, Lê Vi trở thành tùy tùng của đại vương Trì Diệp đã lâu, như hình với bóng, trước giờ chưa thấy cô có hứng thú với nam sinh nào.

Đây là lần đầu tiên.

Trì Diệp thấy ánh mắt của Lê Vi, thờ dãi một hồi, "Cậu ta bắt mình phải đối quần áo, phải dạy dỗ lại cậu ra chứ? Biết người biết ta, thế mới thắng được."

Lê Vi "À" một tiếng, cảm thấy lý do này hết sức bình thường, hợp với Trì Diệp mà cô ta biết.

Cô ta gật đầu, nhỏ giọng nói: "Để tớ đi hỏi thăm."

Trì Diệp xoa mái tóc ngắn, sáng khoái nói, "Cậu không biết thì mình tự đi hỏi cậu ta cũng được."

Cô nghĩ là với diện mạo của cậu ấy sẽ phải là một nhân vật nổi tiếng trong trường nữa cơ.

Bản thân cô không để ý đến các bạn học, nhưng hai năm qua Lê Vi ngày càng hướng ngoại, quan hệ bạn bè rộng, có thể sẽ biết.

Trì Diệp là tiêu chuẩn của phái hành động, lúc ăn cơm trưa, cô chặn nam sinh lớp bên ngay ở cửa phòng ăn.

Nam sinh đã thay quần áo bẩn, không biết là cậu tìm đồng phục mới ở đâu, chẳng lẽ là về nhà thay?

Suy đoán xet qua đầu Trì Diệp, chỉ trong nháy mắt, cô nở nụ cười, "Chào bạn"

Một tay nam sinh cầm đồ ăn, một tay dứt trong túi quần, dáng vẻ thực sự phong lưu phóng khoáng, bị cô cản lại cũng không bầy tỏ thái độ, lạnh lùng nói, "Có chuyện gì?"

Hai tay Trì Diệp đưa lên một cốc trà sữa, "Sáng nay có lỗi quá, xin lỗi cậu lần nữa."

Trường Thập Tử mới có quy định, buổi trưa học sinh không được ra khỏi trường, vì sợ học sinh không ăn đồ ăn canteen mà trốn ăn ngoài, rất dễ đau bụng. Vì vậy ngày nào cũng có một giáo viên tuần tra, canh chừng học sinh.

Trì Diệp cả gan làm loạn, ý vào mình có chút năng lực, vượt tường sân sau ra ngoài, mua trà sữa cạnh trường rồi treo về.

Nam sinh không nhận, chỉ nhủu mày, "Không cần đâu."

Trì Diệp không muốn bị từ chối, nhanh như chớp kéo tay nam sinh dứt trong túi quần ra, dúi trà sữa vào tay cậu.

Sau đó, Trì Diệp lùi lại hai bước, chớp đôi mắt to tròn, "Mình cũng xin lỗi rồi, có phải cậu cũng nên đáp lễ không?"

"...Là sao?"

"Mình không thích bị người khác đũa cọt."

Cô nói hươu nói vượn, nhưng thật ra người ta cũng không làm gì có lỗi với cô, chỉ là tính khí cô không tốt thôi.

Dù sao cũng là lần đầu tiên bị người khác trêu đùa.

Nhưng nói thẳng ra như thế thì lại mất mặt quá.

Nam sinh im lặng.

Trước mặt nhiều người nên không tiện ném trà sữa đi, chỉ có thể cầm theo.

"...Cậu muốn thế nào?"

Trì Diệp giả vờ ngẫm nghĩ, "Trên giảng hồ có luật lệ, trước khi tỷ thí phải xưng danh, mình là Trì Diệp, cậu tên gì? Chỉ cần nói tên cậu, chúng ta xí xóa."

Nam sinh vui vẻ cười một tiếng, "Xí xóa cái gì?"

"Xí xóa chuyện cậu trêu mình."

Nam sinh ung dung nhún cô, không nói.

Trì Diệp chưa thấy cậu trả lời thì đằng sau đã vang lên tiếng nói.

"Dịch Thuần! Dịch đại ca! Cậu nói chuyện với mỹ nữ nào thế? Đi thôi!"

"..."

Trì Diệp ngẩng đầu nhìn nam sinh ở phía sau, "Cậu tên là Dịch Thuần?"

Dịch Thuần thu lại nụ cười, cầm trà sữa đi vòng qua Trì Diệp đang chặn đường, không quay đầu lại nhìn một lần.

Trì Diệp nhìn chằm chằm bóng lưng cậu thật lâu.

Huấn luyện viên của cô từng nói, người tập võ, cho dù học môn võ nào, nam đáng người đều cao thẳng, nữ thì thanh mảnh, nhìn rất đẹp. Vì vậy cô nhiều phụ huynh muốn rèn luyện thân thể cho con em mình đều đưa đi học võ.

Trì Diệp học ở võ quán năm năm, nhưng chưa từng thấy nam sinh nào luyện võ có dáng dấp đẹp hơn bạn học này.

Dù khí chất của cậu hơi lười biếng nhưng dung nhan và dáng đi thật hoàn mỹ, vóc người cũng đẹp, rất xứng với gương mặt.

Nhìn mà rung rinh.

Cô thừa nhận, ngon lửa thiếu nữ tiềm tàng đã lâu trong lòng cô cuối cùng cũng bắt đầu cháy hừng hực!

***

Dịch Thuần và bạn đi khỏi, Trì Diệp và Lê Vi đi ăn cơm rồi trở về lớp học.

Vào buổi trưa, bên trong lớp học các nhóm tám năm tụm ba trò chuyện vô cùng ồn ào.

Trì Diệp lên tầng 2, trêu Lê Vi một chút rồi đi vào nhà vệ sinh.

Vừa vào phòng vệ sinh tiếng đóng cửa một lúc thì bên ngoài có tiếng cười nói huyền ảo bay vào.

Sau đó là tiếng mở vòi nước, mấy cô gái lười nhác tám chuyện.

Trì Diệp vốn không chú ý, nhưng kết quả nội dung trò chuyện lại đột nhiên xuất hiện tên cô.

"Nghe nói vừa nãy ở canteen, nhò đàn ông kia mua trà Dịch Thuần một cốc trà sữa."

"Cậu ấy nhận à? Ôi vãi..."

Trì Diệp đứng hình hồi lâu, mới ý thức được "nhò đàn ông" trong miệng họ hình như là chỉ cô.

Đưa trà sữa à, thế thì chắc chắn là cô rồi.

Cô dựa lưng vào vách cửa ngăn, chuẩn bị căng tai lên nghe đám nữ sinh này nói gì.

"Nhận thật à? Trời à, không phải là xara này Dịch Thuần đều không nhận đồ à? Trước có bà chị lớp 12 mang bữa sáng cho cậu ấy, còn bị vút ngay tại chỗ!"

"Có lẽ là do sợ con nhò đàn ông đó, trước giờ đàn em này không nể mặt con gái, không thể là thật sự... Ha ha ha..."

Mấy cô gái buồn chuyện hi hi ha ha, Trì Diệp ở sau vách cửa nghe lén cũng không nhận được nờ nụ cười.

Cô mở cửa ra, đi ra ngoài một cách tự nhiên

"Xin hỏi, mấy chị gái xinh đẹp ơi, cái con nhò đàn ông trong miệng các chị... Là tôi hả?"

Trì Diệp làm bộ nũng nịu, vén tóc mai ra sau, để lộ ra vành tai tinh xảo

Đàn con gái cũng không hay, làm bọn họ tức chết thì tốt hơn, cô không phải là loại người thích chịu thiệt thòi.

Trì Diệp nâng cằm, ôm cánh tay, đôi mắt ngoa ngoắt đánh giá mấy bà chị lớp 11 thích chém gió, "Sao các chị còn xấu hơn cả một con đàn ông thế này?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đọc bản kiểm điểm của cô

Mấy nữ sinh kia tức giận đến mức muốn cãi nhau, Trí Diệp cũng chẳng sợ, cười gần một tiếng, tuy không rảnh rỗi nhưng vẫn ung dung chờ bọn họ

Lúc này Lê Vi đi vào, thấy tình cảnh hai phe đối đầu, sùng sốt mất một lúc.

"Mấy người... Tranh nhau đi vệ sinh đấy à?"

"..."

Lúc hai người đã đi xa, Trí Diệp mới nói chuyện này cho Lê Vi nghe.

Lê Vi tức giận phát run, "Diệp Tử, sao cậu không nói sớm?"

Trí Diệp vui vẻ, "Định làm gì nào, cãi nhau với bọn họ hay gì?"

"..."

"Chẳng lẽ lại đánh nhau, đến lúc đó lại phiền, kệ họ nói gì thì nói." Cô cười một tiếng, "Với cả cậu không thấy bọn họ bị mình chọc giận đó mặt à!"

Giọng điệu này, có vẻ đều là người thâm mến Dịch Thuần.

Ban đầu Trí Diệp cũng hơi bực mình, nhưng ra ngoài gió mát thổi, cảm thấy chẳng đáng.

Hôm nữa chiến tranh giữa phái nữ đều do tình yêu mà ra.

Ồi, sao mà khổ thế này.

Mấy bà chị này, thật là đáng thương...

***

Cuối cùng thì chuyện Trí Diệp treo tường ra ngoài vẫn bị Thái Lão đầu phát hiện ra.

Tiết 2 buổi chiều mới bắt đầu khám sức khỏe, Thái Lão đầu kéo cô ra khỏi phòng học ra ngoài hành lang nói chuyện.

"Thầy hiệu trưởng còn hỏi tôi học sinh nữ nào mà nhanh nhẹn thế, Trí Diệp, em xem có giống em không?"

Hôm nay tình cờ lại là ngày thầy hiệu trưởng đi tuần tra buổi trưa, đứng ở phía bên kia sân trường nhìn thấy một bóng người mặc đồng phục học sinh nhảy từ bờ tường xuống. Ông ta không kịp ngăn cản, liền đi hỏi các giám thị tìm chủ nhiệm các lớp, tìm ra Trí Diệp cho bằng được.

Cô đứng lì đứng trước họng súng, nếu đổi là giáo viên khác tuần tra, ít ra còn có thể mất nhắm mắt mở cho qua.

Trí Diệp "A" một tiếng, "Em cảm ơn thầy hiệu trưởng đã khen ngợi ạ, cũng thường thôi ạ. Nếu ở thời cổ đại, đi trên tường cũng có thể xem như là một loại nghệ thuật đấy ạ."

Thái Lão đầu bị câu nói của cô chọc giận muốn học máu, "Trí Diệp!"

Trí Diệp lập tức nghiêm túc, "Thầy ơi em biết lỗi rồi ạ!"

Thái Lão đầu nhìn cô một cái.

Ông đã đi dạy học nhiều năm, dẫn dắt nhiều lớp, gặp muôn hình vạn trạng học sinh khác nhau, lớp học sinh càng về sau càng nghịch ngợm học kém, nếu không để ý sẽ sinh hư.

Vì thế nên cho dù thành tích học của Trí Diệp đối số, bài tập về nhà làm có lệ, có khi còn không làm, dù loại thời hư tật xấu, nhưng Thái Lão đầu cũng không có ý định mặc kệ cô.

Mất thấy vẻ mặt Trí Diệp vẫn vờ mặt, ông nhìn con tức giận xuống. "Trí Diệp, không phải là thầy nhắm vào em, em biết mình được trường cấp 2 chuyên thể dục để cử vào học, có khoảng cách nhất định với các bạn học khác thi đỗ vào trường nhờ thành tích, nhưng em không nên bỏ cuộc! Em thấy bạn cùng bàn học giỏi như vậy, sao không nhờ bạn kèm cặp mình cho tốt? Dồn hết tâm tư vào việc học, thầy tin em có thể làm được..."

Trí Diệp nghe ông nói cảm thấy hơi buồn ngủ, nhện một lúc mới nên được cái gật.

Thái Lão đầu càng nói càng du dương trầm bổng, cô đi vào cõi tiền nửa ngày, đột nhiên thấy có bóng người ở phía bên kia hành lang đi tới, ánh mắt chợt định thần lại.

Người tới là Dịch Thuần.

Hình như cậu vừa đi ra từ văn phòng giáo viên, trên tay còn ôm một tờ đề thi, vai rộng chân dài, chỉ đi dọc hành lang mà mang lại hiệu ứng như đang sai bước trên bục sân khấu chữ T.

Trí Diệp không tự chủ được bị vẻ ngoài của anh hấp dẫn.

Mất thấy hai người sắp chạm mặt thì Thái Lão đầu cũng kết thúc bài phát biểu, "...Ngày mai mang bản kiểm điểm 1000 chữ nộp cho thầy, không được tái phạm treo tường nữa, đã rõ chưa?"

Giọng nói Thái Lão đầu mười phần âm vang, lại đúng lúc vừa kết thúc khám sức khỏe, Dịch Thuần đi qua bên cạnh cũng nghe thấy câu nói này.

Trí Diệp thấy có vẻ cậu bị chọc cười, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Cười lên cũng cực kỳ dễ nhìn, đẹp trai hơn các minh tinh idol nam trên TV gấp mấy lần.

Vào thời điểm bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt Dịch Thuần lấp lánh như ánh sao.

Trái tim Trí Diệp không khống chế được, kịch liệt rung động.

"...Trí Diệp! Em nghe thấy không?"

Trí Diệp không để ý, lờ lững trả lời, "Em biết rồi ạ!"

Ánh mắt vẫn dõi theo dáng người vững chắc kia.

Tim đập nhanh quá.

Thịch, thịch, thịch.

Cứ như vừa chạy bộ mấy vòng, trái tim muốn nhảy ra khỏi cả lồng ngực.

Trí Diệp không nhận được che ngực vị trí trái tim

Thái Lão đầu thấy cô không bình thường, nhàu mày, "Em làm sao thế Trí Diệp?"

Trong chớp mắt, cô đột nhiên ra một quyết định rất vô trách nhiệm.

Dịch Thuần đi gần bên cô, chỉ cách có hai, ba bước.

Trí Diệp không trả lời Thái Lão đầu.

Cô xoay người, chạy tới trước mặt Dịch Thuần chặn đường cậu, một loạt động tác vô cùng trơn tru.

Dịch Thuần dừng chân, "Có việc gì?"

Trí Diệp nhìn cậu chăm chăm.

"Bạn học Dịch Thuần, mình muốn theo đuổi cậu."

"..."

"Không phải trêu đùa cậu đâu!"

Giọng nói của cô không bé nhưng tiếng loa trong phòng khám sức khỏe quá to, Thái Lão đầu đứng vài bước cách xa nhưng chẳng nghe thấy.

Chỉ có Dịch Thuần nghe thấy thôi.

Cậu cong môi, "A" một tiếng.

"Tôi biết rồi."

Dừng lại một chút, lách qua người Tri Diệp, đi vào cửa lớp 2, không còn thấy bóng nữa.

***

Bản kiểm điểm 1000 chữ, đối với Tri Diệp bình thường không viết văn thì độ khó có chút cao.

Cũng chỉ trách vận may của cô quá kém, vốn muốn để cho chuyện này bị quên đi êm đẹp, thì ngay rạng sáng hôm sau cô đi học nhân lúc chuông vào lớp còn chưa vang lên mà đã bị Thái Lão đầu đứng ở cửa túm lấy.

Thần thê Thái Lão đầu run lên như lá rau rừng rinh, "Đã viết kiểm điểm chưa?"

Tri Diệp "A" một tiếng, làm bộ bảy giờ mới nhớ, một giây sau đó cẩn thận nói dưới ánh mắt muốn giết người của Thái Lão đầu: "Thầy ơi em quên mất..."

"Tri Diệp! Em vừa phải thôi!" Thái Lão đầu vùng tay, "Không phải vào lớp tự học nữa, đến văn phòng tôi viết, tôi nhìn em viết."

"Thầy ơi, không hay đâu, sẽ ảnh hưởng đến công việc của thầy mất!"

Thái Lão đầu nhìn cô một cái, "Ti nữa thầy hiệu trưởng muốn đích thân kiểm tra bản kiểm điểm của em."

"..."

Tri Diệp không nhận được chuỗi bầy trong lòng.

Xui xẻo chết mất thôi.

Một tiết tự học không thể đủ để cô viết 1000 chữ, Thái Lão đầu vẫn kiên trì, không cho cô vào học mà phải ở lại văn phòng tiếp tục viết đến khi xong mới thôi.

Chuông báo kết thúc thể dục buổi sáng vang lên, cô mới để bút xuống nhìn qua tờ kiểm điểm dày đặc chữ, hải lòng đặt trên bàn của Thái Lão đầu.

Lúc cô vào lớp thì các bạn học cũng đã trở về.

Lục Phóng nhìn thấy Tri Diệp, cười với cô, "Xong việc rồi hả?"

Tri Diệp hơi buồn ngủ, gục xuống đáp một tiếng.

Lục Phóng nâng mắt kính lên, lục lại cặp lấy ra một cái túi MacDonald, đặt trên bàn cô.

Tri Diệp nhàu mày, "Mua cho mình à? Lớp phó có tâm vậy?"

"Ai bảo mặt cậu béo tròn như vậy?"

"..." Tri Diệp khuay tay về phía cậu ta ra về muốn đánh người, lờn cậu ta uy hiếp.

"Phương Gia Di mua cho cậu, nhưng không tiện tự đưa, phải lên lớp nhờ tôi."

Tri Diệp ngẩng đầu nhìn ghế trống của Lê Vi, nhưng Phương Gia Di ở bên cạnh thì có mặt, nhìn qua đây chăm chú như đã để ý từ lâu.

Chống lại ánh mắt Tri Diệp, nữ sinh hoảng hốt như con thỏ, luống cuống tay chân xoay người đi.

Khóc mỗi Tri Diệp cong lên, ở đằng xa nói "Cảm ơn nhé!"

Đầu nữ sinh kia càng cúi thấp hơn.

Tri Diệp nở nụ cười, tâm tình tốt lên.

Cô vừa ăn MacDonald vừa ngắm nga một bài hát.

Lục Phóng gạt khúc miệng, lời ít ý nhiều hạ kết luận, "Đồ ngốc!"

***

Vốn nghĩ là chuyện trò chuyện đã kết thúc, không ngờ thầy hiệu trưởng quyết tâm rèn luyện học sinh mới bằng cách ra một quy định mới.

Buổi trưa thứ năm hàng tuần là giờ phát thanh cổ định của trường Thập Tự, đài phát thanh này do học sinh tổ chức, coi như là một nội dung bổ sung chất lượng giáo dục của trường Thập Tự. Đài phát thanh hoạt động 30 phút từ mười hai giờ đến mười hai giờ rưỡi, giờ tự học buổi chiều. Bình thường sẽ bắt đầu bằng vài bài hát, người phát thanh kể một số câu chuyện cười, thỉnh thoảng đọc mấy bức thư nặc danh được gửi đến.

Nhưng giáo viên không cho phép yếu sấm, gửi thư nặc danh cũng nguy hiểm, nên các thiếu nam thiếu nữ này lòng xuân sẽ dùng cách ẩn ý để bày tỏ tình cảm của họ.

Nghe nói năm ngoái có một người sáng tác thơ ẩn dụ, không ai phát hiện ra manh mối, cuối cùng người đó sau khi tốt nghiệp phải tự mình nói ra.

Lúc bắt đầu phát thanh, Tri Diệp đang ở trong canteen.

Có hơi lạ đến, kể cả món ăn thích nhất là bánh gạo nấu sườn ướp mật ong cũng không ăn, ánh mắt thì thoáng đảo bốn phía.

Nhưng lại không tìm thấy người cần tìm.

Lê Vi ngồi đối diện cô, tất nhiên có thể phát hiện ra sự khác lạ này.

"Diệp Tử, cậu tìm cái cậu đẹp trai lớp bên à?"

Tri Diệp bị vạch trần tâm tư nhưng không đỏ mặt, gật đầu thừa nhận, "Ừ."

"Cậu..."

"Mình muốn hỏi cậu ấy tra sữa hôm qua uống có ngon không, làm hại mình phải viết bản kiểm điểm, nếu vị không ngon thì thật quá."

Thuận tiện thương lượng với cậu ấy làm thế nào thì sẽ theo đuổi thành công.

Tri Diệp âm thầm thêm một câu trong lòng.

Lê Vi dờ khóc dờ cười.

Nhưng tìm cả nửa ngày cũng không thấy xuất hiện.

Nếu không tìm được thì Tri Diệp cũng không ép buộc, chuyện chờ đợi.

Lê Vi nghĩ tới điều gì đó, ngừng đùa, lo lắng hỏi: "Diệp Tử, lần gần nhất đi cậu tới thăm là lúc nào? Lần đầu tiên cậu dọn ra ngoài ở, bà ấy không tới thăm cậu một chút nào à?"

Tri Diệp cười một tiếng, "Lần đầu đầu mà lần đầu, trước đó mình cũng ở một mình chỗ vô quán đó thôi."

"Không giống nhau mà..."

Cô không muốn tán gẫu chuyện trong nhà với Lê Vi nên nhanh chóng gấp vài miếng bánh gạo nhét vào miệng nhai, nhai được hai cái liền gục: "Ăn mau lên, nóng chết mất, chúng ta nhanh nhanh về lớp nào."

Phòng học cũng nóng, nhưng chỗ ngồi của Tri Diệp ngay quạt, bật quạt trần cỡ to nhất cũng đỡ nóng hơn canteen nhiều rồi.

Lúc Tri Diệp và Lê Vi ăn xong ra khỏi canteen thì thời gian phát thanh một tuần một lần cũng đã đến.

Tiếng nhạc từ cái loa rè phát ra khắp sân trường, nghe có chút chói tai.

Không biết là tài năng mới nào chọn bài "Trời mưa" giữa buổi trưa nắng chói chang, cứ như nghe bài hát này nhiệt độ có thể hạ xuống.

Bài "Trời mưa": <https://www.youtube.com/watch?v=nXCn67L4qAU>

Bài hát kết thúc, loa phát thanh truyền tới một giọng nam trầm thấp, có chút lạnh lùng.

"Tiếp theo đây..."

Bước chân Trì Diệp dừng lại.

Lê Vi cũng dừng lại theo, "Sao vậy?"

"Giọng nói này..."

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy tâm chần phần mười là giọng Dịch Thuần, rất êm tai. Dù là loa trường rè đến mấy vẫn khiến người nghe cảm động. Trước giờ cô chưa từng nghe thấy giọng nói của nam sinh nào cuốn hút như thế, mỗi thanh trầm bổng du dương như cái móc câu, nhẹ nhàng cáo vào trái tim người ta, làm nhịp tim cô tăng lên không ít.

Cậu ấy ở ban phát thanh?

Tại sao trước đây cô không để ý nhỉ?

Trì Diệp mỉm môi, vừa định nói gì lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Dịch Thuần từ từ nói tiếp.

"Một bản kiểm điểm sẽ được đọc lên. Buổi trưa ngày hôm qua..."

Mỉ mắt cô giật lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Có người buôn bán như vậy sao?

"Một học sinh lớp 3 khối 10 đã vi phạm nội quy nên phải viết kiểm điểm! Kính gửi thầy đáng kính, bây giờ em đang cảm thấy vô cùng hối hận..."

Chẳng phải đây là bản kiểm điểm sáng nay cô viết hay sao?

Thế mà lại công bố hình phạt trên đài phát thanh!

Trì Diệp nắm chặt nắm đấm, nói giỡn: "Hiệu trưởng bị bệnh đây à?"

Hành vi chất lượng thấp như thế mà cũng có thể nghĩ ra được cũng tài!

Cô không phải cô gái dễ xấu hổ, cũng không phải lần đầu tiên bị phê bình, là học sinh cá biệt trong mắt giáo viên yêu cầu phần lớn phải có một vẻ mặt đau thương bất nhập. Nếu lúc khác đài phát thanh đọc bản kiểm điểm Trì Diệp cũng không cảm thấy có gì ghê gớm.

Nhưng bây giờ Dịch Thuần đang là người đọc nó.

Vừa mới ở trước mặt người ta khoe khoang khoác lác luôn theo đuổi mà chớp mắt đã phát sinh chuyện mất mặt như thế, sao cô có thể ngẩng đầu mà sống được nữa!

Trì Diệp xoay người, chạy như bay lên tầng.

"Chờ tớ với Diệp Tử!"

Thế lực của Lê Vi kém, không hay vận động, không thể nào đuổi kịp Trì Diệp học karate đã nhiều năm.

Chỉ là cô có chạy trốn nhanh hơn nữa thì Dịch Thuần cũng không biết. Cậu vẫn bình tĩnh đọc xong bản kiểm điểm trước toàn trường.

"...Ký tên, lớp 10.3, Trì Diệp."

Vừa đúng lúc Trì Diệp chạy đến cửa phòng phát thanh.

Cô không vội vàng, đứng ở ngoài cửa chờ Dịch Thuần bật một bài hát lên, đứng đây.

Điều hòa trong phòng phát thanh rất xịn, dù trời đang nắng gắt gao nhưng Dịch Thuần không đổ chỉ một giọt mồ hôi, còn Trì Diệp đứng ngoài cửa lại rất chật vật.

Cậu cũng đã thấy Trì Diệp, "Có chuyện gì sao?"

Dừng một chút, Dịch Thuần cong môi, "Đến theo đuổi tớ à?"

Trì Diệp không quan tâm câu nói trêu chọc của cậu, sửa lại mái tóc ngắn vì chạy mà bay loạn, khẳng khẳng giữ vững kịch bản đã chuẩn bị kỹ càng từ trước.

Cô cười xinh đẹp hỏi: "Cậu uống trà sữa chưa?"

"Cái gì?"

"Hôm qua cậu có uống trà sữa mình đưa không? Cậu xem, vì mua trà sữa cho cậu mà mình bị thầy bắt quai tang thật mất mặt, cậu còn đọc bản kiểm điểm của mình nữa. Haiz, ôi ôi, nếu uống không ngon thì mình tức chết mất."

Trước kia Dịch Thuần không nhận đồ của con gái, Trương Đại Thái ở bên cạnh có cơ trời đùa, cậu suy nghĩ một lúc liền kín đáo đưa trà sữa cho Trương Đại Thái để bị miệng cậu ta.

Trà sữa Trì Diệp khổ cực mua được đều được cái bụng của người anh em cậu hấp thụ rồi.

Dịch Thuần không muốn lừa dối cô, "Tôi đã bảo không cần xin lỗi rồi mà."

Trì Diệp gật đầu, "Đột nhiên nhớ ra có thể cậu vẫn chưa nhớ tên mình."

"Đừng nhớ cái tên ghi trên bảng kiểm điểm nhé." Đầu lưỡi cô khẽ chạm vào răng đọc từng chữ một, "Trì, Diệp, giới thiệu lại lần nữa, đây là tên mình. Bạn học Dịch Thuần, rất vui làm quen với cậu. Mình nói muốn theo đuổi cậu, không phải là nói đùa đâu."

Dịch Thuần nhìn chằm chằm cô một lúc, gật đầu không nói gì, chuẩn bị lịch qua người cô đi ra ngoài.

Từ nhỏ đến lớn người nói muốn theo đuổi cậu có cả tá, nhưng có thể kiên trì để thành công hay không, vẫn là con số 0.

Nếu không phải hôm nay Trương Đại Thái xin nghỉ nhờ anh trực ban, thì đã không phát sinh chuyện rắc rối này.

Dịch Thuần chưa ra khỏi cửa phòng phát thanh thì Lê Vi cuối cùng cũng chạm rãi tới.

Cô ta thở hồng hộc, tay chống tường, giọng run rẩy, "Diệp Tử..."

Dịch Thuần dừng chân một chút.

Trì Diệp nghiêng đầu qua chỗ khác đáp lời: "Ừm."

Bước hai bước đi rồi dừng lại, ngẩng đầu nhìn Dịch Thuần, nở nụ cười: "Hôm khác gặp lại, không làm phiền cậu làm việc nữa."

"Chờ đã."

Lúc hai người sắp lướt qua nhau, Dịch Thuần gọi cô lại, xoay người nhìn cô.

Đáng người cậu rất cao, lúc nhìn cô từ trên cao, trong đôi mắt dường như có một nỗi buồn nhàn nhạt người khác.

"Trì, Diệp." Dịch Thuần nói giọng người địa phương, âm cuối cân bằng, nghe có chút mùi vị lưu luyến, "Tiểu Diệp Tử?"

Trì Diệp "A" một tiếng, "Sao thế?"

Động tác này... Chẳng lẽ đột nhiên cậu lại thích cô? Bị cô quyến rũ, tình yêu sét đánh??

Cô vui vẻ, không nhận được đưa tay lên xoa thái dương.

"Cậu là người Hải Thành?"

Trì Diệp sững sờ một lúc, bỗng nở nụ cười không đúng đắn, "Có chuyện gì? Đột nhiên hỏi vậy mình phải nói thế nào cho phải?"

Cô suy nghĩ, cân nhắc dò xét nói: "Mình cảm thấy tiến độ này quá nhanh, chúng ta vẫn nên tìm hiểu nhau trước rồi mới đến tìm hiểu gia đình thì hay hơn..."

"..."

Trên gương mặt Dịch Thuần đủ mọi màu sắc, nhưng không hề kỳ quái mà vẫn đẹp như cũ.

Cậu từ chối giải thích cho cô, cũng không hỏi thêm nữa.

Bài hát phát trên đài đã ngừng lại, Dịch Thuần quay lại trước micro, cầm một tờ giấy, háng giọng. Cậu bật micro, mở miệng lạnh nhạt nói: "Tiếp theo là bức thư của một bạn học."

***

Tri Diệp đứng đó ngáp ngừng một lúc, cũng biết không nên quấy rầy cậu nữa nên rời đi cùng Lê Vi.

Cô mở cửa thật khẽ, không chú ý ánh mắt Dịch Thuần đang nhìn mình.

Trên đường trở về lớp học, Lê Vi suy nghĩ, tò mò hỏi: "Tại sao cậu ta lại hỏi cậu là người ở đâu nhỉ?"

Cô ta đứng xem từ đầu tới cuối, cảm thấy Dịch Thuần vốn thiếu kiên nhẫn đột nhiên lại có vẻ như này lòng hiếu kỳ, tóm lại có chút kỳ quái.

Tri Diệp nháy mắt một cái, "Chịu thôi. Nhờ đâu cậu ấy đột nhiên rung động? Hoặc phát hiện bọn mình là đồng hương?"

Cô thờ dãi, "Haiz, Vi Vi, mình thực sự muốn theo đuổi cậu ấy."

Lê Vi tròn tròn mắt, "Diệp Tử, cậu nói thật hả?"

"Ai mà đùa với cậu?" Tri Diệp nắm chặt nắm đấm, "Chỉ có nam sinh đẹp trai như cậu ấy mới xứng đôi với mình!"

"..."

Nhưng chuyện này rất nhanh bị quên đi.

Bởi vì trong lớp không có điều hòa nên giờ học rất mệt mỏi, nhưng kỳ thi hàng tháng lần thứ nhất đã tới gần. Thái Bảo đầu tiên tâm dạy học mỗi ngày, tất cả học sinh không dám coi thường, đều cẩn rắng nghe giảng.

Chỉ có Tri Diệp không chú ý, thoải mái gác mặt xuống bàn ngủ gật.

Khó khăn lắm mới đến giờ tan học, cô nhét loạn sách vở vào cặp, đeo lên định rời đi.

Lục Phóng đang ngồi bên cạnh chép bài, thấy cô sắp đi, vội kêu lên một tiếng, "Nữ anh hùng đợi đã!"

Tri Diệp nghiêng đầu qua chỗ khác, "Lớp phó, phiền cậu đừng gọi mình là nữ anh hùng được không? Chúng ta đâu có đóng phim, cậu gọi thế này mình không biết phải đáp lại sao nữa."

Lục Phóng nâng kính mắt lên, cười, "Ồ, Tiểu Diệp Tử hôm nay đã chép bài chưa?"

"..."

Lục Phóng không cần nhận câu trả lời của cô, lúi quai cặp cô lại, kéo khóa xuống, nhét một quyển vở dày vào trong.

"Cậu làm gì thế?"

"Thái Bảo đầu báo tố kiểm tra vở cậu, nhưng tớ nghĩ cậu không ghi bài nên đã chép giúp cậu. Lớp phó vì dân vì nước, không cần cảm ơn."

Lục Phóng đưa ngón trỏ và ngón cái lên đồ trấn, ngón tay hướng về phía cô, có lẽ muốn thể hiện đáng vẻ bất lực nhưng lại đem lại hiệu ứng hài hước hơn.

Tri Diệp cười, "Vị huynh dài này thật cao cả, ta vô cùng cảm kích, đi nhé."

Lục Phóng nhìn cô cười, gạt mình, chưa kịp nghĩ đã tự thốt lên: "Tiểu Diệp Tử, sau khi thi xong có muốn đi đánh cầu lông với bọn tớ không?"

Tri Diệp đi tới cửa phòng học nghe Lục Phóng gọi mình, đứng bước, hơi nhàu mày, "Được!"

Đã lâu rồi cô không vận động, mỗi ngày đều ở trong lớp học, xương cốt đều cứng ngắt hết cả.

"Ok, vậy cậu ôn bài cẩn thận, tuần tới thi rồi."

Lục Phóng hép mắt cười, phát tay với cô ở phía xa.

***

Cuối tháng chín, bài kiểm tra hàng tháng của trường Thập Tử đã đến.

Ở trường Thập Tử, học hết nửa học kỳ đầu lớp 11 mới bắt đầu phân khoa chia lớp. Lớp 10 phân ra năm ban, Văn, Toán, Lý, Hóa, Ngoại Ngữ, lớp 11 phân thêm một ban Sinh Học, dù không chọn vào ban nào thì cũng coi như chuẩn bị cho kỳ thi đại học toàn quốc.

Tri Diệp ngơ ngác trải qua ba ngày thi, mệt mỏi ra khỏi phòng học.

Thái độ học tập của cô không đúng đắn, hỏi học cấp 2 thì còn lười liếm được. Năng khiếu môn thể dục đã giúp cô thi đỗ vào cánh cửa danh giá trường Thập Tử, nhưng lên cấp 3 thì hoàn toàn lỳ ra nguyên hình.

Nội dung cuộc thi này là toàn bộ những gì vừa học một tháng qua, đối với cô mà nói cứ như là sách trời, suýt chút nữa ngai trong phòng thi.

Nhưng Tri Diệp cũng không ngại kết quả, thông dong xuống tầng, đứng đợi trước cửa phòng thi của Lê Vi.

Lê Vi đeo cặp đi ra cùng dòng người, khoác tay Tri Diệp, "Đi nhé?"

"Đi thôi."

Lê Vi nở nụ cười kéo Tri Diệp mau chóng ra khỏi trường.

"Này Diệp Tử, cậu có biết đánh cầu lông không đấy?"

Tri Diệp kiểu căng hếch cằm, "Chắc luôn."

Không có môn thể dục thể thao nào cô không làm được ngoại trừ bơi lội, hầu hết đều học từ rất sớm. Dù sao có nền tảng cơ sở mấy năm học karate, đây thần kinh vận động phát triển hơn các cô gái khác nhiều.

Tuy Lê Vi quen biết Tri Diệp nhiều năm nhưng cô ta lại không giỏi vận động, thi chạy cự ly dài cũng nhờ có Tri Diệp kéo chạy mới gắng gượng đạt tiêu chuẩn, trước nay chưa từng đánh cầu lông.

Nhưng Tri Diệp muốn chơi thì Lê Vi ở một mình cũng chán, cô ta liền kéo Tri Diệp đi mua cầu lông, sẵn sàng tâm lý học chơi.

Tri Diệp không biết đường khu này, hơn nửa thời gian học cấp 2 đều ở lại vô quán, nửa nhà còn lại ở nhà mới của mẹ. Lên cấp 3 cô mới tự dọn ra ngoài ở để đỡ bị chúơng mắt, nên cũng không biết cửa hàng dụng cụ thể thao nào ở gần trường Thập Tử.

Thật ra Lê Vi cũng không biết, nhưng lại có mắt quan sát tốt, thấy một cửa hàng trên đường đi học về, bên ngoài cửa hàng treo quần áo bóng rổ, bên trong bán dụng cụ thể thao.

"Siêu thị cũng có bán đó, hay là vào thẳng Walmart..."

"Không được!" Lê Vi cắt lời, "Tớ đọc Hoàng tử Tennis, bọn họ phải chọn lựa kỹ lưỡng loại vợt, sao có thể mua bừa trong siêu thị được. Người chơi muốn giỏi thì phải dùng cây vợt tốt!"

Tri Diệp cốc đầu cô ta, "Cậu đúng là kén chọn!"

Lê Vi ôm đầu nở nụ cười, kéo cô làm nũng, "Tiểu Diệp Tử, tớ muốn đi dạo cùng cậu mà..."

Hai người vừa đi vừa cười nói khoảng 20 phút mới tới cửa hàng Lê Vi báo.

Vị trí cửa hàng này mờ không tính là quá tốt, xung quanh đều là các nhà dân cư, bên kia đường là vài con ngõ hẻm Hải Thành cũ còn sót lại, khỏi lừa dầy đặc, mở một quán ăn chưa chắc đã đắt khách, đây lại còn là một cửa hàng dụng cụ thể thao...

Tri Diệp đứng từ xa nhìn, cửa hàng còn không có tên.

Lê Vi phấn khởi lôi cô đi vào bên trong.

Cửa hàng không lớn lắm, bên trong nhét đầy đồ, ở lại vào là một kệ bóng rổ, bên trong có vài tủ kính đựng bóng rổ và bóng đá có chữ ký, thậm chí cả bóng tennis.

Có vẻ chủ cửa hàng là người thích thể thao, mở quán cũng không thiết tha chuyện mua bán.

Hai cô gái đi vào, chủ tiệm nằm thư giãn trên sofa bên trong không nhúc nhích, quyển sách đặt bên trên che kín mặt, hình như đang ngủ, vậy mà không sợ bị trộm.

Lê Vi hô một tiếng: "Chủ tiệm!"

"..."

"Chủ tiệm! Chủ tiệm! Chủ tiệm ơi bọn cháu muốn mua đồ!"

Người nằm trên sô pha cuối cùng cũng nhúc nhích một chút, đáp lại không kiên nhẫn: "Không điếc! Thích gì thì tự chọn!"

Giọng nói của ông chủ có vẻ còn rất trẻ.

"Cầu lông ở đâu ạ?"

Anh ta chỉ tay về một hướng nhưng không nói gì.

Tri Diệp tức quá hóa cười, muốn giơ chân quai đạp nhưng nhịn được xuống.

"Chủ tiệm, anh không cần bán hàng à!"

Người chủ kia nghe giọng nói lạnh lùng của cô vẫn bất động như núi, sô soạng không biết lời đâu ra một cái gương, cầu kỳ sửa lại mái tóc.

"Em gái, em xem anh đẹp trai thế này, có chút nào giống người làm ăn đầy mùi tiền đâu? Trải nghiệm cuộc sống thôi mà!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tìm đập thành thị

Lê Vi không nhận được phì cười thành tiếng.

Tri Diệp cũng lười đầu khẩu với anh ta, kéo Lê Vi vào chọn vợt.

Thật ra bọn họ không phải Hoàng tử Tennis, cũng chẳng biết lựa chọn gì, chọn bừa một cái vợt trông đẹp đẹp có thể dùng được, lưới vợt không trùng là được.

Diện tích cửa hàng khá nhỏ, Tri Diệp cũng không định giảm âm lượng, tiếng nói truyền vào tai người đang ngồi trên ghế sô pha vô cùng rõ.

"Hay chúng ta vào cửa hàng lớn mà mua, vào chỗ bé tẹo này thái độ phục vụ kém lại còn không hướng dẫn tận tình!"

Lê Vi nín cười, "Tớ thấy cũng được mà."

"Được cái gì mà được, không được!"

Chủ tiệm nghe không lọt nữa, vứt sách che mặt qua một bên, chuẩn bị đi ra "phục vụ" hai em gái thích mua đồ hiệu.

Chuông gió ở cửa kêu leng keng.

"Xin chào... Cậu đến rồi à."

"Ừm"

Chủ tiệm ra tiếp đón, vỗ vai nam sinh vừa vào, "Dịch nhi, mau ra giúp anh "phục vụ" hai con bé kia đi, bọn họ chê thái độ phục vụ của anh không niềm nở."

Tri Diệp không nhận được nữa, quay người lại, "Này, anh..."

Cô chưa dứt lời đã thấy bóng người cao gầy đứng không xa, mấy lời định buông ra lập tức nuốt trở lại.

Dịch Thuần nhàu mày, không ngờ lại gặp cô ở đây.

Chủ tiệm cũng nhận ra sự kỳ lạ, "Quen nhau à? Bầu không khí hơi quái lạ... Người yêu cũ chăng?"

"..."

"..."

Ánh mắt Dịch Thuần không thân thiện, "Biến đi"

Chủ tiệm vùi vế, "Ồi chào báo sao ánh mắt của em gái này lại nhìn trừng trừng như thế. Ban này nhìn thấy trai đẹp là anh đây còn không mở to như vậy..."

Dịch Thuần mặc kệ anh ta, bỏ cặp sách vào gian phòng bên trong.

Tri Diệp cũng không có tâm tư chọn vợt, nằm bò trên tủ kính, nháy mắt ra dấu cho chủ tiệm.

Lúc này có mới phát hiện chủ tiệm cũng còn trẻ, có lẽ hơn bọn họ mấy tuổi, da rất trắng, môi hơi hồng, tóc hơi rối, cũng là một soái ca môi hồng răng trắng.

Tri Diệp có việc cần nhờ vả, khẩu khí khác hẳn ban này một trời một vực, dường như hoàn toàn không nhớ ban này mình còn muốn đập bay anh ta vào tủ kính.

"Chủ tiệm! Em là bạn học của Dịch Thuần, tên là Tri Diệp, vừa rồi ngại quá."

Soái ca nheo mắt nhìn cô, "Em gái thức thời thật đấy."

"Vâng, vâng." Tri Diệp gật đầu liên tục, hoàn toàn không cảm thấy mất mặt, "Anh có quan hệ gì với Dịch Thuần thế?"

Soái ca sững sờ, sau đó cười phá lên, "Ha ha, em tưởng thần quá đấy, không hề quanh co loằng ngoằng!"

Tri Diệp "A" một tiếng, "Vòng vo có gì tốt?"

"Đúng thế, vòng vo không theo đuổi được Dịch Thuần, tôi chấm em rồi đó!"

Dịch Thuần đã quay ra, vỗ vào gáy soái ca.

"Đừng chém gió nữa Thẩm Lăng, hôm nay tôi đưa anh về."

"..."

Tri Diệp luôn cảm thấy, ý nghĩa sâu xa câu nói này của Dịch Thuần có nghĩa đưa về nhà cậu ấy... Cánh tay cô run lên, không nhận được giờ ngón tay cái like cho Dịch Thuần.

Đúng là kiểu bá đạo cô thích!

Dịch Thuần mặc kệ cô, nhìn quanh phát hiện ra Lê Vi là khách hàng tiềm năng đang đứng một bên xem kịch vui.

Cậu ưỡ ể oái hỏi Lê Vi "Mua hay không mua thì nhanh lên nào."

Thái độ của cả đôi nhân viên trong cửa hàng này đều kém như nhau.

Lê Vi nhận được ánh mắt của Tri Diệp, ra sức đáp trả: "Không mua!"

Tri Diệp cười để lộ hàm răng trắng đều đặn.

Cô tiếp tục dựa vào tủ kính, nháy mắt với Dịch Thuần, "Cậu quen chủ tiệm à?"

Dịch Thuần ngồi xuống ghế sô pha lúc này Thẩm Lăng vừa ngủ gật.

Thẩm Lăng rất biết điều, vò tóc rối như ô gà, "Vây anh đi vào ngủ một chút, lát nữa ăn cơm gọi anh nhé."

Tri Diệp rất hài lòng với độ biết điều của anh gá, đứng ở xa vẫy tay, "Cảm ơn chủ tiệm! Hôm khác em mời anh uống trà sữa nhé!"

Cô biểu đạt sự chân thành và mừng rỡ, suýt nữa thì nắm cả người lên tủ kính.

Đáng vẻ Dịch Thuần không hề bị lay động, mặt lạnh nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng nhưng lại có ý thăm dò.

Tri Diệp cũng không tức giận, nếu chỉ chút lạnh nhạt này mà dọa cô từ bỏ thì làm sao hái được bông hoa này?

Mấy hôm trước cô lên diễn đàn trường phát hiện, Dịch Thuần nhập học chưa đầy một tháng đã nhanh chóng đăng quang thành hoa mỹ nam.

Không trách được nhiều người thích cậu như vậy, chỉ nói chuyện với cậu một câu thôi cũng đã được nhớ tên.

Tri Diệp càng thêm tự tin.

So với mấy cô gái lấm nhem chỉ dám ở sau lưng, rõ ràng là cô vừa xinh đẹp vừa dũng cảm hơn.

Đột nhiên cô suy nghĩ đến một điểm quan trọng.

"Bạn học Dịch Thuần, nếu chúng ta đã có duyên gặp mặt, ngày mai cậu có muốn đi đánh cầu lông cùng bọn mình không?"

"Không đi."

Tri Diệp nháy mắt, "Cậu không thích chơi cầu lông à? Thế thì chơi cái khác cũng được, bóng rổ, bóng đá, hay bóng bàn thì sao?"

"..."

Dịch Thuần không nói gì, lặng lẽ lấy một quyển sách từ dưới đáy tủ ra.

Tri Diệp liếc nhìn tên quyển sách, "Điểm và đường".

Cô không đọc sách nhưng lại muốn bắt chuyện với Dịch Thuần, phải vật óc nghĩ ra đề tài, "Cậu thích học toán hả?"

Dịch Thuần cong môi, lộ ra một nụ cười.

Tri Diệp luôn cảm thấy nụ cười này của cậu có ý nghĩa cười nhạo, cô hơi tức giận lùi về sau hai bước, lấy điện thoại ra tra "Điểm và đường" trên Baidu.

Một lát sau, cô đỏ mặt lại gần, "Cậu thích đọc tiểu thuyết hư cấu à?"

Dịch Thuần bỏ sách xuống, không rảnh nhưng vẫn thư thả nhìn cô, "Tri Diệp, cậu đến đây tẩu hỏa à?"

Giọng nói của cậu không diễn cảm nhưng âm thanh lại dễ nghe, như là tiếng đàn violin tao nhã, khiến nhịp tim của người nghe đập chậm nửa nhịp.

Chỉ là ý nghĩa câu nói này biểu đạt vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Tri Diệp tức đầu, cây ngay không sợ chết đứng, "Không đầu, mình mua đồ mà. Cậu chọn cho bọn mình một bộ vợt cầu lông đi?"

"..."

Dịch Thuần không quan tâm đến cô, chậm rãi đứng lên ra phía sau cái kệ.

Lê Vi nấp ở phía sau để giấu sân khấu cho Tri Diệp, thấy Dịch Thuần đến gần, cô ta mặt không dây bằng Tri Diệp nên hơi lúng túng khi bị cậu nhìn.

Dịch Thuần hỏi lại: "Chọn được chưa?"

Trên tay Lê Vi cầm một cái vợt, không dám nói bậy dưới mắt cậu: "Chọn, chọn được rồi..."

"Thế thì ra đây thanh toán."

Tri Diệp bước vài bước qua, "Nhưng mình chưa chọn nữa mà."

"..."

"Bạn học Dịch Thuần, chọn giúp mình một bộ vợt nhé?"

Dịch Thuần nhìn lướt qua, thuận tay chỉ một cái vợt màu hồng nhạt, "Cái kia kìa."

Tri Diệp đắc ý cầm lấy, "Được, vậy thì lấy cái này. Bao nhiêu tiền? Có bảo hành không? Bảo hành thế nào? Cho mình xin cách thức liên lạc để tiện bảo hành nhà?"

"190. Không bảo hành, không mua thì để lại chỗ cũ."

Tri Diệp thoải mái trả tiền, "Minh mua."

***

Hai người đi ra xa, Lê Vi nhìn Tri Diệp ôm vợt cầu lông trong tay như ôm bảo bối, cẩn thận hỏi: "Diệp Tử, cậu không thích màu hồng sao không lấy cái màu xanh?"

Khí trời bên ngoài hạ nhiệt đã mất mẽ hơn, thì thoảng có vài cơn gió mát thoảng qua vô tương đối thoải mái, chỉ là đi đường vẫn đồ mồ hôi.

Tri Diệp ôm cái vợt thật chặt, trên trán đổ mồ hôi, ánh mắt lấp lánh, "Màu gì không quan trọng."

"Diệp Tử..."

"Vi Vi, cậu không biết vừa nãy tim mình đập nhanh thế nào đâu. Nhanh hơn cả lần đầu tiên lên võ đài thi đấu ấy."

Tri Diệp sờ vị trí trái tim, cười nói.

"Mình thích vì Dịch Thuần chọn nó."

***

Ngày thứ hai là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ Quốc khánh, sáng sớm Lê Vi đã đến nhà Tri Diệp, hai người thu xếp xong liền đến cung thể thao gặp bọn Lục Phóng.

Hoạt động thể thao của Lục Phóng lần này khá đông, đến qua cũng đến mười mấy người, một nữ nam sinh mượn sân bóng rổ bên cạnh chơi bóng rổ, những người khác đều cầm vợt cầu lông tới chơi cầu lông.

Mấy nam sinh thấy Tri Diệp từ xa đi tới liền bắt chuyện, "Nữ anh hùng đến rồi đây à!"

"Tri ca nê mặt lấm mới tới đây!"

"Hôm nay tới muộn đầu với nữ anh hùng một trận, đừng cản tôi!"

Tri Diệp cười, "Được thôi, tôi nhường cậu năm chiêu, có đánh không?"

Nam sinh kia cười một tiếng, "Ý tôi nói là đánh cầu lông mà! Võ công của cậu đánh tôi liệt nửa người mất!"

Lục chân đập bay nam sinh mấy mét không phải người bình thường nào cũng làm được.

Tri Diệp kìm cậu ta một cái, không quan tâm, vẫy tay với Lục Phóng, "Hello!"

Bởi vì Lê Vi mới chơi lần đầu tiên nên Tri Diệp không vội bắt đầu, trước tiên dạy cô ta thứ phát đồ cầu ở một phía bãi sân trống.

Thần kinh vận động của Lê Vi không nhạy, tập một hồi lâu mới phát cầu được.

Tri Diệp thở phào nhẹ nhõm, thả vợt xuống, hướng vợt về phía cô ta vỗ tay, "Phát cầu ra là tốt rồi."

Lê Vi tập lại vài lần, đột nhiên ngừng tay, nhàu mày: "Sao Hứa Kỳ cũng ở đây?"

Tri Diệp nhìn theo tầm mắt của cô ta, Hứa Kỳ đang chơi bóng rổ cách bọn họ nửa sân bóng.

Cung thể thao này mới xây rất gần trường THPT Tử, giao thông tiện lợi, nhiều hàng cơm, nên nhiều học sinh trường THPT Tử hay sang đây chơi, gặp nhau cũng không có gì ngạc nhiên.

"Hôm qua Tiểu Phương kể mẹ cậu ấy bắt cậu ấy ở nhà làm bài tập, không được ra ngoài, còn Hứa Kỳ lại được ra đây chơi bóng rổ, ời tức chết mất."

Lê Vi không nhịn được dậm chân.

Cô ta ngồi cùng bàn Phương Gia Di một tháng, thật lòng quý mến cô gái hiền lành ngoan ngoãn này.

Tri Diệp cũng không có tâm tư chơi nữa, ánh mắt quét tới quét lui trên người bọn Hứa Kỳ.

Không tìm được người, cô hơi sốt ruột.

Haiz, sớm biết có ngày hôm nay thì hôm qua đã xin phương thức liên lạc của cậu rồi!

Chương 6: Mình muốn hôn cậu

Edit: Tà để chươn 6 ư?

Trong khoảng thời gian ngắn, Trì Diệp suy nghĩ rất nhiều.

Tại sao cậu ấy không đến?

Không thích chơi bóng rổ ư?

Đáng người cao như thế, không chơi bóng rổ thật đáng tiếc.

...

Lục Phong chia người làm hai đội thi đấu, đội nào thua ở tỉ số cuối cùng phải mời đội kia ăn tối.

Vì Trì Diệp không tập trung nên chơi không tốt lắm, một lúc sau liền ra sân.

Trì Diệp không có tâm tư ăn cơm tối, gầy gầy mấy cái, kéo Lê Vi qua một bên, "Tình yêu, cậu trả giúp mình châu này nhé, tôi mình trả sau."

Lê Vi gật đầu, hỏi: "Cậu phải đi có việc à?"

Trì Diệp cười, "Mình qua cửa hàng ngày hôm qua mua chút đồ."

Đầu tiên Lê Vi "Ồ" một tiếng, sau đó trợn to hai mắt, "Diệp Tử, cậu..."

Trì Diệp tự nhiên khoác cặp lên lưng, vẫy tay, "Mình không tin."

Cô không tin, cho dù có phải đánh người mình thích, cô cũng phải theo đuổi đến cùng.

...

Buổi tối, Thẩm Lăng ngồi xem TV trong căn phòng nhỏ.

Cửa không đóng, anh chỉ cần quay đầu lại là nhìn thấy Dịch Thuần đang ngồi ghế đọc sách.

"Người anh em, đã muộn rồi còn chưa về à?"

Dịch Thuần lười biếng đáp lời, "Có việc gì mà gấp."

"Thì sợ có trong nhà cậu lo, lại gọi điện thoại cho bố mẹ cậu chứ sao."

Dịch Thuần dường như cảm thấy phiền vì anh nói nhiều quá, xoay cổ, không tiếp lời.

Thẩm Lăng không tự giác, cười, "Năm ngoái bố mẹ cậu vẫn nhắc chuyện cậu bị gãy chân hồi nhỏ. Cậu đã 16 tuổi mà họ vẫn chưa quên chuyện lúc 10 tuổi."

"Im đi."

Thẩm Lăng hỏi Dịch Thuần, "Đã tìm được cô bé sáu năm trước chưa?"

"Hôm nay anh nói nhiều quá đấy Thẩm Lăng."

Có vẻ Dịch Thuần sắp tức giận, Thẩm Lăng cuối cùng cũng im lặng, "Thôi thôi, anh không nói nữa."

Gấp sách lại, cậu đứng dậy cầm cặp sách, "Tôi về đây."

"Muộn rồi, để anh lái xe đưa cậu về..."

Leng keng...

Chuông gió kêu lên.

Khách nào mà tới muộn như vậy?

Thẩm Lăng đứng dậy ngó đầu ngoài, nhìn thấy một cô gái gầy bé tóc ngắn, chớp đôi mắt to, vẫy tay với anh, "Chú tiệm ạ."

Lại cười với Dịch Thuần, "Chào bạn học Dịch Thuần."

"Em là người hôm qua..."

Dịch Thuần cau mày ngắt lời Thẩm Lăng, "Cậu đến làm gì?"

Trì Diệp không sợ hãi, nghiêng đầu, "Mình đến mua đồ mà, không bán hàng à?"

"...Mua cái gì?"

"Mua đồng phục, ở đây có bán không? Huấn luyện viên chỉ cho mình mặc đồng phục karate thôi."

Dịch Thuần cười nhạt một tiếng, "Không có."

Đến cửa hàng nhỏ này mà mua đồng phục tập võ, nghĩ gì chứ.

Nhưng Trì Diệp không phải thực sự cần mua, sau khi học cấp 2 cô không tập võ nữa, chỉ là tìm cơ đến đây thôi.

Cô nghĩ ra cái cơ này trên đường đến đây, cần phải mua những gì ở cửa hàng này không bán.

Cô nhìn ánh mắt đắc ý của cậu, hơi thở dài đáng tiếc, "Không có à... Thôi chết rồi."

Giọng nói hơi thay đổi, "Này..."

Dịch Thuần chưa phản ứng lại, Trì Diệp đã bước đến đứng đối diện cậu rất gần.

Chiều cao hai người hơi chênh lệch, từ góc nhìn của Dịch Thuần có thể thấy rõ bờ mí cong của Trì Diệp, một lọn tóc nhỏ nghịch ngợm vén sau tai, còn có lúm đồng tiền nhỏ ở má phải khi cười lên.

Thật yếu đuối.

Chẳng giống cái đáng về hôm đó xông vào lớp cậu uy hiếp Hứa Kỳ một chút nào.

Trì Diệp đột nhiên đưa tay kéo dây mũ áo khoác của Dịch Thuần xuống khiến họ đối mặt.

Giọng nói của cô tha thiết, "Vậy lần sau mình lại tới được không?"

Dịch Thuần không động đậy, một lúc sau mới nở nụ cười.

Nụ cười này làm trái tim Trì Diệp mềm nhũn.

"Đương nhiên không được."

Dịch Thuần nắm cổ tay cô, kéo mũ mình ra, "Đừng đến nữa, cậu không cần tới đó được đâu."

Một chút hứng thú này sinh chỉ vì cô được gọi là Tiểu Diệp Tử, rồi cuộc cô có phải người kia mà Dịch Thuần đang tìm kiếm hay không, cậu sẽ tự mình điều tra.

Nghe cậu từ chối thẳng thừng, Trì Diệp nhún mày, "Tốt thôi, mình thích những người có nguyên tắc, nếu không sẽ không có cảm giác thành tựu."

Cô tự nhiên vỗ tay một cái, khuôn mặt trong sáng đáng yêu, "Nhưng không được rồi, Dịch Thuần. Mình rất ghét bị từ chối. Mỗi tình đầu của mình chỉ được phép thành công, thất bại không có cửa."

"..."

Tri Diệp đối mặt với Dịch Thuần gặng co một lúc lâu.

Cuối cùng Thẩm Lăng đứng bên cạnh không chịu nổi nữa, xô dẹp đi ra, tách hai người ra.

"Nam thanh nữ tử ôi, cửa hàng đóng cửa rồi nhé! Về nhanh lên anh còn đi ngủ, nhanh nhanh nhanh! Hai cái đứa học sinh cấp 3 buổi tối không về nhà còn làm cái gì đấy..."

Cửa hàng đã đóng cửa.

Thẩm Lăng tắt đèn bên trong, ánh đèn đường chiếu và chiếc áo Kobe số 24 trong tủ kính.

Tri Diệp không bực bội, cô cầm cặp, đứng cách Dịch Thuần một sai tay, "Cậu đừng tức giận nhé."

Dịch Thuần bị cô chọc cười.

Cậu lười nói gì thêm, xoay người rời đi.

Tri Diệp kéo tay cậu lại, chớp đôi mắt to, "Mình đưa cậu về nhà được không? Muốn rồi đi một mình không an toàn..."

Đã hơn tám giờ, không phải quá muộn nhưng ánh đèn trong hẻm nhỏ tối thui, nhờ có kẻ xấu nào nhìn trúng khuôn mặt khỏi ngỡ lạnh lùng của Dịch Thuần thì không hay.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, cô cảm thấy hơi đau lòng.

Hơn nữa trên phim ảnh đều cho thấy cảnh anh hùng cứu mỹ nhân rất dễ làm người ta động lòng.

Tri Diệp nháy mắt một cái, xác định mình đóng vai anh hùng, lập tức kích động, như thể là một giây sau sẽ gặp phải kẻ xấu để cô có đất diễn.

Đây là lần đầu tiên cô có gái nói muốn đưa cậu về nhà, Dịch Thuần dờ khóc dờ cười.

Cô gái này... Thình thoảng cũng thật ngộ nghĩnh.

"...Được không?"

Đôi mắt Dịch Thuần như chấm đen trong đêm tối, môi mông mềm mại lạnh lùng.

"Không được, cậu về nhà nhanh đi."

Tri Diệp hơi suy nghĩ, mắt không nhìn đi chỗ khác.

Một lúc sau, cô mới ảo não xoa mái tóc ngắn của mình.

"...Mình muốn hôn cậu một cái."

Sắc mặt Dịch Thuần vừa bình thường lại, lập tức cứng ngắc.

Cậu cứ tưởng mình đã quen với sự thẳng thắn của Tri Diệp, không ngờ cô còn có thể hơn cả thế nữa...

Cậu cười gằn một tiếng, "Cậu nghĩ hay ghê."

***

Chuyện này Tri Diệp không hẳn là không có thu hoạch gì, ít ra mỹ nam cũng đồng ý nói chuyện nhiều hơn vài câu với cô.

Cô vẫn nên đi quét mặt thì hơn. (Đoạn này có nghĩa kiểu scan mặt danh tính trên máy móc ý, mình cũng chưa hiểu ý nghĩa bóng?)

Nhưng kế hoạch mua sắm kỷ nghỉ Quốc khánh của Tri Diệp chưa kịp bắt đầu đã kết thúc bất ngờ.

Sáng sớm hôm sau, La Huệ đến căn phòng Tri Diệp thuê.

Tối qua Tri Diệp quá phấn khích, ngủ không yên, bảy giờ hơi buồn ngủ, cổ căng mắt, "Sao mẹ lại đến đây ạ?"

Giọng nói La Huệ nhỏ nhẹ, mang theo nét thanh tú già dặn, "Sao con không về nhà?"

Tri Diệp dụi mắt, "Con phải làm bài tập."

La Huệ đỏ mắt, "Tiểu Diệp, mẹ đối xử với con không tốt..."

Tri Diệp không chịu được tính cách của La Huệ vừa nói hai câu đã bắt đầu khóc lóc sụt sướt, cô đưa cốc nước cho mẹ, "Mẹ! Đừng nói thế chứ!"

"Sau khi mẹ tái hôn, con không thân thiết với mẹ nữa... Làm gì có đứa trẻ nào mới mười sáu tuổi đã tự dọn ra ngoài ở riêng đâu..."

Tính cách Tri Diệp không đủ nhẫn nại, nếu là người ngoài, cô đã sớm phát cáu.

Nhưng đây là mẹ cô, người mà từ năm chín tuổi cô đã thể sẽ bảo vệ và đối, cho dù có bực tức hơn nữa cũng không bao giờ thể hiện ra.

Cô ngồi cạnh La Huệ, "Mẹ, con chỉ không muốn ở trong ký túc xá thôi mà. Mẹ cũng biết ký túc xá trường Thập Tử sập xệ, dọn ra ngoài ở cũng tiện đi học chứ."

Nhà mới của La Huệ cách trường Thập Tử mười trạm tàu điện ngầm, nổi sáng bà phải xoay như chong chóng chuẩn bị bữa sáng cho Tri Diệp, chăm sóc con trai, Tri Diệp không thể ở lại nữa.

Hơn nữa cô từng sống trong đạo quán, quen với cảm giác ở một mình, ngủ nướng muộn không bị ai nói, rất sáng khoái.

La Huệ thở dài, xoa khúc mắt, tiếp tục lái nhai căn nhà: "Năm con 9 tuổi cũng là lỗi của mẹ, nếu con xảy ra chuyện gì nữa thì mẹ biết sống sao?"

Lúc nói chuyện, La Huệ vẫn giữ dáng vẻ hiền dịu, không nhanh không chậm, lúc nào mở miệng cũng nhắc chuyện hồi Tri Diệp 9 tuổi, khiến người nghe không biết phải làm sao.

Tri Diệp nói mãi mới an ủi được La Huệ, khiến bà cười.

"Không nhắc lại nữa, thu dọn chút rồi về nhà nha con?"

"Mẹ..."

"Nghỉ lễ phải về nhà chứ. Con không thích ở nhà à Tiểu Diệp?"

Tri Diệp hết cách, thu dọn vài bộ quần áo, nhét bữa mấy quyển sách vào túi, đi về nhà cùng La Huệ.

Lần này về nhà, muốn ra ngoài cũng khó khăn.

La Huệ thực sự quá yếu đuối, liên tục nói muốn Tri Diệp ở cùng bà, Tri Diệp không thể nào từ chối, không thể làm gì khác hơn là gượng gạo ở lại nhà bố dượng.

Khó khăn lắm mới tới ngày nghỉ cuối, cuối cùng Tri Diệp cũng coi như có thể trở về thế giới nhỏ của mình.

Hơn bốn giờ chiều, Tri Diệp xuống khỏi tàu điện ngầm, do dự một chút, chuyển hướng đi tới cửa hàng của Dịch Thuần.

Trong hẻm nhỏ đang là giờ nấu cơm, theo theo đường toàn tiếng cãi nhau, khoảng cách càng ngắn lại thì trái tim Tri Diệp càng nháy lên cao.

Đây là người con trai đầu tiên cô theo đuổi, Dịch Thuần có thích cô như vậy không?

Nếu là dân anh dân em trong vũ quán Tri Diệp có thể một đập hết họ xuống đất, ấn cô cảnh cáo, "Ăn nói cho cẩn thận."

Nhưng Dịch Thuần thì khác, lần đầu tiên cô không có cảm giác tự tin, chỉ sợ khiến đối phương giận thì cậu sẽ càng bài xích mình.

Cậu thích một người con gái như thế nào?

Thúy mị? Đáng yêu? Tóc dài tung bay? Học giỏi?

...

Tri Diệp đi trên đường, không kìm được nụ cười.

Dù sao cũng đều phải là cô.

Chương 7: Da trắng mặt xinh ngực khủng

Edit: Tà nỉ háo (´ω´)ﾉ

Bên trong cửa hàng, một mình Thẩm Lăng ngồi trên ghế sofa cảm hộp thức ăn xem TV.

Tri Diệp mở cửa đi vào, Thẩm Lăng ngẩng đầu nhìn lập tức cười tươi, "Nhóc con đến nữa rồi hà."Giọng nói của anh có ý trêu chọc, Tri Diệp không tức giận, đi tới cạnh Thẩm Lăng, mắt lướt qua căn phòng nhỏ đóng kín cửa, không thấy được có người không

"Chủ tiệm, Dịch Thuần có ở đây không?"

Thẩm Lăng bỏ đồ ăn xuống, nhàu mày, "Gọi nhầm người rồi."

"...Hà?"

"Dịch Thuần mới là chủ tiệm, anh làm việc cho cậu ấy."

Tri Diệp kinh ngạc.

Có vẻ mắt mà không thấy thái son, không nhìn ra được Dịch Thuần còn trẻ mà lại là cậu chủ nhỏ, thực sự là khiến người ta cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Nghĩ lại lần đầu tiên cô đến đây còn nói, cửa tiệm này không biết chọn địa điểm, chắc chắn buồn bán chả ra đâu vào đâu, Tri Diệp nghĩ mà muốn tự tát mình một cái thật mạnh.

Chắc chắn đây là phong cách của mỹ nam Dịch Thuần!

Đại ấn triều thị (1). Có lẽ đây chính là cao thủ.

(1): Người ở ẩn chân chính, dù ở tại triều đình hay nơi chợ búa cũng không thay đổi chí hướng. ◇Vương Khang Cừ 王康璩: "Tiểu ấn ẩn lũng tẩu, đại ấn ẩn triều thị" 小隱隱陵藪，大隱隱朝市 (Phản chiêu ẩn 反招隱) Người ở ẩn bình thường ẩn nơi khâu gò hương dã, bậc đại ấn ở ẩn ngay tại triều đình hoặc nơi chợ búa.

Tri Diệp tự khiển trách bản thân một phen, "Này..."

Thẩm Lăng cười vô cùng gọi dòn, "Anh tên là Thẩm Lăng, lớn hơn mấy đứa khoảng ba tuổi, em có thể gọi anh là anh Lăng."

"..."

Thẩm Lăng thấy vẻ mặt của cô, chỉ cảm thấy vui vẻ, cười đến thấy đôi giọng nói, "Dịch Thuần không có ở đây, mai các em đi học đúng không? Chắc cậu ấy đang làm bài tập rồi."

Tri Diệp "A" một tiếng, hơi thất vọng, nhưng rất nhanh khôi phục lại, "Vậy em đi về trước, em là Tri Diệp, hẹn gặp lại anh Lăng nhé."

Mãi đến khi đi ra ngoài, cô vẫn nghe thấy tiếng cười muốn ngắt đi của Thẩm Lăng.

Cô đã quyết định, muốn tấn công vào thế giới của Dịch Thuần.

Trước tiên tạo mối quan hệ với Thẩm Lăng cũng được.

***

Sau ngày đầu tiên của kỳ nghỉ Quốc khánh, tâm trạng của mọi người đều uể oải.

Sáng sớm Thái Bào đầu đã nói buổi chiều sẽ công bố kết quả và xếp hạng kỳ thi hàng tháng để mọi người chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Tri Diệp chưa quen với tháng ngày đây sớm khi trời vừa sáng, cô gục mặt xuống bàn ngủ bù, mãi đến tiết học thứ 3 mới khôi phục được một phần nguyên khí.

Lục Phóng nhìn cô ngẩng đầu uống nước, đặt bút xuống, hỏi: "Tiểu Diệp Tử, vở tớ đưa có dùng được không?"

Tri Diệp yên lặng lắc đầu, "Chán lắm"

"Chán mức nào?"

"Chẹp... Nếu trong trường này không có học sinh thứ hai nào có năng khiếu thể dục ngoài mình, thì mình có thể đứng vững vị trí thứ nhất." Cô giơ ngón tay chỉ xuống, "Thứ nhất từ dưới lên."

Lục Phóng cười bò, "Cậu còn lạc lạc quan thế cơ mà."

"Không thì thế nào? Cậu thấy có người nào có năng khiếu thể dục nữa hả?"

Tuy thành tích Tri Diệp không tốt, nhưng vào lúc tâm tình tốt thì miệng lưỡi rất trơn tru.

Giữa trưa, tiếng chuông tự học reo lên, Thái Bào đầu cảm sở điểm danh vào lớp.

Bầu không khí trở nên nghiêm túc.

"Tôi đến để thông báo kết quả thi và thứ hạng vừa rồi."

Tri Diệp ngồi ngay ngắn người lại trong ánh mắt giết người của Thái Bào đầu.

"Lần này trung bình lớp ta đứng thứ ba toàn khối, không phải quá kém, nhưng trong top 20 đứng bét, có 4 bạn ở lớp mình." Râu mép Thái Bào đầu run lên đọc tên ba học sinh nam, sau đó hét lớn một tiếng, "Tri Diệp!"

Tri Diệp "Dạ" một câu.

"Tôi có thể chấp nhận thành tích học tập của các bạn kém một chút, nhưng không thể chấp nhận thái độ học hành chảnh mồm... Tri Diệp, em nghĩ cho thật kỹ, sau khi tan học đến văn phòng tôi giải thích tại sao bài văn 800 chữ lại chỉ viết 300 chữ? Giáo viên văn của các em sáng sớm đã đến tổ cáo với tôi rồi!"

Thái Bào đầu thời râu trùng mắt, vô cùng đau lòng nói: "Thái độ học tập của em quá kém!"

Tri Diệp mím môi không nói gì.

Lục Phóng giơ ngón tay cái với cô, "Trầu bò thật."

"Không dám làm không dám nhận." Tri Diệp dùng khẩu hình trả lời.

"Đương nhiên ngoại trừ các bạn thành tích đối số thì lớp phó học tập Lục Phóng của chúng ta có tổng điểm đạt hạng nhì toàn khối..."

Lần này đối lại là Tri Diệp cảm thán, "Người anh em thật lợi hại."

"Không dám không dám"

...

Giờ tự học trưa kết thúc, bảng thông báo cuối hành lang đã dán năm mươi vị trí quang vinh đầu bảng.

Thành tích của Lê Vi không tệ lắm, vừa vận chen vào năm mươi vị trí đầu nên Tri Diệp lôi kéo cô ta đến xem bảng vàng.

Cô vừa bị Thái Bào đầu phê bình, Lê Vi lo lắng tâm trạng có không tốt nên ban đầu không muốn đi. Nhưng đáng vẻ Tri Diệp hoàn toàn không thêm dè ý, "Đi đi, xem ai lợi hại hơn cậu, cấp 2 bọn mình không có cái này, đây là lần đầu tiên mình được thấy bảng vàng vinh quang đây."

Lê Vi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tri Diệp vừa nhìn như thể phát hiện ra thế giới mới.

Cô ngừng đầu, duỗi tay chỉ vào cái tên hạng đầu bảng, "Chị em, để mình nhìn xem cái người đầu tiên lợi hại hơn cả lớp phó học tập của bọn mình là ai..."

Lê Vi cũng rất kinh ngạc, "Dịch Thuần..."

Hai người nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt đối phương.

"Chúng ta có biết người nào nữa tên Dịch Thuần không nhỉ?"

"Hình như... là không..."

Chỉ trong nháy mắt, Trì Diệp đưa ra quyết định.

"Mình quyết định phải cố gắng học tập thật tốt!"

"Tiểu Diệp Tử..."

Trì Diệp nắm nắm đấm, ánh mắt rạo rạo, "Mình muốn trở thành Hoa Mộc Lan(2) đầu tiên đọc sách! Sau đó mình sẽ đi hỏi thăm vị học bá(3) top 1 này!"

(2) Hoa Mộc Lan (tiếng Trung: 花木蘭; bính âm: Huā Mùlán; Wade–Giles: Hua1 Mu4-lan2) là một nhân vật nữ anh hùng trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc, xuất hiện lần đầu trong một truyện thơ (木蘭詩) mô tả bà sống vào khoảng đầu thời kỳ Bắc Ngụy (386-534)

Thời Bắc Ngụy có một cô gái tên Hoa Mộc Lan, mồ côi mẹ, sống cùng cha là Hoa Hồ. Từ nhỏ, cô đã thích tập võ, chơi đánh trận. Năm Hoa Mộc Lan 18 tuổi, dân tộc du mục Nhu Nhiên xâm phạm biên cảnh, quân tình khẩn cấp, toàn dân Bắc Ngụy lên đường ra trận. Hoa Mộc Lan không muốn cha già cực khổ, lên chuộc rước cha, âm thầm lên đường tòng quân. Lúc mới vào quân doanh, Hoa Mộc lan tình thông võ nghệ khiến phó doanh Văn Thái chú ý. Lần nọ, Hoa Mộc Lan vô tình tắm suối nước nóng của doanh trưởng, gặp phải Văn Thái, cô đã thương Văn Thái, nhưng nguy cơ dẫn đến uy hiếp Hoa Mộc Lan... (Nguồn wikipedia)

(3) 学霸: học bá // chỉ người học rất giỏi

"Bạn học, cậu nói học bá top 1 này là đang nói Tiểu Dịch Thuần đáng yêu của bọn tôi đúng không?"

Tiếng cười khoa trương truyền đến từ phía sau.

Trì Diệp quay đầu nhìn về hướng đó, Dịch Thuần đứng cạnh một cậu con trai, cậu ta cười xiêu vẹo cả người, sắp ngã lên Dịch Thuần.

Chỉ cần có mặt là có thể thấy Dịch Thuần khó chịu.

Giọng nói Dịch Thuần lạnh lẽo, "Cậu muốn chết à Dép?"

Là nam sinh chất phác dễ gần trước kia ăn cơm cùng cậu.Trì Diệp sờ cằm.

Trương Đại Thái không sợ Dịch Thuần, hai người bọn họ gần như là cùng nhau lớn lên từ bé, Dịch Thuần sao có thể dọa cậu ta được? Cùng lắm là bị ném ra ngoài, Trương Đại Thái da dày thịt bết, hoàn toàn không để ý sự đe dọa nhỏ này.

"Áy da, anh Dịch Thuần, anh thật hung dữ nha ~"

Trương Đại Thái đánh lên vai Dịch Thuần một cái.

Toàn bộ sắc mặt Dịch Thuần đều thay đổi, "..."

Trì Diệp ở bên cạnh mạnh mẽ nín cười, hắng giọng một cái, kéo Lê Vi đi tới gần Dịch Thuần, ngẩng đầu nhìn cậu.

"Anh Dịch Thuần, cậu kèm mình đi, chúng mình cùng tiến bộ?" Sau đó chúng mình sẽ là hai cái tên top 1, top 2, không phân cao thấp, tranh đua bên trong trường Thập Tứ?"

Dịch Thuần phẩy tay áo bỏ đi.

Trương Đại Thái bị Dịch Thuần bỏ qua nhưng không tức giận, tò mò đánh giá Trì Diệp, cười với cô, "Nữ anh hùng, cậu không biết tôi nhì, tôi là bạn cùng bàn kiểm tra mai trúc mã của Dịch Thuần, ngồi phía sau Hứa Kỳ. Hôm đó cậu đến lớp bọn tôi..."

Cậu ta làm động tác đập bàn, "Tôi ở ngay bên cạnh cậu đấy!"

Trì Diệp nhàu mày một cái, nghĩ đến với nãy Dịch Thuần gọi tên cậu ta, "Chào Dép."

"..." Trương Đại Thái giờ ngón tay cái, "Vinh hạnh quá nữ anh hùng."

Nói hai ba câu, hai người liền ăn nhập với nhau, trực tiếp hẹn hành trình một lúc nữa cùng tới văn phòng giáo viên chịu phê bình.

Trương Đại Thái cũng là một nhân vật quan trọng trong bảng xếp hạng đội số, nhưng cậu ta vẫn tốt hơn Trì Diệp một chút. Dù sao người ta cũng tự mình chân thật thi đỗ vào Thập Tứ, không giống loại người may mắn ngồi tàu hỏa như Trì Diệp.

Ba người không khách khí đi cùng nhau.

Trương Đại Thái nhìn Trì Diệp lại nhìn Lê Vi bên cạnh cô đang chăm chú quan sát, hỏi:"Nữ anh hùng, hai người các cậu ai là người thích Dịch Thuần vậy? Tôi chỉ hỏi thôi."

Thực ra lần trước cậu ta nhìn thấy Trì Diệp ở canteen đã xác nhận qua, dù sao suy nghĩ của con gái cấp 3 kỳ quái, nhiều người không dám tự mình nói ra, phải nhờ bạn thân giúp mình theo đuổi.

Nếu như là Lê Vi này, không chắc là có hy vọng... Lấy sự hiểu biết của cậu ta về Dịch Thuần, cậu thích con gái tóc dài thuần tha, nhìn rất đẹp.

Thật ra Trì nữ anh hùng trưởng thành xinh hơn Lê Vi, ngũ quan cả người đều xinh xắn, có vẻ rất đáng yêu, chỉ là tính cách...

Trương Đại Thái xuất phát từ suy nghĩ của mình, đoán là Dịch Thuần hẳn là sẽ không thích Hoa Mộc Lan.

Trì Diệp không có chút nào ngượng ngùng, chỉ vào mặt mình, "Là mình nè."

Trương Đại Thái "Ồ" một tiếng, "Nữ anh hùng xông lên!"

Trì Diệp vỗ vai cậu ta, "Ông anh, cậu tiết lộ chân tướng chút đi, Dịch Thuần thích kiểu như nào?"

Trương Đại Thái như chém đinh chặt sắt: "Thích gái đẹp!" Dừng một chút, "Không phải đàn ông con trai nào cũng đều thích con gái da trắng mặt xinh ngực nở à?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trì ca xinh đẹp nhất

Edit: Tà kánh kịt (•◡•)≡

Thứ sáu vừa tan học, Trì Diệp kéo Lê Vi tới trung tâm thương mại bên cạnh.

Lê Vi cho rằng Lê Vi kéo mình đi xem phim, "Diệp Tử, xem Avengers hay Conan?"

Về mặt Trì Diệp nghiêm túc, "Không xem phim."

"Ờ?"

"Vi Vi, đi chọn váy cho mình nhé?"

"..."

Từ lúc 10 tuổi học karate, Trì Diệp đã không mặc váy rồi.

Bình thường, cô phải tập đá chân, phải huấn luyện vận động, ở trường thì mặc đồng phục học sinh, cần bản không có cơ hội mặc váy. Hơn nữa tóc ngắn của cô không quần được, thường xuyên bay tứ tung, mặc váy cũng hơi kỳ quái.

Ngược lại từ lúc Lê Vi quen Trì Diệp chưa từng thấy cô mặc.

Đột nhiên đưa ra yêu cầu quái lạ này, Lê Vi rất ngạc nhiên, "Cậu bị làm sao vậy Diệp Tử?"

Trì Diệp sờ cằm, "Đưa ai chứ! Thích gái đẹp à? Em xem tư chất của chị Trì có được không?"

Lê Vi im lặng một lúc, nhận cười phát ngộp.

"Chị Trì của em xinh đẹp nhất quả đất, không được là không được thế nào?"

Dường như để chứng minh cho lời nói của mình, Lê Vi đột nhiên tăng vọt hứng thú, có vẻ là quyết chí muốn biến Trì Diệp thành tiên nữ mới được.

Trì Diệp quet thê ba lần không hề đau lòng, mua đủ loại váy liền váy rời. Sau đó đi ép thẳng mái tóc ngắn bù xù, cắt mái trước trán, mềm mại vén sau tai, nhìn qua thấy mỹ ngọt ngào hơn nhiều, làm ngũ quan của cô càng rõ hơn.

Sáng sớm thứ bảy, Trì Diệp mặc đồ hôm qua vừa mua, chiếc váy trắng và đi giày oxford, khoác lên người áo khoác denim màu xanh sẫm, đi xe đến cửa hàng Dịch Thuần.

(Nôm na đây là các item Tri Diệp mặc)

Thời gian còn sớm nên chưa mở cửa, Tri Diệp đến quầy hàng đối diện mua một bát mì vẫn thán, vừa ngồi ăn vừa chờ người đến.

Hon chín giờ, bóng dáng Dịch Thuần không nhanh không chậm xuất hiện trong tầm mắt Tri Diệp.

Dịch Thuần mặc hoodie màu trắng, quần jeans, đi giày thể thao, cặp sách lười biếng khoác trên vai.

Tri Diệp ngẩng mặt nhìn cậu mò chìa khóa mở cửa, đôi mắt toát ra ý cười.

Thật là đẹp trai.

Là người con trai có thể xứng đôi với Tri ca.

Sau khi Dịch Thuần đi vào, Tri Diệp ăn mì thật nhanh, cầm áo khoác trên tay, xò giày không tự nhiên, đi ra ngoài.

Giữa tháng mười, con gió bên ngoài đã có cảm giác mát mẻ, có mặc chiếc váy mỏng, vừa ra khỏi cửa đã lạnh đến run cầm cập.

Cũng may Dịch Thuần ở ngay đây, Tri Diệp cắn răng chạy qua.

Đứng trước cửa kính hít sâu một hơi, cố hắng giọng một cái, chậm chậm đẩy cửa vào.

Dịch Thuần đang đọc sách, nghe tiếng chuông gió, ngẩng đầu lên.

Lúc này Tri Diệp mới cảm thấy thẹn thùng.

Cỏ rũ mắt, ngượng ngùng sửa lại tóc.

Dịch Thuần đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, suýt chút nữa bật cười.

Lần đầu tiên thấy Tri Diệp mặc trang phục này, cậu chỉ có thể nghĩ đến đứa bé mặc quần áo người lớn.

Có chút buồn cười, nhưng cũng có chút đáng yêu.

Khó khăn lắm mới nhịn cười xuống, cậu mở miệng nói: "Ồ đây không bán váy, cậu vào nhầm rồi."

"..."

Tri Diệp nghe ra cậu đang trêu chọc mình.

Nếu là bình thường, cô có thể dùng kỹ năng trêu đùa của mình, chọc lại cậu vài câu.

Hôm nay có lại mặc thành kiểu người cậu thích mà xuất hiện, tuy không thực sự hy vọng cậu có thể khen một câu đẹp lắm, nhưng cũng không phải câu trêu chọc như vậy.

Da trắng mặt xinh ngọc nở, ngoại trừ phần ngực nở cần đảm phán, hai cái kia chắc là có đạt được tiêu chuẩn chứ?

Sao vẫn là phản ứng này?

Tri Diệp mỉm môi, mấy lần mở miệng muốn nói nhưng cuối cùng lại im lặng.

Cô buồn buồn "Ồ" một tiếng

"Mình vào nhầm rồi."

Cô quay người, chuẩn bị đẩy cửa ra ngoài.

Dịch Thuần nhàu mày.

Cậu đột nhiên có loại cảm giác hối hận kỳ lạ vào lúc nhìn Tri Diệp mỉm môi, làm đồng tiền trên má biến mất.

Hối hận gì chứ.

Dịch Thuần cười trong lòng, nhưng lời nói lại bật thốt ra.

"Chớ chứ."

Tri Diệp ngừng lại, nghiêng đầu qua chỗ khác, "Hả?"

Ngón tay Dịch Thuần siết chặt cuốn sách đang cầm, đốt ngón tay trắng bệch.

Ánh mắt cậu dính chặt vào trang sách, giọng nói rất nhẹ, nghe có chút lảng lảng, "...Bên ngoài hơi lạnh."

Tri Diệp cúi đầu nhìn váy mình mặc, ném cái túi nhỏ xuống đất, mặc áo khoác vào, bọc mình thật kín.

"Cảm ơn."

Dịch Thuần không nói gì nữa.

Chờ sau khi Tri Diệp rời đi, Dịch Thuần mới chậm rãi đứng lên, do dự một chút, đi tới trước cửa kính.

Tốc độ đi của Tri Diệp không nhanh, nhưng cũng không giống con gái bình thường.

Chân cô dài, mỗi bước đều sai bước lớn, toát ra khí thế quân lâm thiên hạ(1).

Dịch Thuần có chút buồn cười.

Cô gái nhỏ này từ đầu tới chân đều muốn nói "Tôi là người xấu chớ dây vào", nhưng thực tế nhìn kiểu gì cũng yếu đuối, mềm mại, trái tim cũng mềm mại, yếu đuối.

Rất thú vị.

Thực sự rất giống Tiểu Diệp Tử của cậu.

***

Vì bị Dịch Thuần làm khó, Tri Diệp sa sút mất mấy ngày.

Kế hoạch theo đuổi người bị tạm dừng, chờ đợi thời cơ mới để bắt đầu lại.

Lục Phóng thấy Tri Diệp suy sụp tinh thần, đẩy kính mắt, vui vẻ lấy chai coca cola lạnh ra khỏi cặp.

Coca lạnh áp vào mặt, làm cô lập tức nháy dưng, "Kể nào ám sát ta?"

Lục Phóng bị cô chọc cười, "Đồ hám"

Tri Diệp vỗ lên lưng cậu ta, sờ chai coca lạnh, "Ồ đâu đây?"

"Cô gái kia mang cho cậu." Lục Phóng nháy mắt ra hiệu Phương Gia Di.

Tri Diệp "À" một tiếng, gật đầu, tự nhiên mở nắp, uống một ngụm lớn.

Lục Phóng nghiêng người nhìn cô, chờ cô khỏi phục nguyên khí, lúc này mới hép mắt cười, hỏi: "Bị mắng à?"

"Cái gì?"

"Hình như Tri ca đang buồn."

Mấy ngày Lục Phóng gọi "Tiểu Diệp Tử" cảm giác mình như một bà mẹ, nên theo cái tên "Tri ca" Tri Diệp tự xưng mà gọi, nghe vào có cảm giác hơi đặc biệt.

"Không sao, cậu cho mình chép bài, mình sẽ không buồn nữa..."

Lục Phóng kéc có một cái, "Tiền đồ chỉ đến thế."

Hai người thuận miệng nói chuyện một lúc, một bạn học lớp bên đến cửa gọi, "Lục Phóng, thầy Thái gọi bạn!"

Lục Phóng đáp một tiếng, đứng dậy.

Tri Diệp lại nằm nhoài ra bàn, "Đi đi, chắc lại là bài thi."

Đến trường thật là phiền.

Có híp mắt thờ dài một tiếng.

Ngược lại lần này không phải bài thi, Thái Bào đầu cần Lục Phóng giúp sắp xếp thông tin đăng ký học bạ của học sinh.

Lục Phóng cầm một tờ tài liệu, ngồi vào vị trí trống trong phòng giáo viên.

Đang trong thời gian nghỉ trưa, bên ngoài hành lang ồn ào, trong văn phòng cũng có học sinh đi ra đi vào.

Dịch Thuần cũng bị chủ nhiệm lớp cậu gọi vào văn phòng.

"Dịch Thuần, em có thành tích cao nhất khối, đã suy nghĩ qua muốn chọn ban nào chưa?"

Thi đại học Hải Thành là hình thức 3 thêm 1, các môn bắt buộc của ban và môn Tiếng Anh.

Khoa tốt nhất trường Thập Tự là Vật lý, có cả đội thi tuyển Vật lý, hằng năm đều đoạt giải toàn quốc. Tỷ lệ trúng tuyển 985(2) cực kỳ cao, gần như năm mươi vị trí đầu bảng đều hướng tới ban Vật lý.

Dịch Thuần đang học năm nhất, thầy giáo ban Vật lý đã ưng cậu, muốn chủ nhiệm tham khảo ý kiến của cậu.

"Em chưa nghĩ à."

"Vậy em cứ nghĩ đi, có thể bản học bạ với phụ huynh nhé. Ban Vật lý trường ta rất tốt, đội tuyển thi đấu cũng nổi tiếng, nếu em có hứng thú, có thể tham tuyển... Lớp 11 có thể đi thi..."

Dịch Thuần "Vâng" một tiếng, gật đầu.

Chủ nhiệm lớp còn nói thêm một lúc lâu mới cho cậu đi.

Hai tay Dịch Thuần rút túi, chậm rãi đi ra ngoài. Đi ngang qua bàn Lục Phóng, cậu đột nhiên dừng bước.

Học bạ trước mặt Lục Phóng đã dày đặc.

Mắt Dịch Thuần rất tỉnh, chỉ nhìn lướt qua cũng thấy dòng chữ hàng đầu tiên.

Thông tin học sinh năm nhất lớp 3.

Ngón tay Dịch Thuần giật giật.

Cậu muốn nhìn một chút... Để xem rốt cuộc Tri Diệp có phải là Tiểu Diệp Từ kia không.

Dịch Thuần đứng tại chỗ do dự hồi lâu, lâu đến mức Lục Phóng cảm thấy ánh sáng trên đỉnh đầu bị che mất, ngẩng đầu lên.

Top 1 và top 2 toàn khối đối mặt nhau, một đứng một ngồi, bầu không khí đột nhiên phát triển theo hướng quý dị.

Lục Phóng nâng mắt kính, "Có chuyện gì à?"

Tuy cậu ta không quen Dịch Thuần nhưng Dịch Thuần vừa vào học đã nổi tiếng nhờ nhan sắc, Lục Phóng tất nhiên biết cậu là ai. Hơn nữa điểm thi đầu vào của cậu vừa vụn cao hơn Lục Phóng một điểm, mạnh mẽ dè Lục Phóng xuống vị trí thứ 2.

...Nghĩ vậy thì, đúng là cuộc đời thật định mệnh rồi.

Dịch Thuần không nghĩ nhiều như vậy, toàn bộ sự chú ý của cậu đều đặt vào cuốn học bạ kia.

Một lúc lâu cậu mới rầu rĩ mở miệng: "Không có chuyện gì."

Dịch Thuần xoay người đi ra ngoài.

Lục Phóng nhìn chằm chằm bóng lưng của cậu, cảm giác khó hiểu.

Mấy tuần nay, trong lớp rộ lên tin đồn của Dịch Thuần và Tri Diệp, tuy không có bằng chứng nhưng Tri Diệp không có ý muốn giấu diếm, càng muốn rêu rao theo đuổi Dịch Thuần.

Thái Bào đầu cũng nghe được phong phanh, tuần trước vừa gọi cậu ta lên hỏi chuyện.

Trước Lục Phóng không biết Tri Diệp phải viết kiểm điểm vì đi mua trà sữa cho ai, lần này rốt cuộc cũng biết là cho Dịch Thuần.

...

Tri Diệp uống hết coca, tiện tay ném vào thùng rác, xò giấy chạm rãi đi đến chỗ Lê Vi.

Sáng nay Thái Bào đầu vừa nói tan học sẽ đổi chỗ, chỗ ngồi xếp theo điểm thi giữa kỳ và hàng tháng, năm người đội số ngồi hàng đầu, hàng thứ hai xếp theo thứ tự lần lượt.

Đây là ngày cuối cùng Lê Vi và Phương Gia Di ngồi cùng bàn. Thành tích của Phương Gia Di rất tốt, so ra Lê Vi kém một chút, hai người có lẽ sẽ ngồi hai hàng khác nhau.

Lê Vi thấy cô đi đến, lập tức kéo tay cô, "Đi vệ sinh à?"

Tri Diệp lắc đầu, lại đi tiếp, gấp ngón tay gõ lên bàn Phương Gia Di.

Phương Gia Di cúi đầu làm bài tập, nghe tiếng gõ, ngón tay run lên theo phản xạ, run rẩy ngừng đầu lên.

Tri Diệp thờ dãi trong lòng.

Đúng là đứa nhỏ đáng thương! Nhìn dáng vẻ kia, thật giống Lê Vi hồi cấp 2.

Vì MacDonald và coca của cô ta, Tri Diệp quyết định làm gì đó để cảm ơn. Cô vốn là một người vô cùng nghĩa khí.

Cô háng giọng một cái, chớp mắt, "Phương Gia Di."

"A... A, bạn gọi mình à..."

"Cậu có muốn đi mua đồ uống với bọn tôi không?"

"..."

Tình bạn của con gái thời này rất đơn giản, nắm tay nhau đi vệ sinh, cùng tan học, nói cho nhau vài bí mật nhỏ hoặc là tám chuyện bát quái là có thể xây dựng lên một tình bạn thật nhanh, trực tiếp phát triển lên cùng sống chết, hẹn ước tương lai, đơn giản tới mức nghĩ lại mà muốn khóc.

Vì Tri Diệp mời, vành mắt Phương Gia Di đỏ lên.

Lê Vi ở bên cạnh sợ hãi cuồng cuồng chân tay, "Cậu khóc cái gì vậy Tiểu Phương..."

Tri Diệp kéo tay cô ta xách cả người lên, "Đừng khóc, đi thôi."

Phương Gia Di nở nụ cười, ra sức gật đầu, "Được!"

(1) Quân: Vua. Lân: Ở trên nhìn xuống -> Người đứng đầu cai quản thiên hạ.

(2) "Dự án 985" hay còn gọi là "Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới" là dự án xây dựng các trường Đại học trọng điểm trong những trường trọng điểm của Trung Quốc và mang tầm cỡ quốc tế.

□Các trường thuộc "dự án 985" có thể coi là những trường đứng đầu trong những trường thuộc "dự án 211", bằng tốt nghiệp của các trường trong "dự án 985" được coi là danh giá của danh giá chính vì vậy đề thi đồ và tốt nghiệp tại các trường này đều rất vất vả.

Trên trang mạng Trung Quốc từng có một video một chàng trai mang theo giấy nhập học của Đại học Thanh Hoa, lúc trên tàu hỏa, sau khi người bảo vệ tàu nhìn thấy đã hỏi mượn để xem, cười và xúc động nói rằng "Cuối cùng cũng được nhìn thấy giấy báo nhập học của Đại học Thanh Hoa, coi như mãn nguyện."

□Dưới đây là danh sách 38 ngôi trường nằm trong "dự án 985" (hiện nay có một số thông tin đã thêm 1 trường nâng con số lên 39 trường) gồm có:

- Đại học Thanh Hoa - 清华大学
- Đại học Bắc Kinh - 北京大学

- 3. Đại học khoa học kỹ thuật Trung Quốc - 中国科学技术大学
- 4. Đại học Phúc Dân - 复旦大学
- 5. Đại học quốc dân Trung Quốc - 中国人民大学
- 6. Đại học giao thông Thượng Hải - 上海交通大学
- 7. Đại học Nam Kinh - 南京大学
- 8. Đại học Đồng Tế - 同济大学
- 9. Đại học Chiết Giang - 浙江大学
- 10. Đại học Nam Khai - 南开大学
- 11. Đại học hàng không vũ trụ Bắc Kinh - 北京航空航天大学
- 12. Đại học sư phạm Bắc Kinh - 北京师范大学
- 13. Đại học Vũ Hán - 武汉大学
- 14. Đại học giao thông Tây An - 西安交通大学
- 15. Đại học Thiên Tân - 天津大学
- 16. Đại học khoa kỹ Hoa Trung - 华中科技大学
- 17. Đại học bách khoa Bắc Kinh - 北京理工大学
- 18. Đại học Đông Nam - 东南大学
- 19. Đại học Trung Sơn - 中山大学
- 20. Đại học sư phạm Hoa đông - 华东师范大学
- 21. Đại học công nghiệp Cáp Nhĩ Tân - 哈尔滨工业大学
- 22. Đại học Hạ Môn - 厦门大学
- 23. Đại học công nghiệp Tây Bắc - 西北工业大学
- 24. Đại học Trung Nam - 中南大学
- 25. Đại học bách khoa Đại Liên - 大连理工大学
- 26. Đại học Tứ Xuyên - 四川大学
- 27. Đại học khoa kỹ điện tử - 电子科技大学
- 28. Đại học bách khoa Hoa Nam - 华南理工大学
- 29. Đại học Cát Lâm - 吉林大学
- 30. Đại học Hồ Nam - 湖南大学
- 31. Đại học Trùng Khánh - 重庆大学
- 32. Đại học Sơn Đông - 山东大学
- 33. Đại học nông nghiệp Trung Quốc - 中国农业大学
- 34. Đại học hải dương Trung Quốc - 中国海洋大学
- 35. Đại học dân tộc trung ương - 中央民族大学
- 36. Đại học Đông Bắc - 东北大学
- 37. Đại học Lan Châu - 兰州大学
- 38. Đại học khoa kỹ nông lâm Tây Bắc - 西北农林科技大学

(Nguồn FB Tiếng Trung Cẩm Xù)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Yêu sớm?

Edit: Tà buông xuôi ㄣ(ˊ ˋ) ㄣ

Hai người đã biến thành nhóm ba người, Tri ca có thêm một tùy tùng nhỏ.

Đôi chỗ ngồi, Lê Vi và Phương Gia Di biến thành khoảng cách trước sau nhưng vẫn gần nhau. Tri Diệp ngồi ở "ngai vàng" bàn giữa hàng đầu, Lục Phóng ngồi ngay phía sau cô.

Cũng là khoảng cách rất thích hợp để chép bài.

Mới qua kỳ thi hàng tháng mấy ngày, đã sắp đến thi học kỳ.

Thái Bào đầu thăm dò Tri Diệp, hai tuần trước gọi cô ra nói chuyện.

"Tri Diệp này, bài thi hàng tháng của em không tốt lắm, sau này em đã cố gắng hơn chưa?"

Tri Diệp cúi thấp đầu, không nói lời nào.

Tinh khi Thái Bào đầu rất nóng nảy nhưng không phải là loại giáo viên xấu xa coi thường những học sinh có thành tích kém. Ông càng sốt ruột thay học sinh, chỉ hận không thể đi học đi thi giúp chúng.

Vì vậy gặp phải loại học sinh như Tri Diệp, ông muốn mắng cho có tinh ngộ, có mau chóng coi trọng chuyện học hành.

Tri Diệp nhất quyết không nháy vào bầy, vì vậy ngược lại Thái Bào đầu phải dùng biện pháp dụ dỗ.

"Thầy thấy dạo này em có thái độ học tập không tồi, chắc là bài thi tiếp theo sẽ có tiến bộ nhỉ? Thầy hỏi Lục Phóng rồi, bạn ấy nói gần đây em rất tích cực học bài."

Tri Diệp suốt nửa thi cười ra tiếng.

Hứng thú thi cô có, nhưng không phải giành cho học tập, là cho Dịch Thuần cơ.

Để đến gần hơn vị trí top 1, cô dùng sự kiên trì năm xưa học võ, cẩn thận làm ròng rã tám bài toán.

Kết quả mấy lần đi tìm Dịch Thuần đều không được.

Cuối cùng vẫn là Lục Phóng cảm vợ cô lên, nhìn cô thương hại.

"Tám bài đúng hai, lại còn không phải bài trắc nghiệm! Tri ca vất vả rồi!"

Tri Diệp rầu rĩ "Ừ" một tiếng, nhắc nhở cậu ta một câu, "Đừng chữa cho mình, mãi mới làm xong được, còn phải đi hỏi nữa."

Về mặt Lục Phóng có vẻ tổn thương, "Hỏi tớ không được à?"

Tri Diệp liếc mắt nhìn cậu ta ghét bỏ, "Không thích, huấn luyện viên cũ của mình nói, nếu không học thì thôi, một khi đã học thì hãy học với người giỏi nhất."

Trái tim Lục Phóng bị bắn trúng, che mặt đau đớn chạy đi.

Tri Diệp nhắc nhở một câu vọng lại: "Đến đoạn rẽ rồi kia! Coi chừng ngã nhá!"

...

Không ngờ Lục Phóng còn nói tốt giúp cô trước mặt Thái Lão đầu, Tri Diệp cảm thấy rất buồn cười, không lật đổ ý tốt của Lục Phóng.

Dù sao cứ bị gọi ra nói chuyện mãi cũng phiền.

Thái Lão đầu thấy hôm nay cô ngoan ngoãn không cãi lại, hết sức hài lòng vỗ vai cô, "Sau thi học kỳ là hợp phụ huynh, lần này phải chú ý! Tuy em là học sinh có năng khiếu thể dục được chọn vào trường Thập Tự nhưng thi đại học không được ưu ái như vậy, phải cố gắng hết mình..."

Tri Diệp gật đầu qua quýt.

Cô đột nhiên quét mắt nhìn thấy bóng người ở cửa văn phòng.

Dịch Thuần ôm sách đứng ở cửa, không biết tới làm gì.

Tri Diệp không có tâm tư tiếp tục tâm sự với Thái Lão đầu nữa, lập tức lên tiếng nói: "Thầy yên tâm ạ! Lần thi này em sẽ cố gắng được ngôi hàng cuối!"

"..."

Cô chào Thái Lão đầu, xoay người chạy ra ngoài.

Dịch Thuần vẫn đứng ở cửa, Tri Diệp vọt ra ngoài dừng trước mặt Dịch Thuần.

"Cậu đến đây làm gì thế?"

Mặt Dịch Thuần hơi cứng lại, ánh mắt nhìn qua, ngừng khi bình tĩnh, "Chờ người"

Tri Diệp "À" một tiếng, ngừng đầu nhìn chằm chằm Dịch Thuần một lúc, đột nhiên cười, "Dịch Thuần, cậu đẹp trai như thế sao không cười nhiều lên."

"..."

"Mình đến cửa hàng tìm cậu nhưng không gặp, anh Lăng nói dạo này cậu bận rộn, cậu bận gì thế?"

Dịch Thuần mỉm cười, "Không phải chuyện liên quan đến cậu."

Tri Diệp không nhụt chí, cô là người càng khó khăn càng dũng cảm, "Nhưng cậu có thể tiết lộ cho mình mà"

"Không được"

"Được thôi" Cô gật đầu, tìm trong túi áo khoác đồng phục kẹp hoa quả sáng nay v cho mình thì lấy ra đặt vào tay Dịch Thuần, "Thế thì lần sau nói nhá. Đã nhận đồ hối lộ của mình thì không được từ chối"

Không đợi Dịch Thuần kịp từ chối cô đã chạy đi rồi.

Ở phía xa, cô vẫy tay với Dịch Thuần, "Buổi chiều mình tới tìm cậu đó!"

"..."

Dịch Thuần im lặng nửa ngày không lên tiếng.

Cậu nhớ tới cách đây không lâu, cô gái xinh đẹp mặc váy trắng đứng trước mặt mình, có lẽ đó là lần đầu tiên cậu thấy Tri Diệp thẹn thùng.

Bây giờ thì không có nữa rồi.

Thật ra Tri Diệp cũng rất để ý chuyện này.

Cô trang điểm ăn diện thật đẹp, chân thành đi tìm người mình thích, nhưng lại bị trêu chọc, nghĩ lại khó mà chấp nhận được. Cho nên cô chỉ có thể làm bộ như đã quên mọi chuyện, tiếp tục kế hoạch theo đuổi người.

Mặc kệ thế nào thì phải chờ được đồ đã, sau đó tính sổ cũng chưa muộn.

Dịch Thuần đứng trước cửa văn phòng nửa ngày mới đợi được giáo viên Toán.

Giáo viên Toán đưa cậu vào văn phòng, nói chuyện thẳng sau là thi Toán năm nhất, "Đợt giải thưởng sẽ dễ được chọn vào đại học hơn. Dịch Thuần, em chuẩn bị đi thi nhé, cô sẽ gửi mấy cuốn sách tham khảo cho em..."

Dịch Thuần không để ý mấy chuyện này, nếu giáo viên bảo đi thi thì đi thi thôi.

Giáo viên Toán xoay người tìm sách trong ngăn kéo, cậu đứng ở bên cạnh bàn làm việc.

"Đây là của năm ngoái... hay năm trước nữa nhĩ?..."

Dịch Thuần buồn bực ngăn ngăn đợi một lúc, ánh mắt không tự chủ bị quyến rũ trên bàn làm việc thu hút.

Cậu đột nhiên nghĩ đây là bàn của Thái Lão đầu, ông vừa nói chuyện xong với Tri Diệp thì cảm sách ra ngoài nghỉ ngơi rồi.

Cuốn vở trên bàn chính là học bạ.

Ngón tay Dịch Thuần chuyển động, quay đầu lại nhìn giáo viên Toán còn đang tập trung tìm tài liệu, đầu ngón tay khẽ vẩy một cái mở học bạ ra.

Tri Diệp...Tri Diệp...

Tên Tri Diệp ở cuối cùng, cô là học sinh năng khiếu cuối cùng được trường Thập Tự tuyển vào nên tên cũng ở cuối.

Dịch Thuần nhìn ngày tháng năm sinh của cô.

Ngày 12 tháng 2.

"Anh Tiểu Quang, tuần trước vừa qua sinh nhật em."

"Chúng ta nhất định có thể thoát ra ngoài!"

"..."

Cả người Dịch Thuần cứng ngắc.

Bóng dáng trong tuổi thơ và nụ cười của Tri Diệp chồng lên nhau, dường như đang cười nhạo duyên phận kỳ diệu.

Giáo viên Toán cuối cùng cũng lục lọi ra được mấy quyển sách, xoay người, "Em xem..."

Phía sau đã không còn ai.

"Ồ, đau mắt rồi? Sao chưa nói gì đã đi mất rồi..."

***

Dịch Thuần mau chóng vọt tới trước cửa lớp 3.

Giờ tự học trưa sắp bắt đầu, chuông chưa reo Thái Lão đầu đã vào lớp cầm phấn viết chữ rỗng bay phương múa trên bảng.

Phía dưới, Tri Diệp khốn khổ ngồi hàng đầu, chóng cổ lên đầy còt tỉnh thần.

Dịch Thuần không hề do dự đẩy cửa, thở hổn hển, đi vào bên cạnh Tri Diệp, không coi ai ra gì kéo cổ tay cô, kéo cô lên.

"Cậu ra ngoài một chút."

Bên dưới có âm thanh bàn luận xôn xao.

Ban đầu Thái Bào đầu chưa phản ứng, đến lúc ông đập bàn thì Dịch Thuần đã kéo Trì Diệp chạy trốn không còn bóng dáng.

"Trì Diệp! Dịch Thuần! Hai em đứng lại cho tôi!"

...

Dịch Thuần kéo Trì Diệp chạy một mạch xuống tầng 1.

Vẫn là phòng mỹ thuật kia, lần này đối lại người đẩy cửa vào, bật đèn là Dịch Thuần, nặng nề nhìn cô.

Trì Diệp cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cô có độ chấp nhận rất cao với những chuyện trốn học như này, "Cậu tìm mình à? Nhưng mình không mang theo sách vở, không hỏi bài được rồi."

"Bây năm trước... Cậu ở đâu?"

Giọng nói Dịch Thuần hơi khàn, nghe vào làm tâm trạng nặng trĩu.

Trì Diệp sững sốt, "Hà" một tiếng.

Khớp hàm Dịch Thuần nghiền chặt, âm thanh dường như phát ra từ lồng ngực, "...Ồ đâu?"

"Ồ trong một ngõ nhỏ không tên phía đông đường Hà Nam. Cậu đừng nói mình với cậu là bạn thơ ấu thất lạc nhé?"

Nếu như đúng là bạn bè trong ngõ, cô thực sự không muốn nhớ lại.

Giống như Vệ Chân Chân, Trì Giới Nghiên...

Cô chỉ hận không thể quên đi tất cả.

Dịch Thuần nghe được đáp án, cả người sụp xuống, dựa vào cánh cửa, không nhúc nhích hồi lâu.

Trì Diệp... Đúng là Tiểu Diệp Từ của cậu.

Lần đầu tiên Trì Diệp nhìn Dịch Thuần bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Cô không nhớ được từng quen biết người này không?

Năm 9 tuổi cô chuyển đến trong ngõ, lúc đó vẫn là đứa bé chơi cùng các bạn cùng tuổi. Nhưng mọi người đều gọi nhau bằng biệt danh, chỉ chơi cùng một thời gian ngắn nên không nhớ nổi tên thật của nhau là gì.

Chẳng lẽ cậu ấy biết chuyện của cô và Vệ Chân Chân?

Dịch Thuần đứng im một lúc lâu, chậm rãi cười với cô, xoa đầu cô.

"Đi học đi."

"..."

"Đừng nghĩ linh tinh, không phải là bạn thơ ấu nhỏ. Tôi..." Dịch Thuần khụ một tiếng, quay đầu đi không nhìn cô nữa, "Không phải hàng xóm cũ."

Quá kỳ cục.

Thực sự quá kỳ lạ.

Trì Diệp có cảm giác rợn tóc gáy, đứng im một lúc,

"Dịch Thuần... Cậu bị bệnh à?"

Cô nhìn cậu lo lắng, "Mình nghe nói học bá bảy giờ hay bị thần kinh, cậu..."

...Không bị điên đấy chứ?

Cô nhận một hồi, không nói về sau ra tiếng.

Dịch Thuần không để ý đến cô, xoay người mở cửa đi ra.

Trì Diệp quay về phòng học, nhắm mắt gõ cửa, "Bảo cáo ạ."

Thái Bào đầu đang ngồi cạnh bục giảng đợi cô.

Trước tiên Trì Diệp tìm chỗ ngồi của Lê Vi, trao đổi với cô ta.

Thế nào rồi?

Lê Vi lắc đầu.

Chán thật.

...

Trì Diệp gắng gượng cười với Thái Bào đầu, "Thưa thầy, em xin phép vào lớp được không ạ?"

Thực ra lúc Dịch Thuần bước vào vẫn tính là cuối giờ nghỉ trưa, chưa vào giờ học, chỉ là do Thái Bào đầu vào lớp sớm thôi. Nhưng thái độ càn quấy không coi ai ra gì, hoàn toàn không thấy thầy Thái chủ nhiệm uy nghiêm của Dịch Thuần làm tội nặng thêm một bậc.

Trì Diệp rất oan ức, có phải cô chủ động chạy đi đâu, rõ ràng không biết tại sao Dịch Thuần xông vào kéo cô đi, tại sao cô phải hứng cơn thịnh nộ của thầy giáo chứ?

Bực ghê.

"Không được!" Thái Bào đầu đứng lên, tiếng chân dậm ỳnh ỳnh trên bục giảng đi về phía Trì Diệp, "Trì Diệp, em ra đây."

Tiểu bá vương Trì Diệp thờ dãi, ngoan ngoãn đi theo Thái Bào đầu ra ngoài.

Lại là cánh cửa quen thuộc, vị trí quen thuộc, cô dựa vào tường, cúi đầu nghe phê bình.

Chỉ là đề tài không giống trong tưởng tượng của cô.

"Trì Diệp, em yêu sớm à?"

"...Dạ?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Trì Giới Nghiên

Edit: Tà quân đội (￣^￣)ゞ

Trì Diệp mở mắt ngừng đầu lên, nhìn thấy Thái, biết là do Dịch Thuần phát điên nên ông mới hiểu lầm.

Cô mỉm cười, cười nói: "Thầy ơi, em cũng muốn yêu lắm, ngược lại người ta có cho em cơ hội đâu ạ."

Đây là lời đồn đạo rầy đang lan tỏa.

Thái Bào đầu trừng mắt, con người như muốn nháy ra khỏi khuôn mặt gầy guộc, "Em... Bạn học Trì Diệp, trường Thập Từ không cho yêu sớm."

"Em cũng có yêu sớm đâu ạ..."

"Nhưng em cũng không được ảnh hưởng đến các bạn khác!" Thái Bào đầu đau lòng, "Em quấy rầy ai lại đi quấy rầy đúng Dịch Thuần nhà người ta!"

Trì Diệp vô cùng oan ức.

Rõ ràng là chính Dịch Thuần chạy vào nhé!

Nhưng cô nói ra cũng không được, dù sao ngoại trừ ngày hôm nay, đúng thật là cô dốc hết sức quấy rầy người ta suốt một tháng trước.

Thái Bào đầu nói hơn nửa ngày vẫn nước đổ đầu vịt.

Ông tức giận, "Ngày mai em gọi phụ huynh đến! Đúng lúc tôi cần nói chuyện thì cứ với họ."

Kỳ thi giữa kỳ khác với thi hàng tháng, đối với học sinh Thập Tứ mà nói, đây là điểm số và xếp hạng xét tuyển lớp 12, đối với giá viên Thập Tứ mà nói, đây là chuyện lớn liên quan đến tiền lương và thưởng. Nếu như có thể đạt một lớp có điểm trung bình cao, thì sẽ được đánh giá cao, vậy nên mọi người đều coi trọng.

Còn Trì Diệp vẫn không quan tâm

Thái Bào đầu vừa dứt lời, Trì Diệp liền đứng thẳng người.

Cô có chút võ thuật, học karate vài năm, chỉ cần thẳng lưng là cả người thẳng tắp, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu đứng như tùng, ngồi như chuông(1).

Chỉ là lâu rồi không tập luyện, dần dần lười biếng, người ngày càng mềm mại giống tác phong của con gái.

Trì Diệp nghiêm mặt, đứng rất khí thế, "Thưa thầy, không được ạ."

"...Em nói sao?"

"Em nói là, xin lỗi thầy, phụ huynh em không đến được, có chuyện gì thầy có thể nói với em ạ."

Thấy Thái cau mày, "Tại sao không đến được? Cấp 3 là thời kỳ quan trọng, có thể nói là ranh giới cá dơi, chẳng lẽ họ không quan tâm chuyện học hành, không quan tâm tương lai của em?"

Trì Diệp chậm rãi nở nụ cười.

"Đúng ạ, họ không để ý."

***

Chỉ vèn vẹn một buổi trưa, chuyện Dịch Thuần nắm tay Trì Diệp kéo cô chạy ra khỏi lớp đã truyền ra.

Hai người đều là nhân vật nổi tiếng trong giới học sinh mới, một người là cô mới trong trường (2), một người là nữ anh hùng truyền kỳ, một đũa đá bay tên con trai hơn 70 kg.

Hai người này... Nhìn kiểu gì cũng không đi chung lối được.

Nhưng tin đồn có mắt có mũi(3), muốn không tin cũng không được.

Không ai dám nhìn thẳng và mắt Trì Diệp, nhưng Dịch Thuần trên đường bị các ánh mắt dò xét liên tục.

Dịch Thuần không để ý, lạnh lùng mặc kệ họ quan sát rồi bàn tán.

Dần dần, tin đồn biến hóa.

Bình thường Trương Đại Thác thích hóng hớt trong các loại nhóm chat, diễn đàn tin đồn, forum trường. Rạng sáng thứ hai, cậu ta gửi một bài đăng vào hộp thư WeChat của Dịch Thuần.

Trương Dệp: "Dịch Bào đại, cậu nhìn này!"

Tiêu đề bài đăng rất thú vị - "Bà Vương lớp 10 không cura đồ được Hoa mỹ nam, kéo người ta vào phòng mỹ thuật tầng 1 đánh một trận! Có ảnh!"

Phía dưới đã có mấy trăm phản hồi.

Dịch Thuần tiện tay mở ra nhìn lướt qua.

"...Ảnh gì?"

Trương Đại Thác cười như điên, điên cuồng gõ 'ha ha ha' ở đầu bên kia, "Ảnh cậu bị đánh chứ còn gì nữa!"

Không biết là người nào có ý tốt, chụp trộm hai người một trước một sau đi trên cầu thang. Bởi vì chụp trộm nên rất mờ, đúng là không nhìn ra Dịch Thuần kéo Trì Diệp hay Trì Diệp kéo cậu.

Khuôn mặt bị mờ nhưng vẫn nhìn thấy dáng dấp hùng hổ khí thế.

Dịch Thuần mỉm cười, tắt bài đăng.

"Cả ngày xem mấy cái này không thấy chán à."

Trương Đại Thác chém đinh chặt sắt: "Hóng hớt không bao giờ là chán!"

"..."

Bởi vì chuyện này ồn ào hơi lớn, Thái Bào đầu cuối cùng cũng tìm ra phương thức liên lạc với phụ huynh Trì Diệp.

Không gọi được điện thoại của La Huệ, ông liền gọi cho Trì Giới Nghiễn.

"Xin hỏi đây có phải số của bố Trì Diệp không? Tôi là chủ nhiệm lớp Trì Diệp..."

Khí trời dần mát mẻ hơn, thời tiết mùa xuân và mùa thu làm Trì Diệp nhúc nhích cũng thấy lạ.

Cấp 3 thực sự quá chán, đặc biệt trong loại trường học như Thập Tứ, quả thực là cướp đi niềm vui thời học sinh, còn không ngại mà tự xưng là đứng đầu ngành giáo dục đào tạo.

Trì Diệp hơi hối hận, sớm biết bên trong Thập Tứ nghiêm ngặt thế này, lớp 10 đã phải học đến 17 giờ rồi, lúc ấy cô đã không theo ý La Huệ vào trường này.

Rõ ràng cô hoàn toàn không hợp với loại trường điểm danh giá thành phố này.

Đặc biệt đồ ăn trong canteen hết sức khó ăn, kém các trường khác khoảng cách một vạn tám ngàn dặm.

Trì Diệp ngồi một lúc, xoay cổ tay, suy nghĩ có nên sang lớp 2 bên cạnh không.

Không biết Dịch Thuần đã hết diễn chưa nữa.

Khi cô còn đang do dự chưa quyết định được, Phương Gia Di cẩn thận tới sau lưng cô, ngồi vào vị trí trống cạnh Trì Diệp.

"Diệp, Diệp Tứ."

Trì Diệp dơ một chút, "Hà?"

Mặt Phương Gia Di hơi đỏ, cầm một hộp cơm từ phía sau lưng ra, đặt trên bàn Trì Diệp, "Cậu không thích ăn cơm canteen... Đây là tớ làm, nếu cậu không ghét..."

Trì Diệp mở hộp cơm ra, ba tảng khay đầy ú ụ, bốn món ăn, khay tầng cuối đầy áp cơm, nhìn vô cùng hấp dẫn.

Cô nở nụ cười, xoa đầu Phương Gia Di, "Tiểu Gia Di thật tốt bụng."

Mặt Phương Gia Di càng đỏ hơn.

Trì Diệp nhét đũa vào tay Phương Gia Di, kéo ghế cô ta tới sát mình, "Cùng ăn đi, ném thử tay nghề của cậu"

"Được... Được!"

Trì Diệp gấp một miếng thịt nướng, cắn mấy miếng, gật đầu, "Ngon lắm"

"Nếu cậu thích, ngày nào tớ cũng..."

Trì Diệp cười, "Hay là thôi, không lại bị Thái Bào đầu mắng mình quấy rầy học sinh ưu tú học tập đây."

"Không, không phiền gì đâu."

"Nhưng mình cũng không nỡ khiến Tiểu Gia Di phải vất vả mà."

Phương Gia Di cúi thấp đầu, hai lỗ tai đỏ như thiêu.

Tri Diệp tốt như vậy, cô ta...

Tri Diệp đột nhiên nhớ ra gì đó, hỏi: "Ồ nhà Hứa Kỳ còn bắt nạt cậu không?"

Phương Gia Di lắc đầu, giọng nói li ti, "Không, bây giờ bọn tớ không nói chuyện với nhau."

"Ồ nhà cũng không?"

"Ừm."

"Mẹ cậu có mắng cậu không?"

"..."

Tri Diệp thờ dãi, lại xoa đầu cô ta động viên.

Cô có thể hiểu Phương Gia Di, xây dựng lại gia đình vốn là một chuyện khó. Bồ dượng như chú Mạnh đã được tính là một người rất tốt, hoàn toàn không trách mắng cô, thậm chí đối xử với cô và em trai không hề thiên vị. Tri Diệp vẫn cảm thấy không tự nhiên.

Cô giống như một con kỳ đà quấy rầy cuộc sống của gia đình người khác.

Giống như Phương Gia Di, đi cùng mẹ vào nhà họ Hứa, còn có một anh trai như Hứa Kỳ, tình huống chắc chắn là phức tạp hơn.

Tình cô ta còn rụt rè, có khi bị bắt nạt cũng chỉ giấu trong lòng.

Tri Diệp đột nhiên phát sinh cảm giác trách nhiệm cao cả, "Không sao đâu! Bây giờ cậu là người của Tri ca, nếu Hứa Kỳ còn bắt nạt cậu, cậu nói với mình, mình đánh chết cậu ta!"

"Con muốn đánh chết à?"

Một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc đột nhiên truyền đến từ cửa.

Tri Diệp và Phương Gia Di cùng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đứng ở cửa lớp học.

Người đàn ông này nhìn rất giống Tri Diệp, nhưng so với mặt lạnh của Tri Diệp, ngũ quan người đàn ông này mạnh mẽ hơn, vóc dáng cao gầy, xem ra là chú gà trung niên đẹp trai hiếm thấy trên thị trường.

Thái Lão đầu đứng một chỗ với ông ta, quả thực biến thành một cọng rau xanh.

Phương Gia Di đoán được thân phận của người này, quay đầu nhìn Tri Diệp.

Lông mày Tri Diệp nhàu chặt, giọng nói lập tức lạnh như băng.

"Ông tới đây làm gì?"

Tri Giới Nghiên hơi lúng túng, khẩu khí dịu xuống, "Tri Diệp, con ra đây nói chuyện với bố một lúc."

"Tôi không có gì để nói."

"Tri Diệp!"

Đi qua giờ ăn cơm, các bạn học thưa thớt trở về lớp, thấy cảnh tượng giành co này, không ít người tò mò quan sát.

Tri Diệp không muốn ra, nhưng Thái Lão đầu cũng ở đây, còn có nhiều bạn học như vậy. Cô không muốn bị người vây xem kịch, đành đứng lên, bước nhanh ra khỏi lớp.

Trên hành lang đối diện đồ hơn một chút, tuy cũng có các bạn học đi qua đi lại, nhưng trong khung cảnh ồn ào sẽ có ít người hơn chú ý họ.

Tri Giới Nghiên nhìn gương mặt lạnh lùng của con gái, thờ dãi không tiếng động, "Chúng ta nói chuyện kỹ càng."

"Tôi không có gì để nói."

"..." Tri Giới Nghiên đã quen làm lãnh đạo, không muốn mất mặt trước nhiều người, liền nói vài câu thiện ý với Thái Lão đầu đang theo sau để ông đi về trước, ông ta sẽ nói chuyện riêng với Tri Diệp.

Dọc Thái Lão đầu đi đi, Tri Giới Nghiên bước tới đứng trước mặt Tri Diệp, "Tri Diệp, bố vẫn là bố của con, bây giờ con còn không muốn nói chuyện với bố mình nữa à?"

Tri Diệp dường như nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất năm nay, không nhịn được phì cười, "Xin lỗi, sau khi ông đi quá giới hạn với mẹ Vệ Chân Chân, ông không còn là bố tôi, bây giờ ông là bố của Vệ Chân Chân... À không đúng, hẳn là đã đổi tên rồi nh? Gọi là Tri Chân Chân à? Phì, tên này nghe không hay lắm, nhưng chắc là em gái tôi không ghét đâu."

Tri Giới Nghiên mặc dù cảm thấy có lỗi với con gái nhưng uy nghiêm của bề trên tuyệt đối không thể bị khiếu khích, nghe Tri Diệp nói vậy, ông ta nhàu mày, "Ai dạy con không gia giáo như vậy?"

Tri Diệp tức đến lên: "Ông nói ai không có gia giáo? Tôi ư? Cũng đúng, có mẹ sinh không có bố dạy dỗ, có thể có gia giáo gì được? Tôi chính là người không có gia giáo như thế đấy, ông đến đây làm gì? Đến mắng chửi tôi? Mắng xong rồi ông biến đi được chưa?"

"Bốp - - - - -"

(1): Theo y học cổ truyền, tư thế cơ thể không chỉ đóng một vai trò thể chất quan trọng mà còn phản ánh nội tâm bên trong của con người. Chẳng thế mà người xưa có câu thành ngữ: *"Lập như tùng, tọa như chung, hành như phong, ngoa như cung"*. Nghĩa là: Đứng (thẳng) như cây tùng, ngồi (vững) như cái chuông, đi (nhẹ) như gió, nằm (cong) như cánh cung. Điều này cũng được đưa vào áp dụng trong nền giáo dục cổ đại. Trẻ em không chỉ được dạy kiến thức mà còn được rèn giữa kỷ luật, ở đâu cũng giữ gìn phép tắc, ngôn từ cử chỉ mọi lúc đều đĩnh đạc, chín chu. (Nguồn: Đại Kỳ Nguyên)

(2): Có mới trong trường. Hot boy mới (xem Tiktok tự nghiệm r:~>)

(3): "Có mắt có mũi" là vị ngữ, trạng từ được dùng để nói dối, nói rất cụ thể một cách đáng tin từng chi tiết những tin đồn, điều nghe được, truyền thuyết,... không nhìn thấy trực tiếp nhưng như được thực sự chứng kiến. (Nguồn: Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Bệnh thích sạch sẽ

Edit: Tà lệt bản ๖/๙.๙2/ ๘-1-1

Tri Diệp bị tát mạnh đến mức nghiêng hẳn mặt sang một bên.

Tri Giới Nghiên thờ hồn hển, gợn dử nhìn cô, "Tri Diệp, con đứng là con gái ruột của bố. Yêu sớm, cãi lại, thành tích kém, còn thiếu gì nữa không?"

Trên gương mặt trắng trẻo của Tri Diệp hiện ra dấu tay, đầu cô vẫn nghiêng về một bên nhưng còn mạnh mẽ hơn cười gằn như cũ.

"Tôi không phải là con gái ông, ông nhận nhầm người rồi. Ông có thể tìm đứa con gái ruột không yêu sớm, không cãi lại, học giỏi... À đúng rồi, con ông không thi được vào Thập Tứ á? Giám đốc Tri nhiều tiền như thế, sao không tốt bụng nghĩ cách cho con gái mình đi?"

...

"Ê, Dịch Thuần."

Trương Đại Thác chọc cánh tay Dịch Thuần, nhò giọng chỉ về phía trước, "Kìa có phải nữ anh hùng Tri không?"

Dịch Thuần cau mày, nhìn sự kích động muốn đi lên phía trước.

"Tôi có mắt, tự thấy được."

"..."

Nếu như nói trước đó còn nghi ngờ, đến lúc này nhìn thấy Tri Giới Nghiên, Dịch Thuần cơ bản có thể khẳng định

Bây năm trước cậu từng thấy Tri Giới Nghiên.

Tướng mạo của trẻ con sẽ khác biệt vì lớn lên, nhưng người trưởng thành sẽ không thay đổi gì lớn trong vòng bảy năm.

Dịch Thuần nhớ là người đàn ông này đang cùng xe cảnh sát, nhìn thấy hai bạn nhỏ liền bế Tiểu Diệp Tứ lên, quỳ trên mặt đất khóc.

Bây giờ gặp lại thành ra tình huống cãi nhau thế này.

Trương Đại Thác thấy Dịch Thuần bất động, ôm bóng rỏ tựa vào tường, đứng nghe lén cùng Lão đại.

Nghe xong một lúc, cậu ta có chút lưỡng cố.

"Wow, Tri ca của chúng ta thật bá đạo! Thực sự bội phục!"

Ở trong mắt những học sinh cấp 3 này lợi hại lắm cũng chỉ là những chuyện như hung dữ trước mặt các bạn học, cãi lại giáo viên, không làm bài tập, đến trước mặt phụ huynh sẽ phải ngoan ngoãn lại.

Trương Đại Thác vẫn cảm thấy bản thân là học sinh ngoan, ngoại trừ học dốt, đức thể mỹ lao(1) đều phát huy tốt, chưa từng được chứng kiến trận chiến này nửa như Tri Diệp và bố ruột.

Đó là bề trên nắm quyền lực tài chính nha! Tri ca của cậu ta thực sự là quá mạnh luôn! Không khom lưng vì năm đầu gạo(2)! Thật đúng cảm!

(1) Đạo đức, thể dục thể thao, mỹ dục, lao động

(2) Ý của câu thành ngữ này là chỉ người đạo đức thanh cao, không khom lưng quý gỏi trước cường quyền và cảm dỗ.

"Tớ thực sự khâm phục Tri ca, trước đây tớ thấy cậu đã bá đạo rồi, không nghĩ tới còn có người như vậy, nữ hiệp đúng là danh bất hư truyền."

Trương Đại Thác quyết định, từ đây về sau, thần tượng của cậu ta sẽ biến từ Dịch Thuần thành Tri Diệp.

Dịch Thuần nhàu nhũ, giọng nói như xa lạ, "Im miệng"

"Được thôi!"

Một bên khác, Tri Diệp đối diện Tri Giới Nghiên.

Một tát Tri Giới Nghiên hạ xuống lập tức hồi hận, tay hơi rụt lại, sắc mặt không tốt lắm.

Lúc này trong lòng ông ta không nhận được oán giận Tri Diệp, con gái ruột mà lại không thân thiết được bằng con kế Vệ Chân Chân, đáng về mệnh mệnh, không phải để ông ta mất mặt thì gì?

Những năm nay giám đốc Tri vẫn rất nhớ Tri Diệp, dù sao cũng là con gái ông nuôi từ nhỏ tới lớn. Lúc 9 tuổi vì chuyện ông ly hôn La Huệ, Tiểu Diệp ra ngoài bị bọn buôn người bắt cóc, ông thực sự đau lòng.

Tuy rằng hết duyên vợ chồng, nhưng con gái vẫn là bảo bối ruột thịt.

Nào có biết tính Tri Diệp cứng đầu đến thế, đã qua nhiều năm vẫn không cho ông một thái độ tốt, giống như một người phụ nữ đã cạn tình vậy.

Tri Giới Nghiên thăm so sánh Tri Diệp và Vệ Chân Chân ở trong lòng.

La Huệ thật là, đã dạy hư con gái bảo bối của ông mất rồi.

...

Tri Giới Nghiên yên lặng nhìn Tri Diệp, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: "Thầy con gọi điện cho ba, thầy nói biểu hiện của con ở trường không tốt..."

"Chuyện không liên quan tới ông."

Tri Diệp không có tâm tư nói gì thêm với ông, xoay người trở về lớp.

Có dám đánh cược Tri Giới Nghiên tuyệt đối sẽ không làm chuyện mất mặt trước đồng nghiệp, sẽ lập tức rời đi.

Quả nhiên chỉ mấy phút sau, dáng người cao lớn kia đã không còn ở trước cửa phòng học.

Tri Diệp nằm nhoài ra bàn.

Lê Vi đã trở về, nghe Phương Gia Di kể chuyện, lo lắng chạy tới cạnh Tri Diệp, "Có sao không?"

Cấp 2 có ta mới quen Tri Diệp, chưa từng gặp Tri Giới Nghiên, nhưng cũng biết qua chuyện già đình cô.

Tri Diệp lắc đầu, "Không sao đâu."

"Mặt cậu..."

Lê Vi vỗ cùng đau lòng, vừa định đi tìm khăn mặt, Phương Gia Di đã chuẩn bị kỹ càng khăn ẩm, nhanh tay đưa tới.

Lê Vi nhận lấy, ném khăn mặt lên người Tri Diệp, không nhận được oán giận: "Sao không né đi? Chẳng lẽ khả năng của cậu đến mức đấy?"

Số thần kinh phản ứng của Tri Diệp, cho dù bị đàn ông trưởng thành tát, cô vẫn có thể tránh đi.

Tri Diệp cười, cầm khăn che mặt, "Quên mất."

"..."

Lục Phóng đi từ sau tới, dựa vào cạnh học giăng, nâng kính nhìn cô, "Hay là xuống phòng y tế?"

"Xuống y tế làm gì? Cậu thấy ai bị tát một cái mà phải xuống y tế chưa? Vậy thì hôm nay thanh danh của tôi sẽ bị hủy hoại mất! Thật thê thảm!"

Lục Phóng: "..."

Dịch Thuần đứng cạnh cửa nhìn một lúc rồi xoay người đi.

Trương Đại Thác rất khó hiểu, "Cậu làm gì đấy?"

Nửa ngày nghe trộm, cậu ta cứ tưởng Dịch Thuần lương thiện đi an ủi nữ anh hùng, kết quả không hề làm một động tác gì.

Dịch Thuần nhìn cậu ta, "Cậu không sợ bị cô ấy giết người diệt khẩu à?"

Trương Đại Thác sững sờ một hồi: "Đúng rồi! Chắc chắn Tri nữ anh hùng không muốn cậu biết chuyện cũ thương tâm của cô ấy, không chừng..."

Cánh tay cậu ta run lên.

"Cô ấy nể tình cậu là người cô ấy thích sẽ tha cậu một mạng, còn tớ sẽ chết chắc!?"

Dịch Thuần từ chối tiếp chuyện cậu ta

***

Sau khi tan học, Tri Diệp cả ngày ủ rũ, tạm biệt Lê Vi và Phương Gia Di, lên ở lại phòng tự học đến 5 giờ mới ra về.

Buổi chiều Tri Diệp có hội thảo nghiên cứu gì đó, sau khi Tri Giới Nghiên rời đi ông chưa xuất hiện, tất nhiên không có ai đến gây phiền phức ch Tri Diệp.

Tri Diệp về đến nhà, ném cặp sách xuống đất, nằm lên ghế sa lông nhắm chặt mắt lại.

Có nghĩ đến hồi nhỏ, nhà bọn họ có xe ô tô từ rất sớm, mỗi ngày Tri Giới Nghiên đưa đón cô đi học mấy năm liền.

Chủ nhật, lúc Tri Giới Nghiên không phải làm việc, Tri Diệp kéo ông ra ngoài chơi cùng mình. Tri Giới Nghiên bế cô ra ngoài chơi quanh quẩn, giấu La Huệ kín mua kẹo đường cho cô ăn. Khi mệt mỏi, Tri Diệp ôm cổ ông ngủ, lúc mờ mắt ra thì thấy mình nằm giữa ba mẹ.

Thay đổi bắt đầu từ khi nào?

Hắn là khi người bạn Vệ Chân Chân có chơi cùng cũng lên xe Tri Giới Nghiên, không tới hai năm sau, tất cả những thứ này đều không còn tồn tại nữa.

...

Tri Diệp ngủ thẳng một giấc đến tối.

Có quá đói bụng nên phải tỉnh dậy.

Mở mắt ra, đã hơn 20 giờ 20 rồi.

Tri Diệp nạt cổ một cái, cảm thấy khóa, mở ngăn kéo lấy áo khoác đồng phục mặc vào đi ra ngoài.

Đi vài vòng vẫn chưa nghĩ ra nên ăn gì, bước chân cô không kiểm soát đi về hướng cửa hàng của Dịch Thuần.

Nếu không thì ăn mỳ vẫn thấy ở quán đối diện cũng rất ngon mà?

Hình như là quán bán buổi sáng, không biết giờ này còn mở không?

...

Tri Diệp nghĩ ngợi lung tung một hồi, cửa hàng của Dịch Thuần đã ở gần trước mặt rồi.

Bước chân cô ngừng lại.

Qua đó làm gì?

Đứng rồi, tìm Dịch Thuần tính sổ chứ! Nếu không phải Dịch Thuần hành động trước mặt Thái Lão đầu, thì sao ông lại gọi ch Tri Giới Nghiễn.

Không gọi điện thoại mời ông ta đến thì cô cũng không bị đánh.

Tri Diệp tìm lí do cho hành vi của mình, nghĩ tới quy luật các chuyện tiếp diễn nhau.

Cô háng giọng một cái, khí phách hiện ngang hùng dũng đẩy cửa tiệm ra.

Chỉ có một mình Dịch Thuần ở trong cửa hàng.

Dưới ánh đèn, cậu cúi đầu đọc sách, giống như một bức tranh sơn dầu, nhân vào rất có tính nghệ thuật.

Ánh mắt Tri Diệp không tự chủ tập trung vào đôi môi của Dịch Thuần, mặt đỏ bừng.

Lúc Tri Diệp do dự bên ngoài cửa, Dịch Thuần đã sớm thấy, chỉ đợi cô bước vào đây. Bấy giờ người đã vào rồi nhưng không nói câu nào, tình huống có vẻ hơi buồn cười.

Cậu cong môi, bỏ sách xuống, "Muộn rồi có việc gì à?"

Rất nhiều lời thoại bay qua trong lòng Tri Diệp như làn mưa đạn, ví dụ như, "Hôm nọ cậu phát điên hại chết mình rồi", "Cậu nhìn xem, mình bị ăn đòn là tại cậu"...

Cuối cùng chẳng có câu nào trong đó được nói ra khỏi miệng.

"Mình đói quá, cậu đi ăn cùng mình nhé?"

Dịch Thuần ngạc nhiên.

Một lúc lâu sau cậu mới đứng lên, nhìn Tri Diệp từ trên cao xuống.

"...Đi thôi."

Trong hèm nhỏ đầy khói lửa, cửa hàng ánh sáng đối diện biến thành cửa hàng ăn khuya, nghênh đón những khách hàng đi sớm về trễ.

Dịch Thuần đóng cửa, đi cùng Tri Diệp sang bên đối diện, ngồi xuống một vị trí trống.

Tri Diệp ngồi thấy mùi thơm mới phát hiện bụng mình đói cồn cào, không kịp nhớ Dịch Thuần ngồi đối diện, cảm thực đơn lên gọi một hơi năm, sáu món ăn.

"...À thêm hai bát mì vẫn vẫn nhỏ nữa, mì vẫn thần rất ngon."

Sau khi gọi xong, cô mới nhớ hình như phía trước có người, mở to mắt nhìn Dịch Thuần, ngại ngần đưa thực đơn sang, "Cậu thích gì thì gọi đi..."

Hai tay Dịch Thuần rút trong túi áo khoác, cả người lười biếng dựa vào lưng ghế.

"Tôi đã ăn rồi."

Tri Diệp gật đầu, trả lại thực đơn cho chủ quán.

Buổi tối của tiệm vẫn đông khách, mấy phục vụ đều nhanh nhẹn, chỉ sau vài phút đã mang mì vẫn thần lên, sau đó từng món một cũng được mang lên.

Tri Diệp đói bụng đã lâu, hai ba miếng đã giải quyết sạch sẽ bát mì vẫn thần.

Dịch Thuần không động đũa.

Tri Diệp nhìn bát trước mặt cậu, "Không ăn à?"

"Vẫn chưa đói."

Cô cười, "Đừng lãng phí chứ."

Cô cầm cái thìa mới, múc mấy miếng trong bát Dịch Thuần sang đây.

"Cậu không bị bệnh sạch sẽ chứ? Có cũng không sao, dù sao chúng ta cũng nên đói, cậu cứ tập dần cho quen."

J

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trêu cậu đó

Mai mình không online nên post sớm từ hôm nay nha, chủ nhật có thể post thêm chương nữa hoặc không hi hi">

Chương 12: Trêu cậu đó

Edit: Tà feel da beat $\mathcal{L}\sim(\overline{\hspace{.1cm}}\varepsilon\overline{\hspace{.1cm}})$

Đến giờ vẫn không quên chiêm tiện nghi của cậu qua lời nói.

Dịch Thuần suốt nửa thì bật cười

Cậu sớm phát hiện Tri Diệp có điểm xuất chúng, không ngờ điểm đó lại là diễn xuất của cô. Tri ca theo đuổi nói thích cậu đã lâu, nhưng chưa từng thể hiện ra, bây giờ hào sảng ăn một bữa cơm quá thật không giống con gái bình thường.

Thế mà cô cũng không sợ dọa cậu.

Nhớ tới đáng vẻ và ngữ khí khi cô nói chuyện với Tri Giới Nghiễn, Dịch Thuần càng thêm tò mò, mấy năm qua đã xảy ra chuyện gì với Tiểu Diệp Từ yếu ớt nhất gan hồi bé.

Vốn cậu muốn hỏi mặt cô còn đau không, nhưng lại cảm thấy có thể cô sẽ không vui, cuối cùng đành không nói gì.

Chỉ là nhân lúc Tri Diệp cúi đầu, cậu tỉ mỉ quan sát gò má cô.

Không còn vết gì nữa.

Tốt rồi.

Tri Diệp ăn nhanh một hồi, thức ăn đã vui đi bảy, tám phần, còn muốn ăn thêm cơm rồi mới miễn cưỡng ăn chậm lại.

Dịch Thuần ngồi đối diện ăn chút mì vẫn thần còn lại, không động đũa thêm.

Tri Diệp bỷ giầy ăn lau miệng, thấy sức ăn cạn kiệt của mình, bấy giờ mới bắt đầu xấu hổ, "Trước kia mình tập võ nên sức ăn hơi lớn..."

Dịch Thuần gật đầu, "Thấy rồi."

Hôm nay tâm trạng Tri Diệp rất chán, nhưng trai đẹp đã bỏ thời gian quý báu đi ăn cùng cô. Nhìn vẻ ngoài người đối diện, cộng thêm giọng nói quyến rũ của cậu, tâm tình cô dần khỏi phục lại, cuối cùng cũng nhớ đây là người trong lòng của mình.

Là người cô thích.

Mặt hơi đỏ, cô cảm thấy ăn hơi che giấu mất, "Cậu xem, tôi muộn cậu cũng ra ngoài ăn cùng mình, có muốn làm bạn trai mình không?"

"..."

Cô thẳng thắn quả mức khiến một lúc lâu sau Dịch Thuần vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Tri Diệp mỉm cười, "Lần trước cậu đến lớp mình hại mình bị mợ phụ huynh. Nếu không được lợi, chẳng lẽ cậu để mình chịu oan có tiếng "yêu sớm" mà không có miếng?"

Vốn Tri Diệp chỉ thuận miệng nói vì cô biết Dịch Thuần là kiểu người lạnh lùng khó tiếp cận, nhưng không biết hôm nay dây thần kinh nào phát triển quá đà, sau khi cậu ăn cơm cùng mình còn được vui đời tiền đũa giòn cậu.

Không có hy vọng nào cậu sẽ đồng ý. Nếu thật sự dễ dãi như vậy, cậu đã không xứng với nhan sắc trời ban của mình rồi.

Không ngờ Dịch Thuần lại gật đầu, "Vậy bữa này tôi mời."

Tri Diệp tròn to mắt, "..."

Dịch Thuần vẫy tay gọi chủ quán, "Thêm hai lon coca."

Coca lạnh làm mát cả bàn tay lẫn trái tim Tri Diệp, cô hơi kíp phản ứng.

Dịch Thuần cứ như là biến thành một người khác vậy.

Lẽ nào thực sự là người trước đây từng quen biết? Hay là nhận nhầm người?

Tri Diệp hơi lo lắng, suy nghĩ kỹ thật lâu mà không nhớ nổi cái gì, đầu óc mờ mông, mở miệng nhưng không nói ra được lời thăm dò nào.

Cô muốn biết li do Dịch Thuần thay đổi thái độ. Nếu không phải họ từng quen biết, thì cũng là một người biết chuyện về Tri Giới Nghiên, hay là vì... cậu thương hại cô?

Lúc đó ở trong ngõ, chuyện ồn ào của nhà họ Tri không nhỏ, trong ngõ không có bí mật nào là không trở thành đề tài cho người khác bàn tán.

Ngay khi trong ngõ phát sinh chuyện giám đốc Tri đưa con gái ruột và con gái nhà hàng xóm đến trường, mà lại thành đưa bà mẹ của đứa bé đó lên giường, quá mức kích thích như vậy làm sao không bị mọi người nghị luận cho được.

Dịch Thuần không để có phải khó xử lâu, đột nhiên chủ động gọi chủ đề, "Cậu học võ gì?"

"Hả... À, mình học karate."

Dịch Thuần gật đầu.

Ra là thể.

Hóa ra lần trước cô bảo mua đồng phục tập võ không phải là nói đùa.

Nhưng Tri Diệp hiểu lầm câu hỏi của cậu, cứ nghĩ cậu thực sự bị chuyện cười có đập một cước bay xa mười mét trong trường dọa sợ.

"Cậu đừng sợ, mình thích cậu nên sẽ không đánh cậu đâu."

Dịch Thuần gió lon coca lên che nụ cười trên mặt, "...Tôi không sợ."

Tri Diệp có chút không tin, nhìn cậu vài lần, giọng nói có phần nghi ngờ, "Vậy thì tốt."

Dù sao thời cấp 2 cô từng đánh qua không ít con trai, con trai trong lớp nhìn cô đều nom nớp lo sợ, cho nên cô không nghĩ mình nói gì sai.

Tuy rằng nhìn Dịch Thuần cao lớn, nhưng nếu cô muốn quật ngã một người đàn ông cao mét tám thì vẫn không thành vấn đề.

Sau đó không có gì để nói nữa.

Trong lòng hai người đều có chuyện, đặc biệt là Tri Diệp, dường như chỉ cần chú ý là có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô. Dịch Thuần thấy cô đứng ngồi không yên, có vẻ đang có chuyện lo lắng.

Mất thấy đã hơn chín giờ rồi, đã khá muộn rồi, ngày mai còn phải đi học, không nên ngồi đối mặt lằng nhằng phí thời gian thêm nữa.

Dịch Thuần đứng lên đi thanh toán, nhìn Tri Diệp từ trên cao, "Tôi đưa cậu về."

Tri Diệp hơi ngạc nhiên, lập tức xua tay, "Không cần đâu, cậu đi đóng cửa hàng đi."

"...Không sao, tiễn cậu đi."

"Thực sự không cần đâu, cậu... Còn chưa chắc đánh lại nổi mình..."

Dịch Thuần là một thiếu niên trưởng thành, bị một cô gái coi thường sức chiến đấu, tâm trạng nhất thời suy sụp vạn phần.

Lần trước Tri Diệp còn nói muốn đưa cậu về nhà...

Dịch Thuần cong môi, quyết định dùng chỉ số thông minh trả đũa cô.

"Tri Diệp."

"Hả?"

"Cậu muốn theo đuổi tôi phải không?"

Tri Diệp sửng sốt, sau đó nhanh chóng dừng cảm giác đầu, "Đừng!"

"Nhưng cậu không muốn ở chung một chỗ với tôi lâu một chút à?"

Tri Diệp khiếp sợ.

Cô... Hoàn toàn không nghĩ tới tầng nghĩa này. Chẳng qua chỉ thấy quấy rầy Dịch Thuần phải tiễn cô về, không có tác dụng thực tế gì, nếu thực sự gặp nguy hiểm còn khiến cô phản tâm...

Nói đơn giản, chính là không thích.

Nhưng Dịch Thuần vừa nói vậy, cô lại cảm thấy mình nên nắm bắt cơ hội, không nên từ chối cơ hội tốt để bồi dưỡng tình cảm.

Tri Diệp gắng co một lúc, miễn cưỡng đồng ý: "Được rồi, vậy làm phiền..."

Dịch Thuần cười, nháy mắt với Tri Diệp, "Trêu cậu thôi. Tôi về cửa hàng đây, đi đường cẩn thận nhé."

"..."

Quả buồn bực, một ngày nào đó cô sẽ trả thù lại!

***

Bởi vì Tri Giới Nghiên xuất hiện, Tri Diệp lo lắng nhiều chuyện, buổi tối không thể ngủ ngon, ngày hôm sau nghỉ mất nửa buổi học.

Trong trường Thập Tử không ai dám trêu học, loại trường này luôn coi trọng tác phong nhất. Chỉ cần có người tiên phong thì sẽ có người học theo, lúc đó mới chấn chỉnh thì rất phiền phức. Vì vậy nội quy cơ bản sẽ nghiêm trị, răn đe những học sinh phạm tội.

Thái Bào đầu không ngờ ngày hôm trước phụ huynh Tri Diệp vừa đến trường, hôm sau cô đã dám trêu học rồi.

Tri Diệp vừa tới trường, lập tức bị xách lên văn phòng

Thái Bào đầu tức giận rùn cả môi, "Em đến đây giải thích cho tôi em làm gì sáng nay? Tại sao trong nhà không có ai nghe điện thoại?"

Sắc mặt Tri Diệp rất kém, cổ vốn trắng, lần này còn trắng bệch không khí sắc. Dù chỉ là di chứng của việc mất ngủ nhưng người khác nhìn vào lại tưởng bị bệnh.

"Xin lỗi thầy ạ, em hơi mệt, không nghe thấy chuông điện thoại."

Tốt xấu gì cũng có lí do, cuối cùng Thái Bào đầu cũng cho qua, nhìn đáng vẻ của cô như là thực sự mệt mỏi thật.

Lần này bị bệnh nên trốn học có thể thông cảm được.

"Người nhà em đâu? Sao không gọi điện cho thầy? Em có biết không tìm được các em thấy lo lắng thế nào không? Ngộ nhờ xảy ra vấn đề gì thì làm sao bây giờ?..."

Tri Diệp thành thật đảm lao phải theo lao, cố ý thờ thật mong mánh, "Em ở một mình ạ..."

Thái Bào đầu ngừng lại nhìn vào mắt cô, không nói gì nữa, phát tay, "Đã đến bệnh viện khám chưa?"

"Chưa à."

"Đề Lê Vi đưa em xuống phòng y tế đi, trạng thái như này cũng không thể nào học được."

Tri Diệp không bị phạt, lại còn được nghỉ ngơi thêm hai tiết.

Cô cảm thấy mình sắp vui phát điên rồi.

Dưới ánh mắt của Thái Bảo đầu, Tri Diệp thực sự dựa lên người Lê Vi, chậm chạp xuống phòng y tế kiểm tra.

"Không bị sốt, có chỗ nào khó chịu không?"

Mặt Tri Diệp trắng bệch, "Em đau họng à."

"Có lẽ bị ốm nên viêm amidan, mùa này rất dễ khó chịu, để cô kê thuốc cảm cho em, em cứ nghỉ một giấc đi."

Đợi y tá xoay người đi lấy thuốc, Tri Diệp mới nở nụ cười, kéo tay Lê Vi.

Trong phòng y tế có giường nằm, Tri Diệp nằm được vài phút, y tá phải đi hợp, chỉ còn hai cô gái ở lại.

Lê Vi nhìn Tri Diệp, lo lắng, "Cậu thật sự không sao chứ?"

"Có bị làm sao đâu, chỉ là hôm qua ngủ không ngon... Vi Vi, tối hôm qua mình đi ăn với Dịch Thuần đấy!"

Lê Vi đánh lên tay cô, "Không sao thì ra ngoài! Cậu làm tớ lo chết mất! Tớ còn nghỉ, nghỉ là..."

"Nói vớ vẩn!"

Cô cười, "Mình từng nói với cậu thế nào? Sau khi mình bị bắt cóc, mẹ mình đưa mình đi học võ không phải để thi đấu mà để áp dụng vào thực tế. Kể cả ba đàn ông trưởng thành như Trì Giới Nghiền đồng thời xông lên cũng không bắt được mình."

"Ý tớ không phải vậy..."

"Lê Vi." Tri Diệp nghiêm túc nhìn cô ta, "Cậu không cần lo lắng nhiều, Trì ca đẹp trai của cậu thực sự rất khỏe. Cậu lo lắng như thế khiến mình cảm thấy mình thật đáng thương. Cậu cứ trông cậy vào mình là được."

Cô kéo chân cao lên dưới cằm.

"Nhanh vào lớp đi. À đúng rồi, tiện thể giúp mình nhìn xem, Dịch Thuần đẹp trai đang làm gì thế. Nếu cậu ấy đang vui thì nhân giúp mình, nhân là mình muốn trả lại tiền com ngày hôm qua cho cậu ấy nhé! Thank you!"

Hà hà hà.

Vừa nghĩ tới về mặt Dịch Thuần, Tri Diệp đã vui tới mức lăn lộn trên giường.

"Nhớ đấy nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngàn dặm tìm chồng

Edit: Tà vênh vào (͡° ͜ʖ ͡°)

Tuy được bạn thân nhờ vả nhưng Lê Vi không dừng cảm được như Tri Diệp, không dám chạy vào lớp bên cạnh tìm Dịch Thuần.

Cô ấy nhìn quanh lớp 2, thấy Dịch Thuần vẫn ở chỗ cũ, đang gục mặt xuống bàn ngủ.

Lê Vi thở phào nhẹ nhõm, xoay người chuẩn bị về lớp.

Lúc quay người lại, cô ấy nhìn thấy cậu con trai đi cùng Dịch Thuần như hình với bóng – Trương Đại Thác. Lê Vi và Tri Diệp cũng hàng ngày đi chung nên nhìn cậu ta đã thấy quen.

Trương Đại Thác lùi lại một bước, kiểm soát không bị đụng vào cô ấy, nhìn nói, "Ồ, cậu là tay sai của Trì ca đúng không? Đến lớp tớ có việc gì à?"

Lê Vi lườm Trương Đại Thác lạnh mặt, giọng nói lại yếu ớt, "Không có gì..."

"Trì ca của tớ đâu? Trì ca không tới à?"

Hai người đứng ngay cửa sau nói chuyện, Tri Diệp ngồi gần thùng rác ở cửa sau đã nghe thấy giọng Trương Đại Thác oang oang.

Cậu xoa tóc, lười biếng ngồi dậy.

Lê Vi không để ý động tĩnh ở phía sau, vội vàng rời đi, thuận miệng đáp: "Diệp Từ tới phòng y tế rồi."

"Trì ca bị ăn đòn phải vào phòng y tế á?!"

Lê Vi "...Điên á?"

Trương Đại Thác còn định nói gì, đột nhiên phát hiện Dịch Thuần đi ra từ cửa sau, mở to mắt nhìn cậu, "Dịch ca! Trì ca của chúng ta bị đánh phải đến phòng y tế chữa thương rồi! Cậu tin không?"

Dịch Thuần từ chối tiếp chuyện cậu ta, cúi đầu nhìn Lê Vi, "Có chuyện gì à?"

Ở khoảng cách gần, khuôn mặt Dịch Thuần có lực sát thương rất lớn, đặc biệt là lúc bị cậu nhìn chăm chăm.

Vành tai Lê Vi bắt gặp đó bùng, khẽ lia về sau, giọng nói càng nhỏ hơn.

"Cái đó... Diệp Từ nhắn với cậu là cậu ấy muốn trả tiền bữa ăn ngày hôm qua, muốn xin WeChat của cậu."

Trương Đại Thác ở bên cạnh vỗ lưng Dịch Thuần, "Ồi giời! Lại còn lên kít hện hò Trì ca của chúng ta cơ đấy?"

Dịch Thuần đáp cậu ta ta thật xa.

Lê Vi đã chuyển lời, không hy vọng cậu thực sự đồng ý, mím môi, chuẩn bị chạy biến về lớp.

"Đợi đã."

Lê Vi ngừng bước.

Dịch Thuần cầm vở trên bàn lên xé một mảnh giấy, viết nhanh một hàng chữ.

"Đừng quên trả lại tiền."

***

Tri Diệp ngủ một giấc say sưa trong phòng y tế, mở mắt ra đã hơn hai giờ rồi.

Lúc này đang vào tiết hai, bên ngoài im ắng, y tá vẫn chưa quay lại.

Thực sự là thời điểm tốt để nằm dài nghịch điện thoại.

Tri Diệp lấy điện thoại di động ra khỏi túi, kéo chân lên trùm đầu, trốn trong không gian tối tăm lặng lẽ mở máy ra.

WeChat nhấp nháy liên tục.

Lê Vi nhắn tới mấy tin mới.

Tri Diệp tưởng có chuyện gì gấp, lật lại tin nhắn cũ.

Lê Vi...

Lê Vi...

Lê Vi...

...

Hai mươi mấy tin nhắn liên tiếp đều là dấu ba chấm, Tri Diệp nghĩ là điện thoại Lê Vi nhét trong túi áo nên tự gửi tin nhắn.

Tin tiếp theo mới có chữ viết.

Lê Vi: k1207

Lê Vi: WeChat của cậu ấy đây... Cậu ấy bảo là... Cậu mau trả tiền lại..

Lê Vi: Ô mai gói!!!! Diệp Tui!!!! Rót cuộc tối hôm qua hai người làm gì vậy!!!! Tại sao sau một đêm đã phát triển đến quan hệ đồng ý cho WeChat thế!!!!

Tri Diệp đang nằm đi trong chăn, cười một tiếng, lướt đọc hết tin nhắn Lê Vi gửi xong mới gõ chữ trả lời.

Nhất Diệp: Đâu có, có lẽ là cậu ấy thực sự rất cần tiền?

Nhất Diệp: Há há há há há há há há!

Lê Vi ở trên lớp nên không trả lời được, Tri Diệp cũng không vội, đợi mất hứng rồi híp lại, lướt Weibo.

Chưa tới hai phút sau, Dịch Thuần đã đồng ý lời mời kết bạn.

"Hai bạn đã là bạn bè, bây giờ có thể bắt đầu trò chuyện." (Hệ thống thông báo.)

Tri Diệp hơi kinh ngạc.

"Cậu không đi học à?"

Không trả lời.

Cô mở avatar cậu ra, phóng to lên để nhìn.

Không phải một màu đen sì, bên trên có họa tiết lưới trên vợt tennis, một quả bóng tennis nhỏ, bên cạnh còn có một dòng chữ bé bằng tiếng Anh.

Bởi vì ảnh rất mờ nên khi thu nhỏ lại, avatar chẳng có gì ngoài màu đen.

Tên WeChat của Dịch Thuần chỉ đơn giản là Yc., rất hợp với thiếu niên ở độ tuổi này.

Lần đầu tiên Tri Diệp cảm thấy chỉ cần nhìn tên WeChat và ảnh avatar đã hình dung ra được khí chất mẽ người rồi.

Quá lạnh lùng luôn.

Cô rất rất thích.

Tri Diệp ôm điện thoại đi động, cong môi cười.

Danh sách bạn bè của Dịch Thuần cũng rất nhạt nhẽo, căn bản không có gì, trên trang cá nhân chia sẻ một bài viết từ đầu năm.

Tri Diệp ấn vào xem, là tin về giải tennis châu Âu.

Ồ.

Hóa ra là cậu thích tennis à.

Khi cô còn đang ngẩn người, điện thoại rung lên một cái.

Yc.:

Tri Diệp vui vẻ, "Học sinh gương mẫu cũng lên dùng điện thoại à?"

Yc.: Thì sao đâu?

Lúc này, ánh mắt cậu hân hân hiện lên vẻ trào phúng, đuôi mắt hơi xếch, có lẽ biểu cảm gương mặt vẫn lạnh lùng.

Có loại cảm giác lười biếng gợi cảm.

Tri Diệp không biết miêu tả về gợi cảm của con trai như thế nào, giống như một cái lông vũ lướt qua tim, cực kỳ ngứa ngáy.

Cô ôm mặt cười thầm một lúc.

Nhất Diệp: Trả cậu bao nhiêu tiền?

Yc.: Cậu bảo bị oan vì tôi còn gì? Khao cậu một bữa.

Tri Diệp ngạc nhiên, gõ chữ cách cách như bay.

Nhất Diệp:???

Nhất Diệp: Vậy cậu còn cho WeChat bảo mình trả tiền cậu làm gì?

Yc.:

Dịch Thuần không nói gì nữa.

Tri Diệp lại gửi mấy cái icon qua, bên kia vẫn không trả lời.

Cô nghĩ, có khi Dịch Thuần bị giáo viên phát hiện dùng điện thoại trong giờ học chăng. Có thật tò mò, không biết khi học sinh gương mẫu bị mắng sẽ thế nào?

Dù sao học bá có quen thuộc nhất là Lục Phong, hơn hai tháng chưa từng bị phê bình. Cho dù vô tình quên làm bài tập, giáo viên cũng chỉ nói vài câu cho có lệ, như là một thí nghiệm một chút cũng không sao.

Đề ma ma. Đối đãi thiên vị không buồn che giấu.

Học sinh học không giỏi thì không được mặt à? Đây là đạo lý gì?

Tri Diệp nằm lâu cũng hơi mệt, xoa tóc, bỏ dũa chuẩn bị lên lớp học.

Tiếng chuông báo hết tiết, hành lang lập tức trở nên ồn ào.

Cô lác lác đi lên cầu thang và vào một đám nam sinh cầm bóng rổ đi xuống sân học thể dục.

Tri Diệp ngồi lâu nên chóng mặt, đi không vững, vừa bị đụng suýt thì ngã.

Một cánh tay ở sau lưng đỡ lấy cô.

Mượn lực từ phía sau, Tri Diệp lập tức đứng vững lại, ngẩng đầu bực bội nói, "Đùa giỡn trên cầu thang và vào người khác không biết xin lỗi à?"

Mấy nam sinh kia rất thẳng thắn, "Rất xin lỗi, bạn có sao không?"

Tri Diệp lắc đầu, "Không sao, tôi bỏ qua."

"..." Nam sinh đi đầu tiên ghen hờn, vừa định nói gì thì nhìn thấy người phía sau Tri Diệp, "Ồ Dịch Thuần?"

Dịch Thuần đứng sau Tri Diệp rất gần, mặt không biến sắc thu tay lại dứt túi, thuận miệng "Ừ" một tiếng.

"Đi chơi bóng rổ đi."

"Đợi chút, đi đây."

Tri Diệp ngạc nhiên, lúc này mới biết hóa ra đây là nam sinh lớp bên.

Hứa Kỳ nhìn thấy cô thì trốn xuống đứng sau cùng, sợ hãi đến mức khiến người khác không nói được lời nào.

Thế thì... Vừa này bàn tay đỡ eo cô là của Dịch Thuận?

Tri Diệp đỏ mặt nhaaa.

Sau khi đám nam sinh kia đi xuống, Tri Diệp xoay người đứng trên cầu thang, nhìn Dịch Thuận ở bên dưới.

Dịch Thuận vô cảm, "Không cần cảm ơn."

Tri Diệp cười, "Vừa này cậu đặc biệt tới cứu mình phải không?"

Tuy cô ngồi đến mức mơ màng nhưng cảm giác vẫn rất nhạy bén. Ban này một mình cô lên lầu, không có ai đi đằng sau, trên dưới chỉ có cô và đám nam sinh kia.

Vì vậy, hẳn là Dịch Thuận đứng chung một chỗ với đám nam sinh, thấy cô sắp ngã liền chạy xuống kịp thời đỡ lấy cô.

Tri Diệp cúi đầu, cười híp cả mắt, mái tóc rối đáng yêu nhìn chẳng giống "Tri ca" chút nào.

Cô thờ rất nhẹ, hai người đứng gần nhau dường như có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

"Cảm ơn cậu."

Dịch Thuận nhướn mày, nở nụ cười.

"Nghe nói... Cậu bị người ta đánh nên phải nằm phòng y tế đường thượng ả?"

Tri Diệp sững sờ, "Ai đánh mình vậy?"

...

***

Bởi vì thêm bạn Dịch Thuận trên WeChat, Tri Diệp cảm thấy quan hệ của hai người thăng cấp vùn vụt, tâm tư ngày càng bay bổng hơn.

Tuần sau là thi giữa kỳ nên chủ nhật cô hẹn Lê Vi và Phương Gia Di cùng đi ôn bài.

Khi Lê Vi và Phương Gia Di nhận được tin nhắn đều chấn động, "Diệp Tử? Có phải Diệp Tử chính chủ không vậy?"

Tri Diệp rất buồn bực, "Mình chỉ muốn học tập cho tốt thôi mà? Đi hay không đi, không đi hay đi nói một lời."

Tri ca đã nói như vậy thì làm gì có chuyện từ chối.

Lê Vi và Phương Gia Di tính toán qua, nếu Tri Diệp có lòng học tập, chắc chắn họ phải giúp cô. Đặc biệt là nếu cô cần giảng bài, họ có thể cho cô mượn vở và giảng bài luôn.

Lê Vi suy nghĩ một chút, "Có gọi Lục Phóng không? Cậu ấy học giỏi hơn, có thể giúp bọn mình làm bài đó."

Tri Diệp lập tức từ chối, "Không được! Ba bọn mình thôi."

Hẹn kỳ thời gian, Tri Diệp tùy tiện thu dọn sách vở cho hết vào cặp sau đó đi ra ngoài.

Ba người hẹn gặp ở MacDonald trong trung tâm thương mại.

Chủ nhật, đông người vào MacDonald nên rất ồn ào, thực sự không phải là nơi tốt để ôn bài.

Tri Diệp gach gach hai bài tập, đảo mắt một vòng, "Kiểu gì cũng cảm thấy bọn mình cần tìm người giảng bài cho."

"..."

Cô bé tay, cười gian, "Hay là... đi tìm 'top 1' đi? Được không? Nói luôn?"

Lê Vi và Phương Gia Di nhìn nhau, "..."

Tri Diệp và hai tay sai cùng nhau đến cửa hàng nhỏ của Dịch Thuận.

Trong cửa hàng vẫn không có khách hàng, chỉ có một mình Thẩm Lăng ngồi ở ghế cầm điều khiển chơi game.

Anh thấy Tri Diệp tới hơi ngạc nhiên, "Diệp Tử? Thứ hai là thi rồi sao em còn đến đây?"

Tri Diệp vẫy tay với anh, "Hello anh Lăng."

Dừng một chút, "Bọn em tới tìm Dịch Thuận hỏi bài, cậu ấy có đây không?"

Thẩm Lăng khiếp sợ.

Anh nhìn hai cô gái phía sau, một người từng gặp, một người lạ mặt. Nhưng nhìn đáng vẻ cả hai đều không giống là tới để 'hỏi bài'.

Chỉ có một mình Tri Diệp cười xuân phơi phới.

Thẩm Lăng đặt điều khiển xuống, lấy điện thoại đi động ra, "Nó đang ngủ, để anh gọi xem có tới không."

Tri Diệp lập tức hải lòng, ôm nắm đấm cảm ơn Thẩm Lăng, "Nhờ cả vào anh Lăng. Bọn em sang quán trà sữa bên cạnh đây."

Lê Vi ở đằng sau thờ dài.

Phương Gia Di mới tới đây lần đầu nên không hiểu tình hình: "Thế này là thế nào?"

Lê Vi nhìn Tri Diệp, kể tai Phương Gia Di nói nhỏ.

"Ngán dặm tới đây tìm chồng."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trò chơi gia đình

Edit: Tà đuổi bắt ♡(´ °C`°)♠

Tri Diệp đưa Lê Vi và Phương Gia Di đến quán trà sữa bên cạnh.

Quán ở trong ngõ hẻm, bên trong chỉ có hai cái bàn nhỏ, tuy chủ nhật nhưng cũng không có khách nào. Đôi lúc có vài người vào đây cũng vội vàng mua trà sữa mang đi.

Bọn họ ngồi vào cái bàn sát tường, Tri Diệp gọi bốn cốc trà sữa, bánh cupcake, và waffle sô cô la các loại. Chủ tiệm không đuổi họ đi, để họ tự do ngồi một góc nhỏ giọng làm bài.

Chưa có tin gì của Dịch Thuận, Tri Diệp cảm cốc trà sữa phân tâm, nhìn Lê Vi và Phương Gia Di cứ dẩu ngoan ngoãn làm bài tập mà thờ dài.

"Đáng ra mình không nên lôi kéo các cậu theo."

Rõ ràng là ảnh hưởng đến chuyện ôn tập của bọn họ.

Lê Vi đặt bút xuống, "Có sao đâu, bọn tớ đâu phải người nước đến chân mới nhảy, ôn tập từ lâu rồi."

Phương Gia Di cũng gật đầu.

Bọn họ vốn dự định là ra ngoài cho Tri Diệp làm phiền mà.

"...Cơ mà Diệp Tử này, cậu lấy có giảng bài thì đi một mình càng tốt hơn đây, hai người có nam quí nữ mặt đối mặt, mắt nhìn mắt,..."

Lê Vi che miệng cười.

Phuong Gia Di nghe giọng điệu mập mờ của cô ấy cũng bắt giác dò mặt.

Tri Diệp ném cục tẩy về phía Lê Vi, "Nói cái gì đấy."

Lê Vi né sang một bên.

Tri Diệp hút một ngụm trà sữa, nhàu máy, "Nếu mình đến một mình, người ta còn lâu mới tin, các cậu thấy mình giống người sẽ ôn bài không?"

"..."

Chuyện này thực sự quá có lý, khiến người khác không thể nào phản bác.

Tri Diệp cầm bút, viết lời giải bài tập số một, gãi đầu, trong chốc lát lại đặt bút xuống, "...Vi Vi."

Lê Vi nhìn vở, đây là quyển vở lúc trước Lục Phong cho Tri Diệp. Hôm nay Tri Diệp mở vở ra, bọn họ vừa xem liền cảm thấy được mờ mông, ngay lập tức khuất phục dưới cuốn vở của Lục học bá.

"Sao vậy?"

Tri Diệp lắc lắc tay cô ấy, "Cậu mang trà sữa qua cho Thẩm Lăng giúp mình nhè... Thuận tiện hỏi xem Dịch Thuần nói sao?"

"..."

"Đi má? Mình khao cậu ăn kẹo bông."

Lê Vi cầm trà sữa đi rồi, chỉ còn Phuong Gia Di ở lại đó mặt nhìn Tri Diệp.

Cô ta nhìn Tri Diệp như đang nhìn một mình mình, giọng nói đầy hâm mộ, "Diệp Tử, sao cậu có thể dũng cảm đến vậy?"

Tri Diệp sờ tóc, lại cầm bút lên, suy nghĩ một chút, hăm hồ đáp: "Bởi vì dũng cảm là ưu điểm duy nhất mình có..."

"Như người khác không nhìn thấy mình, mình sẽ chạy tới nơi họ có thể nhìn thấy."

Còn có thể làm gì khác đâu?

Tri Diệp nghĩ tới lời thề son sắt hồi nhỏ, bảo vệ La Huệ cả đời, nhưng cuối cùng vẫn là La Huệ dần dần bỏ lại cô.

Chỉ cảm thấy thốn thốn.

Núi không đến tìm ta, ta cũng không đến tìm núi(1).

Đời người là bể khổ, nếu không đủ dũng cảm để theo đuổi trai đẹp, chẳng phải cô quá thể thảm rồi sao.

...

Mười phút sau, dưới sự giúp đỡ của Phuong Gia Di, cuối cùng Tri Diệp cũng giải được bài tập bất đẳng thức.

Đúng lúc này Lê Vi cũng trở lại.

Tri Diệp thờ phào nhẹ nhõm, lấy một miếng số cô la đặt cạnh Lê Vi, "Sao rồi?"

Sắc mặt Lê Vi có điểm lạ, không rõ là vui mừng hay tức giận, cô vẻ như có chút xấu hổ.

"Chú tiệm nói là bình thường Dịch Thuần ăn trưa xong sẽ tới xem cửa hàng, nên kiểu gì cũng đến."

Tri Diệp ôm Lê Vi thật chặt, "Saranghaeyo."

Lê Vi ngồi xuống, chống cằm, nhỏ giọng buồn chuyện: "Vừa nãy mình hỏi thăm từ chỗ Thẩm Lăng, cửa hàng đấy mở bằng tiền của Dịch Thuần nên cậu ấy mới là chủ, Thẩm Lăng chỉ trông tiệm thôi. Diệp Tử, cậu nói xem cửa hàng bọn họ có lỗ không?"

"Chắc chắn là không rồi, không thấy người mở tiệm là ai à."

"..."

Lê Vi mở vở ra, hành động tò ý là không muốn nói chuyện với cô nữa.

Tuy tạm trạng Tri Diệp cực kỳ kích động, nhưng cũng không được quấy rầy hai bạn tốt ôn bài nên đánh cú đầu, vật lộn với đồng đề bài xa lạ.

Lát nữa phải 'gà vờ' hỏi bài, nếu để Dịch Thuần phát hiện mình 'lơng chi ý bất tại từu' (2) thì không tốt.

Vẫn phải có chút chuẩn bị mới được.

Quán trà sữa bật nhạc nhẹ nhàng du dương, vốn là khung cảnh ấm áp, nhưng Tri Diệp chỉ cảm thấy cái cổ như nặng ngàn cân, viết lung tung trên giấy nháp một lúc, mí mắt đã bắt đầu đánh nhau rồi.

"Buồn ngủ chết mất... Bao giờ Dịch Thuần mới tới đây."

Lê Vi "Phì" một tiếng, "Vậy cậu hỏi xem."

Tri Diệp bị một câu nói kích thích dùng khí làm một loạt động tác, lấy điện thoại ra mở WeChat, gửi ghi âm thoại.

Sau đó nằm ra bàn, "Mình ngủ cái đã."

"..."

***

Đèn đỏ.

Dịch Thuần đạp xe dừng ở ngã tư, điện thoại vừa rung lên nên lấy ra xem.

Tri Diệp gửi một tin nhắn thoại.

Cậu hơi buồn cười, nhìn chằm chằm màn hình một lúc lâu mới đưa điện thoại lên tai, đứng ở ven đường nghe.

Giọng nói của Tri Diệp không bi ối như Trương Đại Thái, đây là giọng nói của em gái yếu đuối mà các nam sinh vẫn hằng mơ mộng tới. Giọng cô giống như một loại nước ngọt có ga, ngọt ngào nhưng không ngán, âm thanh khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Ngay cả khi cô uy hiếp người khác, giọng nói vẫn mang theo vẻ trong sáng.

"Sao cậu còn chưa tới vậy Dịch Thuần? Bỏ đây chờ sốt hết cả ruột."

Dịch Thuần: "..."

Đèn đỏ nhanh chóng chuyển xanh.

Dịch Thuần cắt điện thoại đi, giẫm lên bàn đạp, đạp xe thật nhanh xuôi theo dòng xe cộ phía trước.

Quá hai giờ chiều, Thẩm Lăng ngồi trên ghế sofa ngủ gật.

Chuông gió kêu leng keng, Dịch Thuần đẩy cửa bước vào.

Thẩm Lăng chậm rãi xoay người, "Đến rồi à."

"Ừm"

"Mấy bạn học nhỏ kia đợi cậu hơn nửa ngày rồi."

"..."

Dịch Thuần mỉm cười, không thấy có vẻ gì là không vui.

Thẩm Lăng yên lòng, lén nhắn tin cho Lê Vi: "Nói với Diệp Tử là Dịch Thuần đến rồi."

Sau đó, anh cầm điều khiển game vào phòng, chỉ dùng bóng lưng vẫy tay với Dịch Thuần.

"Anh đi ngủ trưa, cậu cứ chơi vui nhé."

Dịch Thuần dờ khóc dờ cười: "...Chơi cái gì?"

Người này không phải bố cậu, chẳng lẽ muốn chơi trò gia đình?

...

Lê Vi nhận được tin nhắn, huých Tri Diệp một cái, "Đến rồi đây này."

Tri Diệp bật dậy từ trên ghế, tiện tay cầm cuốn sách, nói, "Đi trước đây nha."

Sau đó rồi đi rất nhanh.

Phương Gia Di hăm mộ nhìn bóng lưng cô.

"Diệp Từ đẹp trai ghê."

Lê Vi gật gù, "Đương nhiên, Diệp Từ là người đẹp trai nhất tớ từng thấy đó."

Phương Gia Di mỉm cười, nhẹ giọng nói một mình: "Tớ cũng thấy vậy..."

Tri Diệp trọng sắc bỏ mặc hai bạn tốt, vội vàng chạy sang bên cạnh.

Dịch Thuần vẫn lạnh nhạt như cũ, mặt không cảm xúc ngồi đọc sách, dường như không để ý đến chuyện buồn bán của cửa hàng.

Tri Diệp nhìn, lại là sách ngoại khóa.

Đời sống của học bá thật là phong phú.

Cô đứng trước tủ kính lớn, duỗi hai tay ra, nhào người trên nóc tủ.

Khoảng cách giữa hai người cũng vì vậy mà rút ngắn lại, gần như là mặt đối mặt.

Dịch Thuần phát hiện Tri Diệp đặc biệt thích nhìn thẳng mặt nói chuyện, chẳng nháy mắt lấy một cái, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại người trong mắt cô.

Tri Diệp: "Dịch Thuần... Có bài này mình không hiểu, cậu giảng cho mình đi?"

Dịch Thuần lập tức buồn cười, nhàu mày, "Thật không?"

"..."

"Mai là thi giữa kỳ rồi, đến lúc nước đến chân mới nhảy là hơi chậm."

Chưa gì đã bị nhìn thấu, kẻ vật của Tri Diệp không giấu được, có chút hối hận vì đã gọi Lê Vi và Phương Gia Di ra, biết thế cô đã tới một mình từ đầu rồi.

Tri Diệp còn muốn nói nhưng Dịch Thuần đã đưa tay rút quyển sách cô đang ôm trong lòng ra, tiện tay lật giở.

"Hàm logarit?"

"Đúng đúng đúng! Mình không hiểu hàm logarit!... Bạn mình cũng không hiểu, có lẽ lát nữa họ cũng đến hỏi cậu."

Dịch Thuần tiện tay lật xem vài trang, cá quyển vở gần như trống không, chỉ có một tờ này bút tích mới tinh, nhìn là biết vừa mới viết lên.

Nhớ tới chuyện lần trước cô bị mọi phụ huynh, cậu đã đoán được tình hình của Tri Diệp như thế nào rồi.

Đại khái là trình độ thất khiếu chỉ thông lục khiếu (3).

Cũng may nhờ có cô trầm cay nghìn đắng tìm cái gì gần nan như thế này.

Dịch Thuần sờ sờ đặng sau tìm được cái bút, tùy ý hỏi cô một câu.

"Ai là bố tớ?"

"..."

"Ai là bố?"

Tri Diệp không muốn thảo luận vấn đề này với cậu, rũ mắt, "Ày..."

Bạn này cô chỉ tiện miệng nói vậy, dù sao ở cạnh bạn tốt, khẩu khí cũng không thể quá mức khâm nể.

Nếu không Tri ca cô phải giấu mặt vào đâu?

Dịch Thuần cười, "Nói cho rõ. Nói rõ ra thì tôi sẽ phung phí thời gian chơi trò gia đình giúp cậu làm bài, còn không thì về đi."

Tri Diệp trừng mắt, quả thực sợ ngại người.

"Chơi trò gia đình?!"

It's chủ thích time:

(1) Núi không đến tìm ta, ta cũng không đến tìm núi.

Câu gốc là "Núi không đến tìm ta, ta liền đến tìm núi"

Câu này có 2 nghĩa:

1 là đấu tranh cho ước mơ của mình cho đến lúc chết, chỉ cần chăm chỉ, sẽ luôn có cách thành công. Khi gặp khó khăn hãy tự tin, đừng nản chí, chuyện gì cũng có giải pháp. Câu chuyện bắt nguồn từ kinh sách Hồi giáo ()

2 là nếu bạn không chủ động vì lợi ích của tôi, tôi sẽ chủ động vì lợi ích của cả hai.

(2) Ông chỉ ý bất tại từ: Ý không ở trong lời, có dụng ý khác; ý của Tuy Ông không phải ở rượu.

(3) Thất khiếu chỉ thông lục khiếu: Một thành ngữ xúc phạm, ý là ngu dốt, không hiểu không biết gì cả =>) tội Tri Diệp ghê.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cùng tiến bộ

Dịch Thuần cười nhạo một tiếng, vẻ mặt nhìn rõ là sung sướng.

"Không phải à?"

Tri Diệp: "Cậu nghĩ hay nhì? Tuy đúng là mình thích cậu, nhưng người có thể khiến tôi nhận bố còn chưa sinh ra đâu. Bạn học Dịch Thuần, mình khuyên cậu nên lương thiện."

Cô đoạt lại vở trên tay Dịch Thuần, bày ra vẻ mặt không khuất phục uy quyền.

Dịch Thuần ung dung ngồi xuống ghế, híp mắt nhìn cô. Dù ở góc độ ngẩng đầu, khí thế mạnh mẽ của cậu vẫn có cảm giác quán lâm thiên hạ.

"Vừa đúng lúc, người muốn nhận làm bố tôi cũng chưa đầu thai đây này."

Tri Diệp: "..."

Thẩm Lăng ở trong phòng, bạn này nói muốn đi ngủ, cuối cùng không nhận được nữa mà cười to.

"Ha ha ha ha ha ha ha..."

Tiếng cười của anh rất có lực xuyên thấu, vốn cửa đóng không chặt nên động tĩnh ở bên trong gần như là lọt vào tai rõ mồn một.

Thẩm Lăng mình không hiểu nổi thế hệ trẻ bây giờ, "Hai đứa trẻ con vừa thôi, gà tiểu học(1) cãi nhau à? Ha ha ha ha ha ha ha..."

Dịch Thuần nhàu mày, hừ lạnh một tiếng, "Im đi"

Bên trong lập tức im bật.

Thẩm Lăng tiếp tục giả chết, bầu không khí giương cung bạt kiếm bên ngoài cũng vơi đi nhiều.

Tri Diệp không hiểu, tại sao lại muốn tranh nhau làm bố? Cô là Tri ca nhưng cũng đâu phải con trai thực thụ?

Không nghĩ ra.

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, cô đặt vò lên tủ kính, ép buộc đổi đề tài, "Vậy mình giúp bạn mình hỏi cậu mấy câu được không?"

"..."

Dịch Thuần lại cảm lấy quyền vờ tap nham kia, thuận miệng đáp, "Cậu chắc là bọn họ cần hỏi chứ?"

Tri Diệp cuống lên, "Ôi trời ơi, sao cậu lại không chịu theo kịch bản thế hả? Nam chính trên phim cho dù nhìn thấu cũng có nói toạch ra như thế đâu, cậu bị sao thế!"

"Phụt... Há há há há há há há há..."

Thẩm Lăng ở bên trong lại cười rung trời.

Tri Diệp cũng tự ý thức có không cần thận nói ra suy nghĩ trong lòng rồi.

Cô trừng mắt nhìn Dịch Thuần, cảm cuốn vở xoay người đi.

Dịch Thuần nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tri Diệp thật lâu cho tới khi cô biến mất ngoài cửa kính, lúc này mới thư giãn thả lỏng người.

Yên tĩnh một lát, Thẩm Lăng đi dép từ bên trong ra ngoài.

Anh tiện tay cầm theo cái ghế tròn và hai lon coca.

Thẩm Lăng đặt ghế xuống cạnh Dịch Thuần, ném một lon coca về phía cậu.

Dịch Thuần một tay cầm sách không nhúc nhích, tay còn lại chỉ hơi động đã dễ dàng bắt được lon coca.

Thẩm Lăng nháy mắt với cậu, "Đồng là tuyển thủ tennis có khác."

Dịch Thuần không tiếp lời, im lặng mà mở nắp lon.

"Tách-----"

Tiếng bọt khí làm lòng người sáng khoái.

Dịch Thuần uống một ngụm, đột nhiên nghĩ tới cô gái vừa rồi đi... nhiều lần thấy cô đứng uống rất vui vẻ trên hành lang, chắc là cô ấy rất thích?

Thế mà cũng không sợ uống nhiều béo, đúng là hết nói nổi.

Làm một nữ anh hùng, kiểu gì cũng thấy uống nước tăng lực bò húc thì hợp hơn chứ nhỉ?

...

Thẩm Lăng không biết tình tiết vở kịch đang diễn ra trong đầu Dịch Thuần, anh dụi mắt, hóng hớt nằm nhòai người lên tay vịn ghế sofa, nháy mắt rất buồn nôn.

"Bạn thân ơi, anh phát hiện một chuyện."

"..."

"Tháng trước cậu còn bắt cầu ngôn tiểu (2) với Tiểu Diệp Tử của chúng ta cơ mà... Bây giờ mới có mấy ngày trời qua mà đã hòa hợp rồi á? Coi trọng người ta rồi hả?"

Dịch Thuần lại cúi đầu uống một ngụm coca.

Vị ngọt mát làm cảm giác sáng khoái xông thẳng lên trán. (Editor: Ủa Cocacola thuốc quảng cáo hay gì...?)

Thẩm Lăng suy nghĩ một chút: "Đã tìm được cô bé kia rồi à? Vì vậy sau khi tâm sự, quyết định yêu đương nồng cháy?"

Dịch Thuần vẫn không lên tiếng.

Thẩm Lăng chỉ biết là Dịch Thuần bị bắt cóc cùng một cô bé, không rõ chuyện bên trong thế nào, càng không biết vì lý do gì cậu muốn tìm bằng được cô bé năm xưa.

Dịch Thuần nhắm mắt lại, một lúc sau khàn giọng nói: "Cô bé đó chính là Tri Diệp."

"..."

Thẩm Lăng lập tức ngồi thẳng dậy.

Thật lâu sau, anh mới vỗ vai Dịch Thuần, đứng dậy, "Dịch Nhị, anh lớn hơn cậu hai tuổi, suy nghĩ của người lớn hơn hai tuổi từng trải, nhất định phải nói rõ ràng với cậu."

"..."

"Anh không tin từ 10 tuổi cậu đã thích Tiểu Diệp Tử, có lẽ quá nửa là vì ấy náy nên mới thay đổi thái độ? Nhưng cậu có nghĩ tới không, thái độ người ta rất rõ ràng, thích cậu liền theo đuổi cậu. Nếu cậu không có cùng cảm tình như vậy thì đừng vì sự áy náy của mình mà cho em ấy ảo tưởng gì."

Giọng Thẩm Lăng có vẻ lưu manh, lúc nói đạo lý nghe vào hơi buồn cười.

"Nếu sau này người ta biết sẽ rất hận cậu." Anh thờ dãi, "Anh đây là người từng trải qua."

Dịch Thuần im lặng một hồi, mở miệng, "Biến."

Thế nhưng lời này của Thẩm Lăng thực sự làm tâm tình của cậu lập tức rơi xuống đáy vực.

Cậu ngồi một lúc, ném lon coca rỗng vào thùng rác, đặt sách lên kệ, chậm rãi đứng lên.

"Anh trông cửa hàng đi, tôi về đây."

Thẩm Lăng: "O, cậu bảo hôm nay cậu trông cơ mà?"

"Tôi đổi ý rồi."

"...Dịch Thuần, đánh nhau đi!"

***

Kế của Tri Diệp hoàn toàn thất bại, không muốn khuất phục trong mối quan hệ "cha" "con" nên cô thờ phò quay lại quán trà sữa, tiếp tục gọi ba cốc trà sữa lạnh.

Lê Vi và Phương Gia Di ở đối diện nhìn nhau, rồi lại nhìn sắc mặt Tri Diệp, "Sao thế Diệp Tử?"

Tri Diệp hừ lạnh, "Chả sao hết, uống đá cho hạ nhiệt."

Hóa ra là bị lừa gần thiếu đốt dây mà.

Lê Vi vui vẻ, "Thật ra... vừa nãy Thẩm Lăng phát sóng trực tiếp cho bọn mình xem rồi."

Tri Diệp: "..."

Chỉ có Phương Gia Di là trì kỷ, "Diệp Tử, cậu đứng tức giận."

Tri Diệp nghiêng rắng, "Mình không giận."

Phuong Gia Di không biết nói gì để đỡ đánh cô, suy nghĩ một chút liền cẩn thận nhẹ giọng nói: "Hay là cứ ôn bài đi, điểm... Điểm thành tích của tớ... có thể..."

Đây thực sự là vạch áo cho người xem lưng.

Tri Diệp một hồi nằm ra bàn, "Ồn cái gì mà ồn..."

Cần bản không phải là chuyện Tri Ca có thể làm được.

Phuong Gia Di không dám phản bác cô, vẫn là Lê Vi vỗ vai cô, "Tốt xấu gì cũng không nộp giấy trắng được! Cậu muốn bị Thái Bảo đầu phê bình đến chết à?"

Tri Diệp cấp hai có thân phận học sinh năng khiếu thể dục, không học trường Thể dục thể thao mà lại vào trường Thập Tự có tốt chất giáo dục ưu tú, cuối cùng vẫn phải làm từng bước để thi đại học.

Mặc dù Thái Bảo đầu nói nhiều rất phiền nhưng ông cũng là một giáo viên hiếm thấy, không từ bỏ một học sinh như Tri Diệp, còn xếp có ngồi cạnh Lục Phóng.

Giáo viên khác đều sợ Lục Phóng bị lây nhiễm thói hư, chỉ có Thái Bảo đầu một lòng mong chờ Lục Phóng có thể kéo thành tích Tri Diệp đi lên.

Đúng là một ông lão ngày thơ lương thiện.

Lê Vi nói rất có đạo lý, Tri Diệp không muốn tiếp tục bị mời phụ huynh, thật sự ngồi thẳng lưng, chuẩn bị nước đến chân mới nhảy.

...

Thành tích của Lê Vi và Phuong Gia Di đạt loại trình độ như Tri Diệp không thành vấn đề, còn có quyền vỗ thân của Lục Phóng, Tri Diệp mơ hồ gắng gượng học được một chút.

Ngữ Văn và Tiếng Anh của cô rất chán đời, không thuộc từ đơn cũng không thuộc câu từ cơ bản, thi làm sao có thể bồi dưỡng trong một ngày. Phuong Gia Di liền đưa cô một bộ câu hỏi ngữ pháp đọc hiểu và chỉ phương pháp đoán trắc nghiệm tiếng Anh.

Tri Diệp không phát hiện mình có thiên phú Toán học, dạy một hiểu mười.

Chỉ tiếc đã quá muộn, bây giờ học bù khẩn cấp cũng không kịp thi giữa kỳ.

Phuong Gia Di và Lê Vi vẫn kèm cô đến hơn 6 giờ mới về nhà ăn tối.

Tri Diệp thu dọn qua đồ đạc, lại xách túi đi dạo sang cửa hàng bên cạnh.

Thẩm Lăng vẫn ở đó, Dịch Thuần không biết đã đi đâu.

Tri Diệp suy nghĩ một chút, chỉ một cái vợt tennis trong tủ, "Anh Lăng, em muốn mua cái này. Bao nhiêu thế?"

...

Ánh chiều tà le lói.

Tri Diệp cầm vợt tennis, loạng choạng khoác cặp, đi về nhà.

Hôm nay cô không có thu hoạch gì, nhưng sau khi nói chuyện với Dịch Thuần, uống một bụng trà sữa, no tới mức không muốn ăn tối.

Lại còn muốn xác nhận quan hệ bố - con?

Cẩn thận ngẫm lại, hình như chưa làm được gì, quả là một ngày phong phú.

Tri Diệp cúi đầu nghĩ chuyện của mình, bắt gặp đi đến bên cạnh trường Thập Tự.

Chập tối chỉ chui nhọt huyền ảo như ngày thường, không có học sinh, cũng không có không khí sinh hoạt của cư dân trong ngõ. Toàn bộ đường đều tĩnh lặng, đèn đường lại không đủ sáng, có vẻ hơi tối.

Tri Diệp nháy mắt một cái, đứng bước.

Chờ một lúc, cô vút cặp sách xuống đất, cẩn thận bỏ vợt tennis xuống đập, hoạt động tay một chút.

Cô xoay người, mái tóc rối vương trên gò má.

"Đi ra đi."

Mấy thiếu niên lưu manh tóc dúm mọi màu sắc đi từ từ ven đường.

Người cầm đầu tóc đỏ, con mắt nhỏ như sợi chỉ, có vẻ rất tàn ác.

Tri Diệp nhàu mày, "Kẻ lạ mặt nào đây?"

"..."

Không ai hưởng ứng, cô hơi kinh ngạc. Không phải trên phim đều diễn thế sao? Hoặc là thỉnh cầu, hoặc là trả thù, mấy người này sao lại không phản ứng vậy.

Hơn nữa mấy thanh niên đằng sau đều cầm gậy bóng chày, hơi dọa người, hình như hơi long trọng quá mức.

Tên mất híp kia cúi xuống đất chửi thề một tiếng, trong mắt đầy vẻ ác ý, "Ồ, đại mỹ nữ này thật là người hay quên, không nhớ anh nữa há?"

Xem ra là trả thù rồi.

Tri Diệp cẩn thận nhìn tên mất híp, thực sự không nhớ rõ mình từng học tới tên đại ca tóc đỏ này từ bao giờ.

Lê Nào là bạn học hồi cấp 2 bị cô dạy dỗ?

Hình như trong trường không có ai như vậy.

Tri Diệp quan sát khoảng 2, 3 phút, cuối cùng mở miệng trong sự chờ mong của đám thanh niên: "Ái vậy?"

Mất híp tức giận, đoạt lấy gậy bóng chày của đàn em đứng sau.

"Để anh nhớ xem trường mày gọi mày là gì chứ? Nữ anh hùng? Ông mày trêu gái cũng đến lượt mày chửi mửi vào à? Hôm nay để anh dạy dỗ nữ anh hùng nhỏ của chúng ta nhé, là con gái thì nên làm gì, được không?"

Thiếu niên đằng sau đều cười vang lên.

Tri Diệp cắn chặt răng, còi áo khoác màu xanh sẫm, tiện tay ném xuống, vừa vịn roi trên vợt tennis ở dưới đất.

Cô rất phách lối ngoác ngón tay về phía tên mất híp.

"Một mình mày, hay là tất cả chúng mày cùng lên?"

Gà tiểu học: Từ thường được dùng trên mạng, có nguồn gốc từ tiếng Quảng Đông, ban đầu được sử dụng làm biệt danh cho học sinh tiểu học. "Gà tiểu học" giờ được mở rộng để chỉ một người lớn tuổi, nhưng nhận thức hành vi và lời nói ngày thơ ngây như một học sinh tiểu học. Hiện tại, "gà tiểu học" và "trẻ em" thường bị cư dân mạng lạm dụng. Chừng nào họ không đồng ý với nhau hoặc có bất bình từ cả hai phía, họ sẽ gọi nhau là "gà tiểu học", thậm chí một số cư dân mạng cũng là học sinh tiểu học sẽ sử dụng thuật ngữ này để tấn công người khác.

Còn có cả Vịt trung học, Gà súc trung học, Đầu ngựa đại học... nửa cơ=))))))))))

Bắt đầu ngôn tiểu: Nghiễm túc, không nói cười tùy tiện

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cậu đang lo lắng cho mình phải không?

Edit: Tà năm cuối (OAO)

(Editor: Tri Diệp không phải đầu gấu đầu mèo gì nhưng vì mấy tên này phản diện nên sẽ xưng mày – tao nhé)

Nhân đáng yêu ung dung của Tri Diệp, thân thể mất híp dần dần căng thẳng.

Đàn em phía sau không hiểu tình huống, không biết tại sao hần lại sốt sắng như vậy, "Anh Thiên, con bé này giao cho bọn em lo liệu nhé?"

"Mày?"

Tên đàn em không nghe ra thậm ý trong giọng của anh Thiên của chúng, cười phách lối, "Anh Thiên không đánh con gái, em nguyên ý vì anh Thiên dạy dỗ nó!"

Mắt híp còn chưa kịp nói chuyện, Trì Diệp đã cười nhạo một tiếng.

"Ể." Cô hást cằm, "Người anh em, có thể mày chưa hiểu tình hình rồi."

"...Hôm trước anh Thiên của bọn mày đi tán gái bị tao dạy dỗ một trận đấy, hình như bay xa cũng phải hơn mười mét. Thế nên đừng chém gió nữa, mai tao còn phải đi thi, không có thời gian đâu, lên hết đi."

Cô buộc tóc lên, chân phải lùi về hai bước đứng ở tư thế vững vàng, hai tay cũng nắm thành nắm đấm.

Cuối thu, trời tối rất nhanh.

Trong bầu không khí gương cung bạt kiếm, Trì Diệp còn nghĩ đến Dịch Thuần. Nếu buổi tối cậu về nhà không an toàn, phải đánh nhau với mấy tên lưu manh này thì sẽ bị thiệt lớn mất.

May đây là cô.

***

Sáng sớm thứ hai, sân trường Thập Tự đã ồn ào.

Bởi vì thi giữa kỳ nên trường theo tiêu chuẩn thi đại học, đến sớm hay đến muộn đều không được vào, bắt buộc phải đến đúng giờ.

Toàn bộ lớp học đều trống, học sinh tập trung dưới các nơi sân trường, thư viện, canteen, tự ôn lẩn cuối trước giờ thi.

Lê Vi đi nửa ngày mới thấy Phương Gia Di ngồi dưới gốc cây ở sân trường.

"Gia Di!"

Phương Gia Di ngẩng đầu lên, cười ngược, vẫy tay với Lê Vi.

Tâm tình Lê Vi không được tốt như thế, chạy nhanh tới, giọng gấp gáp, "Có thấy Diệp Từ không?"

Phương Gia Di sững sờ: "Không thấy... Cậu ấy chưa đến à?"

Dưới tiết trời thu gió mát mẻ, Lê Vi lại mạnh mẽ đồ mồ hỏi.

"Sáng sớm tớ nhắn tin cho cậu ấy nhưng bây giờ vẫn chưa trả lời, chỉ sợ cậu ấy ngủ quên..."

Trong trường Thập Tự vẫn giữ truyền thống xưa phạt, đến thi muộn cũng bị phạt, nghiêm trọng thì có thể bị đuổi học. Vì vậy nên đến cả Trì Diệp cũng không dám đi thi muộn hồi thi hàng tháng.

Lê Vi nhìn đồng hồ đeo tay, đã 7 giờ 55 phút.

Còn 25 phút nữa là vào giờ thi, cô ấy đã tìm khắp toàn trường, gọi mười mấy cuộc điện thoại nhưng không có tin tức gì.

Hai người nhìn nhau một lúc, cùng nghĩ đến một khả năng.

"Hay là... ở chỗ Dịch Thuần?"

...

Dịch Thuần và Trương Đại Thác đều không phải học sinh tích cực trong thi cử, không đến sớm để ôn học thuộc, nên lúc đến trường, thư viện đã chật kín người.

Nhưng Dịch Thuần đứng top 1 nên được ưu ái, chủ nhiệm lớp họ giành một bàn nhỏ bên cạnh cho cậu, để học sinh ưu tú có thể chợp mắt một lát, bổ sung tinh lực.

Dịch Thuần bị tiếng điện thoại trong túi đánh thức.

Trong lúc thi, học sinh không được mang điện thoại trong người, chỉ cần đặt trên bàn giáo viên là được. Nhưng nghe điện thoại trong văn phòng giáo viên vẫn được, cậu cảm chiếc điện thoại rung liên hồi, chậm rãi ra ngoài nghe máy.

"Ai thế?"

Giọng Lê Vi vì sốt ruột nên hơi chói tai, "Bạn học Dịch Thuần! Trì Diệp có ở cạnh cậu không?"

Dịch Thuần nhìn dây số lạ trên màn hình.

"Không có. Ai vậy?"

"Tớ là Lê Vi... Cậu ấy không ở đây? Thế ở đâu vậy? Cậu nhìn xung quanh thử chưa?"

Dịch Thuần dừng một chút, "Tôi ở trong văn phòng."

Phía sau chính là bàn của Thái Lão đầu, lá gan Trì Diệp có to hơn nữa cũng không dám đến đây đâu.

Lê Vi "À" một tiếng, đột nhiên suy sụp, "Được, tớ biết rồi, đã làm phiền cậu..."

Cô ấy chuẩn bị cúp máy đi tìm tiếp, không chừng Trì Diệp đi vệ sinh hoặc trốn ở đâu đó ăn sáng.

"...Chờ chút."

Dịch Thuần đột nhiên mở miệng gọi giật lại.

"Trì Diệp không tới à?"

8 giờ 5 phút.

Dịch Thuần tìm thấy Lê Vi và Phương Gia Di ở cổng trường.

Phương Gia Di thấy Dịch Thuần, mặt thoáng đỏ lên, không nói được câu nào.

Dù sao bình thường Phương Gia Di cũng ngại, bây giờ Lê Vi đang gặp muốn chết, không phát hiện được sự khác thường, chỉ nhanh chóng giải thích cho Dịch Thuần: "Tớ sáng không có tin gì của cậu ấy, tớ nghĩ là cậu ấy ngủ quên."

Lông mày Dịch Thuần nhàu chặt, "Tối hôm qua thì sao?"

"Hơn 6 giờ bọn tớ mới về, sau đó không liên lạc. Giờ ngủ tới của cậu ấy không có quy luật, nên tớ không muốn làm phiền cậu ấy." Sắc mặt Lê Vi trắng đến đáng sợ, "Tuy bình thường Diệp Từ không hứng thú với trường học nhưng từ lúc bọn tớ quen biết, cậu ấy luôn đến đúng giờ thi, chưa bỏ thi bao giờ. Cậu ấy rất tôn trọng giáo viên và giám thị, dù không làm được bài nhưng vẫn luôn có mặt."

Đúng là phong cách của Trì Diệp.

Dịch Thuần buồn cười không đúng lúc, chỉ là khỏe miệng vừa cong lên đã nhện xuống.

"Nhà cậu ấy ở đâu?"

Lê Vi đọc một địa chỉ, "Không xa, nhưng 8 giờ 15 đã phát bài thi rồi..."

Vào lúc này, phòng thi đã mở cửa, toàn bộ học sinh ở sân trường đi vào."

Bây giờ đi cũng không kịp.

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, hỏi Lê Vi số điện thoại Trì Diệp.

"Cậu đọc cho tôi địa chỉ chính xác rồi vào thi đi."

"Hả?"

"...Vào đi. Cứ yên tâm."

8 giờ 18 phút, chỗ ngồi Dịch Thuần trong phòng thi vẫn trống.

Giám thị là giáo viên lớp 11, cũng từng nghe tên tuổi Dịch Thuần, phát bài thi xong lập tức liên hệ giáo viên chủ nhiệm lớp cậu.

Chủ nhiệm vội vàng chạy vào phòng thi, nhờ giọng gái thích qua với giám thị: "Xin lỗi cô, bạn Dịch Thuần đột nhiên không khỏe, hình như bị viêm dạ dày cấp tính, phải đến viện. Vừa này tôi sốt ruột quá quên không báo với cô."

Dịch Thuần nhìn cô trò tay đóng cửa, tay trái rút chìa khóa từ túi ra khóa cửa.

Tay phải vẫn đút túi áo, tuy đã sung to như cái bánh bao nhưng nhìn cô về cũng không có gì bất tiện.

Tri Diệp khóa cửa, đảo mắt, nhìn Dịch Thuần, "Bây giờ đã vào giờ thì rồi nhè?"

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng.

"Thế cậu định làm gì?"

Chuyện của cô còn có thể tha thứ, dù sao bản tay này thực sự rất đáng sợ, nói một tiếng với Thái Bảo đầu, cũng lắm là mời La Huệ đến trường. Ngược lại cô cũng không quan trọng phần ban chia lớp, bị bệnh nghỉ thi một môn cũng không sao.

Nhưng với Dịch Thuần mà nói, thiếu thành tích một môn, sẽ mất đi ưu thế lớn khi được tuyển sinh năm lên lớp 12.

Tri Diệp lo lắng nhìn cậu.

Dịch Thuần: "...Tôi không khỏe, cậu đưa tôi vào viện đi."

Tri Diệp sợ hết hồn, "Cậu khó chịu chỗ nào hả?"

"Viêm dạ dày."

Dịch Thuần nói hơi hợt, Tri Diệp đánh giá trên dưới cậu một lúc lâu, khó tin nói: "Cậu... nháy nhót khỏe mạnh như thể... Có chỗ nào giống viêm dạ dày đâu!"

Lẽ nào Dịch Thuần cũng lấy lý do bị bệnh để trốn thi?

Cô vừa phát hiện bí mật nhỏ của học bá ư?

Tri Diệp hơi kích động, cô luôn cảm thấy mối quan hệ của cô và Dịch Thuần đã có thể chia sẻ những bí mật riêng tư rồi.

Dịch Thuần lặng im nhìn cô một chút, đột nhiên đưa tay ôm bụng ngồi xổm.

"A, đau."

"..."

Tri Diệp khoa trương há hốc mồm, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn lủi về sau hai bước, bắt buộc phải nói ra những lời trong lòng: "Dừng lại đi, đừng làm loạn..."

***

Môn thi đầu tiên là Ngữ Văn kéo dài hai tiếng.

Hai học sinh cấp 3, Tri Diệp và Dịch Thuần trong lúc này lại đến bệnh viện xếp hàng lấy số, một khám tay, một khám dạ dày.

Tri Diệp đi chụp X-quang, xác định không tổn thương gân cốt cũng coi như là nhẹ lòng.

"Bác sĩ, tay này của cháu có vết được không ạ?"

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn cổ mặc áo khoác đồng phục học sinh, "Phải đợi hết sưng mới cầm bút được."

Tri Diệp lập tức nở nụ cười, "Vậy phiền bác sĩ viết như thể lên bệnh án giúp cháu ạ, cháu cảm ơn!"

Trường hợp như này là hợp lý để trốn thi rồi, nghĩ đến đây cô còn dấy ý.

Cô cất cẩn thận đơn thuốc và bệnh án vào cặp, sau đó chạy từ tầng này qua tầng khác của tòa nhà B để tìm Dịch Thuần.

Chỗ Dịch Thuần xếp hàng tương đối đông người, Tri Diệp đến đứng lượt Dịch Thuần được gọi tên.

Tri Diệp đi sau cậu muốn theo vào.

Dịch Thuần: "Cậu vào làm gì?"

Tri Diệp mơ hồ nhìn cậu, "O? Mình đi khám cùng cậu mà... Cậu đau bụng để mình đi ư?"

"..."

Tri Diệp bị Dịch Thuần lạnh lùng đuổi ra ngoài.

Cô chỉ có thể đứng ngoài hành lang nhìn một nam trong phòng. Trước giờ không phát hiện Dịch Thuần "nhà ở Cầu Diễn", lúc nói chuyện với cô vẫn khỏe mạnh, vừa bước vào lập tức nét mặt lộ vẻ đau đớn, người lưng lay sấp ngã, bộ dáng như có thể nằm vật ra hôn mê ngay được.

Tri Diệp: "..."

Nhân tài chính là nhân tài, cho dù làm gì cũng dễ như trở bàn tay.

Bao gồm cả giả bệnh.

Dịch Thuần dựa vào tài diễn xuất hơn người, cho dù thử máu rồi xét nghiệm đều bình thường, cũng miễn cưỡng có một đơn thuốc giả.

"Thử máu không có gì, đại khái là cảm lạnh, về ngủ một giấc rồi uống nước ấm là đỡ."

Tri Diệp ở bên cạnh suốt nửa bật cười thành tiếng.

Sắc mặt Dịch Thuần vẫn còn hơi trắng, vẻ mặt cũng lạnh nhạt, một dáng vẻ bi quan, "Vâng."

Nhìn cậu trưởng thành đẹp mắt như vậy, nữ bác sĩ trung niên cũng đầu hàng hơn nhiều, còn cười với cậu, "Không sao đâu bạn học, cô viết cho con một đơn nghỉ học. Trời lạnh rồi, chú ý ăn uống cẩn thận nhé!"

"...Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Khi hai người sống vai ra khỏi bệnh viện mới hơn 11 giờ, môn thi đầu tiên trường Thập Tự chắc là đã kết thúc rồi.

Tri Diệp đến cạnh Dịch Thuần, nhìn giờ trên đồng hồ đeo tay của cậu.

"Thì Ngữ Văn xong rồi thì phải."

"...Ừm."

"Cậu về trước đi, mình đi mua điện thoại đã." Cô dừng một chút, đôi mắt sáng lập lỉnh, "Hay là đi cùng mình không?"

Dù sao cũng không kịp đi thi nữa.

Bây giờ đang giờ nghỉ trưa, còn hai tiếng nữa mới tới giờ thi chiều.

Dáng vẻ mong chờ của Tri Diệp quá mức rõ ràng, Dịch Thuần nghiêng mặt sang bên khác, không nhìn vào mắt cô.

Cậu vốn tính toán như vậy.

Nhưng không thể nào nói ra được.

Một lúc sau, Dịch Thuần mới lạnh nhạt "Ừ" một tiếng.

Tri Diệp ngừng bước, lập tức cười tươi, "Vậy mình mời cậu đi ăn cơm!"

Mặt của cô nhỏ nhắn, ngũ quan cũng xinh xắn, khi cười lên nhìn rất ngây thơ, không phù hợp với khí chất của "Tri ca".

Dịch Thuần cách cô rất gần, dường như có thể ngửi được mùi thơm trên người cô.

Ừm... không phải mùi nước hoa... Có lẽ là mùi dầu gội đầu?

Sau khi làm tóc, đúng là đẹp hơn mái tóc ỏ gà trước đây nhiều.

Dịch Thuần đã có chút mơ hồ với dáng vẻ điên cuồng khi cô vọt vào lớp cậu lúc mới khai giảng. Chỉ nhớ rõ Tri Diệp sáng sủa, mắt ngọc mảy mai, lúc nhìn cậu chăm chăm cũng rất xinh đẹp.

...

Dịch Thuần dịch một bước nhỏ sang bên cạnh, giọng nói rất nhẹ, "Cậu còn muốn ăn cơm cơ à?"

Còn không mau chóng về trường đắp đầu nhận sai đi?

Nghe xong lời này, Trì Diệp mở mắt: "...Nếu không thì làm gì?"

***

Tùy ý chọn một cái điện thoại hợp túi tiền, đầu tiên Trì Diệp nhắn tin cho Lê Vi để cô ấy yên tâm, sau đó lại gọi điện thoại cho Thái Bào đầu.

Vài tiếng tút vang lên, đầu bên kia mới nghe máy.

Trì Diệp cướp lời nói trước: "Em chào thầy, em bị thương, điện thoại cũng rơi hỏng nên không thể liên lạc với thầy, em rất xin lỗi thầy... Em lập tức tới trường ngay đây ạ!"

Thái Bào đầu sắp phát điên nhưng không nói được trong điện thoại, chỉ có thể đợi cô đến trường rồi nói sau.

Trì Diệp cúp máy, thở dài với Dịch Thuần, "Đi thôi, bỏ nó chứ, bị ăn mắng rồi, còn chút thời gian đi ăn cơm đi, mình mời."

Dịch Thuần nhàu mày: "Lại muốn tranh luận vấn đề này à?"

"..."

Nhưng nghĩ tới chiều nay Dịch Thuần còn phải đi thi, Trì Diệp tùy tiện dẫn cậu đi ăn đơn giản, sau đó quay lại trường.

Thái Bào đầu đã đứng sẵn ở cổng trường chờ cô.

Trì Diệp từ xa đã thấy bóng dáng ông, không hiểu sao lại thấy chột dạ.

Cô nhìn Dịch Thuần bên cạnh dương dương tự đắc, sau đó chạy lên trước ánh mắt giết người của Thái Bào đầu.

Hết cách rồi, cô không bị đuổi học chứ?

Hay là bị phạt.

Thái Bào đầu hít sâu một hơi, quát lên: "Trì Diệp! Em theo tôi vào văn phòng!"

Tiếp tục, "Dịch Thuần cũng vào đây!"

Hai người cùng bị xách vào văn phòng.

Buổi trưa của ngày thi, văn phòng yên tĩnh đến kỳ lạ, không có các bạn học ngày thường tới hỏi bài, chỉ có mấy giáo viên ngồi một chỗ, ngẩng đầu lên trò chuyện câu được câu không.

Trì Diệp và Dịch Thuần đi vào hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ giáo viên.

Thật ra Thái Bào đầu không muốn học sinh của mình bị chế giễu nhưng tình huống của Trì Diệp quá nghiêm trọng, tổ trưởng vẫn trong văn phòng nên ông phải hỏi.

"Em nói xem tại sao lại vắng mặt trong cuộc thi?"

Trì Diệp gãi tay phải lên.

Cô tay cô đã bớt sưng một chút nhưng sưng còn to, bôi thuốc màu nâu lên nhìn vẫn đáng sợ lắm.

Lòng bàn tay cũng có vết thương và sẹo.

Thái Bào đầu sợ hết hồn, kéo tay cô qua nhìn, "Em lại đi đánh nhau với người ta đấy à?!"

Trì Diệp vừa định nói vâng, Dịch Thuần ở phía sau đột nhiên nhanh chóng kéo áo cô.

Cô giết mình, lập tức ngậm miệng, "Không ạ, sáng nay em đi học bị ngã cầu thang, điện thoại rơi hỏng, tay đau không cử động được, không cầm nổi bút, em đã nghĩ là đầu tiên phải đến bệnh viện khám rồi mới quay lại trường..."

Thế này thì hợp tình hợp lý hơn.

Giọng Trì Diệp thành khẩn, Thái Bào đầu không mắc lừa, nghi ngờ nhìn cô vài lần, "Thật chứ?"

"Thật mà thầy! Thầy xem bệnh án của em này còn chưa kịp cất về nhà, đến thẳng trường đây ạ!"

"...Vậy sao hai đứa lại đi cùng nhau? Dịch Thuần, chủ nhiệm của em rất lo lắng cho em đấy em biết không? Đứa nhỏ này..."

Dịch Thuần mím môi, không phỉ lời, trực tiếp đưa giấy của bác sĩ lên, lời ít ý nhiều mà giải thích: "Cấp ở bệnh viện nên đi chung xe về ạ."

Dừng một chút, "Tết kiệm tiền ạ."

Trì Diệp không nhận được "phỉ" cười ra tiếng.

Dịch Thuần lại kéo cô một cái.

Sức cậu quá lớn, Trì Diệp lại đang khống chế cơ mặt để nghiêm túc lại nên không kịp phản ứng, trực tiếp bị cậu kéo ngã, thuận thế lao vào lòng cậu.

Trì Diệp: "..."

Thái Bào đầu: "!!!"

Dịch Thuần cũng không ngờ, cậu chỉ ở phía sau nhắc nhở cô nương này đừng ăn nói linh tinh, người ta lại trực tiếp ngã vào lòng cậu rồi.

Nếu không phải tình cảnh không hợp, thậm chí cậu còn hoài nghi có phải Trì Diệp chạm sù(1) không.

(1) Chạm sù: Chạm vào đồ sù, ban đầu là một phương ngữ Bắc Kinh, đề cập đến một số hành vi cơ hội và tổng tiền. Chẳng hạn như cố ý và xe va chạm vào ô tô, gần lặn bồi thường. Ngoài ra, chạm sù cũng là một biệt ngữ của ngành công nghiệp đồ cổ. Điều đó có nghĩa là khi những tên tội phạm bán đồ cổ trên các quầy hàng, chúng thường sử dụng những động cơ thâm kín để đặt đồ sù để võ ở giữa đường, để người qua đường vô tình làm vỡ chúng. Chúng có thể nhận cơ hội để.

Theo cá tính của cô... Có khi lại cố ý làm vậy.

Dịch Thuần đỡ cô một lúc, dưới ánh mắt giết chóc của Thái Bào đầu, kéo mũ Trì Diệp lên, kéo cô đứng lên.

Trong lòng ngực vẫn còn cảm giác ấm áp, cậu cúi đầu xuống liền thấy cái gáy trắng nõn của thiếu nữ.

Không nói ra được cảm giác gì, nhưng có chỗ nào đó không đúng, trong lòng vừa kích thích vừa lo lắng.

Trì Diệp không để ý sự khác thường của Dịch Thuần, chỉ bực bội lườm cậu một cái, dứt khoát la lên, "Cậu kéo mình làm gì đấy!"

Dịch Thuần thở dài không nói gì, sắc mặt lập tức thay đổi, nhàu mày, nhìn cô về hết sức đau đớn.

"Xin lỗi, tôi thấy hơn khó chịu nên vừa nãy bám vào cậu."

"..."

Kỹ thuật diễn xuất này khiến Trì Diệp trợn to hai mắt hoàn toàn bị cậu thuyết phục.

Crush của cô đúng là mười phần vẹn mười? Quá tài giỏi!

Thái Bào đầu vừa nghe nguyên nhân, lập tức thở phào nhẹ nhõm, lấy ghế cho cậu ngồi rồi đi tìm chủ nhiệm lớp cậu.

"Vậy em ngồi xuống trước đã, thầy đi tìm chủ nhiệm lớp em rồi quay lại nói chuyện với Trì Diệp. Haiz, top 1 thiếu một môn thi, chắc cô ấy đau lòng chết mất!..."

Còn Trì Diệp thì làm gì có cái đầu ngó tốt như thế.

Thái Bào đầu nhìn tay cô sưng không nhận ra, kéo cô qua một bên, không phê bình nhiều, chỉ rantai vài câu, lại vỗ trán, nói: "Thầy đã gọi điện cho mẹ em đến đón em, chắc là buổi chiều cũng không thi toán được rồi. Nếu ngày mai có thể đi thi thì phải gọi cho thầy đó biết chưa? Tuy thiếu hai môn thi nhưng đi thi các môn khác cũng là cơ hội tốt để kiểm tra trình độ và kết quả học tập của bản thân..."

Trì Diệp hoàn toàn không nghe thấy về sau ông nói gì, toàn bộ sự chú ý dồn vào câu đầu tiên.

"...Mẹ em sẽ đến à?"

Thái lão đầu gật đầu, "Ừ, bà ấy rất lo lắng, gọi cho em nửa ngày nay rồi, nói là sẽ đến trường trước, chắc là cũng sắp tới rồi."

Tri Diệp: "..."

Cô cực kỳ sợ nhắc tới La Huệ, cô không nói nhiều, đưa giấy bệnh giả cho Thái lão đầu, chạy ngược dòng người ra khỏi lớp.

Gọi mấy cuộc điện thoại đều không được, Tri Diệp tự mình chạy ra cổng trường, ra sức thể hiện thái độ tốt để La Huệ bớt nói vài câu đi.

Chưa tới mười phút, La Huệ đã đến trường Thập Tử.

Bà không chỉ đến một mình, cha vợ của Mạnh Tạ lái xe đưa bà tới. Khi La Huệ xuống xe, ông cũng không đi, mà chờ ở ven đường cách đó không xa.

Tri Diệp thở dài, áo khoác vắt trên cánh tay bị thương để che đi, ngoan ngoãn đến cạnh La Huệ.

"Mẹ..." Dừng một chút, "Chú Mạnh cũng tới à..."

Về mặt La Huệ không tốt, nhưng bà trước sau vẫn một dáng vẻ tiểu thư khuê các, ở ngoài đường sẽ không trách móc Tri Diệp.

Chỉ là nhai nhắc nhở, cái cảm giác từng kinh tiết tấu không nhanh không chậm đó, có thể hành hạ một người sống sờ sờ phát điên mất.

"Sao sáng nay không đi thi?"

Tri Diệp biết mẹ đang tức giận.

Hồi bé cô bị bắt cóc nên La Huệ rất cưng chiều cô, không bao giờ đánh mắng. Thậm chí năm 15 tuổi cô muốn dọn ra ngoài sống một mình, La Huệ bị cô lăng nhăng mấy tuần lễ cũng đồng ý.

Loại tâm lý này là do áy náy nên muốn bồi thường. Tri Diệp hiểu, nên mới dám nói phét tung trời.

Nhưng La Huệ sẽ không nhìn vào mặt xấu của cô, Tri Diệp chỉ cần cố gắng học tập, những chuyện khác kể cả thành tích kém, La Huệ cũng không nói gì.

Bò thí là giới hạn cuối cùng của bà.

Tri Diệp cúi đầu nhìn xuống, giọng nói lạnh nhạt, "Con bị thương, điện thoại cũng bị rơi hỏng."

"Con bị thương ở đâu?"

Cô nhìn sắc mặt La Huệ một chút, "Tay phải bị thương nên không viết được..."

La Huệ cả kinh, lập tức kéo áo khoác cô lên, lôi cánh tay cô cẩn thận quan sát.

"Con bị sao đây?"

Tri Diệp khó chịu hơi rụt tay lại, giấu tay ra sau lưng. "Con ngã cầu thang, không sao đâu, bác sĩ nói hết sưng là ổn rồi, mai con vẫn sẽ đi thi."

Cuối cùng sắc mặt La Huệ cũng coi như trở lại bình thường, cầm cặp trên tay cô, kéo cô đi về phía xe Mạnh Tạ.

Tri Diệp không chịu đi, "Cho con về chỗ con là được."

Giọng nói La Huệ nhu hòa, mang theo thái độ không cho phép nghi ngờ, "Con bị thương thế này rồi sao ở một mình được? Đi về nhà, mai chú Mạnh sẽ đưa con đến trường."

"Thực sự không cần..."

"Tri Diệp, con muốn mẹ lo lắng chết đi mới được phải không..."

"..."

Mất La Huệ đó lên.

Sáng nay bà nhận được điện thoại của thầy giáo, sợ hãi làm rơi vỡ cái bát, gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho Tri Diệp nhưng không được, bà suýt nữa phát điên. May còn có Mạnh Tạ ở bên nói hon nửa ngày, đưa bà tới tìm cô.

Thế nhưng dọc đường đi, trí tưởng tượng đáng sợ vẫn luôn dẫn dắt bà.

Nếu như Tri Diệp lại bị bắt cóc thì sao? Giờ cô không còn bé nữa nhưng nếu đối phương có rất nhiều người? Một mình cô làm sao có thể chống lại cả đám người?

Lần này còn ai có thể giúp cứu cô ra không?

Đứa con tội nghiệp của bà...

Tri Diệp thấy vẻ mặt của mẹ, không nói gì nữa, nhanh nhẹn lên xe của Mạnh Tạ.

"Chú Mạnh, cháu lại làm phiền chú rồi."

Về mặt Mạnh Tạ bình thản, không nhìn ra điểm không vui, nhưng cũng tuyệt đối không nhiệt tình.

"Không phiền, cũng là nhà của con, mẹ con rất lo lắng, hay là sau này con dọn về nhà ở thì tốt hơn."

Tri Diệp nhìn La Huệ đã mở cửa lên xe, ngậm miệng không lên tiếng.

Nếu như cô coi lời khách sáo này là thật thì mới thực sự trở thành "mối phiền phức".

...

Đã sắp qua ba tháng, lần thứ hai quay lại nhà Mạnh Tạ, Tri Diệp luôn cảm thấy có chút thay đổi, chỗ nào cũng phù hợp, cười không đúng, không cười cũng không được.

Thời kỳ phản nghịch của cô kéo dài nhiều năm, nhưng chưa từng phản nghịch với La Huệ, bình thường đều hết sức thân thiết với bà, tuyệt đối không để bà phiền lòng.

Vì vậy Tri Diệp đi ngủ rất sớm.

Cũng bỏ qua tin nhắn hiểm có của Dịch Thuần.

YC.: Tay đã đỡ hơn chưa?

YC:...

Dịch Thuần không thấy cô trả lời, trong lòng nghi ngờ cô lại bị mắng rồi.

Ở văn phòng cậu cũng nghe thấy mẹ Tri Diệp sẽ đến, trong trí nhớ của cậu, mẹ cô là một người phụ nữ vô cùng dịu dàng.

Khi đó Dịch Thuần mới 10 tuổi, La Huệ và Tri Giới Nghiên đưa Tri Diệp đi, sáng sớm ngày hôm sau, La Huệ lên mang quà biếu đến nhà họ Dịch.

Đáng vẻ La Huệ dường như chưa hoàn hồn, trong nhà Dịch Thuần cũng xảy ra chuyện, ông nội cậu... Nói chung là rối loạn, không có ai tiếp đón bà, bà liền đặt quà biếu xuống, ngồi xổm trước mặt Tiểu Dịch Thuần, rất nghiêm túc nói cảm ơn cậu.

"Cậu bé, đi cảm ơn con, Diệp Từ đã kể cho đi rồi. Nếu như không nhờ có con, con bé đã bị bán lên núi... Dì đi... Sau này nếu con cần đi giúp, đi có thể dùng cả mạng sống này cho con..."

Mất La Huệ đó lên.

Có vẻ cực kỳ yếu đuối.

Dịch Thuần yên lặng nhìn bà, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Không cần cảm ơn đâu dì."

Cậu muốn nói sự thật ra, nhưng La Huệ đã ôm vai cậu khóc nức không thành tiếng.

Để lần sau vậy.

Đợi cơ hội lần sau, cậu sẽ trình trọng tội của nhà cô xin lỗi.

Sau khi chuyện trong nhà Dịch Thuần xong xuôi cũng đã qua mấy tháng, Dịch Thuần muốn đi tìm bé gái chung hoạn nạn nhưng phát hiện cô đã chuyển nhà, sau này không tìm được người nữa.

...

Trong tiềm thức Dịch Thuần cảm thấy, Tri Diệp có thể lợi hại hơn mẹ cô nhiều, hơn nữa rất thương cô lại thấy cô bị thương như vậy hơn nữa là không nói nên lời.

Cô E là không cầm điện thoại.

Lần đầu tiên Dịch Thuần cảm điện thoại đợi tin nhắn quên mất.

Đến lúc cậu giật mình tỉnh dậy đã hơn 12 giờ đêm rồi.

Qua mấy tiếng nữa là phải đi thi rồi, thế mà cậu lại thất thần lâu như vậy.

Dịch Thuần nheo mắt, nhìn điện thoại không có thông báo mới, vứt điện thoại qua một bên rồi đi ngủ.

Lúc cần thì không xuất hiện, lúc bất tiện thì luôn xuất hiện.

Con gái thật là phiền phức.

***

Tri Diệp ở nhà La Huệ không dám làm bậy, ngoan ngoãn thức dậy đúng giờ, Mạnh Tạ và La Huệ cùng đưa cô đến trường thi.

Lúc đến trường Thập Tử, thời gian còn sớm, Lê Vi và Phương Gia Di đã không đợi được nữa, đứng ở vỉa hè ngoài cổng trường đợi cô.

Tri Diệp vẫy tay với hai người, dưới lời trầm ngâm lời dặn dò của La Huệ, cẩn thận từng li từng tí xuống xe.

Lê Vi chạy tới cạnh cô, kéo tay cô, "Diệp Tử! Tờ lo cho cậu gần chết ý!"

Dừng một chút, "Bị đau ở đâu xem nào?"

Tri Diệp gió tay phải lên quơ quơ, "Cũng không sao, hôm qua nhìn hơi ghê thôi, dọa Thái Lão đầu phải sợ."

Lê Vi ti mi nhìn tay cô.

Ngoại trừ hơi đau thì đã bớt sưng hơn một nửa rồi.

Sáng nay Tri Diệp đã cầm bút viết thử, không có vấn đề gì.

...Dù sao lúc cô không bị thương cũng có làm được bài đâu.

Phương Gia Di cũng đi đến, giọng li nhí cẩn thận hỏi thăm, dường như sợ chọc giận Tri Diệp.

"Diệp Tử, cậu bị sao vậy..."

Tri Diệp quay lại nhìn, xe La Huệ và Mạnh Tạ đã đi rồi.

Ở trước mặt bạn thân, cô không kiêng dè gì, thẳng thắn kể lại tình hình tối hôm ấy một lần.

"Mấy tên đó có khi còn đang bỏ bột ý, ha ha ha ha ha ha ha ha ha..."

Tri Diệp cười ngất. (định để là cười í* cười đi vệ sinh nhưng thôi!>)

Lần đầu Phương Gia Di nghe chuyện như vậy, bị dọa sợ, biến sắc, "Tìm cậu trả thù? Diệp Tử, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Tri Diệp vung tay ừ, dửng dưng như không, "Chuyện gì, mình kiểm soát lực đạo mà, cũng lắm để chúng ném chút vị đắng. Cũng không biết cô học sinh trường mình không, nếu có thì cũng có vài người bỏ thi đấy."

"... Vẫn nên dạy chúng một bài học, miễn sau này quay lại gây rối."

Vừa nhìn tên mất híp kia không phải người hiền lành, không dạy dỗ thì hậu họa khôn lường.

Tri Diệp phải học ở đây ba năm, cũng không muốn phải đối phó với tên này.

Lê Vi và Phương Gia Di còn chưa kịp đánh giá chuyện của cô, Tri Diệp đã bị một sức mạnh kéo từ đằng sau.

Có người kéo mũ cô.

Dùng lực quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn, cô giống như gà bị bóp cổ, không phát ra được âm thanh gì.

Tri Diệp gió khuấy tay lên, chuẩn bị ném người giấu tay kia bay hết lực phủ ngũ tạng.

Không ngờ người kia tránh rất nhanh.

Sau đó, giọng nói lạnh nhạt của Dịch Thuần truyền tới từ sau tai.

"Đánh nhau bị thương?"

Lời editor: Không biết tác giả đánh số nhầm hay vui tính vung bút quá tay mà chương này dài gấp đôi bình thường (〇書〇冊)... Khóc bằng một nghìn biểu tượng (■■■■■■)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 18: Ấy náy nên yêu

Edit: Tả trốn tìm (o・)

Tri Diệp khiếp sợ, suýt chút nữa không dừng động tác được, tí thì xoay người quật ngã Dịch Thuần.

Cũng may khi Dịch Thuần lên tiếng, cô lập tức chuyển trọng tâm lên chân trái, cả người lao về trước, ổn định thế đứng mới không ngã.

Dịch Thuần kịp thời thả mũ cô ra, lùi về sau một bước.

Tri Diệp bực bực: "Này! Bạn học Dịch Thuần! Mình có thể chấp nhận chuyện cậu không thích mình nhưng không đồng ý chuyện cậu đánh lên mình đâu nhé! Cậu thử làm thêm lần nữa xem có bị ăn đòn thật không!"

Vừa rồi nếu như cậu tránh đi chậm một chút, bây giờ đã vào viện rồi.

Dịch Thuần lạnh lùng nhìn cô, vòng qua bọn họ bỏ đi.

Tri Diệp: "..."

Có tức giận trừng bóng lưng Dịch Thuần phía trước, oán giận với bạn thân: "Cái cậu này sao vậy?"

Từ đầu Phương Gia Di vẫn cứ găm mặt, không nói chuyện.

Không hổ là Lê Vi, ra sức hưởng ứng Tri Diệp, "Có khi nào... Dịch Thuần đang quan tâm cậu không?"

"Hả?"

Lê Vi vừa mở miệng, trước đó bản thân tin nửa phần, nay nhiệt huyết mười phần, nói chắc như đinh đóng cột.

"Cậu không biết đâu, hôm qua tớ gọi điện thoại cho Dịch Thuần, cậu ấy không nói nhiều lắm tức chạy vội. Lúc đến mặt đầy mồ hôi, vừa nhìn là biết chạy vội. Sau đó lại tố địa chỉ nhà cậu, bỏ cả thi để đi tìm cậu... Diệp Tử, có hy vọng nha!"

Trong những năm niên thiếu, có một người bạn thân là tuyệt vời ông mặt trời.

Tri Diệp có thể không tin ai, không tin cảm giác của bản thân, thế nhưng tuyệt đối sẽ tin Lê Vi.

Hai người quen nhau từ cấp 2, Lê Vi vẫn đóng vai nhân vật "giới nước lạnh". Cho dù nói cô ấy là cái đuôi của cô, trên thực tế Tri Diệp rất nghe lời Lê Vi. Cô ấy luôn ngăn cản Tri Diệp giả diễn giả khùng làm hỏng chuyện, nói cái gì nghe cũng đều có vẻ rất đạo lý.

Tri Diệp vừa nghe Lê Vi phân tích, lập tức đỏ mặt, "Thật... thật á?"

Lê Vi ra sức gật đầu.

Tri Diệp nở nụ cười, "Mình đã bảo mà, làm sao mà có người có thể từ chối Tri ca được!"

Ngẫm lại loại con ngoan trò giỏi như Dịch Thuần, rất có khả năng lần đầu trốn học bỏ thi của cậu là vì cô... Tuy rằng không nên, nhưng Trì Diệp lại cảm thấy có chút tự hào.

Đương nhiên chuyện tổng điểm của Dịch Thuần bị ảnh hưởng là chuyện sau này.

Cô không chú ý Thái Lão đầu giới thiệu, cái gì đăng ký, cái gì chế độ tự tuyển sinh, chỉ là một lần thi thử bình thường mà thôi.

Dịch Thuần ở phía trước bực bội nửa ngày, không biết mấy cô gái đăng sau đã vui mừng như điên rồi.

Trì Diệp nghe theo suy đoán của Lê Vi, thắng thần lạ quyết tâm.

Ba tháng!

Cô nhất định phải đua đỗ được học bá thần kinh Dịch Thuần này!

...

Bởi vì không còn môn Toán Trì Diệp tương đối am hiểu (? Đây là đầu của tác giả, chắc là không hiểu Trì Diệp lấy tự tin ở đâu ra mà tự xưng như vậy =)), ba môn thi sau đối với cô mà nói đều là kiếp nạn.

Ba đáp án dài thì chọn cái ngắn nhất, ba đáp án ngắn thì chọn cái dài nhất, hai dài hai ngắn thì chọn C.

Dựa vào kỹ xảo đoán đáp án được tổ tiên truyền lại, Trì Diệp cũng làm đủ ba bài thi.

Lúc ra đối chiếu đáp án sau khi thi, Phương Gia Di và Lục Phóng trao đổi với nhau.

Trì Diệp ở bên cạnh lười biếng nghe.

Tình hình Lục Phóng rất tốt, Phương Gia Di đáng về nhất gan, ngăn cậu ta đi chơi bóng rổ, cậu ta cũng kiên nhẫn phản tích lời giải và đáp án một lần, "...Nên là, CCBAB."

Phương Gia Di thở dài nhẹ nhõm, "Tớ cũng chọn như thế."

Trì Diệp vốn đang nghịch điện thoại, bỗng giờ cô mới thấy tin nhắn hơn qua Dịch Thuần gửi, càng thêm xác định cô không phải là thích đơn phương mà là thích lẫn nhau... Nghe tiếng Lục Phóng, cô đột nhiên ngừng đầu lên.

"CCBAB? Các cậu chắc chứ?"

Lục Phóng cười, lấy mấy lon coca từ trong cặp ra cho ba cô gái, mình cũng uống một lon, cụng lon với Trì Diệp, "Trì ca có ý kiến gì sao?"

Trì Diệp vui vẻ, "Vây thì mình chỉ làm sai một câu thôi, ô hô? Có mấy câu hô? Bốn câu? Trời ạ, vậy là mình sẽ được trên 50 điểm ư?!"

Đấy được tính là sự vượt bậc lịch sử, nên biết cô học Vật lý kém hơn Hóa học nhiều. Vật lý phải thuộc công thức, cô lại ghét học công thức nhất. Hóa học nghe giảng một tiết đại khái có thể học được lờ mờ, dễ hơn nhiều.

Lục Phóng bị cô làm khiếp sợ, xoa kính mắt, "Chỉ sai một câu? Trì ca lợi hại ghê! Bài trắc nghiệm Vật lý lần này cũng không dễ..."

Trì Diệp đắc ý một hồi lâu: "Thường thôi thường thôi! Thật ra mình toàn chọn những đáp án dài nhất ý!"

"..."

Buổi chuyện một lúc, Lục Phóng đi chơi bóng rổ, Trì Diệp và Lê Vi, Phương Gia Di xuống lầu theo mọi người.

Hiếm có cơ hội được về sớm, tuy mai vẫn đi học nhưng vẫn không kiểm hãm được trái tim hoạt bát của những đứa trẻ này.

Lê Vi: "Muốn đi xem phim không? Cũng lâu rồi chưa đi."

Phương Gia Di yên lặng nhìn Trì Diệp một chút, không nói gì.

Trì Diệp suy nghĩ thật lâu.

Cô vốn định thừa thắng xông lên, lập tức đi tìm Dịch Thuần. Ngày đó mưa vọt tennis, vừa lúc có thể tìm cậu thảo luận.

Thế nhưng cô cũng động lòng trước lời mời của bạn thân...

Do dự một chút, Trì Diệp vẫn quyết định đi cùng chị em bạn đi.

Đầu giờ cô cũng là Trì ca, biểu hiện không được quá hơn mọn. Hôm qua Dịch Thuần vừa dừng cảm bước về phía cô một bước, cô lại lập tức chạy marathon tới trước mặt đối phương, có vẻ quá thêm thường.

Cứ để tiểu soái ca để thờ chứ.

***

Một bên khác, Dịch Thuần thi môn cuối cùng nộp bài sớm 20 phút, tạm biệt giáo viên rồi đi nhanh về cửa hàng của mình.

Thẩm Lăng khóa cửa hàng, người không biết đi đâu rồi.

Dịch Thuần không mang chìa khóa, không thể làm gì khác hơn gọi điện thoại cho anh, "Đi đâu rồi?"

Giọng Thẩm Lăng không rõ, như đang ăn gì đó trong miệng. "Đang ăn! Hay là cậu cũng qua đây đi, anh ở quán đối diện nè."

Dịch Thuần mặt lạnh đi vào quán ăn đối diện.

Thẩm Lăng gọi một bản đồ ăn, phải đến bảy, tám món, đang ăn từ từ thì thấy Dịch Thuần, lại xin bà chủ thêm đôi dưa, "...Ăn mì vẫn thần không? Mì vẫn thần ở đây ngon cực."

Dịch Thuần không đáp lời.

Cậu nhớ tới cô gái nào đó thật lâu trước đây cũng từng nói vậy.

Cậu hừ lạnh một tiếng, ngồi chờ Thẩm Lăng ăn xong, lại mở miệng nói: "Hai người đáng là rất giống nhau."

"À? Giống à?"

Dịch Thuần lại không nói nữa.

Thẩm Lăng sớm đã quen cái kiểu câu được câu chăng của cậu, "Dịch nhì, anh nói cậu vẫn nên thay đổi tính khí đi. Chúng ta quen biết đã lâu, anh biết cậu thiếu muối lại lười biếng nên mới biến thành đáng về xác chết kỳ quái này, thế nhưng người khác đâu có biết! Không nói những người khác, Tiểu Diệp Tử có chịu được cậu không?"

Dịch Thuần lờm một cái, "Anh nói ai thiếu muối lại lười biếng đấy? Trên thế giới có người nào vượt được anh à?"

"..." Dù sao cũng lớn hơn thằng nhóc này hai tuổi, Thẩm Lăng quyết định không so đo với cậu, "Nói mới nhớ, buổi tối chủ nhật Tiểu Diệp Tử mua vợt tennis, anh găm giá cho con bé 20%, tiền giảm trừ vào phần của cậu đó!"

"Cô ấy mua vợt tennis làm gì?"

Thẩm Lăng cười, "Còn làm gì nữa? Hơn nữa là vì cậu thích chứ gì nữa?"

Sắc mặt Dịch Thuần khó coi, "Tôi không thích."

Cho dù trước đây từng thích, bây giờ cũng không thích nữa.

Nếu Trì Diệp muốn tìm kiếm sở thích chung để tiếp cận cậu, quá nửa là thất bại thôi.

Thẩm Lăng không nói gì liếc mắt nhìn cậu: "Vây cậu nói với con bé ý, nói với anh có tác dụng gì?"

"..."

Hai người im lặng một lúc, bát mì vẫn thần nhờ Dịch Thuần gọi cũng ra rồi.

Cậu nếm thử một miếng, cậu luôn cảm thấy không ngon bằng bát mì hôm đó được sê nữa. Dịch Thuần cũng không phải rất thích ăn mì vẫn thần, buổi tối hôm ấy cũng không đói bụng nhưng bắt gác lại ăn nửa bát mì ấy.

Mì vẫn thần của quán này ăn không tệ.

Thẩm Lăng ở trước mặt ăn vô tư, Dịch Thuần lại cảm cái thìa ngồi mơ màng.

Một hồi lâu, cậu mới nhẹ giọng hỏi: "Thật sự là vì ý này sao?"

Thẩm Lăng lớn hơn cậu hai tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt của cậu em từ nhỏ đã trưởng thành có vẻ mặt này. Từ trước giờ Dịch Thuần luôn lạnh nhạt, dường như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát bàn tay cậu.

Thẩm Lăng biết tình hình nhà cậu, gọi một tiếng thiên chi kiều từ (1) cũng không quá đáng.

(1): Thiên chi kiều từ: Con trai cung (của trời)

Thế nhưng càng như vậy, đối với Dịch Thuần mà nói, cuộc sống càng vô vị, vô vị đến mức đọc sách là phương pháp giải quyết nỗi buồn chán.

Anh có chút nhớ cậu bé dựa vào lòng ông nội, khi cười đôi mắt lấp lánh ánh sao.

Thẩm Lăng đặt đĩa xuống, suy nghĩ, "Tuy anh cậu rất muốn tiết lộ cho cậu những bí mật của cuộc sống, nhưng cậu còn nhỏ quá, anh sợ bố mẹ cậu đánh chết anh mất..."

Bị Dịch Thuần trừng mắt, canh ho khan một cái, "Không đùa nữa, anh nói nghiêm túc này."

Dịch Thuần: "Ừm"

"Cậu nghĩ cậu đi tìm em ấy vì ấy nấy, có thể thấy Dịch nhi của chúng ta là người tốt... Đừng kích động, đừng kích động, những cái khác còn chưa chắc."

Thẩm Lăng cười rất gọi đùa, "Dù sao Diệp Tử của chúng ta chân thành đáng yêu, lớn lên xinh đẹp, không chừng Dịch nhi xuân tâm nhộn nhạo, này mồm tình yêu. Mười sáu năm qua cậu chưa từng thấy cô gái nào như vậy phải không? Nói thật, từ cái nhìn của anh, căn nguyên của tình yêu phần lớn đều không biết. Há há há há há há!"

"... "

***

Bọn Trì Diệp chọn một bộ phim mới được công chiếu.

Phong cách hài hước rất thích hợp để loi lòng tâm trạng. Có vẻ rất thoải mái, cần phải thả lỏng là Lê Vi và Phương Gia Di.

Ba người ra khỏi rạp phim khi sắc trời đã tối.

Trì Diệp nạt cổ một cái, "Đi ăn bánh cá hầm không?"

Bên cạnh trung tâm thương mại có hàng bánh cá hầm rất ngon, hồi còn học cấp 2 có từng ăn một lần. Bởi vì quá chú tâm ăn nên còn bị móc mắt điện thoại An tượng quá sâu, hai, ba năm sau vẫn chưa quên được.

Phương Gia Di khó xử cần mới, "Mẹ tớ..."

Trì Diệp hiểu ý, đưa tay vỗ vai cô ta, "Muộn rồi về đi, đến giờ không an toàn rồi. Bọn mình đưa cậu về."

"Không cần!" Phương Gia Di đỏ mặt, cật lực xua tay, "Cửa chính ra bên xe buýt, tớ bắt xe về được."

Trì Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu, "Về đến nhà rồi nhắn tin cho bọn mình."

Trung tâm thương mại là khu buôn bán, đông người làm việc buổi tối, ở trạm xe buýt đều là người tan làm, không có gì nguy hiểm.

Cô đưa Phương Gia Di về, nhờ bị phụ huynh nhìn thấy có khi còn lo lắng hơn.

Trì Diệp rất hiểu bản thân mình, cô tuyệt đối không phải loại học sinh được phụ huynh yêu thích. Xưa nay mặc đồng phục không nghiêm chỉnh, kiểu tóc cũng không giống dáng vẻ học sinh ngoan, đáng đi lại mạnh mẽ, mang theo cảm giác ngóng cuồng tự đại.

Tổng kết lại một từ, chắc chắn là "Anh hùng".

Thế nhưng cứu non Phương Gia Di lại đi theo cô, nói không chừng bố mẹ người ta rất lo lắng.

...

Tiền Phương Gia Di về, Trì Diệp và Lê Vi tay trong tay đi mua bánh cá ăn.

Ăn liên tiếp ba, bốn xiên, động tác của cô mới chậm lại, cười nói với Lê Vi: "Trước đây mình chưa từng ăn bánh cá, mỗi lần đi một quán gần nhà đều rất thềm. Nào là bánh cá, nào là takoyaki (viên bạch tuộc), cái mùi thơm ở nhà cũng ngửi thấy được, chao ôi!"

Lê Vi cười, "Cậu đúng là cái đồ tham ăn."

Trì Diệp nhún vai một cái, "Thế nhưng mình cũng không được nếm thử mùi vị của quán này."

"Quán đóng cửa à?"

"Không phải." Cô cần một xiên cánh thiên nga, "Bà chủ quán bán đồ ăn vặt du bárm được bố mình, đóng cửa quán đi làm bà lớn rồi."

Trong giọng nói không có sự oán hận.

Trong lúc nhất thời Lê Vi luống cuống tay chân.

Ngày nào còn sống, Trì Diệp không muốn tâm trạng bản thân không tốt, cười một tiếng chuyển đề tài.

Khi bọn họ đi ra khỏi trung tâm thương mại đã hơn 8 giờ. Vì buổi trưa thì nên không có bài tập, đúng là quá mức rảnh rỗi, không cần gấp gáp, chăm chăm đi dạo cho tiêu đồ ăn rồi về nhà cũng được.

Hai năm qua, bên này mở rộng khai phá rất tốt, chính quyền thành phố đã sớm có kế hoạch, thiết lập trung tâm thương mại thành trung tâm thứ hai của Hải Thành. Vì vậy trung tâm càng phát triển mạnh, càng nhiều công trình xung quanh được xây dựng.

Cách đó không xa là một quán rượu 5 sao vừa xây năm ngoái, mới khánh thành không lâu.

Đi ngang qua quán rượu, Lê Vi đột nhiên dừng bước.

Trì Diệp nhìn cô ấy một cái, "Sao vậy?"

Mặt Lê Vi trong đêm tối đỏ lên, "Đau bụng quá... Tớ cần đi vệ sinh nhờ."

Trì Diệp cầm túi cho cô ấy, "Mau đi đi."

Lê Vi đi vệ sinh, Trì Diệp an vị ở sảnh lớn tầng một chờ cô ấy.

Chờ lâu quá đâm chán, cô cầm điện thoại ra muốn nhớ lại sự "sân sóc" quan tâm ngày hôm qua của Dịch Thuần.

Năm chữ, hai dấu lửng.

Ôi, vậy mà cũng có thể khiến tim cô đập nhanh hơn.

Trì Diệp mím môi, đôi mắt mơ màng, yên lặng cười.

...

"Trì Diệp?"

"... "

"Đúng là cậu rồi! Sao cậu... Cậu cũng biết hôm nay bố tổ chức sinh nhật cho tớ nên đến à?"

Trì Diệp sớm thu lại nụ cười, cau mày đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô gái trước mặt.

Cô gái nhìn cô về yếu đuối ngày thơ, ngũ quan không xinh đẹp nhưng đôi mắt như thơ con khiến người ta thương hại.

Trì Diệp chỉ cảm thấy một sự oán hận từ trái tim xông thẳng lên não, đánh bay mọi sự kiên cường của cô.

"Vệ Chấn Chấn, mày còn có mặt mũi gọi tên tao?"

...

Sắc trời đã đen.

Thẩm Lăng ăn no về nhà nghỉ ngơi, chỉ có Dịch Thuần ngồi một mình trong cửa hàng.

Thế nhưng hôm nay tâm trạng cậu hỗn loạn, có chút không an tâm, liền dự định đóng cửa sớm.

Tắt đèn, khóa tủ, đeo cặp.

Lúc Dịch Thuần đóng cửa, phía sau có người sợ hãi gọi cậu.

"Bạn, bạn học Dịch Thuần..."

Dịch Thuần đặt cái khóa chữ U xuống, xoay người.

Nhìn thấy người đến, cậu nhướn mày.

"Là cậu?"

"Có, có phải tớ... đã làm phiền cậu không?"

Sắc mặt Dịch Thuần lạnh lùng, khắp người tỏa ra hơi thở muốn sống đứng lại gần, "Có chuyện gì?"

Hôm qua quên đăng chương nên mai sẽ bù thêm 1 chương nữa nhé huhu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 19: Ngày mai uống trà sữa không?

Edit: Tà tât tiều tam (p ㄗ)＝p)ㄗ)

Phuong Gia Di chỉ đi theo Lê Vi và Trì Diệp gặp Dịch Thuần mấy lần từ xa, đây vẫn là lần đầu tiên trực tiếp nói chuyện.

Thế nhưng thái độ lạnh lùng của Dịch Thuần làm cô ta có chút sợ sệt.

Phuong Gia Di nghĩ về những suy nghĩ trong lòng, hít sâu một hơi cố lấy dũng khí, nhẹ giọng nói trong đêm tối: "Tớ... tớ đi qua đây nên muốn mua ít đồ..."

Đứng hồi lâu, cô ta mới nhìn vào ánh mắt lạnh băng của Dịch Thuần: "Vừa nãy tớ đi cùng đám Trì Diệp ở trung tâm thương mại..."

Dịch Thuần "Ồ" một tiếng.

Được đáp lại, mặt Phuong Gia Di lại đỏ lên.

Dịch Thuần nghĩ, cô gái này thật khiến người khác bất an, vừa mới thì xong, tay bị thương mà vẫn chạy ra ngoài chơi.

Cũng chẳng nói với cậu một câu.

Bình thường không phải thích chạy sau cậu để cưa cẩm sao? Sáng nay cậu rõ ràng tức giận như vậy, cô lại không phát hiện ư?

Hay là mĩ văn thần quán đối diện ăn không ngon nữa?

...

Cuộc sống ăn nhờ ở đậu quá lâu nên từ nhỏ Phuong Gia Di đã biết cách xem sắc mặt người khác, cảm xúc của người khác sẽ phóng to gấp một vạn lần trong mắt cô ta.

Sau khi Dịch Thuần đáp một tiếng, rõ ràng bầu không khí dịu xuống rất nhiều.

Giọng Phuong Gia Di rụt rụt, mừng theo chất mềm mại của giọng con gái, không giống như Trì Diệp luôn nói toạc ra.

"Cửa hàng của cậu đóng cửa sớm vậy à? Tớ, tớ đang định... Mua vớ cầu lông..."

Dịch Thuần ngừng lại, hỏi lại với thái độ khác thường: "Đi đánh với Trì Diệp?"

Rõ ràng Phuong Gia Di chỉ thuận miệng tìm cớ nói chuyện nên bị Dịch Thuần hỏi, cô ta chỉ có thể gật đầu bừa, hai tay ngượng ngùng xoắn vào nhau, không dám nhìn cậu.

Trong nháy mắt sắc mặt Dịch Thuần xấu đi, "Tay cậu ấy bị thương, đánh làm sao được?"

Phuong Gia Di: "???"

Dịch Thuần cầm cái khóa lên, hừ lạnh: "Không bán!"

"..."

Phuong Gia Di trở mặt nhìn Dịch Thuần đeo cặp xoay người bỏ đi.

Hém nhỏ buổi tối vẫn náo nhiệt như cũ, ra khỏi hẻm chính là đường cái rồi. Nhưng cô ta không ngờ Dịch Thuần lại không ga lăng như thế, thậm chí không hỏi có cần đưa cô ta về không.

Làm như tất cả con gái trên thế giới này đều giống như Trì Diệp ư?

Có ấy có thể một mình đánh lại bảy, tám tên lưu manh, lẽ nào người khác cũng phải vậy? Hém nhỏ thế này, ngộ nhờ xung quanh có kẻ xấu thì cô ta có mà chạy đằng trời.

Nhưng Dịch Thuần cứ thế mà đi mất!

Phuong Gia Di cắn môi, giậm chân một cái, chạy đuổi theo.

Dịch Thuần cảm giác có người đằng sau, nhủu mày, không nói gì chỉ bước nhanh hơn khiến Phuong Gia Di không đuổi kịp.

Đi hai, ba phút là hết con hẻm, ra đến đường lớn, xe cộ đông đúc, cách hai con đường là đến trường Thập Tự.

Dịch Thuần thấy Phuong Gia Di cũng đi ra rồi, xay người, chuẩn bị quay lại con hẻm lấy xe đạp đi về.

Phuong Gia Di định nói gì đó, thấy cậu xoay người, sững sốt một chút, "Ồ... Cậu không về nhà à..."

Dịch Thuần không nghe thấy, cứ đi thẳng.

Cậu vốn không đủ kiên nhẫn đối phó với những cô gái này. Nhưng cậu nghĩ đây là bạn của Trì Diệp, cũng nghe Hứa Kỳ nói là em kế của cậu ta, lần đầu Trì Diệp đến gây gỗ với Hứa Kỳ là vì cô ta.

Nếu như cô ta xảy ra chuyện gì, cái cô tâm lông cao cá thích lo chuyện bao đồng kia lại phải ra tay.

Tay còn đang thương tích, đánh đấm được ai chứ!

Nhưng Phuong Gia Di hiểu sai ý Dịch Thuần, cho rằng cậu có ý tiễn cô ta ra.

Tuy không nói lời nào, nhưng lại thân thiết như tri kỷ... Con mắt cô ta rung rung, lấy dũng khí hét với bóng lưng của Dịch Thuần một tiếng: "Cảm ơn cậu!"

Dịch Thuần đã đi xa rồi.

***

Trì Diệp đứng trong đại sảnh khách sạn, từ trên nhìn xuống Vệ Chân Chân thấp hơn cô hơn nửa đầu.

Đường như Vệ Chân Chân hơi sợ cô, có ý đứng cách xa một khoảng ở nơi cô không chạm tới, xem như đang đối đầu.

Nhưng Trì Diệp mặc đồng phục thể dục, bên ngoài mặc áo khoác đồng phục trường Thập Tự màu trắng sọc xanh. Còn Vệ Chân Chân mặc một cái váy ngắn màu hồng có thể tôn lên được đôi chân ngắn cùn của mình. Trên mặt cô ta cũng trang điểm sương sương, có vẻ thần sắc khá tốt, không còn là con chuột bạch đáng thương hèn mọn như hồi nhỏ.

Vệ Chân Chân nghe thấy Trì Diệp chầm bẩm, cũng không tức giận, chớp mắt, "Trì Diệp, mày đúng là không thay đổi chút nào."

"..."

Trì Diệp khởi đôi eo với cô ta, chỉ đợi Lê Vi ra là đi luôn.

Kết quả không biết có phải ăn trứng bánh gà hầm chưa chín hay không mà Lê Vi đi vệ sinh rất kỹ.

Vệ Chân Chân cũng không rời đi, đứng song song với Trì Diệp ở đằng kia, "Hôm nay là sinh nhật 16 tuổi của tao, ba mẹ đặt tiệc trước ở đây nên con bàn trống. Mày có muốn tham dự không, dù sao cũng từng chơi với nhau một thời gian."

Tính cách Trì Diệp không phải loại nuốt giận, bị bắt nạt từ đầu cuối rồi, cô cũng không muốn khách khí nữa.

"Ồ, khách khứa bữa tiệc này có biết chuyện của mẹ mày không? Một quả phụ bán đồ ăn vặt, làm tiểu tam giết chồng hàng xóm dưới sự giúp đỡ của con gái. Còn ba mày, nói muốn đưa hai đứa bé ra ngoài chơi, kết quả lại thành đưa mẹ mày lên giường, thật không hổ là người một nhà! Xin lỗi đi, tao không đọc nhiều sách, chỉ biết nói chữ "thô bỉ", không biết có làm tổn thương lỗ tai trắng vàng của công chúa nhỏ không ta?"

Vệ Chân Chân không có chút tức giận nào, nhìn như một củ cải bị Trì Diệp bắt nạt, "Dù sao cũng là tao thắng còn gì? Bấy giờ tao có đủ bố mẹ, là công chúa nhỏ nhà họ Trì, còn công chúa thật là mày thì phải ăn nhờ ở đậu, vui không? Tao nghe nói mấy năm trước đi tái hôn, mày có em trai mới, chắc là vui lắm?"

Càng nhỏ càng dễ tổn thương.

Hai người đều là hai bé gái không lớn lắm, nhưng lời nói câu sau lại tàn nhẫn hơn câu trước, bắt buộc phải khiến "kẻ địch" thương tích khắp người mới được.

Chuyện La Huệ tái hôn là vết sẹo không thể nhắc đến trong lòng Trì Diệp, khó chịu hơn cả việc bị Trì Giới Nghiến khinh miệt.

Cô tức giận đỏ bừng mặt, "Huấn luyện viên của tao đã dạy tao không được đánh con gái."

Nếu không Vệ Chân Chân nhỏ bé như vậy, dứt khoát không đỡ được hai đòn của cô.

Nhưng Vệ Chân Chân không hề sợ hãi, khỏe mắt nhìn thấy Trì Giới Nghiến đang đi tới, chột mắt đỏ lên, rung rung nước mắt như là làm ảo thuật.

Cô ta chạy qua người Trì Diệp đến chỗ Trì Giới Nghiến, cẩn thận từng li từng tí nắm lấy tay áo ông ta, "Bố ơi..."

Trì Giới Nghiến đã sớm nhìn thấy Vệ Chân Chân, cứ nghĩ là cô ta nói chuyện với bạn, đến gần mới phát hiện đó là Trì Diệp.

Hiện tại đa phần học sinh cấp 3 đều lười biếng xiêu vẹo, đáng đứng thẳng của Trì Diệp như được huấn luyện từ quân đội mà ra.

Khó mà không nhận ra.

Trì Giới Nghiến hơi hối hận, định hỏi thăm Trì Diệp trước, thế nhưng Vệ Chân Chân đáng thương chạy đến, ông chỉ có thể vỗ vai cô ta, dịu dàng hỏi: "Sao Chân Chân lại khóc?"

Vệ Chân Chân nhìn cô về thực sự đáng thương, ngừng đầu nhìn Trì Giới Nghiến, "Bố, Diệp Tử vẫn còn giận con, con muốn mời cậu ấy tham dự sinh nhật, bố nói giúp con mấy câu đi..."

Trì Giới Nghiến sững sờ.

Ông ta không nghĩ Trì Diệp vì... Thế nhưng vừa nhớ tới tính khí bướng bỉnh của Trì Diệp, Trì Giới Nghiến lại tin thêm mấy phần.

Lúc đó đứa nhà khó tránh khỏi bị tổn thương, hướng chỉ nam đó ông ta... Trì Diệp không chỉ trách ông ta, còn giận lấy Vệ Chân Chân, nếu không cũng không thể qua nhiều năm như vậy rồi vẫn không liên lạc.

Nghĩ đến đây, Trì Giới Nghiến hạ giọng, "Được, bố đi nói chuyện với Trì Diệp, con lên trước đi."

Vệ Chân Chân nghe lời gật đầu, vô cùng ý lại Trì Giới Nghiến, vậy nên xoay người rời đi.

"Diệp Tử, con lại đây!"

Trì Diệp bị một lớn một nhỏ này chọc cười.

"Một đứa con rồi cũng khiến ông vui vẻ như vậy, giám đốc đúng là lớn tuổi rồi nên dễ gạt hơn nhì."

Trì Giới Nghiến vốn cảm thấy có lỗi với Trì Diệp, dù sao cô mới là con gái ruột, nhưng Trì Diệp nói ra lời này khiến ông ta lập tức nổi giận, "Trì Diệp! Sao con dám nói chuyện với người lớn như thế!"

Trì Diệp liếc mắt nhìn thấy Lê Vi đã đi ra.

Cô lười dính dáng với Trì Giới Nghiến, "Người lớn ở đâu ra vậy? Tôi chỉ thấy con gái và bố của người khác, xin lỗi nhé, người lớn nhà tôi không ở đây."

Nói xong, cô không để ý Trì Giới Nghiến, bước nhanh đến cạnh Lê Vi kéo cô ấy rời đi.

Trì Giới Nghiến tức giận cả khuôn mặt đỏ lên: "Trì Diệp!"

Trì Diệp không hề quay đầu lại...

...

Khi Trì Giới Nghiến quay lại phòng tiệc, Vệ Chân Chân đang đứng cạnh cửa chờ ông ta.

Bên trong là cảnh tượng ăn mừng, trước mặt là con gái mềm yếu, lửa giận trong lòng Trì Giới Nghiến vơi đi không ít.

Ông ta cúi người xuống sửa lại áo vest của Vệ Chân Chân, "Sao Chân Chân không vào trong?"

Vệ Chân Chân tròn mắt lên. Nhưng cô ta không có đôi mắt hạnh phúc như Trì Diệp, chỉ là bất chước đáng vè của cô trước đây.

May là hôm nay đã make up sưng sưng kẻ mắt mèo, nhìn có vài phần đáng yêu.

"Bố, Diệp Tử không tham gia à?"

Trì Giới Nghiến cười, "Con bé còn đi cùng bạn, phải đưa bạn về, lần sau gặp nhau thì ăn cơm sau nhé?"

Vệ Chân Chân cười ngoan ngoan, "Vâng."

"Ngao lắm."

"Nhưng mà..." Vệ Chân Chân dừng một chút, "Con nghe nói Thập Tử là trường điểm thành phố, có cả ký túc xá. Bố ơi, con cũng muốn vào Thập Tử học cùng Diệp Tử... Hồi học cấp 2 con không nỗ lực nên không thi đỗ, nhưng con thực sự sẽ cố gắng, con muốn vào trường tốt học..."

Trì Giới Nghiến sững sờ: "Con muốn học Thập Tử?"

Vệ Chân Chân gật đầu như gà mổ.

***

Bởi vì đoạn nhạc đệm này, tâm tình Trì Diệp rơi xuống đáy vực.

Bạn tốt Lê Vi rất biết điều không tò mò, chỉ để mặc cô lúi nhúi ra khỏi sảnh lớn khách sạn, nhét vào taxi.

Trì Diệp đóng cửa xe, ở bên ngoài gương cười với Lê Vi, "Về nhà nhắn tin cho mình nhé."

Lê Vi gật đầu, "Haiz, cậu cũng thế, phải cẩn thận ngộ nhớ những tên kia..."

"Mới qua vài hôm thôi, có khi còn đang bỏ bọ, không sao đâu."

Trì Diệp vung tay lên, tiêu sái xoay người rời đi.

Trên thực tế cô không biết phải đi đâu.

Nghĩ vậy, càng muốn có bạn trai.

Trì Diệp nghĩ đến sáng nay Trì Diệp mặt lạnh kéo mũ cô, cô về rất bực bội, nhất thời dừng bước.

Do dự một lúc, cô vẫn không chờ đợi nổi nữa, lấy điện thoại ra khỏi túi, nhắn tin choay choáy.

Nhất Diệp: Mai cậu đi uống trà sữa không?

Nhất Diệp: Cậu muốn uống vị gì?

Diệp Tuấn trả lời rất nhanh, Trì Diệp vừa đi vài bước, điện thoại rung lên.

YC.: Không uống.

Đang tức giận sao?

Trì Diệp sờ cằm, cẩn thận thăm dò từng chút.

Nhất Diệp:...Hay là ăn nà vẫn thần?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Một năm đường

Edit: Tả ngọt ngào (-)≡*

Tri Diệp chưa từng yêu, nhưng cũng nhìn thấy người ta yêu nhau rồi.

Cấp 2, cậu bạn mồm mỉm cười luôn thường mang cho Lê Vi đồ ăn vặt, có lúc là nước chanh, có lúc là kẹo rồi socola, đủ loại. Tuy cuối cùng Lê Vi không đồng ý, nhưng cô cảm thấy muốn thể hiện tình yêu chính là như vậy.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô đã trà sữa lên người Dịch Thuần, cô liền nghĩ Dịch Thuần thích uống trà sữa, nhưng Dịch Thuần lại từ chối... Có nghĩ đến bát mì vẫn thơm ngon, còn có thái độ tốt khác thường hôm đó của Dịch Thuần, cho rằng cậu thích ăn mì.

Dù sao ăn no mới có tâm tình tốt.

Không ngờ lúc sau, tiểu soái ca vẫn không đồng ý.

Lần này tốc độ trả lời của Dịch Thuần lâu hơn một chút.

YC.: Không.

Tri Diệp chu môi.

□□

Bên cạnh có một bồn hoa nhỏ, cô không kén chọn, trực tiếp ôm cặp ngồi mép bồn hoa, khom lưng nhìn tín.

Tiểu soái ca đúng là khác biệt, không dễ dàng bị đồ ăn lay động. Cô thích nha.

Nhất Diệp:...

Nhất Diệp: Được thôi.

Nhất Diệp: Tôi thứ sáu cậu rảnh không?

Nhất Diệp: Cậu muốn cùng chơi tennis không?

Mình mới mua vợt, cần có người tể cõ(1) nê!

(1)Người tể cõ: là cô hy sinh, người hy sinh.

Người này thật không biết nói chuyện. (Editor: đoạn này chỉ Tri Diệp)

Dịch Thuần dứt khoát không nhân lại nữa, cắt điện thoại vào lại túi áo, chân phải dùng sức một cái, xe đạp nhanh chóng chuyển động.

Tri Diệp dọt trong gió rét gần mười phút không được trả lời, tức giận dậm chân chạy về nhà.

Tên này thật khó nhân. Cô không tin Tri Diệp có không cạy được mai này!

***

Thứ sáu công bố kết quả thi và xếp hạng.

Bởi vì bỏ thi "hợp pháp" một ngày, thiếu thành tích hai môn, lần này Tri Diệp vững vàng đội số.

Nhưng Thái Bảo đầu không hề tức giận, ngược lại còn cảm động, "Thầy nghe giáo viên Vật lý nói lần này em tiến bộ rất lớn, bài thi khó hơn thi hàng tháng nhưng em được hơn tận 20 điểm! Bài Tiếng Anh cũng tiến bộ hơn 10 điểm, đúng hơn nữa bài ngữ pháp! Tri Diệp, thầy biết em là một đứa trẻ ngoan..."

Tri Diệp lười biếng gấp một cái.

Mãi đến khi Thái Bảo đầu phỉ lộ xong, cô vẫn không thể chuẩn bị ngủ mà bị Thái Bảo đầu kéo về lớp, chuẩn bị đổi chỗ ngồi tiếp.

"Bởi vì có nhiều bạn học không đột phá trong thứ hạng, thầy sợ các em ngồi nguyên một chỗ không tốt cho mắt nên lần này chúng ta đổi chỗ bằng phương pháp khác."

Thái Bảo đầu ra lệnh, tất cả học sinh trong lớp thu sách cho vào cặp, lần lượt ra khỏi lớp.

Ông lấy phiếu điểm ra, hắng giọng một cái: "Lục Phóng!" Lục Phóng đi ra từ trong đám người.

Lần này Dịch Thuần thi thiếu một môn, vị trí thứ nhất đổi chủ, Lục Phóng thành công thăng cấp lên top 1.

"Từ xếp thứ nhất bắt đầu được tự do chọn chỗ ngồi, xếp hạng càng cao càng được ưu tiên chọn. Lục Phóng, đi thôi."

Thái Bảo đầu vỗ vai cậu.

Lục Phóng cười, khỏe mắt liếc qua Tri Diệp đang lười biếng tựa vào tường, đi vào lớp trước.

Cậu ta chọn hàng thứ ba đêm ngược từ dưới lên, không phải ở giữa, không phải hai bên, đó là một chỗ ngồi rất không đáng chú ý.

Thái Bảo đầu không quá hài lòng, nhưng tự chọn nên ông cũng không có cách nào, "Tri Diệp!"

"Dạ?"

Tri Diệp mê man nhìn ông.

Về mặt Thái Bảo đầu hơi vui mừng, "Em vẫn ngồi cạnh Lục Phóng nhé, để bạn đứng đầu tiếp tục kèm cặp em, lần sau thi cho tốt, nhất định sẽ có tiền bộ!"

Tri Diệp: "..."

Bởi vì tư tâm của Thái Bảo đầu, vị trí vàng ngồi cạnh Lục Phóng chép bài lại được Tri Diệp thầu rồi.

Tri Diệp ôm một tập sách vở, đi lệt xệt đến bên cạnh cậu ta. Lục Phóng có vẻ rất vui, "He he, Tri ca, lại ngồi cùng bàn rồi."

"Lớp phó học tập, chúng ta có duyên như vậy, một tháng tiếp theo cậu có muốn cân nhắc đến việc chép bài hộ mình không?"

"..."

Phương Gia Di và Lê Vi xếp hạng khá cao, hai người lại chọn ngồi cùng bàn nhau, ngay phía trên Tri Diệp và Lục Phóng. Lê Vi vừa giơ tay ra là có thể chạm đến bàn Tri Diệp.

Có thể ngồi gần như thế, mọi người đều hết sức thỏa mãn, ba cô gái liền hẹn nhau cùng đi vệ sinh.

Đi trên hành lang một đoạn, Tri Diệp đột nhiên dừng bước.

"Sao thế?"

Cô lắc đầu, "Mình muốn xem bảng vàng quang vinh kia." Ý nói bảng vàng dán ở cuối hành lang.

Lần này Dịch Thuần thiếu mất điểm một môn, quả nữa là không có tên trong danh sách. Thập Tứ là trưởng điểm, bên trong toàn là học sinh xuất sắc. Cho dù thành tích Dịch Thuần tốt, cũng không thể bút phá trong hàng tá học sinh được.

Tri Diệp nhìn một lượt, quả nhiên là không tìm được tên.

Cô thấy hơi áy náy, nếu không phải vì Lê Vi đi tìm cậu, cậu cũng sẽ không bỏ thi đi tìm cô.

Tri Diệp ở trong phòng do dự đến giữa trưa vẫn chưa nghĩ ra nên làm gì cho phải.

Buổi chiều, loa phát thanh truyền ra giọng nói phong tao của Trưởng Đại Thác: "Chào mọi người, lại đến giờ phát thanh của trưởng. Hôm nay mình sẽ đọc thư của các bạn học gửi tới...Ồ bạn này chắc là một bạn nữ nè..."

Không biết tại sao, Tri Diệp luôn cảm thấy ngừ khi của cậu ta rất ngứa đòn.

"Bạn học C2H6O, mình sẽ chờ cậu tốt nghiệp. Há há há há há há không biết bạn học C2H6O có tiếp nhận tấm lòng từ bạn học ân danh này hông ta..."

Trì Diệp đứng dưới sân nghe một lúc, yên lặng lòi điện thoại ra.

"Etanol, hợp chất hữu cơ, công thức phân tử C2H6O..."

Khỏe miệng Trì Diệp méo xệch, cúi ào khoác nhét vào lòng Lê Vi, để lại câu "Cầm hộ mình về lớp", sau đó chạy biến.

Lê Vi thở dài, cảm áo khoác lên hộ cô.

Phượng Gia Di đứng bên cạnh, ánh mắt lóe lên và ước ao khó diễn tả bằng lời.

...

Dịch Thuần không ở trong lớp, Trì Diệp đi một vòng không tìm thấy cậu, đi thẳng từ cửa sau vào, ngồi ở chỗ Dịch Thuần đợi cậu về.

Vì đang trong giờ nghỉ trưa, lớp cậu cũng đang tùm tùm lại buồn chuyện, không chú ý đến vị khách không mời đi vào từ cửa sau.

Khoảng năm, sáu phút sau, Trì Diệp nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần. Nghiêng đầu qua nhìn, Dịch Thuần từ phía sau đang đi đến.

Dịch Thuần thấy cô ngồi, nhàu mày, "Sao cậu lại ở đây?"

Trì Diệp đứng dậy, đôi mắt cười sáng lấp lánh, "Chờ cậu đó."

"...Có chuyện gì à?"

Trì Diệp lấy ra một lon coca nhỏ, còn có một cái giấy bọc radium, nhìn cô vẻ giống đường (đường ngọt) nhiều màu, để hết lên bàn cậu, "Cảm ơn cậu."

Dịch Thuần nhìn có một cái, "Gì cơ?"

"Cảm ơn cậu lúc đi thì còn lo lắng cho mình. Bạn học nhớ Dịch Thuần, cậu cứ thừa nhận là thích mình thì sẽ không ai bày tỏ với cậu trên loa phát thanh nữa, tốt biết bao."

Trong lòng Dịch Thuần hơi lay động.

Trì Diệp thấy cậu không nói gì, thờ dài, có chút mắt mắt nhưng không biểu hiện rõ ràng, "Sắp đến hội diễn văn nghệ rồi, có muốn biểu diễn tiết mục gì cùng mình không?"

Đây cũng chỉ là cái có tạm thời cô nghĩ ra.

Thật ra Trì Diệp chỉ muốn đến đây nói chuyện với Dịch Thuần, nhìn thấy cậu mà thôi, đoán trước là cậu sẽ không đồng ý.

Quả nhiên, Dịch Thuần lạnh nhạt từ chối.

"Không được."

Trì Diệp nhún vai một cái, đột nhiên đưa tay ra nắm chặt ngón tay cậu.

"Cậu đừng để ý những cô gái khác được không, không phải mình không đánh được con gái đâu."

Cô để lại một câu uy hiếp, nhẹ nhàng rời đi, Dịch Thuần đứng im tại chỗ.

Kết thúc giờ phát thanh, sắp tới giờ tự học buổi chiều, trong lớp có học sinh lục tục đi vào, lần lượt ngồi đúng vị trí của mình.

Dịch Thuần dựa vào tường, ngón tay bắt gác động dấy. Có chút ngọt ngào.

Là mùi hương gì vậy?

Hình như là mùi dầu gội của Trì Diệp.

Cậu nhàu mày, ánh mắt tập trung vào vào thanh đường trên bàn. Là vị ngọt của đường.

***

Vừa qua cuộc thi, Thái lão đầu liền tuyên bố chuyện tiết mục nghệ thuật.

Đây là lần đầu tiên khóa này tham gia hội diễn văn nghệ, vì lớp 12 được ngăn thừa nhận không cần biểu diễn, vì vậy lực lượng chính vẫn là lớp 11 và năm nhất – lớp 10.

"Thời gian tổ chức vào dịp Giáng Sinh. Đầu tháng 12 sẽ xác nhận danh sách các tiết mục. Ai có hứng thú tham gia có thể tự chuẩn bị trước. Tập thể lớp chúng ta cũng phải góp một tiết mục, có ai có đề nghị gì không?"

Dù sao Thái lão đầu cũng là thầy giáo, không giống cô giáo. Bản thân ông không có hứng thú với những trò này, vì vậy quyết định giao hết cho học sinh.

Kể từ khi dời chỗ ngồi mới, "phạm vi fan" của Trì Diệp lại mở rộng. Lý Nhất Soái ngồi sau Lục Phóng cũng khuấy phục trước sự hào sảng của nữ anh hùng. Lại nghe nói cô học võ, cả ngày quần quật đòi cô dạy mình mấy chiêu.

Lý Nhất Soái cũng là nhân vật tích cực tham gia các hoạt động của lớp, vừa nghe có thể chuẩn bị tiết mục, lập tức kích động.

"Hay là chúng ta làm ảo thuật? Kiểu biến hình ý?"

Thái lão đầu còn chưa kịp nói gì, Trì Diệp ngồi trên đã cười nhạo một tiếng, "Ài biến?"

"..." Lý Nhất Soái không từ bỏ, "Hay là nhảy một điệu? Đạo này mình xem cái nhóm gì ý nhi, à SNSD (Girls) Generation ấy. Đang hot lắm, nhảy bài Gee gee được không?"

Lục Phóng không vui, "Điệu nhảy của con gái mà, thích thì đi mà nhảy!"

Giảng co, âm 1 nửa ngày, cuối cùng vẫn là lớp trưởng đứng ra thỏa thuận, "Thời thì hát đồng ca đi, hát không hay cũng có thể vỗ vịn được."

Nếu không biểu diễn đơn lẻ mà không tốt thì xấu mặt lắm.

Sau khi định ra tiết mục, lớp phó văn nghệ hỏi từng bạn học xem ai chơi nhạc cụ gì không.

Lê Vi biết đàn piano, nhưng trình độ có hạn, không dám phô bày trên hội diễn vì sợ bẽ mặt.

Lớp phó văn nghệ cũng là một kẻ hung hãn, "Bên kia cũng có một bạn trình đó có hạn, hai người các cậu biểu diễn cùng nhau đi, mỗi người đàn một tay."

"..."

Trì Diệp ở phía sau, không nhận được phì cười ra tiếng.

Lớp phó văn nghệ lập tức chuyển mắt nhìn cô.

Trì Diệp vội vàng nghiêm mặt, "Mình không biết gì hết."

"Thật không?"

Lục Phóng biết đàn violon nên xung phong, cậu ta từng đi thi nên mọi người quyết định để cậu biểu diễn chính, toàn bộ nhạc cụ còn lại làm nền cho cậu.

Cậu ở bên cạnh nhìn đáng vẻ Trì Diệp, đẩy kính, "Vừa nãy cậu còn hào hứng đòi đánh keng tam giác cơ mà."

"...Lục Phóng cậu chán sống rồi à!"

Lớp phó văn nghệ mắt sáng rực, "Cậu đánh keng tam giác? Cũng được, cũng coi như là có."

"..."

Bọn họ mạnh mẽ quyết định tiết mục, quyết định bài hát, chọn bài hát yêu nước sai lầm nhất "Tôi và Tổ quốc tôi". Chia thành hai nhóm hát bè và đệm nhạc, từng người bắt đầu rầm rộ đi tập luyện.

Trì Diệp không vui cho lắm.

Bởi vì phải ở lại tập luyện thì lấy đâu ra thời gian đi tìm Dịch Thuần cơ chứ. Nhưng cũng không sao.

Cô lác lư keng tam giác, đứng ở cuối lớp, ngo sang lớp bên cạnh.

"Nhìn gì thể Trì ca?"

"Ờ, mình đang xem có ai thường thức tiếng keng tam giác mê hồn này không"

"..."

Chương 21: Vòng qua và hôn

Chương 21: Vòng qua và hôn

Edit: Tả ham mún ٩(๐ ๐)٩

Dịch Thuần vừa ra khỏi lớp đã phát hiện cô.

Cậu mỉm cười, chưa kịp nói gì, Trương Đại Thái bên cạnh đã vô cùng vui mừng lao tới: "Tri ca!"

Tri Diệp cười, "Lâu lắm rồi không gặp Dệp."

Trương Đại Thái tức đầu, "Ngày nào mà không thấy nhau? Chẳng qua Tri ca một mực chú ý nhìn chăm chăm tên yêu tinh C2H6O để ý gì đến tớ đâu! Hừ!"

Sáng sớm hai lớp xếp hàng cạnh nhau, Tri Diệp cao ráo luôn đứng cuối trong hàng học sinh nữ, vừa quay sang là nhìn thấy hai vị trí cuối cùng là Trương Đại Thái và Dịch Thuần.

Trương Đại Thái nói cũng đúng, bình thường cô đều nhìn trộm Dịch Thuần, từ phía không nhìn ai khác nữa.

Tri Diệp gõ keng tam giác hai phát, hai tiếng keng keng vang lên, làm bộ không nghe thấy cậu ta phát bệnh.

"Các cậu tan rồi à? Lớp cậu có tiết mục chưa?"

Tuy nói chuyện với Trương Đại Thái nhưng mắt lại nhìn chăm chăm Dịch Thuần ở phía sau.

Trương Đại Thái lờn như gương sáng, nhưng đang trên hành lang giờ tan học nên không tiện âm ỉ quá mức. Cậu ta quay đầu lại, nhìn Dịch Thuần không có ý định mở miệng, cuối hi hi, "Có rồi, nhưng bọn tớ không tham gia, chỉ con gái thôi."

Không phải là không thử khuyến khích, nhưng căn bản Dịch Thuần không buồn nghe. Dù sao cũng không nên, trái lại cả lớp không ai dám ép buộc cậu.

Mấy cậu trai thì muốn giành thời gian chơi bóng rổ, hơn nữa con gái lớp cậu cũng muốn trình diễn sexy dance. Hai bên kết hợp, thành ra con gái lớp cậu sẽ đại diện.

Tri Diệp hơi thất vọng, "Có thể cùng luyện tập mà..."

Trương Đại Thái còn chưa kịp nói, Dịch Thuần ở phía sau bước lên trước, chọc vào cánh tay cậu ta một cái, "Đi thôi."

"O...Ồ." Trương Đại Thái giật đầu, nháy mắt Tri Diệp, "Bọn tớ về trước đây Tri ca!"

Tri Diệp "Ừ" một tiếng.

Dịch Thuần đi được năm, sáu bước đột nhiên dừng lại.

Trương Đại Thái cho rằng cậu đang chờ mình, vui vẻ chạy lên, chợt nghe Dịch Thuần lạnh giọng nói: "Hàng ngày tôi đều ở cửa hàng làm bài tập."

Trương Đại Thái: "Gi cơ?"

Dịch Thuần quay đầu liếc nhìn Tri Diệp mặt mờ mịt, thờ dãi.

"...Không có gì."

***

Trước kỳ thi hàng tháng lần hai, tiết mục của lớp Tri Diệp đã có vẻ ra gì và này nọ, quy trình biểu diễn đã sắp xếp xong, còn lại chỉ cần luyện cho quen là được.

Tri Diệp quả thực là người rảnh rỗi nhất trong số những người rảnh rỗi. So với những nhạ c cụ liên thanh (phải chơi liên tục), cô chỉ cần chịu trách nhiệm gây hài, đứng ở góc cầm phách đánh keng tam giác vài lần là được.

Sau đó cô nghe Lục Phóng nói mới biết, lớp phó văn nghệ sợ cô không chịu nghe nhạc trưởng, thích đánh lúc nào thì đánh, nên cố ý cho cô một nhiệm vụ với mức độ quan trọng bằng 0.

Trái lại dù cô có gõ sai mấy lần cũng không ảnh hưởng đến tiết mục.

Tri Diệp không hề tức giận, ngược lại khá hài lòng với lớp phó văn nghệ sẵn sàng.

"Thế hôm nay mình không ở lại nữa, lớp phó học tập xin nghỉ hộ mình một ngày nhà. Mình có việc đi trước đây!"

Dù sao... Chuyện quan trọng nhất của cô bây giờ chính là theo đuổi Dịch Thuần.

Ánh mắt Lục Phóng hơi phức tạp, nhưng giọng điệu lại hững hờ, "Hôm nay Tri ca không chép bài tập của tớ à?"

Hiện tại mỗi ngày họ đều phải ở lại luyện tập khoảng 20 phút. Đầu tiên là bộ phận đồng ca, sau đó mới đến đệm nhạc. Lục Phóng thừa dịp thời gian rảnh làm hết bài tập để Tri Diệp mang về nhà chép.

Hôm nay Tri Diệp về trước, cậu ta còn chưa kịp làm xong bài tập.

Nào ngờ Tri Diệp không đo dự dù một giây, sáng khoái vung tay lên, "Không sao, hôm nay mình đi tìm người khác giúp."

Lục Phóng đã nghe tên Dịch Thuần nhiều lần từ hai người bạn của Tri Diệp. Cậu ta khẳng định là cô biết Dịch Thuần, cũng loáng thoáng đoán ra Tri Diệp có ý với Dịch Thuần... Thế nhưng cậu ta vẫn đến chọc hỏi: "Còn có ai gọi hơn tớ nữa à?"

Tri Diệp liếc cậu ta một cái, cười, "Lớp phó học tập cũng cần học cách khiêm tốn nha! Dừng một chút, xách cặp lên, vẫy tay với cậu ta, "Đi đây! Mai gặp lại!"

Lục Phóng không vui nhưng vẫn "Ừ" một tiếng.

Nhưng Tri Diệp không chú ý, chạy đi mất rồi.

Cô tính toán thời gian, dựa vào cột chỗ gửi xe đợi người.

Tiết học cuối của lớp bên cạnh hôm nay kéo dài hơn, lúc Tri Diệp ra bọn họ còn chưa tan. Cô không vội, cầm điện thoại xem loáng thoáng.

Chờ khoảng hai mươi phút, một bóng người cao ráo đi đến cổng nhà để xe, từ từ lại gần.

Tri Diệp cắt điện thoại đi, chạy tới chỗ Dịch Thuần. "Bạn học nhỏ Dịch Thuần!"

Dạo này cô thích gọi cậu như vậy, cứ cảm thấy đáng yêu lại thân thiết, dường như mối quan hệ giữa hai người đã thay đổi.

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, "Có chuyện gì?"

Tri Diệp nhìn cậu, "Mình mời cậu đi uống trà sữa nha?"

"...Tôi không thích uống trà sữa."

"Đừng như thế mà, uống cái khác cũng được. Mình cần hỏi cậu mấy bài tập." Dịch Thuần không nói gì.

Tri Diệp thờ phào nhẹ nhõm, nở nụ cười, "Đi hay không đi nói một lời nào?" Đi hay không?

Loại câu hỏi này không giống như lời cô sẽ nói.

Dịch Thuần tránh qua một bên, dất xe đạp ra.

Tri Diệp đứng tại chỗ, xoay người lại, "Im lặng là đồng ý đấy?" Dịch Thuần vẫn không lên tiếng, cô liền cười, "Lát gặp lại!" "Đứng lại."

Tri Diệp dừng bước, "Sao vậy?"

Dịch Thuần cúi đầu tập trung dất xe, không nhìn cô, "Đi đâu thế?" Tri Diệp: "Đến cửa hàng của cậu."

Dịch Thuần nhàu mày, "Đi kiểu gì?"

"Đương nhiên là đi bằng chân!"

Cửa hàng cậu cách trường Thập Tự không xa, cô lại đi nhanh, một lúc là đến. Nếu trên đường Dịch Thuần phải dừng đèn đỏ, có khi còn đến chậm hơn cô.

Dịch Thuần đã dắt xe ra khỏi nhà xe, nghe thấy cô nói, yên lặng đi về trước hai bước.

"Lên xe."

Trì Diệp sợ hết hồn, trợn to hai mắt, "Hả?"

Dịch Thuần không kiên nhẫn lặp lại lời nói: "Lên xe." Trì Diệp sững sốt một lúc, đột nhiên cười lên.

Cô chạy đến bên Dịch Thuần, không nói hai lời nhẩy lên yên sau, "Cậu đeo mình hai!"

Dịch Thuần đạp xe một lúc, giọng nói cũng bay theo gió, "Đã ngồi rồi còn hỏi."

Lúc tan học cô không ít học sinh ở cổng trường. Cũng may Dịch Thuần đi nhanh, vèo cái qua, không ai nhìn rõ hai người trên xe.

Đến ngã tư cậu mới giảm tốc độ.

Từ lúc xe lăn bánh, Trì Diệp vẫn nắm vào áo khoác đồng phục của cậu.

Cô đột nhiên cảm thấy bước phát triển này sao mà giống trong các bộ phim thần tượng quá.

Cậu con trai anh tẩn đạp xe, gió nhẹ thổi qua cuốn theo mùi hương trên người cậu. Trì Diệp bị chính não của mình làm xuẩn tâm nhận nhận.

Muốn ôm lấy cậu.

Muốn thu thi vào tai cậu. Muốn... hôn cậu.

Ceo không phải là người làm khó bản thân, tuy không thể quý rồi người ra, nhưng nói vài câu cũng không sao.

"Bạn học nhớ Dịch Thuần, muốn hôn cậu quá đi."

"..."

Trì Diệp đã làm chuẩn bị tinh thần bị cậu đuổi xuống xe rồi.

Không ngờ Dịch Thuần lại làm như không nghe thấy, trái lại không có phản ứng gì. Vẫn đạp xe thẳng, hoàn toàn không để ý đến cô.

Trì Diệp: "...Được thôi."

Cô đã nói ra lời trong lòng, tóm lại là muốn hôn cậu.

Cách cửa hàng khoảng năm mươi bước có một bãi đỗ xe. Cậu dừng xe lại, để Trì Diệp đi xuống trước rồi cậu mới xuống và khóa xe.

Trì Diệp đi theo sau cậu như cái đuôi nhỏ.

Nhìn bóng lưng Dịch Thuần, cô đột nhiên có một loại kích động. Một cái ôm từ sau lưng... thì ảm áp phải biết nhỉ?

Trước giờ Trì Diệp chưa từng ôm con trai, trước đây có vài đàn anh đàn em ở võ quán, nhưng mọi người đều gio chân nhắc tay đánh nhau. Cho dù không cẩn thận va chạm thân thể, nhưng hơn nửa là bị đẩy ra ngay. Thiên phú của cô không tệ lắm, sau khi học võ ba, bốn năm, những cậu trai có thể lại gần cô đều bị cô đá bay.

Dịch Thuần vừa nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt cô lóe lên, còn nở nụ cười kỳ quái.

Dịch Thuần đã quen với dáng vẻ không biết điều của Trì Diệp, cũng không hoài nghi gì.

"...Đi thôi, ngăn người làm gì?"

Suy nghĩ Trì Diệp bị gián đoạn, mặt đỏ lên, vội vàng đáp lời, "Ồ...Đây!"

Xoay người chạy tới.

Thẩm Lăng ở trong cửa hàng, vừa thấy Dịch Thuần đến định chào hỏi thì chợt nhìn thấy cái đuôi nhỏ Trì Diệp ở đằng sau.

Anh nhướn mày, "Tiểu Diệp Từ đây à."

Trì Diệp vừa sang bên cạnh mua trà sữa, cũng có phần của Thẩm Lăng, thấy anh ở đây, cô ném qua, "Anh Lăng! Bắt lấy! Mời anh uống trà sữa này!"

Thẩm Lăng cười, "Hối lộ à, được đó!" Anh cầm chìa khóa lái đảo đứng lên, ném cho Dịch Thuần một ánh mắt chỉ cậu hiểu, "Vậy anh không làm bóng đèn nữa, về trước đây. Nhớ khóa cửa đây."

Anh đi ra khỏi hẻm, lời điện thoại ra, gửi voicechat.

"Tiểu Diệp Từ đến rồi mà em không đến hả Tiểu Vi V?"

...

Trì Diệp vẫn nghĩ là sang quán trà sữa làm bài, nhưng nhìn Dịch Thuần không có ý đuổi người, cô cũng mặt dày ở lại trong cửa hàng.

Dịch Thuần bỏ cặp xuống, vào gian phòng nhỏ cầm cái ghế tròn ra. Trì Diệp ngạc nhiên, "Cho mình hả?"

Không đợi cậu trả lời, cô đã cầm lấy, đặt cạnh ghế sofa. Lối sách vở ra, tiện tay ném cặp xuống đất.

Dịch Thuần không nhìn nội, nhất cặp cô để lên nóc tủ.

Trì Diệp cảm động rồi tỉnh rồi ngủ, "Bạn học nhớ Dịch Thuần, cậu tốt bụng ghê! Không đành lòng để cặp của mình bị bẩn..."

Cậu đau lòng vì cô đó.

Dịch Thuần rất ngạc nhiên, "Tôi sợ vấp vào ngã."

"..."

Trì Diệp cũng không tức giận, "Được rồi."

Dù sao cô đang "tiến dần từng bước", mặc kệ cậu nói sao cũng được.

Dịch Thuần bắt đầu đi nhìn cô một cái, xoay người sắp xếp hàng hóa.

Trì Diệp ngồi trên ghế tròn, ngẩng đầu nhìn bóng lưng cậu.

Thật đẹp trai.

Thật anh tuấn, trông ngon nghề ghê.

Bị nhìn chăm chú một lúc lâu, Dịch Thuần cảm thấy như có gai sau lưng, cuối cùng không nhịn nổi nữa: "Bài tập của cậu đâu?"

Không phải nói cần hỏi bài sao?

"A! Cậu đồng ý giảng bài cho mình rồi à?"

Trì Diệp rất phờ "Ừm" một tiếng, mắt chớp như con hồ ly nhỏ.

Đạt được ý đồ rồi.

Dịch Thuần mỉm cười, gật đầu, "Được, cậu làm đi, không hiểu thì hỏi tôi."

Nhưng vừa dứt lời chưa quá hai phút, cậu đã hơi hối hận. Trì Diệp không hiểu ngay từ bài đầu tiên.

"Bài này... Là như nào?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Xin lỗi

Edit: Tà mưu mỗ (๑ ๐ ๖ ๗ ๘ ๙)

Dịch Thuần nhìn cô một cái, giọng nói khiến người ta lo lắng, lời nói hết sức nghiêm khắc, "Bất đắc thức, cậu không học trên lớp à?"

Đúng là phí lời, muốn Tri Diệp nghe giảng còn khó hơn đánh chết cô.

Tri Diệp cười ngược, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần..."

Dịch Thuần không để ý đến cô, vỗ tay một cái. Vào phòng sách cầm sách của mình ra, ngồi xuống ghế sa lông.

"Đọc đi, đọc kỹ từng chương rồi khoanh những chỗ cậu không hiểu vào."

Cậu đưa bút chỉ cho cô.

Tri Diệp vốn là vì muốn được ở cùng cậu nên mới đến đây, kết quả cái cơ tự mình tìm lại bị "lập đưng vào thực tế". Quả thực là... có chút hối hận.

Thực lòng cô không thích học. Sớm biết là thế này thì thà ở lại lớp tập gõ kêng tam giác còn hơn!

Dịch Thuần dường như có thể đọc được suy nghĩ của cô, không tiếng động cong môi, "Cho cậu hai mươi phút, không đọc xong thì lần sau đừng tới nữa."

"..."

"Tôi không thích tốn thời gian làm những chuyện không có kết quả."

Lần này Tri Diệp thật sự không dám qua loa.

Nếu như Dịch Thuần mở quán trà sữa, cửa hàng bánh kẹo, hoặc hiệu sách thì cô có thể tìm lí do vô vãn nào đó để ghé qua. Nhưng người ta lại mở cửa hàng đồ dùng thể thao, cô cũng không thể lần nào cũng tới mua bóng bàn được.

...Ý kiến này cũng hay đấy.

Tri Diệp há miệng, bắt đầu gần bản thân sao không nghĩ ra sớm hơn.

Thế nhưng mua đồ xong phải đi luôn không được ở lại đây. Hồi bài tập vẫn là lí do tốt nhất.

Tuyệt đối không thể từ bỏ cơ hội!

Tri Diệp hít sâu một hơi, nhận sách và bút chì.

Có thể thấy bình thường Dịch Thuần không dùng sách, lúc mở ra như là sách mới. Thế nhưng cô tùy tiện lật vài trang, phát hiện bên cạnh mỗi công thức cậu đều ghi chú.

Tri Diệp chăm chú nhìn, chữ của cậu cũng rất đẹp như người cậu vậy. Tuy không ngay ngắn như Khải thư (1) nhưng có cảm giác giống Hành thư (2). Giống như cậu vậy, có vẻ lười nhác mà vừa đẹp vừa khiến người khác rung động.

(1) Khải thư hay chữ khai, còn gọi là chân thư, chính khai, khai thể và chính thư, là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất, do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại

(2) Hành thư là một phong cách viết chữ Hán bắt nguồn từ thảo thư. Tuy nhiên, vì nó không quá thâu như thảo thư cho nên dễ đọc hơn, và hầu hết những người đọc được khai thư cũng đều có thể đọc được hành thư.

Cô lại nổi lên kích động muốn giấu quyển vở này đi.

Dịch Thuần đã lấy sách ra đọc giải trí, an vị ngồi sống vai bên cô, khoảng cách không quá hai bàn tay.

Chỗ ngồi của cậu cao hơn, cô thế rõ ràng nhìn thấy Tri Diệp đang ngẩn người.

"Ngủ rồi à?"

Tri Diệp lập tức ngồi thẳng, "Đầu cô, sao có thể chứ."

Dịch Thuần cười một tiếng trầm thấp.

Tri Diệp: "Cậu đang cười mình đấy à?"

Dịch Thuần trầm giọng xuống: "Hả?"

"...Được rồi, mình đang đọc đây."

Nền tảng của Tri Diệp không giỏi, nhưng cô lại có chút tài năng toán học. Qua hai mươi phút, cô thế mơ hồ học được một chút, học xong một chương bất đắc thức.

Tri Diệp hỏi cô mấy công thức, tuy còn khó khăn, và chưa chắc chắn lắm nhưng cô vẫn trả lời được.

"Được rồi, làm bài đi."

Lần này chắc là biết làm bài rồi... Tri Diệp cắn bút, nháy mắt một cái, vui cười suy nghĩ.

Dịch Thuần ở bên cạnh không chấp nhận được, "Không được cắn bút."

"..."

Tri Diệp theo yêu cầu của Dịch Thuần, giải bài thứ nhất ra nháp, trình bày từng bước, đưa cậu xem.

Dịch Thuần nhận lấy, nhìn lướt qua, "Chữ này của cậu dễ tương lai đi làm bác sĩ à?"

Tri Diệp hơi bực bội, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu có thể si nhục mình nhưng không được si nhục chữ của mình! Phải biết ngày trước bảng kế hoạch của đạo quán (3) đều là mình viết đấy!"

(3) Ở các chương trước mình đề là vô quán nhưng đổi thành đạo quán cho đúng nhé.

Lúc đó huấn luyện viên còn khen chữ cô rất dễ nhìn đấy nhé.

Dịch Thuần không nhận được, lộ ra bản tính độc mồm của mình.

"Đạo quán của các cậu là đạo quán của người mù à?"

"..."

Lần này Tri Diệp thực sự tức giận.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Dịch Thuần, siết chặt nắm đấm, đang suy nghĩ có nên đâm cho cậu một cái không.

Do dự nửa ngày vẫn không xuống tay được.

Cô mím môi, yên lặng đứng lên, thu dọn sách vở chuẩn bị lấy cặp xách.

Dịch Thuần ý thức được mình lỡ mồm, cậu đưa tay nắm lấy cổ tay Tri Diệp.

Tri Diệp nghiêng đầu qua chỗ khác, lộ ra vẻ tức giận, ánh mắt cô chút gì thương giống như con cún nhỏ bị bỏ rơi.

Dịch Thuần nhớ ngày cô mặc váy trắng vô cùng vui vẻ đến tìm cậu, sau đó bỏ đi vì những lời vô tình của cậu.

Ánh mắt lần đó cũng như vậy.

Cậu rất hối hận.

Tri Diệp là một cô gái nhiệt tình, cô mang đến cho cậu một trái tim rất chân thành.

Cho dù lúc đó không thích cô... Cũng không nên tổn thương cô như vậy.

Dịch Thuần mím môi, càng siết chặt tay hơn, giọng nói trầm thấp, "Tri Diệp, tôi không có ý đó... Xin lỗi..."

Đứng một chút, cậu vốn muốn nói là mời cô uống trà sữa. Nhưng nhìn hai cốc trà sữa cô vừa mua đang để trên tủ kính, lời nói ra đến đầu môi đổi thành, "Tôi mời cậu uống coca nhé."

Tri Diệp bùi bùi, không muốn nói chuyện.

Dịch Thuần chưa từng đổ dành con gái bao giờ, nhưng cậu biết bây giờ không thể để cô đi. Do dự một lúc, cậu thờ dãi, "Xin lỗi, tôi sai rồi. Cậu đừng giận nữa."

Thật ra Tri Diệp đã không còn tức giận nữa.

Chỉ có xấu là sự thực, nhưng cô không chấp nhận người khác nói đạo quán như vậy.

Thế nhưng rõ ràng Dịch Thuần chỉ đùa giỡn... thực ra chuyện cười này không hại đến đại thể. Cô vốn không phải người dễ âm ức, trời sinh hồn nhiên, rất nhiều chuyện không giận được lâu.

Dịch Thuần đã xin lỗi hai lần, cô càng hết giận nhanh hơn.

Hết giận xong, sự chú ý dễ bị lệch hướng

Lông bàn tay cậu thật ấm áp, nắm cổ tay cô thật thoải mái.

Nắm cổ tay thì làm gì có cảm giác gì đâu... Chẳng bằng lui xuống tí nữa, nắm tay thử đi xem nào?

...

Tri Diệp không cần thận rời vào sự tưởng tượng của mình.

Dịch Thuần thấy này giờ cô không nói gì, lần đầu tiên biết thế nào là cảm giác luống cuống.

Sau khi tâm lý mâu thuẫn của cậu bị Thẩm Lăng vạch trần, Dịch Thuần vẫn không biết nên đối mặt Tri Diệp thế nào. Thán thiết với cô một chút không được, mà cách xa cô cũng không.

Lạ thật.

Mười sáu năm qua, cậu chưa từng trải qua thời điểm lo lắng như thế.

Cho dù cô không phải Tiểu Diệp Từ, chỉ là một cô gái thích cậu mà nói, cũng có vẻ hơi đặc biệt rồi.

Dịch Thuần không thể phủ nhận mình có hứng thú với cô.

Cuộc sống của cậu buồn tẻ như một cái ao tù, Tri Diệp giống như một hòn đá nhỏ. Tuy nhỏ bé nhưng đủ khuấy động mặt nước yên tĩnh.

Hai người đối diện im lặng hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là Tri Diệp tỉnh lại trước. Tay Dịch Thuần sắp chọc thủng cổ tay cô rồi. Dù chỉ là tác dụng tâm lý, nhưng cũng quá mức khoa trương.

Tim đập nhanh quá đi.

Cô kiểm chế kéo tay cậu ra, nghiêng đầu qua chỗ khác giả vờ giận dỗi.

"Cậu có đến xem biểu diễn nghệ thuật không?"

Đột nhiên đề tài chuyển, Dịch Thuần sững sốt một chút, "Không biết nữa."

Hội diễn nghệ thuật trường THPT Từ vào buổi chiều thứ sáu Giáng Sinh. Bắt đầu sau khi hết tiết một buổi chiều, tiết hai không cần học, buổi diễn vẫn kéo dài khoảng ba, bốn tiếng đến sáu giờ tối.

Nói vậy mọi người đều ở lại xem hội diễn văn nghệ, nhưng hết tiết hai công trước đã được mở, muốn lên về trước cũng không bị ngăn cản.

Dịch Thuần trả lời.

Không ngoài dự đoán.

Tri Diệp quay đi lên cười, mở miệng nói, "Vậy cậu ở lại đi, mình sẽ tha thứ chuyện cậu nói xấu đạo quán."

"..." Dịch Thuần nhìn cô một chút, "Tại sao?"

Cô nói thân nhiên, "Xem mình diễn nè."

Tiết mục còn chưa bốc thăm thứ tự biểu diễn, nhưng ba tiết mục trước là do nhà trường cố định. Nếu lớp Dịch Thuần tan tiết hai là về, cũng lắm chỉ xem được tiết mục thứ tư.

Có khi chưa tới lượt lớp cô.

Nghe cô nói xong, Dịch Thuần cảm thấy hơi buồn cười, "Xem cậu gõ kèn tam giác á?"

Ánh mắt Tri Diệp thẳng thắn vô tư, dường như không hề cảm thấy bị chế nhạo, "Đúng rồi. Cậu không muốn à?"

Tay cô vẫn đang cầm sẵn sách vở, cô về chỉ chờ cậu từ chối liền quay bước bỏ đi luôn.

Dịch Thuần thờ dãi, "Được."

Tri Diệp: "Cậu đồng ý rồi?"

"...Đúng."

Cô lập tức cười lên, xoay người ngồi lại cái ghế tròn, "Thế thì tiếp tục làm bài nào!"

Dịch Thuần vò tóc mình.

Con gái đúng là hay thay đổi!

***

Nhờ có hiệu quả của buổi diễn văn nghệ, bầu không khí trong trường sôi động hẳn lên. Tinh nghiêm trọng của lần thi hàng tháng thứ hai trong lòng các học sinh giảm xuống cấp tốc.

Sau một lần Dịch Thuần mở cửa, Tri Diệp liền thừa thắng xông lên. Đầu đàn chủ nhật hàng tuần đúng giờ đến cửa hàng báo danh.

Thẩm Lăng vui vẻ, "Tiểu Diệp Từ à~ Nhờ có em mà quán trà sữa ăn nên làm ra hơn hẳn đó nha!"

Ngày hôm sau, Tri Diệp liền đối gió đến cửa hàng đồ ngọt mua sữa dừa.

"Anh Lăng, em hiểu ý anh mà. Chắc chán là anh uống chán rồi nên muốn đổi vị."

Thẩm Lăng nháy mắt một cái, "Đừng là Tiểu Diệp Từ cái gì cũng biết."

Dịch Thuần ở bên cạnh khụ một tiếng, mặt trắng bệch, "Ra chỗ khác mà thả thính."

Tri Diệp không hiểu, nhưng Thẩm Lăng vừa nghe hiểu liền.

"Được được được, anh lần ngay đây. Bóng đèn ý mà, làm gì có quyền công dân."

"..."

Sau khi Thẩm Lăng đi, Dịch Thuần mới lén giọng báo huấn Tri Diệp: "Đừng mua đồ đến nữa."

"Hà?"

"Đừng để đến lúc hết tiền lại phải đi vay người khác."

Mỗi lần cô mua trà sữa cũng phải mười mấy đồng (~70.000đ), đối với học sinh mà nói, chút tiền này đã coi là một khoản tiền kèch sù rồi.

Dịch Thuần không biết tình hình hiện nay trong nhà Tri Diệp là thế nào. Năm đó nhà bọn họ hẳn là vô cùng giàu có, nhưng nhìn Tri Giới Nghiễn lần trước...

Cậu không muốn biểu hiện quan tâm quá rõ ràng, "Tôi cũng không thích uống."

"O! Cậu không thích á!" Tri Diệp hơi kinh ngạc, "Tại sao thế?"

Bọn họ kết duyên từ một cốc trà sữa đồ hom nưt nửa lên tóc Dịch Thuần. Trong tiềm thức Trì Diệp cảm thấy chắc chắn là Dịch Thuần thích uống trà sữa. (=)))) liên quan chết liền)

Bản thân cô rất thích uống coca, nhưng trời lạnh uống trà sữa nóng cũng được, cũng có sở thích chung để thảo luận với Dịch Thuần.

Dịch Thuần vươn tay đẩy đầu cô đang ghé qua đây ra xa một chút, không nhìn cô, "Bị béo đấy."

Trì Diệp sững sốt một chút.

Không ngờ con trai cũng quan tâm vẻ bề ngoài như thế cơ... Nhưng thật ra nếu không phải cậu lớn lên đẹp trai thì cô cũng không để ý cậu. Một cái cốc gỗ lạnh băng, miệng thì độc địa.

Chỉ vì đẹp trai mà được tha thứ thôi đấy nhé.

Cô gạt đầu, "Cậu nói đúng lắm"

Đừng một lúc lâu, cô lại nói "Thế có muốn học karate cùng mình không? Vừa giảm béo vừa tăng cơ luôn nhé! Như thế lần sau cậu nhỏ nước bọt vào người khác (4)... Không kể những người tốt tính như mình, thì cũng không bị nằm im cho người ta đánh!"

(4) Ý là chửi bới, nói xấu, khẩu nghiệp đó mọi người hui hơn~))

"..."

Dịch Thuần nhàu mày thật chặt.

Hình như có chỗ nào đấy sai sai.

Cậu chợt hiểu ra, hình tượng của mình ở trong lòng Trì Diệp thật là lạ.

"Chém gió thêm một câu nữa là dọn đồ đi về luôn nhé."

"Được thôi được thôi, mình không nói nữa."

Trì Diệp háp mắt cười, "Vậy cậu thích uống gì, lần sau mình mua này. Coi như là phí học thêm"

...

Trì Diệp mặt dày ở chỗ Dịch Thuần bị ép học không ít, mạnh liệt cải thiện được việc học một chút.

Lúc có kết quả thi hàng tháng, Thái Bảo đầu khiếp sợ luôn.

"Tôi quả nhiên không nhìn nhầm người! Nhóc con Trì Diệp này, sáng dạ cực kỳ, chẳng qua là lười biếng thôi. Thế nên tập trung học một chút là khác biệt ngay!"

Thực ra tuần trước Dịch Thuần giúp cô đoán đề đúng một nửa, sống chết kéo điểm mỗi môn lên một nửa.

Nhưng đối với một học sinh ngoài môn Tiếng Anh đối phá được 75 điểm, các môn khác nhằng nhằng 30, 40 điểm, thi đây là một bước tiến lịch sử rồi.

Nhìn Thái Bảo đầu kích động, chủ nhiệm lớp bên cạnh gợi ý cho ông một gáo nước lạnh, "Có cần kiểm tra lại camera không?"

Giám sát kỳ thi hàng tháng không quá nghiêm ngặt, học sinh có thể gian lận thành công.

Thái Bảo đầu lập tức phát điên, thân thể gầy còm run như là rau, lớn tiếng nói, "Học sinh của tôi làm sao mà gian lận được! Thầy không được tùy tiện vu tội học sinh như vậy đâu thầy Trương nhé! Các em ấy mà biết thì buồn lắm đấy, sẽ để lại bóng đen trong lòng cả đời cho xem!"

Thầy giáo kia bị Thái Bảo đầu không nể mặt mũi quát một trận, cũng tức giận, "Vậy thầy nói xem, tại sao bình thường con bé học trên lớp cả lo phát phờ mà đi thi tiến bộ nhiều thế được?"

"Đấy chính là chân nhân không lộ tướng!(5) Con bé Trì Diệp nghịch ngợm này, có khi muốn cho tôi một niềm vui bất ngờ ý chứ!"

(5) "Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng bất chân nhân", nguyên nghĩa là chỉ những người đắc đạo không dùng thân phận chân thật của mình thể hiện ra ở trước mặt người khác. Nghĩa rộng hơn của câu này là có ý nói rằng những người có bản sự, có thân phận, có địa vị cao thường không để lộ mặt hoặc lộ thân phận của mình trước người khác. Nó cũng bao hàm ý nghĩa là cao thủ chân chính thì không khoe khoang mà có thể ẩn giấu được tài năng của mình, không tùy tiện thể hiện tài năng của bản thân.

"..."

Thái Bảo đầu tự mình vui vẻ, cầm sách giáo khoa đi nhanh vào lớp.

Còn lại mình thầy Trương ở lại văn phòng bực bội, đi nói xấu với giáo viên khác, "Thầy Thái thật là!"

...

Thái Bảo đầu quay lại lớp, chuẩn bị biểu dương Trì Diệp. Ông đẩy cửa vào, thấy Trì Diệp cầm keng tam giác, gõ điên cuồng leng ka leng keng bên tai Lục Phóng.

"Gọi bố mau!"

Bọn họ vừa chơi cờ caro, ai thua phải gọi người thắng là bố. Vì vụ cá cược này mà không ít người vây quanh bàn hai người.

Lần này Lục Phóng lại biến thành top 2, tâm trạng cũng không buồn, thực sự vén tay áo lên chơi với cô.

Kết quả Trì Diệp thắng ngay ván đầu.

"Thua thì phải chịu nhá! Hôm nay tự dựng mình lại mọc ra một đứa con trai!"

Thái Bảo đầu nhìn mà thôi rầu trướng mặt: "Trì Diệp! Em muốn làm bố của ai đấy?!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Xứ tuyết

Edit: Tà meow meow (^□□□^)

(1) Xứ tuyết là tiểu thuyết của văn hào Nhật Bản Kawabata Yasunari, được khởi bút từ 1935 và hoàn thành năm 1947. Trước khi xuất bản dưới dạng ấn phẩm hoàn chỉnh, tác phẩm đã được đăng tải thành nhiều kỳ trên nhật báo. Xứ tuyết được đánh giá là quốc bảo của nền văn học Nhật Bản.

Thái Bảo đầu quát một tiếng, học sinh vây quanh Trì Diệp và Lục Phóng tan tác như chim muông, lập tức về chỗ già chết.

Trì Diệp cũng không sợ, nhát mắt với Lục Phóng rồi mời đẹp trai ngồi chào Thái Bảo đầu, "Bảo cáo thầy! Em chỉ đùa với lớp phò học tập thôi ạ!"

Thái Bảo đầu chỉ vào cô "Em" nửa ngày, cuối cùng không nói gì thêm. Trực tiếp đi lên bục giảng vỗ một cái, "Tập trung! Đọc điem!"

Dưới lớp "Hà" một tiếng, nhao nhao ồn ào bàn tán.

Thái Bảo đầu: "Àm ĩ cái gì! Trật tự!"

Hôm nay ông dạy buổi chiều mà trưa đã có kết quả xếp hạng rồi. Những học sinh có tên trên bảng vàng là đã biết điểm số và xếp hạng, còn lại là những học sinh thành tích trung bình đồ xuống.

Những học sinh này trái lại không mong đợi gì.

Trì Diệp vốn định nằm nhòai ra, không ngờ Thái Bảo đầu vừa mở màn đã lập đi lập lại lời biểu dương cô.

Suy nghĩ chủ yếu rất đơn giản. Tuy không thay đổi lớn ở thứ tự xếp hạng nhưng so với quá khứ đã là tiến bộ vượt bậc.

Vẫn phải cảm ơn Dịch Thuần thôi.

Cô thầm tính toán trong lòng, nhưng không biết nên cảm ơn thế nào mới tốt.

Tặng sách nhì.

Nhưng sách gì đấy?

Cô không thích đọc sách, không biết cậu thích loại sách gì.

...

Cần bản vì quan tâm cậu, nên làm gì cũng thận trọng, tránh gây phiền hà.

Tri Diệp chống cổ, thất thần trong chốc lát.

Lục Phóng quay sang nhìn cô mấy lần. Không nhìn được nữa, xé một tờ giấy nháp viết xuống một hàng chữ, lên đưa qua ngăn bàn.

Tri Diệp bị Lục Phóng kéo áo khoác, định thần lại, "Giấy đây?"

Cô nhận tờ giấy nhỏ.

Chữ của Lục Phóng chính là chữ của học sinh giỏi. Mỗi chữ đều rõ ràng sạch sẽ, nhưng không có khí chất khiến cô say mê.

"Đi tìm thần tiên đoán đề cho cậu đây à?"

Cậu ta khá hiểu trình độ của Tri Diệp. Ngay cả cuốn vở ghi chép còn không hiểu, đột nhiên trong vòng mấy ngày tiến bộ vùn vụt... Cậu ta không tin cô không nhờ cao nhân trợ giúp.

Lục Phóng không hỏi cũng đoán được là ai. Cậu ta chỉ không nghĩ Tri Diệp có bản lĩnh như thế, vẫn muốn nghe được đáp án từ cô.

Tri Diệp không tức giận, cầm bút màu huỳnh quang viết lên tờ giấy trả cậu ta.

"Không phải thần tiên, mà là yêu quái."

Chỉ có yêu quái mới có thể đánh cắp được trái tim cô.

Lục Phóng thờ dài, vo tờ giấy trong lòng bàn tay, không nói gì nữa.

Tri Diệp đã quyết định muốn mua sách, nên buổi tối lên bùng tiết tập văn nghệ. Thứ sáu tuần này là thời gian rút thăm và sàng lọc tiết mục. Lớp 10, 11 đều ở lại trường, tan học cùng lớp 12.

Cô theo dòng người thưa thớt đứng giờ tan học đi ra khỏi cổng trường.

Bắt xe đến trung tâm thương mại mua sách.

Tra Baidu cả ngày, cuối cùng đã nghĩ kỹ muốn mua gì.

Cô từng thấy Dịch Thuần đọc sách của Seichō Matsumoto (2). Tuy không biết là sách gì, nhưng phần mềm nói cho cô biết đó là một tác giả Nhật Bản.

(2) Seichō Matsumoto (1909-1992) Được dịch từ tiếng Anh-Seichō Matsumoto là một nhà văn Nhật Bản. Các tác phẩm của Seichou đã tạo ra một truyền thống mới của tiểu thuyết tội phạm Nhật Bản. Pha chế với các thiết bị cốt truyện có công thức như câu đố, Seichou kết hợp các yếu tố của tâm lý con người và cuộc sống bình thường.

Cho nên cô muốn mua cuốn "Xứ tuyết" tặng cho Dịch Thuần.

Tri Diệp không phải người có tế bào nghệ thuật, chỉ là ánh mắt cô bị câu giới thiệu trên mạng thu hút.

Thanh toán xong, cô nằm nhoai trên quầy sách không người. Rút giấy và bút ra viết xuống một câu.

- Bạn học nhỏ Dịch Thuần.

- Ngay cả đầu ngón tay của cậu cũng thật đẹp.

***

Chập tối hơn 18 giờ, Thẩm Lăng chưa về nhà.

Anh nhìn sắc trời, chọc Dịch Thuần ngồi bên cạnh đang đọc sách, "Hôm nay Tiểu Diệp Từ không đến hả?"

Dịch Thuần: "Ai mà biết."

Thẩm Lăng nhớ đến chủ nhật tuần trước Dịch Thuần còn đoán đề thi, tính toán ngày tháng, vui vẻ, "Thì xong rồi à? Cậu chi điểm cho Tiểu Diệp Từ chắc em ý cũng làm được bài nh?"

Đây là một phen dứt khoát qua câu rút ván!

Thấy Dịch Thuần ăn quá đáng, Thẩm Lăng càng cười trên sự đau khổ của người khác.

Anh vỗ vai Dịch Thuần, "Dịch nhĩ, buổi tối rất là cô đơn. Chỉ có anh Thẩm Lăng mới tốt với cậu, thế không thay đổi..."

Dịch Thuần đẩy tay anh ra, lời ít ý nhiều: "Biến."

"..."

Đợi đến hơn 19 giờ, vẫn không thấy ai.

"Cạch---"

Dịch Thuần cất sách, đeo cặp chuẩn bị về nhà, "Hôm nay anh khóa cửa."

Thẩm Lăng vẫy tay với bóng lưng cậu, "Về cẩn thận nhà."

Dịch Thuần ra khỏi cửa, quay người lại thấy Tri Diệp đứng cách đó không xa.

Cô hơi thở gấp, có vẻ vừa chạy đến. Đeo cặp, trên tay còn cầm đồ, dáng vẻ nhỏ bé yếu đuối, bóng tối càng tôn ngời quan của cô.

Lúc này Dịch Thuần mới phát hiện, tóc Tri Diệp đã dài ra rất nhiều, xổ tung phía sau, chỉ có một chút lộn xộn dính vào trước cổ.

Mái tóc đen tuyền, cái cổ trắng muốt.

Cậu mím môi, dời tầm mắt, "Muộn rồi còn đến làm gì?"

Cuối cùng Tri Diệp mới ổn định hơi thở, bước đến, cầm cuốn sách đã gói kỹ nhét vào lòng cậu.

"Mất nửa ngày tìm hàng gói quà, cuối cùng mình vẫn phải tự mua mà gói. Cậu đừng ghét bỏ."

Dịch Thuần cúi đầu nhìn một chút, "Đây là... gì thế?"

Tri Diệp: "Quà tặng cậu đó, cảm ơn cậu giúp mình đoán đề! Lần này mình thi rất tốt, hi hi... Đương nhiên chắc chắn là không mạnh như top 1 cậu, nhưng vẫn tốt, còn được thầy giáo khen ngợi nữa!"

Về mặt cô rất muốn được khen ngợi.

Ngón tay Dịch Thuần động đậy.

Cậu hơi muốn xoa tóc cô... Giống như buổi tối rất nhiều năm trước, hai đứa trẻ nương tựa vào nhau.

Chỉ có điều khi đó là an ủi lẫn nhau... Còn bây giờ, cậu không biết tại sao lại rung động như vậy.

Dịch Thuần quay qua chỗ khác, ho khan che giấu cảm xúc, "Rất tốt."

Tuy không phải như tưởng tượng của cô, nhưng Tri Diệp vẫn rất vui.

Cô cười, "Mình về trước nhé, mai gặp lại."

Vẫy tay, xoay người nhún nhảy đi mất.

Dịch Thuần cầm món quà được gói không tình là quà đẹp về nhà.

Sau khi cậu rửa mặt, trở về phòng mới cảm kéo cẩn thận cất giấy bọc ra.

Hai chữ "Xứ tuyết" trên nền bìa màu xanh nhạt vô cùng tao nhã.

Dịch Thuần hơi ngạc nhiên, món quà này không giống như món đồ Tri Diệp sẽ tặng.

Cậu gỡ hoàn toàn giấy gói ra, tiện tay lật vài trang, thấy một tấm thiệp ở sau trang bìa.

Có hai dòng chữ.

Chữ Tri Diệp vẫn xiêu vẹo, không dễ nhìn.

Tinh cô hay nón nóng mà lại viết đến nghiêng túc như vậy. Nên dù chữ không dễ nhìn nhưng vì cẩn thận thập phần, có vẻ thanh tú hơn nhiều.

Dịch Thuần mỉm môi, gấp tằm thiệp để lại vào sách. Sau đó cẩn thận để sách lên giá.

***

Tháng 12, hội diễn nghệ thuật Giáng Sinh lớn nhất nửa học kỳ trường Thập Tự đã rầm rộ đến.

Ba lớp được chăm chú, sau hội diễn nghệ thuật mới công bố kết quả thi nên học sinh giảm được nhiều áp lực lớn trong lòng mà thanh thản ngồi xem văn nghệ.

Lần đầu tiên Lê Vi phổ diễn trình độ nửa vời của mình trên sân khấu, từ sáng đã vô cùng căng thẳng.

Tri Diệp không nhịn được cười cò: "Cậu nhìn lớp phổ học tập của lớp mình đi, thờ ơ, mặt không biến sắc nhé. Học theo người ta đi!"

Lục Phóng tốt bụng cười.

Lê Vi "A" một tiếng, không nói gì.

Tri Diệp xoa mặt cô ấy, "Theo Tri ca lâu như vậy mà lá gan vẫn nhỏ thế à? Cậu có đập đàn cũng có ai dám đánh cậu không?"

Lục Phóng ở bên vui vẻ: "Tâm tình cũng tốt quá nhì."

Tri Diệp nhún vai một cái, an ủi hai cô gái đáng thương, cuối cùng lại thành chọc người khác cười.

Cô thờ dài, lên kế lễ với Lục Phóng: "Cậu xem, trách nhiệm của mình nặng nề như núi Thái Sơn ý!"

"..."

Lục Phóng lấy violon ra khỏi hộp đàn, nặng nề kéo đàn bên tai Tri Diệp.

Tiếng kéo kẹt ghê sợ khiến mọi thứ yên tĩnh lại.

Lục Phóng thờ dài, "Tri ca, áp lực của tớ cũng lớn như vậy, cậu có nghĩ muốn..."

Tri Diệp bịt tai từ chối, "Biến đi!"

...

Trong bầu không khí cái nhau âm ỉ, buổi diễn nghệ thuật cứ hành đung giở.

Lớp Tri Diệp thống nhất mặc đồng phục trường. Đồng phục trường Thập Tự có một bộ lễ phục, của nam là áo sơ mi, áo vest, quần tây, của nữ là áo sơ mi, áo vest và váy ngắn kẻ caro.

Để nhìn thật xinh trên sân khấu, học sinh nữ nhất trí không mặc áo khoác, chỉ mặc váy với áo sơ mi. Nhìn từ xa rất đẹp và trẻ trung.

Mà trong những người này, Tri Diệp xinh đẹp nhất.

Người cô cao, chân vừa thẳng vừa dài, dáng người thẳng tắp. Mặc bộ váy áo này tinh tế mà thon thả, thêm vào nước da trắng, mặc sơ mi trắng càng đẹp.

Mắt Trương Đại Thác rất tinh, đi qua ba lớp nhìn một chút, tìm thấy Tri Diệp trong đám người.

"Wow, người đẹp chân dài này là Tri ca của chúng ta à?"

Dịch Thuần nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ.

Vi lên biểu diễn, tóc Tri Diệp không thả ở sau gáy mà tết hai bím tóc nhỏ ra sau, hơi lộ một chút tai.

Bây giờ cô đang thoa son môi.

Lê Vi tỉnh thông chuyện này, mang mấy thời son từ nhà đi. Cảm từng màu lên ướm, so xem màu nào thích hợp với Tri Diệp hơn.

Lần đầu tiên Lục Phóng nhìn thấy con gái trang điểm, cảm thấy rất mới lạ, cũng tụ tập đứng bên xem.

Thời tiết rất lạnh, Tri Diệp mặc áo sơ mi mỏng manh và váy ngắn, mặc áo khoác của mình ra ngoài, lạnh run lấy bầy nên chỉ muốn mau chóng vào lễ đường lớn.

"Chọn bữa một màu đi... Cậu nhìn xem lớp phổ học tập thích thú như thế, cũng cho cậu ấy một thời để đánh đi!"

Lục Phóng sợ lui về sau vài bước.

Lê Vi ở bên cười, "Được đó, chọn một màu đi Lục Phóng. Tớ thấy màu đỏ này rất hợp với Diệp Tử, ái chà, rất có thần thái, cậu nghĩ sao?"

Phương Gia Di đứng sau diễn cuồng gật đầu.

Tri Diệp cau mày, "Không đánh son thì không có thần thái chắc?"

Thế nhưng vừa nghĩ hôm nay Dịch Thuần được mình "nhờ vả" cũng đến xem, cô lại cảm thấy nên cẩn thận hơn cũng được. Làm sao mà để cậu phải khuất phục dưới chân Tri ca này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tri Diệp dịu xuống. Cô cảm gương nhỏ lên, mở nắp bút kẻ mắt, vẽ một chút đuôi mắt.

"Nhìn mình có xinh không?"

Bên cạnh cười ngất hết.

Giọng điệu của cô rất ra vẻ, nhưng đáng về thực sự rất xuất sắc. Nếu không lộ cái "thỏ bạo" ra ngoài thì dễ dàng trở thành hoa khôi trường Thập Tự.

Lục Phóng mỉm môi cười, vô cùng giữ thể diện cho cô, "Đẹp lắm!"

Tri Diệp rất hài lòng, vỗ vai cậu ta, "Thật tinh mắt. Đúng là người anh em tốt của mình!"

...

Dịch Thuần lạnh giọng: "Đi thôi."

Trương Đại Thác phì cười một tiếng, nhanh bước theo sau, "Hà hà hà, Tri ca xinh quá, sao bây giờ tớ mới phát hiện nhỉ!"

"..."

"Bị người đẹp đánh một trận tớ cũng đồng ý! Chắc chắc..."

"Trương Đại Thác." Dịch Thuần dừng bước, "Bây giờ cậu có nhu cầu ăn đòn đúng không?"

Trương Đại Thác bị độ lạnh trong giọng cậu đồng băng, nhất thời cười lên, "Nhà nhé, cũng lắm tớ chỉ nhìn thôi chứ có làm được gì đâu? Tri ca rõ ràng chết mê chết mệt cậu đấy thôi... Cô gái xinh đẹp như vậy theo đuổi cậu, cậu còn có gì không hài lòng? Dịch ca, cậu đúng là khiến người khác tức thây mà."

Không hài lòng chỗ nào ư?

Dịch Thuần trầm hừ lạnh.

Thật ra... là rất không hài lòng!

Trời lạnh thế này, mặc đồ ngắn hở tận đùi, đến lúc cảm lạnh sinh bệnh còn muốn đến gây rối cho cậu! Không chừng còn lây ốm cho cậu.

Dịch Thuần đứng im tại chỗ một lúc, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Đẹp, cậu lên phòng phát thanh đi."

Trương Đại Thác khó hiểu: "Để làm gì?"

"Đi thông báo cho bọn họ... Hội diễn văn nghệ đã bắt đầu, mau tới lễ đường lớn tập hợp!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 24: Một tấm ảnh

Edit: Tà hống hót (☆ω☆*)

Trương Đại Thác cho rằng Dịch Thuần chỉ nói suông, không ngờ cậu thực sự lời cậu ta đến phòng phát thanh.

Từ sau khi Dịch Thuần thay Trương Đại Thác trực ban, dân chị phòng phát thanh phát cuồng vì giọng nói của Dịch Thuần. Trở thành một trong những người thích cậu, hết lần này đến lần khác xui khiến Trương Đại Thác dụ dỗ cậu tham gia.

Bấy giờ thấy Dịch Thuần đến, mắt các dân chị đều sáng lên.

Tâm tình Dịch Thuần không quá tốt, cậu lễ phép đáp lại lời chào của dân chị, đứng ở cửa chờ Trương Đại Thác làm việc cậu giao.

Trương Đại Thác nhắm mắt, "Dân chị, buổi diễn bắt đầu chưa? Em thấy lễ đường còn chưa có ai, hay là đọc thông báo đi? Nếu không muộn quá lại bỏ lỡ mất buổi mờ màn..."

Mờ màn là buổi diễn thuyết của hiệu trưởng.

Dân chị cảm thấy rất có lý, thực sự bật míc lên giọng giả, "Mời các bạn học mau đến lễ đường lớn, buổi diễn văn nghệ mỗi năm một lần sắp bắt đầu."

Dịch Thuần đạt được mục đích, khuôn mặt cũng đỡ đen lại.

...

Lớp Tri Diệp sau khi nghe loa phát thanh, từng người cảm áo khoác đi theo nhóm ra khỏi lớp.

Tiết trời tháng 12, kể cả mặc quần tất dưới váy thì vẫn không thể chịu được gió lạnh.

Tri Diệp sức khỏe tốt, không thấy lạnh lắm, Phương Gia Di và Lê Vi ở bên cạnh đã lạnh run.

Tri Diệp: "Hay là chạy đến cho nhanh?"

Lê Vi liên tục lắc đầu, "Không được không được, đi từ từ thôi, càng chạy càng lạnh ý."

Tri Diệp trầm mặt nửa ngày, dứt khoát tháo khăn cổ đeo quanh cho Lê Vi, lại cởi áo khoác phủ lên người Phương Gia Di mặt trắng bệch.

"Cậu làm gì thế Diệp Tử..."

"Các cậu cứ chậm chậm đi, mình chạy trước đây."

Tiếp đó, cô vẫy tay, xoay người chạy đi.

Phương Gia Di mũi hồng hồng, mắt cũng hơi hồng.

"Diệp Tử tốt quá..."

Tốt đến mức khiến cô ta ghen tỵ.

Lê Vi vỗ vai cô ta, "Chúng ta cũng nhanh chân lên, vào lễ đường có lẽ suôn."

"Ừm, được."

Mãi đến khi vào lễ đường, học sinh nữ ba lớp mới cảm thấy được hồi sinh.

Tri Diệp sớm chiếm được vị trí, dành chỗ ngồi tốt cho Phương Gia Di và Lê Vi.

Lễ đường trường Thiệp Tử không quá lớn, ngồi hơi phải chen chúc. Nhưng vị trí hậu trường mới thực sự là nhỏ, chỉ đủ chỗ cho MC và giáo viên chỉ đạo. Những học sinh biểu diễn đều ngồi ở ba hàng đầu để tiện lên sân khấu.

Lúc Lê Vi và Phương Gia Di đến, Tri Diệp đang cầm chai coca, ngang ngực phóng thẳng ngồi đó.

Hai người trả lại áo khoác và khăn cho cô để cô cẩn thận giữ ấm.

Tri Diệp đặt chai coca xuống đất, tiện tay vắt áo khoác lên, "Có thấy bạn học nhỏ Dịch Thuần không?"

Có cau mày kéo vạt váy hơi tốc lên, "Mình tìm một vòng rồi mà không thấy."

Lê Vi và Phương Gia Di nhìn nhau.

"Dịch Thuần cũng đến xem à? Nhìn cậu ấy không có vẻ hứng thú với buổi diễn nghệ thuật cho lắm."

Dù sao cũng không phải hoạt động mang tính chất bắt buộc, Dịch Thuần lại còn là một người ngại phiền phức, không có mặt cũng không lạ.

Dịch Thuần cười, "Đương nhiên."

"Nếu cậu ấy không đến thì chết chắc với mình."

"Tại s..."

Dịch Thuần đi vào lễ đường hắt hơi một cái.

Trương Đại Thác nhìn cậu, cười nhạo không thương tiếc: "Cảm lạnh hả Dịch ca? Cậu như vậy không được rồi! Ngồi cả ngày sẽ giảm sức khỏe đấy ha ha ha ha..."

Dịch Thuần nhìn cậu ta, "Cậu muốn vận động chứ gì?"

Dường như chỉ cần cậu ta đồng ý một tiếng, lập tức bị kéo ra ngoài vận động.

Trương Đại Thác bị cậu nhìn run cả người, ngồi đến sự tàn nhẫn của Dịch Thuần, lập tức lắc đầu, "Không muốn không muốn! Ồi lạnh với cứ ngồi trong phòng sưởi thì này thật tốt, ra ngoài vận động gì chứ! Hại sức khỏe lắm!..."

Dịch Thuần mặc kệ cậu ta, tùy tiện tìm một vị trí phía sau để ngồi.

Trương Đại Thác nhìn vai, ngồi cạnh cậu, mở forum trường ra.

Có một bài viết về danh sách tiết mục biểu diễn, cậu ta nhìn lướt qua, "Ủầy lớp mình tận số 11, lâu ghê."

Tính toán qua thời gian, phải bốn giờ hơn đến năm giờ kém mới đến lượt bọn họ.

Dịch Thuần cũng cúi đầu nghịch điện thoại, không lên tiếng.

Tri Diệp vừa gửi tin nhắn cho cậu không lâu.

Nhất Diệp: Tôi chưa?

Dịch Thuần híp mắt, thả lỏng người dựa vào lưng ghế, gõ từng chữ.

YC.: Cậu ở đâu?

Nhất Diệp: Hàng thứ ba.

Nhất Diệp: Còn cậu?

Nhất Diệp: Bạn học nhỏ Dịch Thuần, đứng có trón về đấy nhé.

YC.: Yên tâm đi, chưa thấy cậu gõ nút keng tam giác thì thôi chưa về đâu.

Nhất Diệp:...

Lễ đường dần đông đủ người.

Phía trước là học sinh mới đầy phấn khởi, ở giữa phần lớn là học sinh lớp 11 lười nhác, phía cuối chính là học sinh lớp 12. Mỗi người trong tay đều cầm một cuốn sổ, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để chuẩn về.

Cho dù vậy, bầu không khí vẫn rất náo nhiệt.

Sau đoạn diễn thuyết nhằm chán của hiệu trưởng là tiết mục của học sinh, đầu tiên là một bài nhảy sexy dance. Trời rất lạnh, trên sân khấu học sinh nữ mặc váy ngắn, học sinh nam cũng mặc quần cộc.

Còn có những khuôn mặt tươi cười không che giấu được.

Tri Diệp cảm thấy rất thú vị.

Lê Vi ở bên cạnh nhẹ giọng buồn chuyện với cô: "Cái bà chị đứng đầu kia là hoa khôi của trường. Tên là Chân Miêu Miêu tham gia nhóm nhảy lớp 11, trước từng tuyên bố muốn theo đuổi Dịch Thuần đó."

Tri Diệp "Ồ" một tiếng. "Sao cậu biết?"

"Tớ đọc trên forum, thỉnh thoảng lại có người so sánh cậu với chị ta." Giọng điệu Lê Vi có chút tức giận, "Diệp Tử xinh đẹp hơn chị ta là rõ!"

Ra là vậy.

Tri Diệp vui vẻ xoa đầu cô ấy.

"Đừng tức giận, mặc kệ họ so sánh đi."

Từ khi cô rầm rộ bắt đầu theo đuổi Dịch Thuần, vô số lời đồn đại nói nhằm các thứ. Khi ăn cơm ở canteen cũng có thể nghe thấy người lạ sau lưng chỉ trỏ xì xầm.

Tri Diệp cũng không cảm thấy tức giận.

Người khác nói thì cô gì ghê gớm? Chỉ những kẻ thất bại mới soi mói mọi bản tán người khác.

Lại nói, nếu có người dám nói thắng với cô, kết cục sẽ như mấy bà chị bị cô làm tức chết hồi mới khai giảng mà thôi.

Dịch Thuần còn mua đồ uống cho cô nhé!

Dạy kèm cho cô nữa!

Còn bọn họ chỉ có thể đứng bài trên forum!

Từ góc độ này mà nói, Tri Diệp cảm thấy cô đã thắng rồi!

Sau khi tiết mục hâm nóng kết thúc, hai MC lại lên sân khấu giới thiệu tiết mục tiếp theo.

Lớp 1 và lớp 3 nhận được thông báo sau tiết mục thứ năm là đến lượt bọn họ, bọn họ cần ra sau sân khấu chuẩn bị.

Một đám người ngồi ba hàng đầu ào đi.

Trương Đại Thác tỉnh mắt, kéo tay áo Dịch Thuần, "Nhìn Tri ca của chúng ta kìa, wow..."

Chán trắng như phát sáng vậy.

Nhưng nhìn về mặt Dịch Thuần, cậu ta không dám nói câu này ra, chỉ thầm cảm thán trong lòng.

Thật lực Dịch Thuần rất tốt, vóc người lại cao, dù một người ở đầu lễ đường, một ở cuối lễ đường, cậu vẫn nhìn thấy cô.

Nhìn Tri Diệp đứng trong một đám học sinh cấp 3 lưng còng, đứng thẳng như hạc trong bầy gà, cậu không kiềm được siết chặt nắm tay.

Cô đã trưởng thành rồi.

Bọn họ đều trưởng thành rồi.

***

Đây không phải lần đầu Tri Diệp lên sân khấu.

Lúc cô học karate từng thi đấu không ít lần. Còn có những trận đấu vô cùng long trọng, có nhiều máy quay máy ảnh, khán giả ngồi chật ních.

So với loại trận đấu kia, buổi diễn văn nghệ trường Thập Tứ không tính là sự kiện gì lớn.

Dù sao cô vẫn đứng ở phía bên ngoài.

Tri Diệp đứng ở vị trí diễn tập, ánh mắt không tự chủ quét dưới sân khấu.

Tìm từng người vẫn chưa thấy Dịch Thuần, cô không từ bỏ ý định, híp mắt nhìn lại lần nữa.

Cuối cùng cũng thấy.

Tri Diệp mỉm cười, cười với Dịch Thuần từ xa. Tề bảo toàn thân dường như đang lên tiếng: "Cậu hãy quan sát mình kỹ vào nhé!"

Cô không biết mình đang đứng dưới ánh đèn sân khấu. Đôi chân thẳng dài, làn da trắng đến mức phản quang, môi đỏ sẫm, ngũ quan xinh đẹp, mắt hạnh tròn xinh xắn như có một ngôi sao lấp lánh.

"Cô gái cao ráo đứng thứ hai bên trái kia là ai vậy? Xinh quá!"

"Là cái nữ anh hùng gì đó à? Rất nổi tiếng, đánh sắp mặt cái tên lêu đại ở bên cạnh ý."

"Cô gái xinh đẹp mà lợi hại thế à? Má ơi, sao tôi lại cảm thấy có chút tương phản vậy!"

"Ông muốn theo đuổi người ta à?"

...

Tiếng nói của mấy nam sinh hàng trên truyền đến không hề che giấu, giọng có chút bí ối.

Dịch Thuần nhàu mày.

Chưa kịp làm gì thì tiết mục của họ đã bắt đầu rồi.

Tiếng đàn violon cất lên du dương.

"Tôi và Tổ quốc tôi, một giấy cũng không thể chia cắt..."

Dịch Thuần nhận ra cậu trai kéo đàn violon kia chính là top 2, ban nãy còn thân mật với Tri Diệp ở trong lớp học.

...

Không có tiết mục nào chán hơn hợp ca, đặc biệt là bài hát cách mạng nữa. Tuy lớp 1, lớp 3 hát rất ồn nhưng sau khi kết thúc bên dưới chỉ có lúc đặc tiếng vỗ tay.

Tri Diệp đi cùng các bạn xuống sân khấu.

Hậu trường có nhiều người đang đợi lên sân khấu, lần lượt không chen lấn chờ chỗ ngồi, khoác áo đeo khăn cổ.

Còn có người trực tiếp cầm cặp chạy, nhưng không nhiều. Lớp 10 vẫn là thời điểm ham vui, mọi người rất hứng thú với hoạt động của trường.

Tri Diệp mặt đỏ bừng, lấy điện thoại ra khỏi túi áo, nhắn tin cho Dịch Thuần.

Nhất Diệp: Trông mình thế nào? Có xinh không? Có kính ngạc trước vẻ đẹp của mình không?

Nhất Diệp: Trên sách viết là lúc con trai nhìn con gái trên sân khấu sẽ dễ dàng động tâm vì ở khoảng cách xa và độ cao thấp hơn cô ấy.

Nhất Diệp: Rung rình chưa?

Tri Diệp nhìn chăm chăm mấy dòng chữ này một lúc lâu.

YC.: Sách gì? Sách cậu sáng tác à?

Nhất Diệp: Động lòng hay không thì nói, sao phải nói nhiều thế!

YC:...

Sau đó là tiết mục đọc thơ diễn cảm còn té nhạt hơn hợp ca, Trương Đại Thác ở bên cạnh tiếp tục lướt forum.

Dịch Thuần chưa nghĩ ra nên treo chọc Tri Diệp như thế nào thì cậu ta ngạc nhiên "A" một tiếng.

"Dịch ca! Cậu nhìn xem, đây là Tri ca của chúng ta này!

Trương Đại Thác mở một bức ảnh, giới thiệu thoại đi động cho Dịch Thuần nhìn.

Trong hình đúng là Tri Diệp, hẳn là bị chụp trộm cạnh sân khấu. Cô cúi đầu đi xuống bậc thang. Áo sơ mi trắng, váy caro, một tay cầm keng tam giác, tay kia như có như không dè vạt váy xuống.

Chỉ chụp được nửa mặt, nhưng cực kỳ thần thái

Có loại cảm giác thận trọng đáng yêu.

Chủ topic đăng tám ảnh này lên, kèm theo một câu nói: "Hoa khôi của trường sắp đổi chủ được rồi đấy nhì!"

Qua năm, sáu phút ngắn ngủi đã có mấy chục phản hồi

"Ngất, đây chính là đối tượng trong mơ của tôi! Yêu từ cái nhìn đầu tiên luôn! Có ai biết em gái này không? Xin hãy giới thiệu!"

"Chỉ có trạch nam mới thích con gái như vậy."

"Không phải chúng ta thăm thừa nhận con gái tóc ngắn không thể được bầu chọn làm hoa khôi sao? Chủ topic đừng kích chiến tranh!"

"Tôi nói một câu công bằng là không đẹp đến mức độ hoa khôi nhưng đúng là rất đáng yêu."

Trương Đại Thác thuận miệng đọc mấy phản hồi lên, thờ dãi nói: "Chắc chắc, Tri ca thật nổi tiếng!"

Dịch Thuần lạnh mặt nhìn chằm chằm bức ảnh này một hồi lâu.

"Ai viết bài này? Bảo cậu ta xóa đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Động lòng à

Edit: Tà trong con báo số 3 (○□○)

Trương Đại Thác "Ồ" một tiếng, nhìn Dịch Thuần, "Sao tớ biết được, có khi là đàn chị đã tốt nghiệp thì sao?"

Dịch Thuần hừ lạnh một tiếng, cầm áo khoác đứng lên, "Đi thôi."

Trương Đại Thác trợn to hai mắt: "Đi, đi luôn hả? Còn chưa tới lớp mình đâu..."

Dịch Thuần để lại cho cậu ta một bóng lưng lạnh lùng.

Tri Diệp ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lúc, cuối cùng coi như quá phờn.

Có cảm điện thoại nửa ngày Dịch Thuần vẫn chưa trả lời, cô không nhận được nhắn qua một dấu ""?.

Tiết mục sau cũng không đặc sắc, Lê Vi ngồi cạnh cũng đang chơi điện thoại.

Cô ấy cũng đọc được bài đăng kia.

Lê Vi: "Ồ Diệp Tử, cậu xuất hiện trên forum nè!"

Tri Diệp không ngờ trong trường này còn có người dám chụp trộm cô.

Cô quay đầu lại nhìn mấy lần, không nhắn tin nữa, đăng nhập vào forum trường.

Tìm vài trang cũng không thấy.

"Bài đâu?"

Lê Vi "hà" một tiếng, "Vừa ra bây giờ vào lại không thấy nữa, còn ghi là bài viết đã bị gỡ..."

Tri Diệp gất đầu, đứng đưng như không, "Quả nữa là sợ rồi."

Xóa rồi thì thôi.

Cô chỉ cần quỳn rũ một mình Dịch Thuần là đủ, những người khác không cần thiết.

...

Dịch Thuần đứng đợi ở cổng trường một lúc, có điện thoại gọi đến, cậu nói với người bên kia điện thoại một tiếng "Cảm ơn".

Thẩm Lăng ở đầu bên kia vui vẻ, "Cậu đây là dùng dao mổ trâu giết gà(1), để bạn anh phải động tay vào cái bài đăng nhạt nhẽo này. Sao cậu không tự báo cáo bài viết mà phải dùng thủ đoạn này?"

(1) Giết gà dùng dao mổ trâu là chỉ một sự huy động nguồn lực không phù hợp, quá mức cần thiết (có thể do vụng thiu vụng thoỉ hoặc chỉ để giải quyết khâu oai).

"..." Dịch Thuần nín mồm, "Thẩm Lăng, tôi thấy là anh nhớ nhà rồi. Có muốn tôi gọi hộ cho chú đi không?"

Thẩm Lăng không sợ sự đe dọa của cậu, cười như muốn nuốt cả điện thoại, "Nếu cậu dám gọi thì anh đây cũng lập tức liên hệ với tôi Tiểu Diệp Tử! Ô hô hô, em ấy sẽ biết cậu xóa bài đăng người ta khen em ấy xinh đẹp nha!"

Dịch Thuần không nói gì: "Đồ điên."

...

Tri Diệp đợi thêm ba, bốn tiết mục mà chưa thấy Dịch Thuần trả lời lại.

Cô hơi cuống, cầm áo khoác lên, ra hiệu muốn đi vệ sinh với Lê Vi và Phương Gia Di, chuẩn bị chạy ra phía sau xem.

Lê Vi phát tay nhưng Phương Gia Di lại cùng lúc đứng lên, "Diệp Tử, tớ cũng muốn đi. Tớ đi cùng cậu."

Tình bạn cùng đi vệ sinh là tình bạn bền lâu.

Tri Diệp có nỗi khổ khó nói nhưng lại không tiện biểu hiện quá rõ trước mặt hai bạn, liền gất đầu, khom lưng kéo cô ta chạy ra ngoài.

Lúc cô đi qua mấy hàng ghế cuối thì bước chậm lại.

Quét mắt nhìn một lượt.

Cậu ấy đang làm gì mà không nhắn tin lại chứ!

Kết quả sau khi Tri Diệp ti mi đi tới cuối lễ đường lại phát hiện vị trí Dịch Thuần vốn ngồi lại là một người lạ. Ngay cả Trương Đại Thác như hình với bóng với cậu cũng không thấy đâu.

Cô đứng chán, đánh giá xung quanh một lượt, xác định người đã đi rồi.

Phương Gia Di: "Sao thế?"

Tri Diệp lắc đầu: "Không có gì, đi thôi."

...

Nhân vật chính không ở đây, Tri Diệp hết hưng phấn. Toàn bộ những điệu nhảy sexy dance khiến toàn trường cổ vũ nhiệt liệt cũng không khiến cô kích động.

Chờ hơn năm giờ, cô cầm cặp lên, chuẩn bị về trước.

"Hai cậu ở lại chơi tiếp nhé, tí còn có dạ hội Giáng Sinh đây."

Ba lớp họ tổ chức dạ hội Giáng Sinh, chủ yếu do lớp trưởng và lớp phó thấy sắp đến thi cuối kỳ nên muốn liên hoan nhân dịp hội diễn văn nghệ, đi hát karaoke luôn.

Dù sao hôm sau cũng là Chủ nhật, về muộn một chút cũng không sao.

Hai cái đuôi Lê Vi và Phương Gia Di thấy cô đi liền cùng đứng lên định về cùng cô.

Tri Diệp không nhận được cười, "Các cậu làm gì đấy, mình ra bắt xe về nhà mẹ, các cậu cứ ở lại chơi đi."

Lê Vi: "Cậu không ở lại với bọn tớ à?"

"Không được, mình không biết hát, không muốn bị bọn họ trêu đùa. Xin lỗi lớp trưởng giúp mình nhé."

Cô không hề bịa chuyện, La Huệ đã gọi cho cô từ sớm.

Chủ nhật là sinh nhật La Huệ, cho dù Tri Diệp có không vui đến mấy cũng phải về nhà Mạnh Tạ.

Một mình ra khỏi trường Thập Tự, Tri Diệp đứng tại chỗ một hồi.

Cô không nói với La Huệ mấy giờ sẽ về, sớm hay muộn cũng là về.

Có nên...

Có nên đến nào chỗ Dịch Thuần không?

Có một loại tâm lý thích khoe khoang trong lòng Tri Diệp từ nhỏ đã có. Bày những món quà được Tri Giới Nghiên mua cho từ nơi khác về, cô rất hào phóng không ngại chia một nửa cho bạn tốt Vệ Chân Chân.

Lúc đó vì có quá nhiều, nếu không chia sẽ thì không còn chỗ để bày nữa.

Nhưng giờ lại có quá ít, càng lo được lo mất.

Ban ngày, Tri Diệp hết sức tự tin, nhưng đêm đến cân thận suy nghĩ, lại cảm thấy mình chẳng có gì mà xứng với Dịch Thuần.

Từ bé cô đã thiếu thốn tình yêu thương, tính khí lại hay cáu kỉnh, Dịch Thuần hiển nhiên là không như thế.

Thành tích của cô thật số, có tí khôn vặt nhưng không quá lợi hại, còn Dịch Thuần lại là thiên tài được toàn bộ giáo viên công nhận.

Ngoài sự nhiệt tình, dường như cô không còn gì có thể tặng cho Dịch Thuần.

Vì chẳng có gì, nên cho dù sự nhiệt tình ấy có vô ích, cô vẫn muốn thể hiện trước cậu, muốn được cậu khích lệ đôi lời.

Chưa đạt được mục đích, Tri Diệp hơi không cam lòng. Do dự nửa ngày, cô lấy điện thoại nhắn tin cho La Huệ, nói mình muốn tham gia liên hoan với các bạn, tối sẽ đi nhờ xe về.

La Huệ ngay lập tức gọi đến.

Bà là người Hải Thành, giọng Hải Thành cực kỳ êm tai, có chút mềm mại: "Cái sao tát kìa thật về loại nha? Mẹ giúp con tổ nhai tiêu. (vậy lúc nào thì có thể trở về đến đây? Mẹ làm bữa ăn khuya cho con.)"

Tri Diệp suy nghĩ một chút, buồn buồn đáp một tiếng.

"Con sẽ về sớm thôi."

Dù sao cũng chỉ là một câu trả lời.

***

Chưa đến sáu giờ, Dịch Thuần đã ngồi trong cửa hàng đọc sách.

Tri Diệp đứng ngoài cửa nhìn một lát, định lên đi vào hù cậu một cái, không ngờ đúng lúc nhìn vào mắt Dịch Thuần.

Cô hơi ngơ ngẩn: "Sao không thấy quyển sách mình tặng cậu nhỉ."

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, đáp: "Đọc xong rồi."

Tình yêu đại khái chính là như vậy, chỉ ba chữ đơn giản cũng có thể làm lòng người cảm thấy ngọt ngào.

Trong lòng có một bình đun nước, khi sôi bọt khí sùng sục bốc lên.

Tri Diệp cười: "Mình thì chưa."

Cô cũng mua một quyển, nhưng đợt này bận quá. Đầu tiên là thi cử, sau đó lại tập luyện. Hơn nữa tốc độ đọc của cô rất chậm, khó tập trung sự chú ý, bây giờ chưa đọc hết trang thứ 30.

Dịch Thuần nhàu nhàu, khép lại cuốn sách trong tay để qua một bên, "Sao hả?"

Tri Diệp bước lên hai bước, nhìn cậu chăm chăm, "Cậu vẫn chưa trả lời mình đâu đấy."

"Trả lời gì?"

"Động lòng chưa?"

"..."

Ánh mắt cô quá nóng bỏng, Dịch Thuần dỗi tằm nhìn đi, "Hỏi cái này?"

"Đúng vậy, chính là nó."

"Cậu muốn nghe đáp án gì?"

Tri Diệp nở nụ cười, trên mặt vẫn còn trang điểm để biểu diễn, đôi chân trắng muốt, vóc người tình tứ, áo khoác dày nặng cũng không ngăn được mị lực của cô.

"Cậu nói xem? Bạn học nhỏ Dịch Thuần, mình không thích bị người khác từ chối."

Đây là lần thứ hai cô nói câu này.

Dịch Thuần có chút khó có thể nhìn thẳng vào mắt cô, im lặng hồi lâu, vụng về "Ừ" một tiếng.

"Cũng không tệ lắm... Ý tôi là tiết mục ban này. Chỉ có người trâu bò mới có thể đánh kèn tam giác trong dàn hợp xướng bài hát yêu nước."

Cũng một là lớp cô nghĩ ra được.

Đáp án này hiển nhiên khó có thể thỏa mãn cô.

Nhưng Tri Diệp không vội vàng, nếu quá dễ dàng thì cô về cô không lợi hại chút nào.

"Vậy mình về nhé. Chủ nhật không đến đâu, thứ hai gặp lại trên trường."

Dịch Thuần hơi sững sờ, thấy cô sắp quay người đi mất, không nhận được thốt lên, "Đợi chút!"

Tri Diệp quay đầu lại, nhìn anh khó hiểu.

Dịch Thuần luôn cảm thấy không có gì có thể dỗi đi sự chú ý của cậu, cứ nói chuyện như vậy thì hơi ngu ngốc. Cậu đứng đấy, hai tay khoi biếng đút túi, biến thành cục diện mặt đối mặt.

"Đã ôn thi cuối kỳ chưa?"

Tri Diệp "Hả" một tiếng.

Hóa ra là cô muốn đi trốn việc.

Cô kiên nhẫn giải thích cho bạn học nhỏ nghiệm làm thấy giáo này: "Không phải, chủ nhật là sinh nhật mẹ mình nên phải về nhà."

"..." Dịch Thuần nghiêng đầu ra chỗ khác, tiện tay lấy máy chơi điện tử ở dưới đáy tủ kính ra, nhẹ giọng nói: "Ai quan tâm chứ."

Tri Diệp không nghe thấy: "Gi cơ?"

"Không có gì. Tạm biệt."

...

Bóng lưng Tri Diệp biến mất ngoài cửa kính, Dịch Thuần đặt máy điện tử xuống.

Hôm nay chơi quá kém, không tập trung nổi chỉ vì cô.

Cậu cũng không biết vì sao sốt ruột... Đường như từ thời khắc Tri Diệp xuất hiện đã khó có thể bình tĩnh lại.

Có chút không giống cậu.

Nhưng Dịch Thuần không cảm thấy có gì xấu.

Hiếm có chuyện khiến cậu hứng thú... Cậu đã nhầm chán đến mức chỉ thích học thật giỏi. Nên dù là chuyện gì đi nữa cũng thật đáng mong đợi.

***

Tri Diệp bắt xe về nhà Mạnh Tạ.

Lúc cô gõ cửa còn chưa qua giờ ăn cơm. La Huệ và Mạnh Tạ đang ngồi ăn cơm, thấy cô về thì La Huệ rất ngạc nhiên.

"Con không đi liên hoan à?"

"Chán lắm, con không đi nữa."

"Ăn tối chưa? Vẫn còn sớm chắc là chưa ăn gì, mẹ đi xới cơm cho con."

Tri Diệp không kịp ngăn cản, La Huệ nhanh chóng xò dép đi vào bếp.

Cô mỉm cười, thấp giọng chào hỏi Mạnh Tạ.

Mạnh Tạ nho nhò cười, nhưng đáng vẻ cũng không vui mừng, "Tiểu Diệp về rồi đấy à."

Nhất thời Tri Diệp hơi luống cuống tay chân.

Lúc còn nhỏ, cô nghĩ chỉ cần có tay cô chân, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Mãi khi lớn hơn chút mới phát hiện, nhiều chuyện đều không có biện pháp giải quyết nổi.

Cô không thể ngăn cản La Huệ già cho Mạnh Tạ, cũng không thể thân thiết hơn với gã hồ ly Mạnh Tạ. Chỉ có thể làm như không xa không gần, đối phó cho qua chuyện, thực sự rất lúng túng.

Khi hai người lúng túng, La Huệ đưa cơm cho Tri Diệp, lại múc một bát canh, đặt ở chỗ trống, thúc giục: "Lên bàn tay lớn thiết cơm. (Đi rửa tay rồi ăn cơm.)"

Tri Diệp đáp một tiếng.

Sau khi cô im lặng ăn xong mới phát hiện La Huệ và Mạnh Tạ đều không rời đi.

Hai người thấy cô đặt đĩa xuống, nhìn nhau một chút.

La Huệ hơi do dự, nhưng vẫn lên tiếng: "Tiểu Diệp, mẹ và chú Mạnh ban nãy đang bàn chuyện của con."

Tri Diệp ra về rửa tai lắng nghe.

"Mẹ thấy thành tích của con qua mấy đợt thi trong Thập Tử không quá khả quan. Có thể do học trong Thập Tử khó, nhưng bản thân con cũng không thích học. Mẹ và chú Mạnh đã bàn bạc, muốn cho con đi học về. Sau đó thi trường nghệ thuật, con thấy thế nào?"

La Huệ đã lo lắng cho thành tích của Tri Diệp mấy tháng rồi.

Trình độ của Tri Diệp, bà hiểu rõ hơn ai hết. Có thể đổ vào Thập Tử, đúng là tố tiền phù hộ, gặp được vận may.

Thế nhưng thi tốt nghiệp cấp 3 khó nói còn có thể may mắn như vậy hay không.

Bà chỉ lo Tri Diệp không ham học, sau này ra trường, cô có vô phòng thân nhưng lại là người đơn thuần, nếu bị người xấu lừa thì rất phiền.

La Huệ thương lượng với Mạnh Tạ. Mạnh Tạ liền nói lên suy nghĩ của mình, cho nên mới có đề nghị ngày hôm nay.

Tri Diệp "Hà" một tiếng: "Học mỹ thuật?"

La Huệ: "Đúng, chú Mạnh đã tìm người hỏi qua rồi. Điểm kỹ năng là chính, điểm trên lớp thấp cũng không sao, có thể thoải mái. Mẹ thấy từ bé con đã có chút tế bào nghệ thuật, con xem..."

Tri Diệp muốn từ chối ngay lập tức.

La Huệ vội vàng: "Nhờ không thi đỗ thì sao bây giờ! Đại học không phải muốn vào là được..."

Tri Diệp vốn định nói không học đại học thì có làm sao. Đột nhiên nghĩ đến Dịch Thuần chắc chắn sẽ thi đại học.

Tuy bất tự của cô và Dịch Thuần còn chưa kiểm tra, cũng không biết loại rung động này sẽ kéo dài bao lâu, nhưng nhờ ra?

Ngộ nhờ kiến thức sau hai năm rưỡi nữa, Dịch Thuần đi học đại học, còn cô thì sao?

Tri Diệp biết rất rõ trọng lượng của mình.

Nhìn lần thi hàng tháng lần này cô tiến bộ vượt bậc, trên thực tế vẫn nhờ Dịch Thuần đoán đề. Hơn nữa cô không giỏi các môn tự nhiên, cho dù cố gắng ba năm, muốn thi đỗ chung trường với top 1, độ khó còn rất cao.

Nghĩ đến đây, cô hơi do dự.

"...Mẹ, con cần suy nghĩ đã."

Mãi đến trước khi đi ngủ, cô vẫn chưa cân nhắc được kết quả.

Tuy chuyện này không vội, nhưng Tri Diệp lại vội, muốn lập tức nghe ý kiến của bạn học nhỏ.

Cô mở WeChat ra.

Nhất Diệp: Bạn học nhỏ Dịch Thuần.

Nhất Diệp: Cậu có muốn học chung trường với mình không?

YC.: Lâm sao?

Nhất Diệp: Không có gì, hỏi cậu chút thôi.

YC.:...Hôm nay cậu đi kiểm tra IQ đấy à?

Tri Diệp bực bội: "Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ôm cậu một cái

Edit: Tà lười biếngggg (͡° ͜ʖ ͡°)

Cả buổi tối Tri Diệp ngủ không ngon.

Cô không phải người có mục tiêu lớn. Nói về đại học gì đó, cô lẽ còn cách cô rất xa, nên chưa từng suy nghĩ qua.

Nhưng La Huệ là người kín, hiền nhiên là rất lo lắng cho tương lai của con gái. Cô rất ít từ chối thỉnh cầu của La Huệ, dù không thích đi học nhưng vẫn đến trường.

Bây giờ La Huệ muốn cô học đại học, cô nên làm gì đây?

Cô không muốn La Huệ phải bận lòng.

Trước giờ Tri Diệp không nghĩ đến việc thi nghệ thuật. La Huệ là một phụ nữ mềm yếu không để ý chuyện bên ngoài, quá nửa đây là chủ ý của Mạnh Tạ.

Lần cuối cô cầm bút vẽ là chuyện của năm 10 tuổi. Lúc đó trường tiểu học (1) có lớp năng khiếu, cô và Vệ Chân Chân cùng nhau đăng ký học lớp mỹ thuật. Lớp năng khiếu kéo dài 40 phút, vừa đúng giờ Tri Giới Nghiên tan làm đi đón bọn họ.

(1): Tiểu học bên Trung Quốc từ 6-12 tuổi, nhiều hơn bên mình 1 năm. THCS ít hơn một năm, THPT thì giống.

Sau khi Vệ Chân Chân theo Tri Giới Nghiên chuyển đi, La Huệ cũng mang cô đi, chuyển trường mới cũng không có lớp năng khiếu nữa.

Sau đó cô liền không vẽ với nữa, hơn nửa thời gian đều đánh đàn.

Cho tới khi La Huệ nhắc đến té bào nghệ thuật...

Tri Diệp cũng không dám khẳng định, nhưng La Huệ từng là một bậc thầy thù thù. Khi còn nhỏ cô từng thấy La Huệ phác thảo hoa văn, cũng rất nhạy cảm với màu sắc, phối đồ cho cô đi học rất đẹp.

Sau khi Tri Giới Nghiên lạc lối, La Huệ chưa từng cầm kim thù thù nữa.

Có thể do nghĩ quá nhiều, Tri Diệp cố gắng nhắm mắt đi ngủ lại gặp ác mộng.

...

"Bố! Bố là người xấu! Con không yêu bố nữa!"

Tri Diệp nhỏ khóc lóc chạy vào phòng.

Màn đêm buồn xuống, cô lau khô nước mắt, lặng lẽ lên ra khỏi nhà, bỏ lại tiếng cãi vã của bố mẹ lại sau lưng.

Ngõ nhỏ nghèo nghèo, một mảnh đen thui. Tri Diệp nhỏ có bệnh quảng gà, chỗ không có ánh sáng thì không nhìn thấy đường, đưa tay không thấy năm ngón.

Cô vừa lạnh vừa sợ, tủi thân muốn khóc.

Nhưng cô không thể trở về, một khi trở về, bố mẹ sẽ ly hôn.

Không có chỗ để đi, cô lén lang thang vài nơi xó xỉnh để bố mẹ sốt ruột một lúc, nhằm bày tỏ quyết tâm của mình.

Không chừng vì đau lòng cho báo bối nhỏ là cô thì họ sẽ không rời đi nữa.

"Bạn nhỏ, muốn như vậy còn đi đâu thế? Khả khả khả..."

"Mấy người là ai? Đừng kéo tôi! A!...A..."

Tri Diệp nhỏ bị kéo lên xe của người lạ.

Trong xe không bật đèn, cô không nhìn thấy gì, chỉ dựa vào đèn đường nhìn khái quát. Bên cạnh cô cũng có một bạn nhỏ, bị trói tay, bị miệng giống cô, nhưng không hề nhúc nhích, không ồn ào không náo động, yên tĩnh không giống một đứa trẻ.

Cô sợ muốn chết, giẫy giụa ầm ĩ.

"Cầm miệng! Còn la hét nữa tao bán chúng mày lên núi!"

Tri Diệp nhỏ bắt đầu run rẩy.

Đúng lúc này, bạn nhỏ bên cạnh hơi xoay người, hai tay bị trói cố gắng lắm mới chạm tới tay Tri Diệp, nắm ngón tay cô thật chặt.

"Tôi sẽ cứu cậu."

Tri Diệp nhỏ không biết cậu nói kiểu gì, rõ ràng là bị bị miệng.

Nhưng giọng nói kia vang lên rõ ràng bên tai Tri Diệp, có sức mạnh an ủi lòng người.

...

Bỗng giật mình tỉnh lại, trời đã sáng choang, còn nghe thấy mang máng tiếng em trai ồn ào bên ngoài.

Tri Diệp lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ.

Mười một giờ hai mươi ba phút.

Đã muộn như vậy rồi.

Tri Diệp vội vàng sửa sang lại bản thân, chạy ra phòng khách.

La Huệ ôm em trai ngồi trên ghế salon, Mạnh Tạ xắn tay áo làm cơm ở trong bếp, hai người nói chuyện câu được câu chăng.

Khung cảnh cực kỳ ấm áp.

Cô hơi dừng bước chân, không muốn bước vào phá vỡ bầu không khí đó.

Nhưng La Huệ đã nhìn thấy cô, nở nụ cười, "Tiểu Diệp đây rồi đấy à? Đói chưa con? Hôm qua ngủ muộn nên sáng mẹ không đánh thức con. Sắp ăn trưa rồi, có muốn ăn gì lót dạ trước không? Hay ăn cơm trưa luôn là được?"

Mạnh Tạ nghe thấy cũng quay lại, "Hôm qua mẹ con làm mì vẫn thần, con có muốn ăn một bát trước không Tiểu Diệp?"

Tri Diệp lắc đầu, "Cháu không đói, uống chút nước là được dù sao cũng sắp ăn trưa rồi."

Cô lưỡng lự vài giây, đi rót một cốc nước ấm.

"Con vào làm bài tập chút."

Cô nào có tâm tư học bài chứ.

Tri Diệp mím môi, nhàm chán cứ mở rồi đóng lại mở hết đóng ứng dụng trong điện thoại.

Nếu như nói thứ gì mạnh hơn kỹ ức, chắc chắn là thời gian.

Cánh còn người mất, vạn vật xoay vần.

Đối với cô, đó là một nỗi đau cả đời không quên được. Đối với người khác mà nói, có khi chỉ là một cú huyệt nhẹ.

...

Chủ nhật, Mạnh Tạ đặt trước một phòng riêng ở khách sạn, mang theo hai đứa nhỏ tổ chức sinh nhật cho La Huệ.

Khó có dịp thấy La Huệ ăn diện, lập tức trẻ đẹp hơn rất nhiều, y hệt người mẹ xinh đẹp động lòng người trong trí nhớ của Tri Diệp.

Lúc Mạnh Tạ mang quà tặng La Huệ, trên mặt phảng phất có nét yêu chiều, Tri Diệp khá ngại ngùng.

Tri Diệp nhìn xuống, mang ra khăn lụa đã chuẩn bị kỹ càng.

"Chúc mừng sinh nhật mẹ, mẹ sinh nhật vui vẻ."

La Huệ lập tức cười lên, khăn lụa này chỉ là loại phổ thông, nhưng xem ra bà còn vui hơn nhận được dây chuyền kim cương của Mạnh Tạ.

"Tiểu Diệp của chúng ta ngoan quá. Mẹ yêu con."

"..."

Ăn tối xong đã hơn tám giờ tối, Tri Diệp cố ý về phòng thuê.

La Huệ không đồng ý: "Sáng sớm mai chú Mạnh sẽ chở con về, đã muộn rồi, mẹ không yên lòng."

Sắc mặt Tri Diệp hơi khó xử, "Nhưng có một tờ bài thi con quên cầm về mà mai đã phải nộp rồi."

La Huệ cố chấp nhưng để cô không làm bài tập thì cũng không hay. Mạnh Tạ uống rượu không thể lái xe, chỉ có thể để Tri Diệp bắt xe về.

"Về đến nơi gọi ngay cho mẹ đấy nhé!"

Tri Diệp gật đầu.

La Huệ rút 5000 đồng (2) từ ví ra kẹp vào sách trong cặp cô, "Ồ một mình càng phải cẩn thận, không đủ tiền thì nói với mẹ nghe chưa?"

(2) ~16-18 triệu VND

Cô nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng.

Sau giờ cao điểm thì trên đường không còn nhiều xe đi lại, khoảng 30 phút sau đã đến khu vực trường Thập Tự.

Tri Diệp về nhà trước, lấy tiền ra khỏi sách. Sau đó ngồi trên đất một lúc, cầm một tờ 100, xoay người đi ra ngoài.

Cô đi ra khỏi khu nhà, lại đi thêm hai con đường mới tìm được một tiệm tạp hóa nhỏ.

"Ông chủ ơi, có Thanh Đào không ạ?"

Ông chủ đang xem TV nghe giọng Tri Diệp liền ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, "Đủ tuổi chưa?"

"Cháu mua hộ bố, ở ngay trên lầu."

Ông chủ thấy cô mặc quần áo giản dị, đi dép xỏ ngón, xem ra cô về là một cô gái ngoan ngoãn, nên cũng tin, lấy lúc sáu lon cho cô.

Tri Diệp một tay ôm lúc bìa, một tay khác móc điện thoại ra khỏi túi.

Tâm trạng cô không ổn định, vốn định tự mình trút hết nhưng lại quen tay mở WeChat ra.

Dịch Thuần ở vị trí đầu tiên.

Đã chín giờ, không biết cậu đã ngủ chưa, học sinh gương mẫu có phải đều ngủ sớm dậy sớm không.

Tri Diệp mân mê, dùng giọng điệu ngọt ngào khiến người khác buồn nôn, ác ý gửi voice chat qua.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, đến tiếp rượu mình không?"

Hai mươi phút sau, Dịch Thuần xuất hiện trong sân trường Thập Tự.

Cổng trường đã đóng từ lâu, nhưng Thập Tự có một mặt tường quay về phía nhà dân, dễ dàng trèo qua, lúc trước Tri Diệp cũng nhảy ra từ chỗ này.

Từ xa Tri Diệp đã thấy cậu. Đã muộn, còn vừa leo tường mà cậu vẫn ăn vận chỉnh tề, áo khoác dài tôn lên dáng người cao thẳng lại tuấn tú. Không hề nhìn thấy có vẻ gì bị gọi gấp ra đây.

Cô vui vẻ, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần nghe lời ghê!"

Vậy mà cũng thực sự đến.

Dịch Thuần chau mày, nhìn thấy gò má cô đã bắt đầu ửng hồng, lúc bìa bên cạnh đã rỗng một lon.

Cậu đưa tay đoạt đi lon bìa cô chuẩn bị mở tiếp.

"Muộn như vậy rồi, cậu muốn chết phải không?"

Tri Diệp gượng cười, cả người xấu vẻ ngã xuống nằm trên đường chạy (đường chạy màu đỏ bao ngoài sân trường ấy).

"Này, cậu thừa nhận là cậu thích mình đi."

"Lại phát điên cái gì..."

"Nếu không đã muộn rồi cậu còn ra đây làm gì? Bạn học nhỏ Dịch Thuần lười biếng, có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng, có thể nằm thì tuyệt đối không ngồi. Tối muộn còn thay quần áo ra đây à."

Ban đầu Dịch Thuần nghĩ cô uống say rồi chỉ cần đưa cô về là được. Nào ngờ Tri Diệp không dễ qua mặt như vậy, nằm ăn vạ trên đường chạy không chịu đi, bị cậu nói hai câu lập tức khóc lóc om sòm.

Cậu bó tay rồi, không thể làm gì khác hơn ngồi cạnh cô, vớt hết nấy lon bìa này đến chỗ cô không với tới.

Tri Diệp nằm trên đất không động đậy, nằm im cười khúc khích.

"Dịch Thuần, mình vui lắm, vui cực kỳ."

Dịch Thuần rất cạn lời: "Vui gì mà vui? Vui vì say à?"

Tri Diệp không để ý cậu chế nhạo, thần nhiên nói "Cuộc đời mình hận nhất cái dùng toàn lực làm một chuyện, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thành công, cảm giác thất bại. Mình vốn nghĩ là sự thất bại ấy sẽ tiếp tục ứng nghiệm với cậu, cho thấy cuộc đời mình khổ cực bất bao. Không ngờ lại có tiền triển, như vậy có nghĩa là nỗ lực của mình không vô ích."

"Sau khi bỏ mẹ mình ly hôn, mẹ đưa mình đi xem bói. Ông thầy bói đó nói cuộc đời mình lận đận vì mình quá mức cố chấp, không khéo léo, sẽ không gặp được hạnh phúc. Lúc đó mình còn nhỏ, cần bản không tin những thứ này. Không ngờ không tới hai năm sau, người mẹ vốn sống nương tựa với mình lại đi bước nữa. Mình cố chấp không muốn chấp nhận hiện thực này, quá nhiên đã nhiều năm rồi vẫn không hạnh phúc."

Dịch Thuần muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra.

Trong giọng Tri Diệp đã có chút nức nở.

"Thật ra mình không hề uống bia, mà vị này ghê lắm mình không thích, đồ hết xuống cô rồi. Mình đâu có say, bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu cũng có chuyện sai lầm. Ha ha ha ha ha..."

Buổi tối, trong trường Thập Tự ngay nga, như một con quái vật khổng lồ sắp nuốt chửng hai người.

Tiếng cười của cô cũng có vẻ hơi thê lương.

Dịch Thuần siết tay rồi lại thả ra, "Không muốn cười thì đừng cười."

Cậu có một nỗi đau lòng không nói ra được, nhưng không phải vì ấy này... Chỉ đơn giản là, đau lòng vì cô gái nhỏ này thôi.

Cô vừa nhiệt tình vừa thiện lương, nhiệt huyết như ánh mặt trời, dường như muốn chiếu sáng tất cả mọi người.

Người như vậy một khi suy sụp càng khiến người khác đau lòng.

Tri Diệp im lặng, giờ hai tay về phía Dịch Thuần.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu ôm mình một cái đi, một cái thôi."

Dịch Thuần đứng lên, kéo tay lời cô đẩy khỏi mặt đất.

Sức lực của cậu quá lớn khiến cô theo quán tính nhào vào người cậu, vừa vận ngã vào lồng ngực Dịch Thuần.

Thân thể Dịch Thuần hơi cứng đờ, nhưng mau chóng thả lỏng.

Cậu đưa tay ra khẽ ôm hông cô.

"Được, ôm cậu một cái."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Một ngày là thầy cả đời vẫn là thầy

Edit: Tà nóng phát diènm (; ￣д￣)

Đêm nay là một đêm rất khác.

Tri Diệp không uống say, thậm chí không uống chỉ một giọt, cô đồ sạch lon bia đã được bật nắp đi rồi.

Giờ lạnh thôi qua, cả người cô tỉnh táo lại, lập tức hồi hận muốn chết.

Cô không muốn bị người khác thương hại mình, thậm chí cũng không thích oán hận ai cả.

Tri Diệp hi vọng Dịch Thuần chỉ thấy một mặt nhiệt tình như ánh mặt trời của mình. Hấp dẫn cậu bằng đáng vẻ tốt nhất của bạn thân chứ không muốn cậu thương xót mình.

Cô có gì mà phải tội nghiệp chứ, không lo ăn không lo mặc, cuộc sống đơn giản, từ nhỏ đến lớn ít có ai có thể bắt nạt được cô.

...

Đột nhiên phát sinh chuyện này, hai người ăn ý ngầm chọn quên nó đi.

Qua tuần này là kỷ nghỉ Tết Nguyên Đán dài ngày, bầu không khí trong trường khá là sôi động, đặc biệt là đám học sinh lớp 10 này.

Gần cốt Lục Phóng bắt đầu ngứa ngáy, nghe tin này người bạn phải học bù không chơi bóng rổ được liền chuyển ý sang bạn cùng bàn, người mà tuyệt đối không bao giờ học bù.

"Đi đánh cầu lông không Tri ca? Nghe nói lần trước Lê Vi mua vợt rồi, cũng chưa dùng được mấy lần nhỉ?"

Tri Diệp do dự một chút rồi đồng ý.

Sau Tết Nguyên Đán một tuần là đến kỳ thi cuối kỳ.

Tết năm nay đến sớm, cuộc thi trong trường Thập Tử cũng sắp xếp thì sớm. Thống lệ của trường Thập Tử là sau khi thi xong phải học thêm một tuần nữa để phân tích bài thi, thuận tiện giới thiệu qua nội dung học của kỳ sau.

Theo lý mà nói, lúc này Tri Diệp hẳn là đi tìm Dịch Thuần, lấy có học thêm, trên thực tế là để rút ngắn khoảng cách.

Thế nhưng chuyện buổi tối chủ nhật đó còn rõ mồn một trước mắt.

Cô hơi lúng túng, trước tiên dứt khoát tách ra, tâm trạng thả lỏng hơn rồi tỉnh tiếp.

Lục Phóng vốn chỉ nghĩ hỏi thử thôi, không ngờ cô trực tiếp đồng ý luôn, nhất thời cười lên, "Đúng là chỉ có Tri ca."

Tri Diệp nhìn cậu ta một chút, không lên tiếng.

"Để cảm tạ đại ân đại đức của Tri ca, lớp phó học tập đẹp trai của cậu quyết định chép bài hộ cậu một tuần nhà, ok không?" Lục Phóng nhủ mảy, đưa tay lên tạo dáng, "Tuần này là tuần ôn tập, cho cậu mượn vở tớ học đấy, đọc xong chứ gì, thi là dễ."

Tri Diệp vui vẻ, "Chưa từng thấy người nào chém gió hơn cậu đấy."

Cùng là học bá, nhưng Dịch Thuần và Lục Phóng là hai kiểu hoàn toàn khác nhau.

Cậu chưa từng khoe khoang thành tích của mình. Cho dù Tri Diệp chúc mừng cậu, cậu cũng đứng đưng. Dường như bản chất của cậu đã là như vậy, không có gì đáng để vui mừng.

Bình thường không biết cậu học ra sao, luôn đọc sách giết thời gian. Khi là truyện trinh thám hồi hộp, lúc lại đọc thơ, trái lại không liên quan gì đến nội dung thi cử. Cũng không thấy cậu chép bài vở, Tri Diệp xem qua sách của cậu, viết rất ngắn gọn. Nhưng lại cực kỳ dễ hiểu, không có một quyển vở ghi chép nặng, giống như chỉ cần một cuốn sách giáo khoa là đủ.

Trong trường Thập Tử, học sinh như Dịch Thuần là một sinh vật hiếm lạ.

Dường như một nào cậu cũng rất bình thường, ngoại trừ vẻ ngoài trưởng thành anh tuấn, những thứ khác đều dễ hòa lẫn vào trong đám học sinh cấp 3 khác. Nhưng lại như rất khác biệt, cậu chưa bao giờ đi học thêm, tan học liền về cửa hàng đọc sách trinh thám.

Đều thi thứ các cuộc thi toàn quốc, đều treo tường, đều chơi bóng rổ như các chàng trai khác.

Nhưng cậu lại rất đặc biệt.

Tri Diệp cảm thấy điểm nào của cậu cũng tốt. Sự thân bị biến thành sự đặc biệt. Chỉ cần nghĩ tới tên cậu đã cảm thấy được nhịp tim thanh xuân.

...

Lục Phóng đề ý về mặt Tri Diệp hơi hồ hững đi, không biết tại sao đột nhiên cô lại không vui.

Cậu suy nghĩ một chút, lấy lon coca trong cặp ra đặt lên bàn cô.

"Chốt như vậy nhé."

Tri Diệp cười.

Có thể Lục Phóng bị cô tha hóa mất rồi. Nguyên bản lúc khai giảng cậu ta nói uống coca có mùi hóa chất, sau đó thấy cô uống thường xuyên, Lục Phóng cũng bắt đầu uống thử.

Cho đến bây giờ, mùa đông tới, cậu cũng bắt đầu mỗi ngày đều mang theo coca trong cặp.

"Thank you!"

Tri Diệp làm một động tác cúi chào thật đẹp với cậu ta. Sau đó sờ soạng lấy ra một cái kẹo để trên bàn cậu đáp lễ.

***

Thứ bảy.

Thẩm Lăng ngủ trưa trong gian phòng nhỏ ở cửa hàng, đi ra mới phát hiện Dịch Thuần ngồi đờ đẫn ở ngoài.

Hiếm hoi mới thấy có chuyện khiến Dịch Thuần ngẩn người. Dường như những chuyện gì vào tay Dịch Thuần đều rất dễ giải quyết mà chẳng tốn tế bào não nghỉ nhiều.

Thẩm Lăng ra quán com nhỏ bên ngoài mang hai đĩa mì xào về, kéo cái ghế nhựa ra ngồi đối mặt Dịch Thuần.

"Ăn không?"

Dịch Thuần khựng lại một chút, đôi mắt lấy lại thần thái, "Tôi không đói."

Thẩm Lăng phì cười, "Không đói hay là muốn đợi người khác để ăn cùng?"

Dịch Thuần: "... "

Thẩm Lăng không để ý đến cậu, tự bóc đôi dưa ra, đảo đảo mì. Ăn một miếng thật ngon, nói không rõ: "Sao Tiểu Diệp Từ không tới nữa? Hình như tuần trước cũng vậy, không có ai đầu khẩu với cậu, anh không quen lắm."

Dịch Thuần im lặng.

Cậu chưa nói không quen thì thôi, Thẩm Lăng thì có cái gì mà quen hay không chứ.

Thẩm Lăng mò mẫm lấy điện thoại ra khỏi túi, bấm bấm gửi voice chat: "Tiểu Vi Vi, các em đang chơi đầu đấy? Lâu lắm rồi không được gặp."

Dịch Thuần bị giọng nói của anh làm buồn nôn, "Bớt phát tình đi."

Thẩm Lăng cười, vo khăn giấy ném cậu, "Hai đứa thà thỉnh gặp trời mà còn đòi cấm người khác yêu đương à?"

Dừng một chút, "Anh với Tiểu Vi Vi được không?"

Dịch Thuần hơi kinh ngạc, "Lê Vi?"

Cậu quen biết Thẩm Lăng đã lâu, tất nhiên cũng hiểu rõ anh.

Từ cấp2 đã tha bá lung tung, thay người yêu như thay áo. Cho đến khi bỏ học vẫn chưa dừng, mà kiểu loại càng đa dạng. Nhưng chưa từng nghiêm túc, đều là gặp dịp thì chơi.

Cho nên hai chữ "yêu đương" phát ra từ miệng Thẩm Lăng đúng là cực kỳ khác thường.

Thẩm Lăng lười biếng đuổi eo, gật đầu.

"Không tốt à? Anh thấy con bé rất đáng yêu." Anh cười, "Mà hỏi cậu thà hỏi đầu gối còn hơn. Xứ nam nhỏ Dịch ca của chúng ta còn chưa biết bản thân mình áy náy hay rung động với người ta cơ mà."

Ánh mắt Dịch Thuần lạnh đi.

Thẩm Lăng cũng nhận được tin trả lời của Lê Vi.

Trong voice chat, giọng Lê Vi mềm mại, nghe được cả tiếng thở.

"Hôm nay bọn em bận lắm, em với Diệp Từ đi đánh cầu lông với mấy bạn."

"Tích" một tiếng, voice chat lại lặp lại.

Dịch Thuần không nói gì, cầm áo khoác trên lưng ghé sô pha, xoay người ra ngoài.

"Dịch nhĩ! Dịch nhĩ!..."

Dịch Thuần không biết nên đi đâu.

Một cơn gió lạnh thổi qua, cậu bị đông lạnh tỉnh táo lại.

Làm gì đây?

Đi tìm ai?

...

Cậu tìm cho bản thân mười nghìn lí do, cuối cùng cũng chọn ra một cái phù hợp nhất.

Một ngày là thấy cả đời là thấy. Mắt thấy đã đến thì cuối kỳ, sao cậu có thể để "con trai mình" ham chơi quên học được! Dù sao cũng phải thu phục có vẻ mới được.

Dịch Thuần đạp xe đi.

Kể ra cũng gần, qua hai con đường là tới nơi.

Cậu khóa xe trước cửa cung thể thao, mím môi đi vào trong.

...

Buổi trưa mùa đông rét buốt, Trì Diệp chỉ mặc một cái áo hoodie, đồ mồ hôi như mưa, ướt nhẹp cả tóc.

Lục Phóng cũng mồ hôi đầy đầu, mở chai nước vitamin khoáng ra ngồi cạnh cô, "Lột hại thật."

Lần trước do Trì Diệp không tập trung nên chỉ chơi qua loa.

Nhưng bây giờ cô chuyên chú chơi mới phát hiện cô chơi rất giỏi. Thể lực nam nữ cách biệt căn bản không áp dụng với cô. Thậm chí sức của cô còn khỏe hơn, linh hoạt hơn, lực đánh cũng mạnh hơn.

Trì Diệp: "Làm gì có môn nào mình không chơi được. Mình luyện chơi bóng rổ hai ngày thôi thì cậu có mà chạy dài theo sau nhà."

Lục Phóng vui vẻ: "Còn lâu nhũ, khác biệt chiều cao đấy."

Trì Diệp kìm cậu ta một cái, "Cậu cũng cao gớm nhĩ?"

"..."

Hai người liên tiếp đầu khẩu thêm vài câu mới nhìn nhau cười rồi dừng lại.

Lê Vi bị mẹ gọi về ăn cơm, một bạn nam khác cũng có hẹn, chỉ còn hai người họ sánh vai ngồi.

Dù đã chàng vạng, trong cung thể thao vẫn náo nhiệt như cũ. Chỉ có phần sân này của họ không có ai, những khu khác đều bị chiếm đầy rồi. Không chỉ là học sinh mà còn có các ông bố đưa con tới chơi.

Hoàn cảnh này thực sự chẳng có gì mờ ám hết.

Lục Phóng thấy tâm trạng Trì Diệp không tệ lắm, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Cậu thích Dịch Thuần à?"

Trì Diệp ngạc nhiên nhìn cậu ta: "Mình tưởng ai cũng biết chuyện này cơ mà? Lớp phó học tập mà chẳng quan tâm bạn cùng bàn gì cả, đồ không có trái tim."

Cô thẳng thắn thừa nhận như vậy khiến Lục Phóng cảm thấy như bị chém một nhát, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Cậu ta thật sự rất giống một bạn nam tri kỉ, như Lê Vi vậy, rất thoải mái, nên Trì Diệp mới có thể vô tư tán gẫu một vài chuyện với cậu.

Trì Diệp: "Nhưng mà mình cũng không biết ý cậu ấy. Trái lại nhế, con trai còn khó hiểu mà hay thay đổi hơn con gái cơ."

Lục Phóng ngửa đầu uống một ngụm nước, khàn giọng trả lời: "Đâu phải tất cả con trai đều hay thay đổi."

"Cũng đúng, chắc là do không thích mình rồi? Hay đơn giản muốn trêu đùa mình?"

Mắt cô rất đẹp, lúc này đôi mắt hạnh có vẻ hiếu kỳ, không hề có chút thiếu tự nhiên nào.

Có vẻ như thật sự muốn nhận được một đáp án từ Lục Phóng.

Lục Phóng quay đầu qua chỗ khác, không nhìn thẳng cô, rầu rĩ nói: "Có phải tớ đâu mà biết được."

Dừng một chút, cậu hơi cong khóe môi, "Nhưng mà Trì ca này, cậu cũng quá phóng khoáng, có giống con gái tí nào đâu!"

Trì Diệp vỗ đầu một cái, "Có phải là con gái chủ động sẽ không được quý trọng không?"

Lục Phóng không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với cô. Cậu ta đặt chai nước xuống, đưa tay khê gờ lên gáy cô.

"Cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất. Làm hiệp nữa không?"

Trì Diệp "Ừ" một tiếng.

Cô nhặt cái vợt màu đỏ dưới đất lên, quay trên tay, "Lần cuối nhế, xong mình phải về ngủ rồi."

Trì Diệp chưa đi ra giữa sân, đột nhiên dừng bước.

Giống như cô có thần giao cách cảm, quay đầu sang chỗ khác.

Dịch Thuần khoanh tay dựa vào cây cột cách đó không xa, lạnh mặt nhìn cô.

Trì Diệp hơi sững sốt, "Sao cậu lại đến..."

Cô đột nhiên vui mừng lên, đôi mắt sáng lấp lánh chỉ nhìn chằm chằm bóng người thon dài của Dịch Thuần, "Cố ý đến tìm mình hả?"

Về mặt Dịch Thuần không đổi, khẽ hé môi mỉm cười: "Ồ đó mà cơ."

Trì Diệp không tức giận, "Thế cậu đến chơi thể thao à? Trùng hợp ha!"

Dịch Thuần đột nhiên hừ lạnh một cái, "Tôi đến tìm con trai tôi. Chẳng nhóc nghịch ngợm, suốt ngày không học hành mà chỉ mãi chơi. Chắc chắn là ngửa đôn."

"...?"

Trì Diệp cười gượng, "Cậu kể chuyện cười đấy à?"

"Cậu nói xem."

Cô đứng đối diện Dịch Thuần một phút, cuối cùng lại cười, quay lại gọi vợt về phía Lục Phóng đang đứng xem, "Hôm nay chơi thể thao, hẹn cậu hôm khác nhế."

Lục Phóng hiếm khi không đáp lại mà hết sức nghiêm túc nói: "Trì Diệp, đừng đi."

"Hà?"

"Một ván nữa thôi... Tớ đã nghỉ rồi, vừa nãy cậu nói đúng."

Cuối cùng Dịch Thuần dời mắt khỏi người Trì Diệp, lạnh lùng nhìn Lục Phóng.

"...Nói gì cơ?"

Tri Diệp hơi cau mày suy nghĩ.

Có phải con gái chủ động sẽ không được quý trọng không?

...

Lục Phóng bước nhanh đến nắm cổ tay cô, "Dừng đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Cứ thừa nhận đi, cậu động lòng rồi mà

Edit: Tà trốn việc (-"ω-")

Tuy Dịch Thuần không nói gì nhưng vẻ mặt đã đả động sát khí, ánh mắt chặt chẽ khóa vào tay Lục Phóng đang nắm Tri Diệp.

Tri Diệp không biết lí do của cậu ta, cô chỉ không thích người khác can thiệp vào quyết định của mình.

"Buông tay ra."

Lục Phóng mím môi, yên lặng buông lỏng tay ra.

Cậu ta biết nếu bây giờ không buông tay, thì họ không thể nào làm bạn tốt nữa. Có thể Tri Diệp sẽ không bao giờ nói chuyện lại với cậu ta, cũng không còn phóng khoáng vỗ vai cậu ta, cười với cậu ta.

Bây giờ vẫn còn kịp.

Lục Phóng hơi cắn răng, khàn giọng nói "Xin lỗi, tớ chỉ muốn chơi thêm một chút... Cậu có việc thì có đi đi, thứ hai gặp lại."

Cô nhanh chóng gật đầu, "Được, gặp lại sau."

Trên thực tế cô đã có lựa chọn rồi.

Lục Phóng đeo cặp xoay người rời đi.

Lúc này Tri Diệp mới xoay cổ lại cười với Dịch Thuần, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu thật ra là đến tìm mình phải không?"

Dịch Thuần nhàu mày, "Không ôn thi à?"

"..."

Tri Diệp ngoan ngoãn đi theo Dịch Thuần về cửa hàng.

Vẫn là ánh đèn quen thuộc, băng ghế nhựa nhỏ quen thuộc, chỉ là một tuần không đến, có loại cảm giác như đang mơ.

Tâm trạng Dịch Thuần có vẻ không được tốt, vào trong rót một cốc nước uống hết một hơi.

"...Sao cậu không đến?"

Tri Diệp: "Cái gì cơ?"

Dịch Thuần không nhìn cô: "Sao không đến ôn thi? Một ngày là thấy cả đôi là thấy, cậu..."

Tri Diệp trợn to hai mắt, sơ ý đớp lại một câu, "Cậu lại muốn nói cậu là bỏ tôi đấy à?"

Dịch Thuần: "..."

Ngoại trừ chuyện lúng túng ngày chủ nhật còn có một nguyên do nữa, đó là Tri Diệp đang suy nghĩ chuyện học trường nghệ thuật.

La Huệ lại gọi điện thoại đến, lần này sau khi bà tìm hiểu thêm, càng nói rõ ràng hơn.

"Điểm nghệ thuật tốt là được, điểm các môn văn hóa thấp chút cũng không sao. Dù sao làm tốt ba bài về là được. Tiểu Diệp, không phải mẹ không tin con, mẹ chỉ không muốn con phải quá vất vả... Từ tiểu học con đã học karate, không chịu ngồi yên..."

Vất vả học hành à?

Đối với Tri Diệp mà nói, đáp án này là chắc chắn.

Cô không phải óc bả đậu, chỉ là bản tính không ham học. Cho dù có Dịch Thuần làm mối cầu, cô vẫn rất học miễn cưỡng như cũ.

Dựa theo tình huống thi cử hiện nay, học sinh như cô, hiển nhiên không thích hợp đi học.

Trước đây Tri Diệp cũng từng cân nhắc học trường thể thao, nhưng sau khi có sơ ý bị tổn thương mắt cả chân trong lúc luyện tập, La Huệ liền không muốn cho cô luyện nữa.

Ban đầu là để phòng thân, sau khi học còn tự khiến mình bị thương, vậy sao mà được.

Mỹ thuật chính là con đường thứ hai La Huệ tìm vì cô.

Một tuần này, Tri Diệp vẫn đang suy nghĩ chuyện này.

Dịch Thuần thấy cô ngăn người thì mím môi, lấy coca trong tủ lạnh đặt trước mặt cô.

Tri Diệp cười: "Cảm ơn nha."

Dừng một chút, cô hít mắt cười như hồ ly nhỏ, "Mình nói mà, không có ý với mình thì sao có thể sẵn sóc như thế, đúng là không dễ dàng!"

Đây chính là level khó ớ mức vạn lý! Hiện tại còn chưa đến được đích nữa!

Dịch Thuần không quan tâm đến cô, lạnh mặt ngồi trên ghế salon.

Càng thẳng một hồi lâu, cậu mới hỏi: "Có chỗ nào không vui à?"

Một tuần này không giống tác phong của Tri Diệp. Ngay cả lần trước bị cậu đá kích, cô cũng không buông tha. Sau khi tự an ủi bản thân, cô lại tiếp tục đến khiến lòng Dịch Thuần vừa áy náy vừa hối hận. Lần đầu tiên ý thức được mình đã làm tổn thương người khác, không dám nói gì một hồi lâu.

Nhưng hôm nay cô có gì đó không đúng, vẫn cười cười như vậy nhưng Dịch Thuần cứ cảm thấy không đúng, tâm tình của cô không vui.

Tri Diệp cười, vốn chỉ muốn đùa một chút, đột nhiên cảm thấy không cười nổi nữa.

Cô gắng gượng ổn định vẻ mặt, cúi đầu, "Nào có..."

Mắt Dịch Thuần như một hồ nước sâu không thấy đáy, "Nói đi."

"..."

Cô thật sự rất mơ hồ.

Tri Diệp là một người rất hiểu đạo lý sống, mỗi cử chỉ hành động hàng ngày của cô đều là vì mục tiêu khá thi. Ví dụ như học karate để bảo vệ mẹ, ví dụ mỗi ngày đến đây để theo đuổi Dịch Thuần.

Hai chữ tương lai vừa to lớn vừa xa xôi, mãi đến năm mười sáu tuổi mới là lần đầu tiên cô suy nghĩ đến.

Dịch Thuần không ngờ đồ ngốc không tìm không phải cũng sẽ suy xét những việc này, nhất thời sửng sốt tại chỗ.

Không ngờ cậu có vẻ mặt này, Tri Diệp hiểu lắm.

Có nớ nự cười tự gấu: "Đúng phải không? Cậu cũng cảm thấy mình làm gì cũng sai phải không? Thành tích học tính cách đều không tốt..."

"Không phải"

Cô chưa dứt lời, Dịch Thuần đã vội vàng ngắt lời cô.

Hai người cùng sững sờ một chút.

Dịch Thuần rời mắt khỏi đôi mắt cô, khẽ ho một cái, "Tôi không cảm thấy thế đâu. Cậu... Cậu rất tốt, đừng tự ti."

"Thật ư? Mình đã bảo chắc chắn là cậu thích mình rồi còn gì..."

Nhìn về mặt dương dương tự đắc của cô, Dịch Thuần nghiêm túc đáp: "Sau này cậu vẫn có thể làm con trai tôi."

"..."

Tri Diệp yên lặng siết chặt nắm đấm.

Uống một ngụm coca, ngăn lại sự kích động trong lòng. Cô kể chuyện thi trường nghệ thuật cho cậu: "Thực ra mình không nên tìm học bá như cậu để thương lượng. Nhưng dù sao bây giờ mình vẫn thích cậu, cảm thấy nên hỏi cậu. Bạn học nhỏ Dịch Thuần, sau này cậu muốn thi vào trường nào?"

Dịch Thuần không ngờ cô đã suy nghĩ chuyện này. Cậu dạy thêm Tri Diệp một thời gian, cảm thấy đầu óc cô vốn lạnh lợi, không cần thiết phải thi vào trường nghệ thuật.

Nhưng bản thân cô đã quen học kém, ngộ nhờ... Thực ra đây cũng có thể coi là một con đường lối.

Dịch Thuần suy nghĩ một chút: "Cậu nghĩ thế nào?"

Tri Diệp cười, nghiêm túc nhìn cậu: "Sau này nghĩ gì chưa biết nữa, bây giờ thì chỉ nghĩ... Nếu cậu muốn vào trường top2, vậy mình sẽ cố gắng, bắt đầu chăm chỉ học hành từ kỳ nghỉ đông này. Nếu cậu muốn ở lại thành phố này, mình có thể tùy tiện chọn ba môn."

Dịch Thuần nắm chặt nắm tay.

"...Cậu để tôi suy nghĩ đã."

***

Hôm sau là Tết Nguyên Đán, trường học cho nghỉ ba ngày, không yêu cầu học bù.

Ngoại trừ ngày đầu tiên Tri Diệp bị Dịch Thuần kéo đến cửa hàng bán gấu một chút, hai ngày sau đều không tới.

Năm mới chác chán phai ở nhà. Cô đã sớm đặt vé tàu điện ngầm tới chỗ La Huệ, ngày nghỉ hai ngày trong bầu không khí ngột ngạt.

Qua năm mới là đến kỳ thi cuối kỳ căng thẳng.

Tâm tình Tri Diệp không tốt, cả người đều ảm oải. Mỗi ngày gục xuống bàn ngủ bù, cũng không hay chạy ra ngoài.

Trong lớp đã có bạn học học bù kỳ nghỉ đông. Phương Gia Di nhất định phải đi, Lê Vi cũng bị người nhà yêu cầu đi học bù, chỉ có mình Tri Diệp không có tin tức gì.

Nghĩ đến tình hình học tập gần đây của Tri Diệp, Lê Vi cẩn thận dò xét nói: "Diệp Tử, cậu muốn đi học bù với bọn tớ không? Ở nhà một mình cũng chán..."

Tri Diệp "Hả" một tiếng, nửa ngày sau mới phục hồi tinh thần, lắc đầu: "Không đi đâu, các cậu cứ đi đi."

Lê Vi còn chưa dứt lời, Phương Gia Di nhỏ giọng hỏi một câu: "Ồm... Cậu muốn học cùng Dịch Thuần hả?"

Tri Diệp khẽ cười, "Không phải, Tri ca của các cậu giống người trọng sắc khinh bạn lắm à?"

Lê Vi lập tức gật đầu: "Chỉ còn gì nữa!"

Tri Diệp làm bộ tức giận trừng cô ấy, "Còn lâu nhá!"

...

Ngày cả Thẩm Lăng cũng phát hiện có điều không đúng, "Sao lâu rồi Tiểu Diệp Tử không đến nhĩ? Sắp thi cuối kỳ rồi phải không? Sao không thấy cậu đoán đề giúp con bé?"

Sắc mặt Dịch Thuần không tốt cho lắm, "Sao tôi biết được."

"Ồ? Con bé thay lòng rồi à? Cũng phải, cả một học kỳ rồi, đúng là nên đổi người khác..."

"Thẩm Lăng."

"Ok ok ok, anh không nói nữa là được chứ gì."

Lúc sau, Dịch Thuần mới lạnh giọng nói: "Tạm thời tôi có thể giúp cô ấy đoán đề, nhưng thi đại học thì khác."

Cậu có một cảm giác hữu tâm vô lực(1) không nói ra được.

(1) Hữu tâm vô lực: Có lòng nhưng không có sức

Thẩm Lăng suy nghĩ một chút, "Thích rồi chứ gì."

Dịch Thuần: "..."

"Cậu không phải kiểu người sẽ vì một người không quan trọng mà lãng phí thời gian quý báu của bản thân. Hứng thú nhất thời cũng không thể kéo dài lâu như vậy. Dịch nhĩ, thừa nhận đi, cậu thích con bé rồi."

"..."

"Anh tin cậu chắc chắn không phải vì áy náy. Cậu không nói chân tướng ra vì cậu sợ cô bé ấy sẽ ghét cậu, hận cậu, nếu không cậu đã sớm nói sự thật, quỳ xuống xin lỗi luôn rồi. Được rồi, Tiểu Diệp Tử rất đáng yêu, thích con bé cũng là điều bình thường thôi."

Ánh mắt Dịch Thuần vô cùng đáng sợ.

Một lúc sau, cậu hơi hơi đứng lên, để lại một câu nói "Ra cái về biết tuốt" rồi xoay người rời đi.

Thẩm Lăng vui vẻ: "Cậu dám nghĩ ngờ anh Lăng hả? Anh đây là người "vạn học tùng trung quá, phiền điệp bất triêm thân"(2)! Xứ nam nhò nhà cậu làm sao mà hiểu được hả!..."

(2) "vạn học tùng trung quá, phiền điệp bất triêm thân": đi qua vạn bụi hoa không một phiền là dính thân, vô cùng dãi hoa, vô số người tình – ý ám chỉ công tử lăng nhăng dãi hoa, chưa từng thực lòng (chịu trách nhiệm) với ai.

Dịch Thuần đã đi xa khỏi cửa hàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hôn mình đi

Edit: Tà bị Pikachu vấy (ノ 益 益) / 丕 丕 丕

Không có Dịch Thuần giúp đoán đề, Tri Diệp trực tiếp hiện nguyên hình.

Cũng may đợt vừa rồi cô cố gắng, ít ra còn có nền tảng, trượt không quá dài, ít nhất cũng suôn sẻ qua năm học này.

Ra khỏi phòng thi, Tri Diệp hít sâu một hơi, chuẩn bị sang bên cạnh tìm Lê Vi.

Đạo này Lê Vi có chút thần bí, đáng vẻ tính thần không yên, giống như có chuyện gì giấu bọn họ.

Nhưng Tri Diệp cũng không thích nghe chuyện riêng của người khác. Nếu Lê Vi không muốn nói thì cứ để cô ấy xử lí.

Tri Diệp đợi ở cửa phòng bên cạnh một lúc liền nhìn thấy Lê Vi và Phương Gia Di cùng đi ra.

Ngay phía sau bọn họ là Dịch Thuần.

Đột nhiên cả người cô có chút không khỏe, rừ mắt, vẩy tay nhỏ giọng "Hey" một tiếng, sau đó kéo tay Lê Vi, lôi họ đi.

Dịch Thuần: "..."

Đến khi ra cổng trường Thập Tự, Lê Vi mới cười, "Cậu chạy bão hay trốn thú dữ thế? Sao vậy? Tiến triển không thuận lợi à?"

Hiếm thấy tinh thần Tri Diệp suy sụp, không nhìn thấy chút khí thế nào của Tri ca, "Mình không muốn làm phiền cậu ấy... Cậu ấy vẫn nợ mình câu trả lời một chuyện, để cậu ấy nghĩ xong rồi nói tiếp."

Lê Vi "Ồ" một tiếng, "Mà không đúng, từ trước cậu đã là lạ rồi. Chuyện gì mà cần nghĩ kỹ thế hả?"

"..."

Tri Diệp gãi đầu, hiếm thấy đó mặt, "Không phải, trước đây là vì..."

Nhìn ánh mắt hiếu kỳ của hai bạn tốt, cô mím môi, không hề giấu diếm, thẳng thắn nói ra: "Bọn mình ôm nhau"

"Hả!"

Lê Vi còn chưa lên tiếng, Phương Gia Di ở phía sau đã kêu lên một tiếng đầy kinh hãi.

Tri Diệp ngạc nhiên nhìn cô ta.

Cả khuôn mặt Phương Gia Di đỏ bừng, khó khăn mở miệng nói: "Không, không có gì đâu. Tớ chỉ, hơi kinh ngạc..."

Tri Diệp: "Cái này thì có gì mà kinh ngạc, mới ôm có cái chứ đã hôn đâu."

Phương Gia Di chậm chạp không nói nên lời.

Lê Vi ngớ vờ một lúc lâu, lúc này mới nhìn Tri Diệp, "Thế thì sao? Cậu ấy ngại à?"

Tri Diệp bặc đầu, "Không phải đâu... Chỉ là mình mất kiểm soát, không cẩn thận lời... Haiz, mình đoán là cậu ấy thương hại mình, nên mình có chút bực bội."

Có họ bạn Dịch Thuần sẽ thích mình. Tuy rằng trách nhiệm chủ yếu lúc đó thuộc về cô, nhưng khi nghĩ lại cô vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Nếu như vì thương hại cô mà nung động thì đúng là trò hài.

Nếu đối phương động lòng vì khí thế bức người của mình...

Tâm trạng chưa kịp thay đổi nên tạm thời không muốn nhìn thấy cậu.

Có lẽ Dịch Thuần cũng cần yên tĩnh một chút.

...

Dịch Thuần đi sau bọn họ nghe thấy tất cả.

Ba cô gái cho rằng ra khỏi cổng trường là không ai có thể nghe được. Trên thực tế, cả quảng trường này đều là học sinh trường Thập Tự, mọi người đi tùm tùm năm tụm ba. Dịch Thuần đi cách bọn họ khoảng mười bước chân cũng không bị phát hiện.

Không nhìn ra Tri Diệp còn rất ngại cảm. Hoặc có lẽ đã dần thân từ lâu, nhưng do về ngày trang "Tri ca" bên ngoài cửa cô quá xuất sắc, ngay cả cậu cũng quên mất trái tim mềm mại của cô.

Dịch Thuần tự ý thức được bản thân mình như vậy là không tốt.

Nhưng cậu chưa từng yêu ai, cũng chưa từng thích cô gái nào, nên không biết phải làm gì mới đúng.

Dại học bá cũng có chuyện không hiểu thấu.

Không chỉ là không hiểu.

Thậm chí còn mơ hồ, lo được lo mất.

Cậu cũng rất sợ, nếu một ngày Tri Diệp biết chân tướng có thể sẽ ghét cậu hay không?

Sẽ không cảm thấy cậu tiếp cận cô vì chuộc lỗi chứ?

...

Thi cuối kỳ xong được nghỉ bốn ngày, sau đó sẽ học thêm một tuần ở trường.

Sắp xếp của trường Thập Tự càng nghiêm ngặt hơn các trường học khác nhưng không hề có học sinh nào oán giận. Mọi người đều vào học vì các giáo viên danh tiếng, được các thầy cô danh giá dạy học thêm không mất tiền, có ai không vui chứ?

Có Tri Diệp chứ ai.

Cô nằm nhà hai ngày, mất thấy lại phải quay về học tiếp, đồng thời sau kỳ nghỉ nữa là đến Tết. Kiểu gì cũng phải về chỗ La Huệ, cả người cô đều cảm thấy khó chịu.

Đến chỗ La Huệ rất khó đến chỗ Dịch Thuần.

Quan trọng nhất là, ngộ nhờ người ta... Người ta cũng phải về nhà thì sao?

Tri Diệp lén lộn trên giường nửa ngày, cuối cùng vẫn trở mình bỏ dậy, thay quần áo, kéo rèm cửa sổ lên, chuẩn bị ra ngoài.

Tuyết rơi rồi.

Hải Thành là thành phố ở phía Nam, đã vài năm rồi không xuất hiện hoa tuyết rõ rệt như vậy. Hai năm trước đều là mưa tuyết, tuyết vừa rơi đã biến thành mưa, không bằng cả mưa đá.

Tâm tình Tri Diệp tốt lên trong nháy mắt.

Khí trời tốt như thế, rất phù hợp để đi gặp người mình thích!

Cô phi nhanh tới ngõ nhỏ.

Vì chưa ăn sáng, đầu tiên Tri Diệp vào quán mì vẫn thần đối diện, ăn hai ba miếng mới chuyển bước vào cửa hàng.

Trong cửa hàng chỉ có Dịch Thuần.

Nhưng lần này cậu không đọc sách, laptop đặt trên đùi, cau mày nhìn màn hình.

Tri Diệp kiểm chế trái tim bay bổng, dùng sức mở cửa ra.

Leng keng.

Chuông gió kêu, Dịch Thuần ngẩng đầu lên.

Tri Diệp cười với cậu, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, đã lâu không gặp."

"..."

Dịch Thuần không biểu cảm, tiện tay bật máy sưởi bên cạnh.

"Sao cậu lại đến... Đóng cửa lại."

Tri Diệp thích màu xanh lá nhất, hơn nửa số áo khoác đều xanh lá, còn cả khăn quàng cổ màu xanh sẫm nữa, nhìn cục kỳ trẻ trung xinh đẹp.

Đóng cửa, cô tới bên Dịch Thuần, "Không muốn gặp mình à?"

Dịch Thuần không lên tiếng.

"Cậu đang xem gì đấy? Báo tàng hả?"

Dịch Thuần không trả lời câu hỏi của cô, đóng laptop lại, đứng lên, cười như không cười nhìn cô, "Sao cậu không tới ôn tập? Thi thỏ thế nào?"

Tri Diệp chớp mắt một cái, lóng ngóng đáp lời: "Cũng hòm hòm. Ngày đẹp trời thế này đừng nói chuyện học hành có được không vậy?"

Trong lòng cô có bao nhiêu chuyện dồn nén, nhưng đều không dự định xử lý vào hôm nay.

Cũng không muốn Dịch Thuần nói chuyện với cô bằng giọng điệu thầy giáo này, muốn cái kiểu mập mờ cơ, thế mới hợp với bầu không khí.

Tri Diệp thờ dài "Cậu chưa xem "Vi sao đưa anh đến" (1) à? Hôm nay là ngày tuyết đầu mùa, phải uống bia ăn gà rán với người mình thích ấy, đừng nói những đề tài mất hứng chứ."

(1) "Vi sao đưa anh đến"; "My Love From the Star" là một bộ phim truyền hình Hàn Quốc kể về một người ngoài hành tinh tới trái đất trong triều đại Joseon và đem lòng yêu một nữ diễn viên hàng đầu trong thế kỷ 21.

Dịch Thuần: "Cái gì mà "Sao sao"?"

Tri Diệp: "Phim Hàn Quốc "Vi sao đưa anh đến"... Tuy mình cũng chưa xem nhưng Lê Vi nói vậy đó."

Có đột nhiên kéo tay Dịch Thuần, nở nụ cười, "Đi thôi."

"...Đi đâu?"

"Đến công viên giải trí nhé. Cậu nói gì mặc cậu, cậu làm bố mình cũng được, làm con trai mình cũng được, thích mình cũng được, không thích mình cũng được, tùy chọn một kịch bản nào cũng được. Nói chung đến công viên giải trí với mình nào!"

***

Vốn là một ngày không có kế hoạch, Tri Diệp đột nhiên nổi hứng kéo Dịch Thuần đến công viên giải trí chơi.

Công viên giải trí ở Hải Thành mới xây dựng không lâu, mỗi ngày đều cực kỳ đông người chứ đừng nói đến đã vào kỳ nghỉ đông, có lẽ vào cũng chẳng chơi được mấy trò. Tri Diệp ghét xếp hàng nhất, kéo Dịch Thuần đến tàu lượn siêu tốc.

"Thật ra mình đã chơi tàu lượn siêu tốc nhiều lắm rồi, nhưng chưa thử ở đây bao giờ!"

Con mắt cô sáng lấp lánh, lúc ngừng đầu lên đường nét rất rõ ràng, khiến lòng người khác nhộn nhịp.

Ngón tay Dịch Thuần khẽ động.

Cậu hơi nghĩ ngợi...

Thật ra cậu chẳng suy nghĩ gì hết, thậm chí quên mất cả bảo tàng Orsay (2) đã nghĩ suốt dọc đường.

Tri Diệp thấy cậu không phản ứng cũng không bực bội, kéo tay cậu, "Cậu đừng đi lạc đấy nhé!"

Dịch Thuần không hề phản kháng, đi theo cô xuống tàu điện ngầm (kiểu như cái cổng để mua vé vào các trò mạo hiểm ó).

Mua vé, qua cửa soát vé, Tri Diệp kéo cậu chạy vội lên.

"Nhanh lên nào! Chơi trò rơi tự do (3) trước ha? Hay là tàu lượn?"

(3)

Dịch Thuần: "..."

Tuyết vẫn đang rơi.

Công viên giải trí Hải Thành ở vùng ngoại ô, nhiệt độ thấp hơn trung tâm thành phố một ít nên đã có tuyết đọng, trải trên mặt đất một lớp trắng xóa, có vẻ rất phong tình.

Dịch Thuần thấy Tri Diệp kích động sợ cô trượt chân, liền trở tay nắm lấy tay cô.

Tri Diệp không chạy nổi, quay đầu qua nhìn cậu.

"Sao thế?"

Đừng bảo mua vé xong cậu mới nói không thích nhé.

Dịch Thuần mỉm cười, không nhận được phũ tuyết trên vai cô.

"Cẩn thận chút, ngã sắp xuống là ba lo lắm đấy."

Tri Diệp hơi suy nghĩ, xoay người nhào vào lòng cậu, "Bỏ ơi bỏ ả, công con đi."

"..."

Cả người cậu sùng sốt, hai tay không biết nên đặt ở đâu, ngại ngùng để mặc cô làm ô trong lòng ngực mình.

Cách lớp áo khoác dày nặng vẫn cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của đối phương.

Cuối cùng Tri Diệp cũng coi như cảm giác được sự thay đổi của Dịch Thuần.

Tìm cậu đập rất nhanh.

Cô có thể nghe thấy.

Dưới bầu trời tuyết, hai người lẳng lặng ôm nhau.

Ngay cả hơi thở cũng hòa vào nhau.

"Hôn mình đi."

Tri Diệp thầm nói trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Công viên giải trí và bé kiểu công chúa

Edit: Tà muốn đi du lịchch ๔(๓ ๕ ๓) ๕

Chỉ là mê loạn trong nháy mắt, cuối cùng Tri Diệp cũng không nói ra.

Cô cảm giác được Dịch Thuần cũng ngừng một lúc, sau đó buông cậu ra, ngừng đầu lên cười với cậu, "Vừa nhìn là biết chưa yêu đương bao giờ cả!"

Về mặt Dịch Thuần có vẻ nhẫn nại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tri Diệp cậu..."

Tri Diệp phát tay, "Không sao, mình hiểu mà. Học bá vui đầu học 24/7 làm gì có thời gian mà tình với chả yêu!... Được con gái ôm mà không biết làm gì, mình cũng phục cậu rồi đấy..."

Vừa nghĩ linh linh vừa bước đi.

Người phía sau không đi theo.

Tri Diệp buồn bực quay đầu lại, "Sao cậu không đi?"

Dịch Thuần yên lặng nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên cười lên.

Thực sự là đang cười, để lộ hàm răng trắng tẻ mà lại khiến người khác rợn da gà. gương mặt không góc chết của cậu càng khiến tim người ta hoàn toàn đập nhanh hơn.

Vẫy tay gọi Tri Diệp, cậu xoay người khẽ ngồi xổm xuống.

"Con trai, qua đây bỏ công."

"..."

Bị chọc ghẹo quá nhiều rồi, cũng nên phản kích một lần.

Tuy Dịch Thuần không nhìn thấy vẻ mặt của Tri Diệp nhưng có thể tưởng tượng ra.

Tâm tình cậu lập tức chuyển biến tốt lên.

Tri Diệp đứng im một lúc lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ, quyết không theo kịch bản của Dịch Thuần.

Vành tai cô hơi ửng hồng, nhẹ giọng nói, "Đi nào đi nào!"

Trái tim Dịch Thuần có chút ngứa ngáy.

Cậu hơi không nói nên lời, bộp cổ tay. Tại sao Tri Diệp không nhào tới, chẳng giống cô tí nào...

...

Tuyệt rồi, công viên giải trí không đông người lắm, có vài đám học sinh cấp 3 túm tụm lại che ô đi cùng nhau.

Một đôi tổ hợp kỳ quái như Dịch Thuần và Tri Diệp hấp dẫn không ít ánh mắt.

Giá trị nhan sắc đều siêu cao, không che ô.

Tri Diệp không để ý ánh mắt người khác, cô đi phía trước, thi thoảng quay đầu lại trò chuyện cùng Dịch Thuần: "Không cần phải xếp hàng nè, chơi thêm vài lần được nhé? Cậu có sợ độ cao không?"

"Không hề."

"Tốt quá rồi! Chơi rồi tự do trước nhé? Nếu tuyệt rồi nhiều hơn thì sẽ không được chơi đâu."

Dịch Thuần lắc đầu, giờ tay chỉ về một phía.

"Đi vòng du quay trước đi."

Vòng du quay.

Một vũ khí lợi hại xúc tiến tình cảm nam nữ chính gia tăng không thể thiếu trong tiểu thuyết, phim ngôn tình.

Nội dung trong phim có thể tham khảo gồm có ước nguyện trên du quay, nụ hôn trên du quay, lời thề lệ trên du quay, vắn vắn... Nói chung là địa điểm tốt nhất để phá thùng lớp giấy mỏng trên cửa sổ (tạo bước đột phá).

Trong nháy mắt, đầu Tri Diệp lóe lên rất nhiều ví dụ, cuối cùng đều hóa thành một câu nói ngưng đọng.

"Hà, được."

Dịch Thuần hơi buồn cười, cong khóe môi

Không nhiều người lắm, cũng không phải xếp ngồi chung với ai, hai người mua vé, khoảng mười phút sau có thể lên.

Thời gian một vòng chỉ có 3 phút, kết quả Tri Diệp và Dịch Thuần mất to trừng mắt nhìn các thứ, đợi mãi không thấy nội dung vở kịch trong tưởng tượng xuất hiện.

Tri Diệp nhàu mày, không thể tin nổi Dịch Thuần chỉ đơn giản muốn chơi du quay mà thôi.

Vòng du quay lên đến đỉnh cao nhất.

Cuối cùng Tri Diệp không nhận được mở miệng: "Theo như kịch bản phim, lúc này cậu nên hôn mình đó bạn học nhỏ Dịch Thuần à."

Dịch Thuần nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, không nhận được cười lên.

"Nội dung kịch bản của mình là... Ở cổng thông báo một tiếng sau vòng du quay ngừng hoạt động nên muốn chơi đầu tiên. Chính là nội dung này đó."

Tri Diệp: "..."

Lãng phí tâm tư thiếu nữ của Tri ca vô ích trên người vị bạn học nhỏ này khiến cô cực kỳ không vui, lôi kéo cậu đi tắt cả các trò chơi kích thích mạo hiểm một lượt.

Đi xuống khỏi con lắc (4), Tri Diệp kích thích đến mức run cả chân rồi.

(4)

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu có khỏe không?"

Dịch Thuần nhún vai một cái, "Vẫn ổn."

Lúc con lắc lên cao Tri Diệp hơi bị sốc hông, sắc mặt trắng bệch, xem ra thấm hơn Dịch Thuần nhiều.

Dịch Thuần thở dài, kéo mũ cô, chạm rài đi đến quầy ăn vặt.

Cậu vào mua một cốc trà sữa, rồi mua hai cái túi sủi nhét vào tay Tri Diệp, "Tự tốn ăn gì đó đi."

Tri Diệp cảm giác được vị cốc trà sữa và hai túi sủi này, tâm tư thiếu nữ lại quay về rồi.

"Cảm ơn cậu."

Hiển nhiên Dịch Thuần chưa từng làm chuyện chăm sóc con gái như vậy, dường như đây là lần đầu, không quen nhìn đôi mắt mang ý cười của Tri Diệp, tránh ra bên ngoài.

Tri Diệp ăn xong, mua thêm một túi sủi gà, hai lon coca, đồng thời nhét vào tay Dịch Thuần.

Dịch Thuần đi trên con đường lạnh giá, về ngoài anh tuần, cầm một đồng hồ ăn vặt lớn cũng không tổn hại đến khí chất của cậu.

Nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

Tri Diệp bốc một miếng gà kiên quyết nhét vào miệng Dịch Thuần: "...Chơi gì tiếp đây? Cũng sắp bốn giờ rồi."

Dịch Thuần chỉ khu nhà nhỏ cách đó không xa: "Vào nhà ma đi."

Tri Diệp: "..."

Hồi nhỏ cô có bệnh quáng gà, thêm vào đó từng bị bắt cóc nên rất sợ những chỗ tối, dù có học karate cũng không đỡ hơn.

Tuy những "làn hăm dọa" của Tri Diệp vẫn cảm thấy cô không sợ trời không sợ đất, thực tế Tri Diệp là một cô gái nhỏ, vẫn có những đặc trưng của con gái, như là sợ tối, sợ ma gì đó.

Đương nhiên Tri ca tuyệt đối không thừa nhận.

Cô mạnh miệng, bắt khuất gặt đầu, "Được thôi, đi nào."

Sau đó dẫn đầu đi vào khu nhà nhỏ.

Dịch Thuần đi ngay sau, không nhận được cười nhẹ một tiếng.

Bộ dáng sơ hở đầy mình thực sự đáng yêu mà.

...

Nhà ma là hoạt động trong nhà không bị tuyệt ảnh hưởng nên đông người hơn những trò khác.

Hai người mua vé, nhân lúc xếp hàng tiêu diệt nốt đồ ăn vặt trên tay, hai tay trống trơn chuẩn bị vào chiến đấu.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của Dịch Thuần, trong lòng Tri Diệp có chút buồn rầu.

Lỡ tí nữa mà nôn ra thì thật lúng túng.

Không đến mức đó chứ?

Sau khi một nhóm người đi ra, Tri Diệp cẩn thận kéo vạt áo khoác của Dịch Thuần, dùng vẻ mặt anh dũng chịu chết theo đám đông bước vào cổng "Bệnh viện kinh dị".

Một nhóm tổng cộng 12 người, Tri Diệp và Dịch Thuần vừa vận đứng giữa, trước sau đều có người làm cô an tâm không ít.

Chỉ là phần lớn người vào nhà ma đều là các cặp đôi, không thân mật nắm tay thì cũng hai người một cặp, bầu không khí hoàn toàn tương phản với hai người họ.

Tri Diệp yên lặng nắm chặt vạt áo cậu.

Tri Diệp hơi buồn cười, vừa định quay sang nói gì, Tri Diệp bên cạnh đột nhiên hét âm lên: "Á....."

Cô không quan tâm gì hết, hai tay ôm cánh tay Dịch Thuần, cả người đều bám vào tay cậu.

"Cứu mạng!....."

Một đoàn người bị cô dọa sợ, ảnh hưởng hết lên theo.

"Á!"

"Cái gì thế! Có chuyện gì thế! Xảy ra chuyện gì à?..."

"..."

Dịch Thuần nhàu mày, cúi đầu đánh giá cô một phen.

Ánh sáng trong nhà mà rất u ám nhưng thị lực cậu tốt, nhìn theo tia sáng le lói thấy tình huống vừa rồi.

Bọn họ vừa đi qua nhà xác, có thể Trì Diệp nhắm mắt bước đi nên không chú ý một "thi thể" vrom tay ra nắm cổ chân cô.

Không trách được là hết thể thảm vậy.

Giọng nói Trì Diệp đã run cầm cập, "Đừng, đừng đừng đừng bắt tôi.. Tôi không muốn chết..."

Trong lòng Dịch Thuần ngẩn ra.

Cậu đột nhiên nhớ tới Trì Diệp nhỏ cũng run lập cập như vậy, thận trọng nắm lấy ngón tay cậu gọi "anh ơ", nói mình không muốn chết.

Dịch Thuần thờ dài, hồi hận vạn phần vì trò đùa dai của mình.

Cậu cẩn thận kéo cô vào trong lồng ngực.

"Không chơi nữa, đi, tôi đưa cậu ra ngoài."

Trì Diệp đã văng cái đạo cụ "tay" kia ra, mặt nằm đi trong áo khoác Dịch Thuần, hai tay còn ôm chặt cánh tay cậu.

Cô lắc đầu, "Không được."

"Sao thế?"

"Vừa xót tiền vừa bê mặt lấm... Đi nhanh cho qua đi."

"..."

Dịch Thuần dờ khóc dờ cười.

Tuy Trì Diệp nói vậy nhưng lại bất động, chỉ chờ Dịch Thuần đưa cô đi.

Chỉ là một cô gái nhỏ kẻ sát trong ngực Dịch Thuần khiến lòng cậu thay đổi. Đặc biệt người này còn cực kỳ không hiểu chuyện cợt cợt cô lui, cầm cánh tay cậu dùng sức đặt lên ngực cô.

Dịch Thuần mỉm cười thật chặt, muốn đẩy cô ra nhưng có chút do dự.

Trì Diệp chẳng hề cảm nhận được nội tâm vật lộn của cậu, trái lại càng dùng sức vì cậu bất động. "...Đừng bỏ mình lại mà."

Dịch Thuần dùng trong nháy mắt, lập tức ra quyết định.

Cậu đột nhiên cúi xuống bế Trì Diệp lên!

Cảm giác chói với trong không trung, cô suýt nữa hết lên, nhưng lập tức cảm thấy không đúng, dè dặt mở mắt ra.

Hiện tại... Cô đang được Dịch Thuần bế kiểu công chúa...

Cái này còn đáng sợ hơn cả nhà ma nữa.

Trì Diệp: "Cậu..."

Dịch Thuần ôm cô chặt hơn chút, bước nhanh về phía trước.

"Đừng gọi, đội của chúng ta đi hết mất rồi."

Trì Diệp "Hà" một tiếng.

Dịch Thuần thờ dài, "Không sao đâu, cứ nhàn tôi là được."

...

Nhà ma ba mươi phút nhưng mười lăm phút đã ra ngoài rồi.

Có thể tiếng la hét lúc bắt đầu của Trì Diệp dọa mọi người sợ hãi nên ai nấy đều nhanh chân, đáng về hận lập tức không thể phi ra ngoài.

Đúng là họ đi ra cuối cùng.

Đến lúc gặp lại ánh mặt trời, Dịch Thuần đặt Trì Diệp xuống.

"Chơi nữa không?"

Trì Diệp không lên tiếng.

Dịch Thuần nhìn cô một cái, "Nghĩ cái gì vậy?"

Rốt cục Trì Diệp cũng hồi phục tinh thần, "Hà" một tiếng.

Cô còn lâu mới nói bán thân mình sau khi được cậu bế, lên lún cô cảm giác... hồi hận. Sao không tranh thủ lau thêm chút dầu (5) chứ! Nào là ôm eo, sờ soạng, chỉ vì sự nhất gan của mình mà bỏ qua cơ hội tăng tiến tình cảm!

(5) Lau dầu ở đây có nghĩa là ăn đậu hũ, lấy lợi ích từ người khác.

Trì Diệp xoa cổ tay, ham muốn kéo cậu quay lại chơi lần nữa.

Nhưng bị Dịch Thuần nhìn chằm chằm như vậy, cô cũng không thể biểu đạt ra suy nghĩ thật trong lòng, chỉ có thể nhanh trí nói: "Cái đó... Mình đang nghĩ là thể lực cậu tốt như vậy, có muốn suy nghĩ về chuyện đi học võ với mình không?"

Dịch Thuần: "..."

Cậu im lặng nửa ngày, vò tóc cô, xoay người đi.

"Về thôi."

"Hờ... Ồ, được được!"

Trì Diệp lập tức đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Người yêu?

Edit: Tà một ngày 5 chương (// ─ ─ //)

Sắc trời không còn sớm, trên đường không một bóng người. Nhưng đúng lúc đến thời gian cao điểm muộn, phải chen chúc trên tàu điện ngầm quá mức, khá giống hộp cá mòi.

Ngay từ lúc lên đầu điện ngầm, Trì Diệp bắt đầu hồi hận, hồi hận tại sao không bắt xe đi về.

Sơ sánh với cô, Dịch Thuần không biểu cảm, chỉ là đáng vẻ cao lãnh (1) yên tĩnh trong khung cảnh tối tẻ này cũng được tính là vui vẻ.

(1) Cao lãnh: Cao ngạo + Lạnh lùng (lãnh đạm).

Tri Diệp luôn cảm thấy cậu bị chen chúc rất khó chịu, trong khoảng thời gian ngắn sinh ra bản năng nồng đậm muốn bảo vệ soái ca.

Cô đẩy Dịch Thuần vào chỗ giữa cửa và tay vịn ghế, một tay nắm tay vịn, một tay khác chống lên cửa, mạnh mẽ chặn trước cậu thành một hình tam giác, khiến người khác không xô được cậu.

Dịch Thuần: "..."

Cứ cảm thấy có chỗ nào sai sai.

Nhưng Tri Diệp không cảm thấy có gì kỳ quái, vầng vàng thay tiểu mỹ nhân của cô chống đỡ dòng người.

Dịch Thuần thờ dài, kéo tay cô thả xuống.

"Lại đây."

Tri Diệp chớp mắt khó hiểu, "Sao thế?"

Dịch Thuần: "Không muốn tôi ôm cậu à?"

Tri Diệp: "!!!"

Dịch Thuần cũng không thực sự ôm cô, mà kéo cô đến trước người mình, ôm như không ôm.

"Động dậy loạn là tự đứng sang bên cạnh đấy, biết chưa?"

Tri Diệp gật đầu.

Cầm sượt qua cánh tay cậu.

Cậu rụt tay lại, nhưng giám gác tề đại run rẩy trên cánh tay không thuyên giảm.

Dịch Thuần mỉm cười.

***

Về trường học được hai ngày, La Huệ gọi điện thoại tới.

"Lần này có làm được bài thi không Tiểu Diệp?"

Tri Diệp báo cáo điểm thi và thứ hạng cho bà.

Không đạt được thành tích như lần trước, nhưng đối với trình độ của cô thì vẫn tốt, chỉ ít không đến mức mất mặt.

La Huệ khen ngợi cô vài câu, lại nói về chuyện trường nghệ thuật, "...Tuần sau con mới được nghỉ, bảy giờ mà đăng ký lớp đã hơi muộn, đánh phải đợi... Diệp Từ này, mẹ hy vọng con sẽ suy nghĩ thật kỹ..."

"... Vâng, con biết rồi."

Cô cúp điện thoại, vùi đầu vào chăn mềm mại.

Không thể nói rõ cảm giác gì. Vội vàng đưa ra lựa chọn cho tương lai dường như đúng là hơi khó khăn với "Tri ca" đánh dấu thắng đó.

Đề nghị của La Huệ cũng không tồi, nói từ một góc độ nào đó thì cô cũng giám được áp lực học tập.

Sau khi bố mẹ ly hôn vì Tri Giới Nghiên quá phận, Tri Diệp bắt đầu vô cùng ý lại La Huệ, La Huệ cũng đối với cô cực kỳ tốt.

Theo lý mà nói không có gì cần do dự...

Không gọi tên được cảm giác này, có lẽ là mờ mịt.

Giống như đã đến tuổi trưởng thành vậy?

Tri Diệp hơi buồn bực suy nghĩ một lúc.

...

Trước một ngày kết thúc học bù sau nghỉ đông trong trường Thập Tứ, Tri Diệp gọi lại cho La Huệ.

"Con học, lớp luyện thi mỹ thuật cấp tốc đúng không ạ? Con đi. Nhưng cái này rất đắt..."

Giọng La Huệ có vẻ kích động: "Đừng lo, Tiểu Diệp con cứ chuyên chú học là được, chuyện khác đã có mẹ xử lý."

Tri Diệp rầu rĩ "Vâng" một tiếng.

Hơn mười một giờ đêm, cô vẫn không nhận được nhắn tin nói chuyện này cho Dịch Thuần.

Nhất Diệp: Bạn học nhớ Dịch Thuần!

Nhất Diệp: Mình muốn đi học mỹ thuật, sau đó thi vào trường nghệ thuật. Wow! Vô sự Tri ca sắp biến thành nghệ thuật gia Tri ca chà chà!

Nhất Diệp: Có lẽ nghỉ đông không thường xuyên đến tìm cậu được rồi... À mà, cậu có cảm thấy mình rất phiền nhiễu không?

Nhất Diệp: Chắc là không đâu nhỉ, mình cảm nhận được cậu cũng thích mình chun chút mà, đúng chứ?

...

Tốc độ gõ của cô cực nhanh, liên tục gửi đi, hoàn toàn không cho Dịch Thuần cơ hội phản hồi.

Sau một hồi cô đọc thoại cũng không thấy Dịch Thuần trả lời lại.

Cô hơi nghi ngờ, chẳng lẽ cậu cho mình vào sổ đen rồi?

Nhất Diệp: Cậu ngủ rồi à?

Yc.: Chưa ngủ.

Im lặng một hồi lâu, Dịch Thuần mới gửi đến câu tiếp theo.

Yc.: Tại sao cậu lại muốn đi đường tắt?

Nhất Diệp: Đường tắt gì chứ, mình cũng có biết về vùi gì đâu, ghét là đáng khác. Nhưng đó là cách duy nhất để mình lên đại học rồi.

Chỉ cần nhắc đến chuyện mỹ thuật chính là nhắc đến ký ức liên quan tới Vệ Chân Chân và Tri Giới Nghiên, trong lòng cô cực kỳ căm ghét chuyện này.

Nhưng cũng hết cách.

Đây là việc La Huệ mong muốn cô làm.

Hơn nữa cô chỉ ghét ký ức đó thôi, bản thân mỹ thuật thì chẳng có gì sai trái.

Yc.: Sao cậu không cố học tập thật giỏi vào?

Tri Diệp đột nhiên nói giỡn.

Nhất Diệp: Cậu thi làm sao mà biết được mình có cố gắng hay không?

Nhất Diệp: Cũng đúng, đối với thiên tài như cậu mà nói, học chỉ là chuyện miễn.

Nhất Diệp: Đầu óc mình bả đậu, làm sao mà so sánh được.

Ye....

Không hoàn toàn là sự thực, nhưng trong lời nói có sự bất mãn.

Đối với cô mà nói, Dịch Thuần như một vì sao mãi mãi không đuổi kịp. Cho dù chạy thế nào, vẫn là khoảng cách một vạn tám ngàn dặm.

Tri Diệp hay lo sợ, vì tuổi trẻ lại nhạy cảm, cô không vững tin với bản thân, càng thêm Dịch Thuần như gần như xa khó có thể nắm bắt. Đường như khi cậu vui sẽ gần gũi cô một chút, không vui thì lại trở về nơi mà cô không với tới.

Cuối cùng là hờn giận.

Mấy phút sau, Dịch Thuần gọi điện thoại cho cô.

Tri Diệp do dự một lúc, tiếng chuông chưa có ý định ngừng lại, cô mím môi, bất mý.

"Cậu tức giận à?"

Trong giọng Dịch Thuần hơi có ý cười.

Tri Diệp càng thêm bực bối, bởi vì giọng điệu cợt nhả hững hờ của cậu, "Không tức. Chỉ nói vậy thôi... Thực ra thì cậu cũng đâu muốn biết."

Dịch Thuần im lặng một hồi lâu, lúc này với lạnh nhạt nói: "Chuyện lúc trước cậu hỏi tôi vẫn chưa trả lời, bây giờ cậu muốn biết đáp án không?"

"Bây giờ không cần nữa."

Tri Diệp cầm điện thoại thật chặt, đốt ngón tay hơi trắng bệch.

Trái lại chuyện học trường nghệ thuật là chuyện bắt buộc, đầu tiên cho dù trường nguyện vọng Dịch Thuần là gì, tóm lại cô vẫn muốn đi học.

Hơn nửa mấy ngày vừa rồi trên lớp truyền nhau tin tức, nửa học kỳ sau Dịch Thuần sẽ đầu quân cho đội tuyển thi đấu.

Cô không theo kịp bước chân cậu, muốn cố cũng cố không nổi.

Dịch Thuần thở dài, "Tri Diệp..."

Tri Diệp hàm hồ "Ừm" một tiếng

"Tôi sẽ vào đại học Z. Nếu cậu muốn học cùng tôi, thì dừng đi đường tắt nữa, học tập thật chăm chỉ vào."

Tri Diệp không nói một lời cúp điện thoại.

***

Kỷ nghỉ đông trường Thập Tử rất ngắn, thêm nữa sắp đến Tết, ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, Tri Diệp đã muốn đi học lớp luyện thi mỹ thuật.

La Huệ rất coi trọng chuyện này, sáng sớm đã để Mạnh Tạ lái xe đưa hai mẹ con đi.

Tâm tình Tri Diệp không tốt, đến cửa lớp học vẫn chưa lấy được tinh thần hăng hái.

La Huệ xoa đầu cô: "Con cứ thử trước đã, nếu thực sự không thích thì không học nữa cũng được."

Cô gật đầu, bèn nhắc đeo cặp đi vào.

Trong lớp luyện thi đa phần là học sinh lớp 10 muốn thi vào trường nghệ thuật. Trình độ mọi người không khác nhau mấy, đều là lần đầu tiên cầm bút vẽ.

Cũng may không bắt học phải làm một họa sĩ thực thụ. Tất cả giáo viên đều giảng về yêu cầu dự thi, nói về tình vật để bọn họ vẽ theo.

Vừa nhìn là biết đây là một giáo viên đã dẫn dắt nhiều lớp người, giọng nói đầy tự tin: "Nói vậy, sau ba năm chúng ta học ở đây, chỉ cần qua điểm liệt môn văn hóa, muốn qua môn mỹ thuật chắc chắn không thành vấn đề. Năm ngoài lớp ta có hơn một nửa bạn học đậu Học viện Mỹ thuật Từ Xuyên và Học viện Mỹ thuật Trung ương. Một nửa khác cũng đỗ các trường có giá..."

...

Trong sự tẩy náo của lớp luyện thi, kỷ nghỉ đông cấp 3 đầu tiên của Tri Diệp trôi qua như một làn khói.

Qua năm mới, trường Thập Tử khai giảng đúng giờ.

Ngày quay lại trường, đầu tiên Thái lão đầu tuyên bố chuyện khai giảng và các kỳ thi.

Tri Diệp lười nghe, gục xuống bàn ngủ gật.

Lục Phóng bên cạnh ném một mẩu giấy sang.

"Cậu làm xong bài tập nghỉ đông chưa?"

Tri Diệp chống cổ, viết một hàng chữ: "Chép xong rồi."

"Lê Vi và Phương Gia Di giúp cậu à?"

"Có chuyện gì đây?"

Lục Phóng ngừng đầu nhìn Thái lão đầu một chút, khẽ cười một tiếng, lật một khác của mẩu giấy viết tiếp.

"Nghỉ đông cậu làm gì vậy? Hẹn cậu chơi thể thao mà cậu không tới."

Tri Diệp do dự một chút, híp mắt viết: "Về với ý mà."

"... " Lục Phóng kinh ngạc, không viết giấy nữa, dứt khoát thì thầm, "Bây giờ cậu học về đề thi trường nghệ thuật à?"

Cô gật đầu.

"Ừa, trường Thập Tử không cho học sinh thi nghệ thuật, lớp 12 cũng không được đi tham quan trường nghệ thuật đâu."

Trong trường Thập Tử danh gia hàng đầu đều là học sinh tài giỏi bình thường đều không chọn con đường thi trường nghệ thuật. Trường học cũng không cho phép học sinh đi tham quan, ảnh hưởng đến điểm trung bình của các môn văn hóa.

Cho dù là học sinh đội sổ của trường Thập Tử, qua ba năm học, muốn đỗ hai trường bất kỳ nào cũng được.

Tri Diệp là hình mẫu của lý tưởng không đi theo đường mòn. Dù sao rất ít học sinh trong Thập Tử từ bỏ ngay từ năm đầu.

Lục Phóng rất lo lắng: "...Ngộ nhờ lớp 12 bị thuyết phục (2) thi sao?"

(2) Thuyết phục ở đây là yêu cầu học sinh bỏ học, nhưng giọng điệu nhẹ hơn, đó là một hình phạt nhẹ hơn so với trục xuất. Hiện tại, một số tỉnh và thành phố đã cấm các trường học sa thải học sinh.

Tri Diệp định nói còn chưa chắc nữa, Thái lão đầu trên bục giảng đã chú ý đến người sát tai trò chuyện.

Ông la lớn một tiếng: "Tri Diệp! Em có nghe thấy tôi nói gì không?"

Tri Diệp: "... "

"Nghỉ xong đầu óc để trên mây luôn rồi hả? Ra ngoài đứng mười phút cho tỉnh rồi hẵng vào! Nghĩ kỹ xem học kỳ này nên học hành ra sao nhé!"

Tri Diệp "Hà" một tiếng, không nói gì, tiêu sái đứng lên ra ngoài hành lang đứng.

Sau khi cô ra ngoài, Lục Phóng thở dài, giơ tay lên.

"Thưa thầy, em cũng không nghe thấy nói gì, em cũng ra đứng được không à?"

"..."

Tri Diệp và Lục Phóng cùng đứng ngoài hành lang.

Mới là ngày khai giảng, chưa vào học chính thức nên hành lang không yên tĩnh như thường ngày. Mấy học sinh trong lớp cũng lù lù, chắc là chủ nhiệm đã nói xong, đang chờ nhận sách.

Tri Diệp thở dài: "Lớp phó học tập này, cô phải cậu trốn đi bê sách mới ra đây không vậy?"

Một lúc sau, học sinh nam cả lớp phải sang phòng giáo vụ bên cạnh lấy sách, vừa nặng vừa nhiều, đúng là lao động công ích khổ sai.

Lục Phóng vui vẻ: "Có người đồng cam cộng khổ mà cậu còn không vui à. Tri ca, tớ phát hiện cậu chẳng có tinh thần của lao đại chút nào!"

Tri Diệp nhìn cậu ta một cái: "Mình cũng chẳng muốn nhận một đàn em vai không thể kháng tay không thể xách đầu."

Bị một cô gái khinh bỉ như vậy, chẳng có chàng trai nào có thể nhịn được.

Lục Phóng xoay người, đối mặt với cô, giọng lên, "Có dám vật tay thử không?"

Không có bàn, nhưng vẫn đấu được.

Tri Diệp "Xì" một tiếng, xắn tay áo lên, vẩy cánh tay, "Tới đây."

Hai bàn tay nắm lại một chỗ.

"Cùng đếm 1, 2, 3 nhé?"

"Ok."

"1..."

"2..."

"3..."

Tay hai người đồng thời vận lực, nhũu mấy thật chặt.

Đúng lúc này, loa phát thanh vang lên.

"Xin mời các học sinh khối 10 đến phòng giáo vụ nhận sách giáo khoa. Xin mời các học sinh khối 10 đến phòng giáo vụ nhận sách giáo khoa...."

Một lát sau, một đám học sinh nam ồn ào ra khỏi lớp, đi ra cầu thang.

Trương Đại Thái từ cửa sau ra khỏi lớp trước, rất nhanh ngừng bước chân.

Dịch Thuần ở phía sau nhìn cậu ta, "Giữ thế?"

Trương Đại Thái trợn mắt há mồm quay đầu qua chỗ khác chỉ hai người đang nắm tay ở hành lang phía trước hỏi: "Tri ca có người yêu rồi ư?!"

Dịch Thuần: "..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Dỗ dành cậu đó

Edit: Tà vừa edit một đoạn văn hí hí (ノノノ)

Hai người đứng cách đó không xa nắm tay, học sinh nam lớp họ cũng lục tục ra ngoài.

Cả hai ăn ý buông lỏng tay, cậu trai kia cũng rời đi cùng mọi người.

Về mặt Tri Diệp có vẻ rất vui, nụ cười có chút chói mắt, rõ ràng là bộ dáng lưu luyến cậu trai kia không rời. Sau khi nhìn chăm chăm bóng lưng cậu ta một lúc lâu mới quay người về lại lớp.

Dịch Thuần đứng một lúc, hai tay cầm túi quần, "Đi được chưa?"

Trương Đại Thái "Ồm" một tiếng, đi xuống tầng cùng cậu.

Thế nhưng lòng hiếu kỳ của cậu ta không tài nào nhịn xuống được, quay người nhìn chăm chăm Dịch Thuần một lúc lâu. Cậu ta do dự muốn cười nổi nổi đau của người khác, hỏi: "Tri ca... Bơ cậu rồi hả? Woa, Dịch ca, giá trị nị lực của cậu sụt giảm từ khi nào vậy?"

Dịch Thuần không chịu được nữa, đã một phút vào bấp chân cậu ta, nói: "Đi không đây?"

"Đi chứ, đi lên!"

Trương Đại Thái vừa đi ra cầu thang vừa quay đầu lại, dường như khó mà tin được.

Dù cậu ta nhìn kiểu gì thì "vật cưng" mới của Tri ca cũng không sánh được với Dịch ca! Không kể bốn mắt, vóc dáng không cao đẹp bằng Dịch Thuần, nhìn qua đã thấy bị Dịch Thuần K.O khỏi phải bàn.

Có câu "Đã đến Bọt Hải thì khó vừa lòng nước vùng khác" (1), Tri Diệp từng thích Dịch Thuần, nào có thể coi trọng tên củ bắp này được.

(1) 曾经沧海难为水: Trích câu thơ 曾经沧海难为水，除却巫山不是云 (Tạm dịch: Đã đến Bọt Hải thì khó vừa lòng nước vùng khác, ngoại trừ mây trên Vu Sơn) của Mạnh Tử nói về sự chung thủy trong tình yêu. Một khi đã đến vịnh/ biển Bọt Hải rộng lớn thì nước ở những nơi khác rất khó lọt vào mắt, ngoại trừ mây trên Vu Sơn thì mây những nơi khác đều bị che khuất. Đây là tác phẩm của nhà thơ thương tiếc cái chết của vợ Ngụy Công, ca ngợi tình yêu giữa vợ và chồng, thể hiện sự chung thủy và nỗi nhớ dành cho người vợ.

Cậu ta "chẳng chặc" cảm thán một hồi lâu, chỉ thấy Tri Diệp quá không biết nhìn người.

...

Tri Diệp chưa kịp phản thắng bại với Lục Phóng thì đã kết thúc thời gian bị phạt.

Cô quay về lớp, Lục Phóng đi theo lớp trưởng sang phòng bên cạnh lấy sách.

Thái Bão đầu đặn dò chuyện sách giáo khoa một lượt rồi mới về văn phòng.

Trong lớp học lập tức ồn ào lên.

Các học sinh nữ chia làm nhóm nhỏ, tụm vào tám chuyện.

Lê Vi và Phương Gia Di chiếm chỗ ngồi phía trên bàn Lục Phóng và Tri Diệp, bao vây cô lại, "Diệp Từ."

Tri Diệp cười, xoa đầu hai cô nhóc, "Tan học mời các cậu đi ăn nhé."

Mấy hôm trước nhờ có Phương Gia Di và Lê Vi giúp cô chép mới xong được bài tập. Không có củ cà rốt Dịch Thuần nên con lừa Tri Diệp cũng không có động lực để chép bài tập.

Cái bình nước này không có ai rót thêm nước, lắc lư một lúc đã bị thủng, chảy hết sạch nước.

Lê Vi nở nụ cười, "Ngon! Trời lạnh thế này, ăn lẩu nhé?"

Tri Diệp gật đầu, "Ok luôn."

Lê Vi tùy tiện lời điện thoại ra, "Tớ gọi thêm người nữa được không? Ký kèo đòi gấp mấy ngày nay rồi. Nếu Diệp Từ không thích thì lúc đó đuổi anh ta đi là được."

Tri Diệp không ngờ tình trường của mình nhấp nhô còn của bạn thân lại đả đảo hao suôn sẻ.

Cô lười biếng tựa vào lưng ghế, nhũu mấy nhìn cô ấy, "Được, phải qua ai của mình đã!"

Lê Vi sững sốt một chút mới phản ứng được ý của cô, lỗ tai đỏ lên, "Không phải đâu! Không phải là quan hệ đấy! Hãy, thôi không nói với các cậu nữa, lát sau rồi biết!"

...

Phát sách xong, các bạn đều tản đi.

Tri Diệp nhét sách giáo khoa vào ngăn bàn, ôm cặp sách rộng, kéo hai tùy tùng nhỏ đi ăn lẩu.

Hôm nay là ngày khai giảng, trung tâm thương mại ngay bên cạnh đều có bóng dáng học sinh, xem ra khá náo nhiệt.

Lê Vi chọn lẩu mandu, ngồi vào cái bàn bốn người.

"Không cần quan tâm đến anh ta đâu, bọn mình cứ ăn trước đi."

Đợi nôi lâu được mang lên, "người bạn" của Lê Vi mới ung dung đến muộn.

Tri Diệp nhìn người đến, tay đang pha nước chấm dừng một chút, "...Anh Lãng?! Hai người..."

Ánh mắt cô xoay quanh Lê Vi và Thẩm Lăng một vòng, dường như khó mà tin được.

Mặt Lê Vi đỏ đến kỳ lạ, làm bộ muốn đánh cô, "Diệp Tú!"

"Ok ok ok, mình biết mà, biết mà..." Cô cười, "Người quen cả, cùng ăn đi."

Thẩm Lăng nhàu mày, bắt chuyện với người phục vụ ở bên cạnh, "Còn thêm người nữa, đổi bàn giúp tôi nhé."

"Còn ai thế..."

Còn chưa dứt lời, Dịch Thuần đã đi ra từ ngã rẽ.

Tri Diệp: "..."

Hai tay dứt túi, cậu vẫn là một bộ dáng lười biếng chưa tỉnh ngủ.

Thế nhưng người đẹp là người có ưu thế, cho dù vậy cũng có cảm giác đẹp lười biếng.

Tri Diệp "Ho" một tiếng, nói một câu "bạn học nhỏ Dịch Thuần", sau đó không biết nói gì nữa đành im bặt.

Hình như sau giây có giây đôi cúp điện thoại, hai người chưa nói chuyện lại với nhau... Chỉ có năm mới gửi nhau tin chúc mừng, chưa biết chừng là gửi cả một nhóm người.

Sau đó không có gì nữa.

Giống như là không còn nhiệt tình nữa.

Tuy biểu hiện như vậy, nhưng Tri Diệp biết rõ, cô vẫn thích Dịch Thuần.

Khi nhìn thấy cậu, tim sẽ đập loạn, khi học về sẽ nghĩ cậu đang làm gì. Lúc ăn cơm cũng nghĩ không biết cậu có thích ăn món này không. Ở nhà La Huệ cũng nhớ tới cậu, suy nghĩ có nên tìm cơ hội quay lại trường Thập Tự gặp cậu hay không?

Thế nhưng những thứ này Tri Diệp chỉ có thể giấu trong lòng không thể nói ra. Trong tim cô có một công chúa nhỏ, công chúa nhỏ có tự tôn của mình. Cô có thể đứng cảm theo đuổi, nhưng cũng không thể hèn mọn van xin.

Bây giờ Dịch Thuần đã tới rồi.

Công chúa nhỏ cũng thức dậy rồi.

Tri Diệp mỉm cười, "Cậu tới đây làm gì?"

Dịch Thuần không lên tiếng, sau lưng cậu mọc ra thêm một người, "Còn có tớ nè! Đã lâu rồi không gặp Tri ca!"

Là Trương Đại Thác.

"Dẹp à!..."

Cái bàn lập tức biến thành bàn tròn hội bạn thân, cũng may nôi lâu này lớn, nếu không đổi sang bàn to cũng không đủ ăn.

Thẩm Lăng nhìn qua thực đơn, cười phớt thoáng.

"Có anh Lãng ở đây, sao có thể để các em của anh mời khách được. Bữa này anh khao, ăn thoải mái đi. Phục vụ, chúng tôi muốn gọi thêm món... Năm đĩa thịt bò, năm đĩa thịt cừu aga, một khay thịt viên..."

Thẩm Lăng thành thạo gọi thêm một đồng đồ ăn, cũng không quên trò chuyện với mọi người, làm bầu không khí nào nhiệt lên.

Trương Đại Thác cũng là một người thích náo nhiệt, Lê Vi và Tri Diệp đã quen, chỉ có Phương Gia Di là người mới, chưa quen biết nên cậu ta bắt chuyện với cô ta.

"Cậu là em của Hứa Kỳ phải không? Cậu ta từng bắt nạt cậu à? E hèm, sau này cậu cứ tìm Dẹp ca..."

Sau khi mọi người đã quen thuộc với nhau, mỗi người nói về một đề tài.

Trương Đại Thác gấp thật lên: "À mà tháng ba là bắt đầu đại hội thể thao. Các cậu có phải đăng ký hạng mục nào không?"

Lê Vi và Phương Gia Di không am hiểu các hoạt động thể dục thể thao, chỉ có Tri Diệp là lợi hại nhất cả bàn.

Cô suy nghĩ một chút, "Chắc là chạy 800 mét? Cả lớp chả ai đăng ký cả."

Trương Đại Thác giờ ngón tay cái bội phục cô, "Tri ca đúng là trâu bò."

Con gái đều sợ chạy cự li dài, có mỗi Tri Diệp dám đăng ký chạy.

Khi cô học karate, huấn luyện viên ngoài dạy võ thuật cơ bản, cũng bắt luyện tập thể lực mỗi ngày. Chạy mười vòng quanh võ quán là chuyện thường, 800 mét chỉ là muỗi.

"Còn các cậu?"

"Tớ định nhảy xa hoặc nhảy cao. Dịch ca của bọn mình thì lười bỏ xừ, cho qua đi."

Dịch Thuần liếc cậu ta, "Chấn sống à?"

"..."

Thẩm Lăng cười, "Khỏi bàn, nhưng Dịch nhi là tuyển thủ toàn trường đấy, cái gì chả giỏi."

Tri Diệp không lên tiếng, nhưng trong lòng tán thành với anh.

Người cô thích, đương nhiên là lợi hại rồi.

Dịch Thuần vốn muốn lên tiếng nhưng thấy ánh mắt của Tri Diệp, lập tức vung về nhận lấy lời khen ngợi này.

Thẩm Lăng gấp một cơn tôm tron cho Lê Vi, thuận miệng nói: "Mấy đứa chưa từng thấy Dịch nhi chơi tennis đâu. Có cái phim hoạt hình gì ý nà, Hoàng tử tennis à? Dịch nhi chính là..."

Dịch Thuần ngắt lời anh: "Thẩm Lăng."

"Ok ok ok, anh không nói gì hết."

Nhưng Tri Diệp lại nổi lên lông hiếu kỳ.

Cô biết trước đây Dịch Thuần thích chơi tennis, nhưng hẹn cậu chơi nhiều lần đều bị từ chối.

Thẩm Lăng đã nói vậy, cô càng phải nhìn một chút.

Muốn tìm một cơ hội.

...

Sau khi ăn lẩu xong, không có chuyện gì làm, Phương Gia Di sợ bố mẹ nên đi về sớm.

Tri Diệp không phát hiện gì, xoa đầu cô ta, "Đi cẩn thận nhé, về nhắn tin cho mình."

Phương Gia Di nhát gan đáp một tiếng, ánh mắt quay một vòng phía sau Tri Diệp, "Tớ/ Em về trước nhé."

"Ok."

Hiếm có cơ hội đi chơi cùng nhau, Trương Đại Thác không muốn về sớm nên đi sau lưng Dịch Thuần thương lượng nửa ngày, cậu ta đề nghị: "Hay là đi chơi boardgame không?"

Tri Diệp không nói gì, bọn họ cùng nhìn về phía Dịch Thuần.

Dịch Thuần đứng dưng "Ủ" một tiếng, hai tay để trong túi, nhìn chằm chằm Tri Diệp, "Đi không?"

Tri Diệp "Hà" một tiếng, "Cùng được."

Dịch Thuần cười, xách mũ Tri Diệp, "Thế thì đi thôi."

Động tác thân mật trong lúc lo lắng của hai người không giống như không khí lúng túng giữa người theo đuổi và người được theo đuổi.

Trương Đại Thác thờ phào nhẹ nhõm

Thẩm Lăng cũng nở nụ cười.

Lê Vi hơi khó hiểu, "Mà sao mấy người lại tới vậy?"

Thẩm Lăng khoác vai cô, nửa người dựa lên vai Lê Vi, khẽ kể tai cô ấy nói nhỏ: "Đến giúp đỡ."

"Cái gì..."

"Người bạn này của cậu quá không nỗ lực, chỉ có thể đến lượt bọn tớ giúp."

Nếu Tri Diệp lại khó chịu như một trận nữa, Dịch đại thần của bọn họ liền biến thái mất.

Thẩm Lăng tự vò tóc mình, "Muốn lười biếng ở chỗ boss, chỉ còn cách hi sinh làm Nguyệt Lão."

Tri Diệp ở phía trước hoàn toàn không nghe thấy gì.

Tế bào toàn thân cô tụ tập lại một chỗ, giống như một con mèo xù lông cảnh giác.

Bởi vì Dịch Thuần ở sau lưng cô.

Không phải ở một mình, không phải trong nhà ma, không phải dưới tình huống đặc biệt, mà tất cả ở trước mặt bạn bè.

Thần thiết như vậy... Có loại ảo giác dường như hai người họ thật sự có gì đó, muốn công khai quan hệ.

Có thờ dài, hỏi nhỏ: "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, hôm nay cậu có ý gì đây?"

Lê nào thật sự là tình cờ đi ăn gấp Thẩm Lăng sao?

Tay Dịch Thuần dừng một chút, sắc mặt lạnh nhạt không nhìn ra vui buồn.

"Nhìn cậu có vẻ còn gần... Nên tôi đến đỡ cậu... Đã qua một kỳ nghỉ đông rồi, Tri ca, người gần chưa?"

Tri Diệp: "..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Đại hội thể thao

Edit: Hà Lợi làm Tà nạnh cả

Có E đây chính là cảm giác thích một người.

Chỉ cần một câu nói là đủ để đổ dành. Tri Diệp không nhận được nhớ lại, cuối cùng thì lí do bọn họ chiến tranh lạnh là gì?

Hình như cũng không phải chuyện gì lớn.

Không hiểu sao bản thân mình lại nổi giận.

Có kéo mũ mình khỏi tay Dịch Thuần, bước lên trước nhanh hơn.

"... Vẫn giận à?"

"Hả, bạn học nhỏ Dịch Thuần, mình không giận, cậu không nên như vậy."

Cô làm gì có tư cách được sủng mà kiêu chứ.

Có gì Dịch Thuần phải dỗ cô, họ cũng đâu phải người yêu.

Dịch Thuần nở nụ cười nặng trĩu, "Xem ra là chưa hết giận rồi."

"Đã bảo không phải..." Tri Diệp mím môi, "Chỉ là quá bận thôi."

Bạn bụ nắm tay người con trai khác à?

Trương Đại Thác không quen nhưng Dịch Thuần thì biết, người đó là Lục Phóng thì phải? Lần trước còn đi đánh cầu lông cùng nhau, qua một kỳ nghỉ đông không biết đã tiến triển đến bước nào rồi.

Dịch Thuần không nói suy nghĩ trong lòng ra, chỉ im lặng một lúc.

Lần này đến lượt Tri Diệp sốt ruột.

Cô cần thận nghiêng đầu nhìn Dịch Thuần đi phía sau, cố gắng phân tích được gì đó từ vẻ mặt và cảm của cậu.

Dịch Thuần khẽ "hử" một tiếng, bước nhanh lên đi song song với cô, "Thế cậu không học thật à? Đại học Z không có khoa nghệ thuật đâu."

Tri Diệp cúi thấp đầu, "Mình làm sao mà vào nổi đại học Z, để được một trường chính quy là tốt lắm rồi."

Dịch Thuần chỉ hận không thể mài sắt thành thép.

Án vào đầu cô, rồi lại không cắt lời được.

Tri Diệp không thông minh?

Chắc chắn không đúng.

Dịch Thuần dạy cô hơn nửa học kỳ, biết sức tiếp thu của cô rất tốt, thậm chí còn vượt trội hơn vài người được gọi là "học bá".

Nhưng cô học karate từ nhỏ, bỏ bê học hành nên mất gốc. Chủ yếu cô không có tính kiên trì, nếu không hình thành thói quen học bài và làm bài. Tuy những đề bài yêu cầu tư duy tính toán có thể làm được, nhưng những đề bài cơ bản lại ko hiểu.

Học sinh như vậy, thật ra không thể đánh giá được là có hợp với việc học hay không. Nhưng Dịch Thuần cũng hiểu phải đánh động nội tâm của cô, để khiến Tri Diệp cũng coi trọng việc học của mình.

Một khi đã hình thành khuôn mẫu tư duy thì rất khó mà cải cách.

Nhưng cô dễ dàng từ bỏ như vậy khiến Dịch Thuần có chút... không cam lòng.

Tại sao không cố gắng hơn nữa để thi vào cùng một trường với cậu?

Không phải cô thích cậu sao?

...

Chưa kịp tìm được lí do thích hợp đã đến KTV (phòng hát karaoke) rồi.

Hôm nay là ngày đi học lại nên không ai mặc đồng phục học sinh, trong thời gian ngắn rất khó phân biệt được đã đủ tuổi thành niên hay chưa.

Trong lòng nhân viên KTV tự biết trong kỳ nghỉ không thể thiếu học sinh đến chơi nên cx không hỏi nhiều mà mở một phòng cho bọn họ.

Trương Đại Thác và Lê Vi đều là mạch bá (1), so với họ thì Tri Diệp không có sở trường này. Sau khi vào phòng thì tìm một góc ngồi xuống ở rìa ghế sofa, chuẩn bị nghe concert âm nhạc.

(1) Mạch bá: nghĩa là rất hay hoặc chiếm micro.

Một lát sau, Dịch Thuần cũng ngồi xuống cạnh cô.

Thảm Lãng nhàu này, rất biết đều ngồi xuống một phía khác.

Trong lúc nhất thời, căn phòng rộng rãi bỗng trở nên chật hẹp.

Hơi thở của Dịch Thuần tràn ngập trong không gian của cô, làm cô có cảm giác khó thở.

Tri Diệp đưa tay lên che vị trí trái tim.

"Thịch —— "

"Thịch —— "

Trái tim thiếu nữ như một bông hoa chóng nở.

Cô không muốn làm Tri ca nữa.

Cô muốn làm bạn gái của Dịch Thuần, ít nhất là bây giờ.

Trương Đại Thác ở phía sau đã bắt đầu kêu la thảm thiết.

"Bên ngoài cửa... những chú chim sẽ trên cây cột điện... đang hót lính lót... Em nói câu này" (Thất Lý Hương – Châu Kiệt Luân)

Dịch Thuần cười một tiếng giễu cợt, "Điếc cà tai."

Tri Diệp gật gù rất tán đồng.

"Con mèo cũng ~ muốn hiểu em như ~ hương vị của cá sanma..."

Ánh đèn lóe lên, vẻ mặt Dịch Thuần mơ hồ không rõ.

Cậu kẻ sát bên tai Tri Diệp khẽ hỏi: "Tri Diệp, cậu không muốn học chung trường với tôi à?"

Cô muốn cũng không được.

Thế nhưng Tri Diệp không thích lặp lại sự bất lực của mình hết lần này đến lần khác nên từ chối trả lời câu hỏi này.

"Cậu muốn thi trường nghệ thuật cũng được." Dịch Thuần mỉm cười, "Cạnh đại học Z cũng có một cái, thi vào đi."

...

"...Em luôn xuất hiện trong mỗi văn thơ của anh!"

Hát một khúc ca Thất Lý Hương mà đứt từng khúc ruột của mỗi người ở đây.

Cũng thật thời cho người nghe trong bối cảnh tiếng ồn loạn lạc này ép khả năng nghe của mình để tán gẫu.

Lở tai Tri Diệp hơi đỏ, né tránh ánh mắt cậu, dè dặt sự vui mừng trong lòng xuống, ra vẻ rụt rè một chút.

"Mình suy nghĩ đã."

Dịch Thuần nhàu mày, mắt thấy đã hát được nửa bài "Lông mi cong cong" (ca sĩ Vương Tâm Lăng) rồi, mở miệng trước khi bọn họ giao rú lên: "Cần nhắc cái gì nữa? Không thích đi học cùng bố à?"

"Ài là bố mình?... Vậy cậu đến xem mình thi đấu đi." Lần đầu tiên trong cuộc đời Tri Diệp cảm thấy cả người nóng ran. Xoắn xoắn đầu ngón tay mình, làm bộ tự nhiên nói, "Nếu con muốn đi học cùng bố thì cũng nên bày tỏ một chút chứ."

"Bày tỏ cái gì?"

Cuối cùng Tri Diệp cũng nói ra mục đích của mình: "Kết thúc đại học thể thao thì chúng mình đi đánh tennis đi."

Cô thực sự rất hiểu kỳ tại sao Dịch Thuần không muốn chơi tennis, ngày thường cũng không thấy cậu chơi bóng rổ cùng mấy đứa con trai suốt mùa mồ hôi.

Cứ cảm thấy là nếu biết được nguyên nhân thì sẽ kéo gần khoảng cách hai người một khoảng lớn.

Không còn cảm giác như một cánh bướm nữa, cô thể bay đi bất cứ lúc nào/

Cảm giác vừa xa vừa gần rất phiền lòng.

Tri Diệp chưa gì đã quên bóng mới vừa rời bọn họ còn tranh chấp nguyện vọng thi đại học.

***

Sau kỳ thi hàng tháng của trường, đại hội thể thao quan trọng nhất học kỳ liền bắt đầu oanh liệt.

Số lượng học sinh nữ của cả ba ban báo danh vẫn không đủ, Tri Diệp bắt đầu đi bị không trâu bắt chó đi cây, phải đăng ký liên tiếp 3 hạng mục, chạy cự li dài, chạy tiếp sức, và nhảy xa.

Tri Diệp quả thực dờ khóc dờ cười: "Xưa nay mình đã nhảy xa bao giờ đâu, nhảy lấy đã còn không biết nữa là."

Lớp phó thể dục rất ngạc nhiên: "Không phải cậu học karate à?"

"...Karate liên quan cái móng gì đến nhảy xa hả?"

Hai người đối mặt to tròn mắt nhỏ nửa ngày, vẫn là Lục Phóng và Lý Nhất Soái đứng ra ngăn cản hai người tiếp tục đấu mắt.

"Hey hey, không sao mà, cứ thi bữa là xong. Lớp chúng ta chỉ cần thắng bóng rổ thôi, những hạng mục khác không thắng cũng được."

Trận đấu bóng rổ mới là tâm điểm sự chú ý, đây cũng là hạng mục thú vị nhất. Thắng hạng mục gì không biết chứ thắng bóng rổ thì chắc chắn là về vang mặt mũi.

Lớp phó thể dục rất tán thành câu nói của cậu ta, "Đã đẹp trai lại còn được cái nói đúng. Tri ca, cậu cứ nhảy nhót hai lần lấy điểm là được, chịu khó chút nhé."

"..."

Nói thì dễ thế đấy, nhưng Tri Diệp đã hẹn Dịch Thuần đến xem cô thi đấu, chắc chắn hạng mục nào cũng phải thi thật tốt cơ.

Làm sao có thể mất mặt trước người mình thích được chứ.

Vì tâm tư thiếu nữ vút vánh này, cô không dám lơ là, tiết chế được nào cũng xuống sân tập nhảy xa.

Nhảy nhiều lần, cô có chút thiếu kiên nhẫn, một chân đá hồ cát, oán giận với Lê Vi: "Mình phát hiện là động tác lấy đà kiểu gì nhìn cũng rất xấu!"

Tri Diệp vốn là một người không chín chũ, không để ý phối quần áo với kiểu tóc. Mặc thoải mái là được, dù sao cô cũng trắng, mặt lại xinh, mặc vài vóc gì cũng tươi trẻ.

Nhưng vào nghĩ sắp tới ngày nào cũng gặp Dịch Thuần, khoác đồng phục học sinh bên ngoài, quần áo bên trong thì đêm trước suy nghĩ cũng được. Còn đầu tóc cứ nửa tháng ra tiệm chỉnh sửa kiểu tóc học một chút là xong.

Tri ca xinh đẹp như vậy, makeup nhẹ là thành tiên nữ ngay, so ra chẳng kém dân chạ trong câu lạc bộ hip hop ở trường.

Tri Diệp sờ đuôi tóc, trầm nghĩ trong lòng.

Lê Vi cảm động đứng cạnh cô, thấy cô đứng lại liền đưa một bình nước cho cô, "Cứ nhảy bữa đi, tớ nghe nói đội nhảy nam còn không biết cách tiếp đất cơ. Mọi người đều hồ đồ cả, chủ yếu tập bóng rổ thôi."

Tri Diệp lắc đầu, "Thành tích sao cũng được nhưng động tác, tư thế phải đẹp cơ! Nếu không thì gây ấn tượng cho nàng sao được?"

Lê Vi: "..."

Đúng là cô có thần kinh vận động tốt, luyện vài tiết học đã tiến bộ không ít.

Sân bóng rổ ở ngay bên cạnh, ngoài lớp bọn họ cũng có nhiều lớp 11 sỏi nổi tập bóng rổ. Dù sao áp lực học tập trong Thập Tứ quá lớn, có hoạt động gì cũng phải tranh thủ để thư giãn hết sức. Mọi người hận không thể nắm bắt tất cả cơ hội để hưởng thụ thanh xuân."

Tri Diệp và Lê Vi ngồi trên đường chạy nhựa, nhìn đám con trai luyện tập bóng rổ ở đằng xa.

Gần đó cũng có mấy cô gái ngồi trên bậc thang tản gẫu cầu được cầu chăng.

Những tiếng nói không bị kiểm chế, nhẹ bay theo gió qua phía này.

Cũng là chuyện liên quan đến trận đấu bóng rổ.

"Lần này khối 10 và 11 đấu với nhau à?"

"Đúng thế, hình như là hai đội giỏi nhất hai khối thi đấu."

"Chỉ có một ngày thì sao mà các lớp đấu hết được?"

"Thứ sáu tuần này đã bắt đầu đấu rồi mà. Ngày mai bốn trận đầu tiên sẽ loại mấy lớp, thứ hai chơi là đấu chung kết rồi."

...

"Hình như lớp 10 năm nay rất mạnh hả?"

"Sao bà biết?"

"Tôi nghe học trưởng khối 11 nói thế, có cái cậu cò lớp 10.2 trượt lắm... Hờ, bọn họ nói là cậu ta hồi trước học cấp 2 đã từng đấu bóng rổ cấp thành phố rồi ý."

(Mọi người có nhớ mình từng chủ thích cò là hot boy không!:>~>)

...

Tri Diệp nhàu mày, "Cò lớp 10.2 là bạn học nhỏ Dịch Thuần đó à?"

Lê Vi gắt đầu, "Chỉr còn ai vào đây nữa, tớ đọc trên diễn đàn nói là Dịch Thuần có trong bảng xếp hạng cò thom đấy."

Quả nhiên mấy cô gái kia đã nói ra tên của cậu trai ấy.

"Đệ nhất đại soái ca siêu cấp Dịch Thuần đúng không! Cái gì mà cò thom mới chả cò đại, cứ nói tên ra thì ai cũng biết mà!"

Không nhịn được cười.

"Vừa đẹp trai vừa học giỏi, còn biết chơi bóng rổ... Dòe mòe, cậu ấy có người yêu chưa nh? Tôi muốn theo đuổi quá các bà ạ."

"Tém tém lại đi bà. Nghe nói cậu ấy bị cái con bé... thèm nhò dãi, hồi trước còn huyền não một đợt còn gì, dạo này mới yên ắng lại... Bà có chịu nổi một đám của người ta không?"

"Cũng đúng, hơn nữa Dịch Thuần lạnh giá bỏ mợ, đến lúc đấy còn mất mặt nữa thì đến là chán."

...

Tri Diệp gần như nghe được toàn bộ.

"Cái con bé kia" là nói cò rồi còn gì. Không ngờ danh tiếng của cò sấp nổi như Voldemort rồi đấy? Mà sao lại thế nh? Tuy là có lúc có lên con, nhưng học kỳ này cũng rất an phận mà?

Tri Diệp có chút không vui đặt bình nước xuống đất, nhưng trọng điểm không phải người ta bàn chuyện của cò sau lưng.

"Dịch Thuần từng chơi bóng rổ cấp thành phố hả?"

Lê Vi cũng không rõ chuyện này: "Cái này á... Để tớ hỏi Thẩm Lăng xem."

Tri Diệp nhìn cô ấy, lắc đầu, "Thôi khỏi."

Bản thân cô đúng là chưa đủ hiểu về bạn học nhỏ.

Nhưng cô không phải một người bạn tâm quá khứ, chỉ cần là Dịch Thuần hiện tại đã đủ chết mê chết mệt rồi.

"Vậy mình càng phải tranh thủ thì xong còn chạy qua xem thi đấu nữa."

Có thật lòng muốn theo đuổi cậu đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Những câu cổ động

Edit: Tà Thần

Xuân về hoa nở, đại hội thể thao hàng năm của trường Thập Tứ cũng đã đến.

Đây là một trường học hết sức chơi hết mình, tổ chức đại hội tận hai ngày. Buổi sáng, chủ nhiệm lớp đến điểm danh, buổi trưa mở cổng trường. Nếu buổi chiều không thi hạng mục gì thì buổi trưa có thể ra về luôn.

Tri Diệp thi đấu ba hạng mục, buổi sáng ngày đầu tiên nhảy xa, buổi chiều chạy tiếp sức, sáng hôm sau chạy cự li dài, tất cả đều cách nhau.

Nhưng cô không vội về nhà mà còn muốn ở lại xem tranh tài bóng rổ.

Sau khi tiến hành xong nghi thức ra trận, các lớp lần lượt giải tán.

Học sinh không thi đấu cũng có nhiệm vụ cò vũ, mỗi người phải viết 20 câu cổ vũ đưa đến chỗ đài phát thanh. Vì vậy sau khi tản ra, ai làm việc nấy, người thi đấu thì đi chuẩn bị, người viết cổ vũ thì nấp dưới bóng râm của cây viết lịch.

Phương Gia Di chính là học sinh không thi đấu đó, Tri Diệp vốn cho rằng cô ta sẽ viết câu cổ động trước, không ngờ cô ta lại đi cùng cô.

Cô cũng không nghĩ nhiều, cùng hai tùy tùng nhỏ đi khắp thế giới tìm Dịch Thuần.

...

Dịch Thuần lẽ ra không có ý định tham gia đấu bóng rổ. Cậu lười vận động, loại thi đấu độ sức này càng không hứng thú.

Nhưng cậu không bi nổi độ nhẩy nhẩy nhua của Trương Đại Thái, đánh phải đồng ý lên sân, nhưng chỉ chơi trận chung kết hôm sau.

Theo lý mà nói, lúc này Dịch Thuần sẽ tìm một chỗ ngả lưng một chút rồi về nhà.

Thế nhưng...

Dịch Thuần đứng dưới sân do dự một hồi, vẫn lấy điện thoại ra.

YC.: Cậu ở đâu?

Tri Diệp không trả lời, mẩu chốt là cô cũng không nói với Dịch Thuần cô tham gia tận mấy hạng mục.

Cậu chỉ biết ngày mai cò mới chạy cự li dài.

Dịch Thuần đứng im tại chỗ một lúc.

Thần người cậu cao dần, nhưng học sinh toàn trường đều ở đây, cho dù có cao đẹp đến đâu cũng không dễ tìm như vậy.

Lại do dự tiếp, cậu đứng trên cầu thang thứ hai chỗ lớp học.

Trên người Tri Diệp như thực sự có radar chuyên dụng "dò tìm Dịch Thuần", chưa tới năm phút sau liền chạy tới.

Cô đứng trước mặt Dịch Thuần, ngừng đầu lên cười với cậu, "Đi cò vũ cho mình không?"

Dịch Thuần kéo tay cô lại.

Tri Diệp quay đầu nhìn cậu, "Sao đó?"

"Cậu thi gì thế?"

"Nhảy xa... À đúng rồi, cậu chơi bóng rổ à? Sáng nay có thi đấu không?"

Dịch Thuần rất ngạc nhiên nhìn cô, dường như không ngờ cô lại biết chuyện này, "Hôm nay thì không."

Trong lúc hai người nói chuyện, giọng Trương Đại Thác từ trong loa phóng thanh truyền ra.

"Chào mọi người, đây là ban phát thanh của trường THPT Từ... Hạng mục sắp thi đấu là... Nhảy xa nữ... Xin mời những tuyển thủ dự thi mau chóng đến chỗ đăng ký nhận số thứ tự."

Tri Diệp tự đi nhận số báo danh dự thi trước, để "đội cổ động" đi thẳng đến chỗ thi nhảy xa đợi mình.

Bình thường Dịch Thuần không biết cách nói chuyện với con gái, nhưng cũng không phải người chất phác, thậm chí có thể nói là óc hài hước đen tối. Nhưng hai người này thêm vào ba chữ tiền tố "bạn thân của" Tri Diệp, nên toàn bộ tế bào của cậu mất hiệu lực, không biết nên làm gì.

Lê Vi kéo tay Phương Gia Di, nhủu mày nhìn Dịch Thuần, "Cậu có đi không?"

Dịch Thuần hơi nghiêng đầu nhìn hai cô gái đi trước cách mình ba, bốn bước chân, không nhanh không chậm, xem ra cũng không kỳ quái.

Lê Vi nghĩ tới nhiệm vụ của Phương Gia Di, đang chuẩn bị nói với cô ta để cô ta viết mấy câu liên quan đến Tri Diệp còn đọc trên loa phóng thanh.

Vừa quay sang thì thấy da dẻ cả người Phương Gia Di hơi ửng hồng, mái tóc lộn ra vành tai đỏ đến mức nóng lên.

Lê Vi há hốc miệng, "Cậu sao thế? Ồm rồi hả? Sao mặt lại đỏ thế này?"

Dịch Thuần ở phía sau hơi ngừng bước chân, nhủu mày.

Phương Gia Di cúi đầu, muốn vùi cả cổ vào đường chạy nhựa, "Không, không sao đâu..."

"Không sao là không sao thế nào? Để tớ xem nào..." Lê Vi sờ trán cô ta, "Đầu có sốt nh? Có chuyện gì vậy?"

Phương Gia Di sắp khóc lên, không tự chủ nâng giọng nói lên: "Không sao thật mà!"

Dừng một chút, nghĩ khi hoàn lại xuống, "Chúng ta đi mau nào, tớ thấy Tiểu Diệp Từ đã ở đấy chờ rồi đó."

Lê Vi cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Nhưng cô ấy bị Phương Gia Di kéo đi nhanh hơn, không rảnh hỏi thêm gì nữa.

Tri Diệp đã đăng ký tên xong, đứng ở nơi xếp hàng diễn cuồng vậy tay với ba người họ.

Hạng mục nhảy xa không cần thi đấu vòng loại, mỗi lớp cứ ra hai người, nhảy kiểu gì cứ càng xa càng tốt, may mắn thì đoạt giải thôi. Nên rất nhiều người đăng ký, ngay cả người vậy xem cũng không ít.

Lê Vi nhón chân lên đếm vị trí của Tri Diệp, lấy giấy bút từ trong cặp ra, cắn bút một hồi lâu mới loạt xoạt viết xuống được vài dòng.

"Tớ đến chỗ loa đưa mẫu giấy cái đã. Không thể thua khi thể được!"

Cô ấy vứt cặp cho Phương Gia Di, "Các cậu đợi tớ một tí nhé. Gia Di, cậu cũng viết lời cổ vũ nhanh lên trước khi Tri Diệp chưa thi."

Sau đó liền chạy vội chạy vằng đi.

Còn lại Dịch Thuần và Phương Gia Di đứng cách nhau một khoảng không xa cũng không gần, hai nữ sinh đứng ở giữa.

Phương Gia Di hít sâu một hơi, hơi chen về phía Dịch Thuần.

Cô gái bên cạnh nhìn cô ta, "Chen lấn cái gì đấy?"

Phương Gia Di hoang mang hoảng loạn nói "Rất xin lỗi, rất xin lỗi..."

Nhưng cũng không thử tiếp tục lại gần nữa.

Tri Diệp không phát hiện ra sự khác thường của bạn, cô đứng cách khá xa, tập trung toàn bộ sự chú ý ở người đang nhảy xa phía trước.

Trong tài là giáo viên thể dục của khối 11, giáo viên đăng ký là người khác. Mỗi người có hai cơ hội, giáo viên thể dục sẽ báo thành tích từng người để giáo viên đăng ký ghi lại, cuối cùng lấy ra kết quả của người tốt nhất.

Trong khung cảnh ồn ào có nghe thoáng được như vậy.

Mấy nữ sinh phía trước đều same same nhau, nhảy đến khoảng cách cô đạt được khi luyện tập.

Nhưng Tri Diệp cũng không có sức lực nào nữa, dù sao cũng mới luyện tập, ngộ nhớ sơ xuất thì thật lằng tằng.

Có khi còn bị người ta chế giễu nữa, ai bảo danh tiếng của cô mệnh mẽ quá cơ.

Đợi gần nửa số người đứng trước mình nhảy xong, Lê Vi đã vội vã quay lại.

Đúng lúc trăng cười lòn của Trương Đại Thác vang lên trên loa.

"Bạn học Tri Diệp lớp 10, tư thể mạnh mẽ của bạn giống như một con báo. Bạn nhảy từ trên sân tiếp đất vào trong tim tôi, những bụi bặm bị cuốn lên cũng không che nổi ánh hào quang của bạn. Ở chốn thi nhảy xa này, bạn tỏa sáng lạ thường so với những người bình thường khác. Bạn học Tri Diệp, cố lên nhé!"

Dịch Thuần: "..."

Tri Diệp: "..."

Đưa nào viết cái này thế?

Bạn học trước sau đều cười ngất.

Tri Diệp nghĩ thầm, có vẻ như đại danh của cô lại phải nổi lên một lần nữa rồi.

Lê Vi còn đang đứng cạnh Phương Gia Di khoe khoang: "Cách hành văn của tớ hay không? Tớ viết tận năm tờ cơ! Mỗi tờ Diệp ca đọc là một điểm khi thể tăng lên."

Dịch Thuần không cần thận nghe thấy: "..."

Đúng là trong hội bạn thân nào cũng sẽ có một đứa như thế này.

Giáo viên trọng tài cũng nghe thấy loa phát thanh, nhìn cười đọc tên học sinh tiếp theo: "Lớp 10 số 306! Em Tri Diệp!"

"..."

Hình như tiếng bàn luận của học sinh càng lớn hơn một chút, phải chăng tư thể mạnh mẽ như báo đốm của cô đã làm họ mê đắm chẳng.

Tri Diệp nhìn Dịch Thuần không biểu cảm đứng trong đám người, hít sâu một hơi.

Lực nhẩy của cô tốt hơn con gái bình thường nhiều, trong lúc nhẩy lấy đà thì có người kinh ngạc bật thốt thành tiếng.

Động tác rất đẹp, không có quá giống như động tác nhảy xa của các nữ sinh khác. Toàn thân toát lên khí chất, chân dài nhẩy phất là qua.

"Lần nhẩy lấy đà thứ nhất, 192!"

Lê Vi hô to một tiếng: "Ủầy!"

Thành tích này cũng tính là giỏi rồi.

Tri Diệp khá thoải mái, yên tâm bản tìm cho Dịch Thuần, lại tiếp tục đi lên chuẩn bị nhẩy lượt 2.

Dịch Thuần cũng coi như một nhân vật nổi tiếng, sớm đã có không ít nữ sinh vây quanh nhìn cậu, nhìn thấy Tri Diệp trắng trợn như vậy... Thậm chí còn không ngại có giáo viên ở bên nhìn thấy mà làm ra động tác ám muội đó, nhất thì bàn tán sôi nổi.

Dù sao trường THPT Từ cũng có quy tắc không cho yêu sớm.

Nữ anh hùng quá mức kiêu ngạo rồi.

"Tiểu Diệp Từ cố lên!"

"Lần thứ 2 nhẩy lấy đà, 196!"

Lê Vi và Phương Gia Di bắt đầu vỗ tay.

Cuối cùng Trì Diệp cũng coi như hải lòng, đến chỗ giáo viên ký tên dưới thành tích của mình. Sau đó coi như ánh mắt của tất cả mọi người không tồn tại, đi đến chỗ Dịch Thuần.

"Thấy mình lợi hại không?"

Khoe mắt Dịch Thuần đảo qua những người xi xào, mỉm cười.

Cậu cũng không phải người quá kiêu căng, nhưng ánh mắt sáng lấp lánh của Trì Diệp như muốn cảm hóa cậu.

Quá em cảm động.

Khuyến tìm người ta chậm rãi rung động.

Vỗ nhẹ đầu Trì Diệp, giọng nói Trì Diệp có cảm giác thân mật, "Khá bánh."

...

Chuyện này mau chóng lan truyền đi.

Có thom có bạn gái không phải là chuyện tầm thường, thậm chí còn có người chụp trộm khoảnh khắc Dịch Thuần xoa đầu Trì Diệp, đăng lên diễn đàn trường.

Chúng kiến tại hiện trường không cảm thấy gì, cũng lắm là cảm giác friendzone, nhưng lên ảnh thì lại khác.

Ánh mắt Dịch Thuần thực sự quá dịu dàng, khiến người ta rất khó mà không tham lam.

Đây là bức ảnh thứ hai của Trì Diệp trên diễn đàn, nhưng so với hôm diễn tiết mục, đa số bình luận bên dưới háo sắc thêm thường, lần này bình luận dưới bài hơi tàn bạo.

"Hai người này? Mơ cũng không dám nghĩ đến, nam thần phải xứng đôi với nữ thần, coi trọng con nhỏ này làm gì?"

"Ừa tưởng nữ thần câu lạc bộ nhảy khối 11 theo đuổi Dịch Thuần chứ bộ?"

"Nghe nói người mê đắm cậu ấy nhiều người tốt lắm, tại sao lại bị... chiếm được vậy. Trước đây cậu ấy không nhận đồ con gái đưa phải không? Còn vứt cả bữa sáng người ta làm vào thùng rác, cái cô đấy còn khóc cả lớp loạn lên..."

"Lầu trên sao biết cô ta khóc vậy? Bạn nhau à?"

"Có khi nào cậu ấy bị ụy hiếp không ơ hơ hơ hơ..."

Nhưng đa số những người tò mò là những học sinh không tham gia thi đấu trong đại hội thể thao, ngồi một chỗ ôm điện thoại chờ tan học. Còn Trì Diệp là người có nhiệm vụ, cần bàn không rảnh quản có thời gian lướt điện thoại.

Sau khi nhảy xa xong, buổi chiều Trì Diệp còn phải thi chạy tiếp sức, ở lại trường ba, bốn tiếng cũng được.

Lê Vi cũng tham gia một hạng mục đẩy tạ, Trì Diệp và Phương Gia Di đưa cô ấy qua đó.

Dịch Thuần trở về lớp học.

Cậu chớp mắt một lúc trong phòng học không có một bóng người, đưa di động lên xem giờ.

Đến giờ cơm trưa rồi.

Người nào đó vẫn chưa liên lạc với cậu.

Có khi vui chơi quên nhiệm vụ rồi.

Dịch Thuần lười biếng xoay cổ, ngón tay chấm chấm trên màn hình điện thoại mấy lần, lại cắt điện thoại vào túi.

Nhắm chán.

...

Nhưng đúng lúc này Trương Đại Thác gọi điện tới: "Cậu ở đâu đấy Dịch ca? Sao không ở cùng với Trì ca vậy? Tổ ở canteen nhìn thấy cô ấy với tên gian phu. Hai cậu lại cãi nhau rồi hả?"

Cậu ta có thể nhận ra Dịch Thuần không phải không có cảm xúc với Trì Diệp. Dưới cái nhìn của cậu ta và Thẩm Lăng, định nghĩa của kỳ nghỉ đông lần này của Dịch Thuần là "không thỏa mãn nhu cầu".

Có khi, người ngoài cuộc lại sáng tỏ hơn người trong cuộc.

Đặc biệt là Trương Đại Thác chơi cùng Dịch Thuần đã nhiều năm, chỉ cần người anh em tốt lạnh mặt là cậu ta có thể đoán ra suy nghĩ.

Dịch Thuần: "..."

Ngón tay hơi dùng sức nắm chặt lại.

"Alo hey hey? Đầu rồi? Nói gì coi?..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tỏa sáng

Edit: Tà Thần

Dịch Thuần rất vô nhân tính cúp máy.

Không có tâm trạng ăn cơm, cậu trực tiếp đạp xe về cửa hàng. Buổi chiều Trì Diệp còn phải thi đấu, xem cô có nhớ đến mình không...

Thôi rồi.

Trì Diệp đã thực sự quên bống mất Dịch Thuần rồi.

Trước giờ bọn họ không ăn cơm cùng nhau, canteen cũng không phải không khí lảng mạn. Mọi người đều có bạn nên không cần bắt ép, có khi còn bị người ta chỉ trích bàn tán lúng túng ra.

Nào có biết người ta đã giận dỗi bỏ về rồi.

Trì Diệp cũng mới vừa gặp Lục Phóng ở canteen.

Lục Phóng thấy bọn họ, bê khay ăn qua, "Nghe nói Trì ca đạt top 3 à? Khá quá nhỉ."

Cậu ta biết Trì Diệp mới chỉ luyện tập nhảy xa nên thành tích này quá lợi hại rồi.

Tiếng trống từng từng vang lên.

Trì Diệp không chút khiêm tốn nhận lời khen này, cười hi hi, "Khách sáo quá, chỉ cần là vận động thì thoát sao khỏi sự tài giỏi của Trì ca."

Lục Phóng vui vẻ, "Vậy Trì ca có thu xếp ra sân đấu bóng rổ không?"

Trì Diệp liếc cậu ta: "Xếp cái nếp gì? Mình đưa đội quân đoàn thiếu nữ xuất trận đánh các cậu á?"

Trong trường Thập Tử không có bóng rổ nữ, nhưng đúng là có đội nữ. Tuy nhiên không phải được định ra để thi đấu mà chỉ cho đủ số lượng.

Nói chung là chẳng có chỗ cho "quân đàn thiếu nữ" lên sân thể hiện.

Lục Phóng cười một hồi lâu, "Cậu xem thường bọn tớ vừa thôi nhé, lớp mình tốt xấu cũng có hai, ba chuyên gia đấy."

Dù sao cũng chưa đến mức bị nữ sinh dè, không bị đánh cho thân tàn mà đại đầu nhử?

Trì Diệp nghĩ đến người nào đó, mỉm cười: "Lớp bên cạnh còn có người từng đi thi bóng rổ cấp thành phố đấy nhé."

Sắc mặt Lục Phóng hơi thay đổi, nhưng kinh mắt của cậu rất to, che đi 7-8% biểu tình, "Thế thì... Các cậu có muốn đến cổ vũ cho bọn tớ không? Chỉ sợ bị lóp bên ngược thảm quá."

Lê Vi nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nghe xong lời này, nói một câu: "Đội cổ động viên hả?"

Lục Phóng giải đầu, "Cũng không hẳn, chỉ cần đến cổ vũ kêu cổ lên là được..."

Tri Diệp còn tưởng chuyện gì to tát, đồng ý với, "Đon giản, đợi mình chạy tiếp sức xong sẽ đến tìm các cậu."

Dù sao hôm nay Dịch Thuần cũng không ở trường.

Bóng rổ không thi đấu cùng một nơi với những hạng mục khác. Bóng rổ chơi trong sân bóng rổ, các hạng mục khác thì tùy tiện trên sân. Vậy nên nếu muốn tập bóng rổ thì không thể đồng thời xem những hạng mục thi đấu khác.

Nhưng luyện tập bóng rổ cũng không được, vì phải giữ sức.

Bơi vì là thi đấu đại hội thể thao chứ không phải học chính quy nên ngoại trừ trận chung kết, thi đấu vòng loại cùng nghỉ ngơi cùng lắm nửa tiếng là xong.

Ba lớp khối 10 đã thông qua thi vòng loại, chỉ cần chờ thêm hai trận nữa là được vào chung kết. Một trận là chiều nay, một trận là sáng mai.

Lục Phóng nói phải đi rồi, chỉ còn lại 3 người Tri Diệp từ tốn ăn cơm.

Nghĩ đến ngày mai Dịch Thuần cũng ra sân, Tri Diệp đột nhiên vỗ đầu một cái, "Á đúng rồi! Có phải sân bóng rổ không nghe thấy cái gì lòi cổ động mà loa phát thanh nói đầu nh?"

Cũng không chắc chắn lắm, nhưng hẳn là không nghe được.

Lê Vi nghĩ đến nhiệm vụ của Phương Gia Di, hỏi cô ta viết xong chưa.

Phương Gia Di lắc đầu, "Chiều nay còn phải viết vài tờ nữa."

Lê Vi lo lắng cô ta không biết những ai trong lớp đi thi, "Nếu cậu không biết viết ai thì cứ viết lớp 3 khối 10 là được mà."

"Không sao đâu, trong lớp có danh sách mà."

...

Tán gẫu vài câu lê tê, Tri Diệp mới ngẩng đầu lên, nhớ đến phải tìm một vị tiểu soái ca đã biến mất được lúc lâu.

Không thấy trong canteen, không biết có phải là ra ngoài ăn rồi không.

Nhưng cô vừa nhìn thấy Trương Đại Thác cơ mà... Hai người này dính nhau như sam còn gì.

Tri Diệp suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra nhắn tin cho cậu.

Nhất Diệp: Người đâu?

Cửa hàng nhỏ của Dịch Thuần hiếm khi có khách vào. Một đám học sinh trường Thập Tứ, hình như đến mua bóng rổ và bao bảo vệ cổ tay.

Cậu thấy bên trong có mấy người khá quen nên không muốn tiếp chuyện, trực tiếp tránh vào trong phòng nhỏ để Thẩm Lăng ra xử lý.

Ngay lúc này nhận được tin nhắn của Tri Diệp.

Cậu nhìn chằm chằm hai chữ kia một hồi lâu, cứ như muốn chọc hai cái lỗ trên màn hình.

Nửa ngày không muốn đoái hoài đến cô, nhưng lại nghĩ sắp tới cô sẽ chạy tiếp sức, nếu không tập trung...

Lỡ như bị thương thì sao.

Dịch Thuần do dự một hồi, cuối cùng vẫn khẽ thở dài trong lòng, trả lời lại "Đã về rồi".

Nửa phút sau, Tri Diệp gọi điện thoại tới.

"Sao cậu lại về thế, phải xem mình thi chạy chứ!"

Trong giọng nói của cô có sự ngại thẹn, người khác đều cảm thấy có nội dung hung ác nhưng chỉ có Dịch Thuần biết, tất cả dịu dàng của cô đều dành cho mình.

Nhất thời có chút không buông được lời từ chối.

"...Ào?"

Dịch Thuần xoa một bên thái dương, "...Ồ cửa hàng có vài khách vào, lát tới đến."

Tri Diệp cười, "Cuối cùng cũng có mống khách rồi."

"..."

"Vậy cậu tranh thủ đi nhé, nửa tiếng nữa mình phải đăng ký rồi."

Lương lự nửa giây, cả bình nước đá nhỏ trong tủ lạnh đã tan, cuối cùng Dịch Thuần cũng coi như đã hạ quyết tâm.

Mấy học sinh trường Thập Tứ ở bên ngoài đã mua đồ và rời đi rồi.

Cậu vẫy tay với Thẩm Lăng, đội mũ bóng chày, đạp xe đạp đi.

Bầu không khí buổi chiều rõ ràng là nhiệt liệt hơn một chút.

Bơi vì chiều có thi đấu bóng rổ, diễn kinh, nên dòng người đều tách ra không dày đặc như ban sáng.

Nhưng âm thanh cổ vũ sôi nổi hơn buổi sáng là rõ.

Dịch Thuần tính toán thời gian, có lẽ Tri Diệp đang chuẩn bị trên đường chạy.

Chạy tiếp sức thi theo tập thể lớp, chỉ chạy một nửa đường chạy. Các lớp so tài chia làm ba đội, đăng ký thi, sau đó xếp vị trí.

Trương Đại Thác đã đi chuẩn bị cho trận bóng rổ, ban phát thanh thay một cô gái khác. Có lẽ đội trưởng ban phát thanh cũng biết nên đang thông báo các tuyến thủ đến điểm chuẩn bị và đừng quên lấy số báo danh.

Những nam sinh cậu quen biết đều ở trên sân bóng rổ hết rồi.

Dịch Thuần dứt hai tay trong túi, đi từ từ đến điểm xuất phát trên đường chạy.

Rất nhanh đã thấy Tri Diệp, cô phát huy hết sức lực, muốn đạt giải nhất chạy.

Đáng Tri Diệp thực sự rất thanh mảnh, đẹp như hạc giữa bầy gà.

Cô đang khởi động, không còn mặc đồng phục học sinh nữa mà thay vào đó là một cái áo cộc tay màu xanh lá cây tôn lên làn da trắng như ngọc.

Số thứ tự dán ở sau lưng lác lác.

Dịch Thuần đứng tại điểm ngừng chân một lúc.

Tri Diệp đã chuẩn bị xong xuôi, quay một vòng nhưng không nhìn thấy cậu nên đến bên Lê Vi cầm điện thoại ra.

Điện thoại Dịch Thuần vang lên.

Cậu nhận cuộc gọi.

Tri Diệp cười khanh khách, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu đâu rồi?"

"...Đứng sau cậu."

Tri Diệp cầm điện thoại quay đầu lại.

Cậu đứng cạnh cầu thang dưới bậc phát biểu, dáng vẻ kiên cường mạnh mẽ như ngọc.

Ánh mắt thâm trầm, không nhìn ra hi nộ.

Tri Diệp nở nụ cười.

Cô không nhúc nhích, cũng không cúp điện thoại, nói: "Cậu bước lên trước một chút, đến chỗ vòng đi."

Dịch Thuần: "Hửm? Để làm gì?"

"Chỗ đó gần điểm nhận giấy hơn, cậu đứng đó, mình sẽ có sức chạy càng nhanh hơn."

Giống như là treo giấy buộc cù cả rồi trước mặt con lừa vậy, có tác dụng hơn rồi quá nhiều.

Hiệu quả cũng giống nhau.

Về mặt Dịch Thuần rất bất đắc dĩ.

Nhưng Tri Diệp nhất quyết không cúp máy, mắt thấy trọng tài sắp thổi còi chuẩn bị mà hai người còn đứng giằng co, đối diện nhau từ xa.

Cậu cúp điện thoại, lặng yên bước về vị trí phía trước bạn học kia.

Tri Diệp hải lòng nở nụ cười.

Cô trả điện thoại lại cho Lê Vi, xoay cổ, đứng vào hàng xuất phát.

Tin hiệu vừa vang lên, cô cảm thấy chạy vút đi như tên rời cung.

Dịch Thuần nhìn cô dần gần xa khoảng cách, ngày càng tiến gần cậu, không nhận được cong khoe môi cười.

Chỉ có vào lúc này, Tri Diệp mới lộ ra dáng vẻ giống một mặt trời nhỏ. Cả người tỏa ra ánh sáng tự tin, sôi nổi đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Trái lại khi ôm sách vở học bài thì vàng hào quang ấy thu hẹp lại.

...

Tri Diệp kí tên vào phần thành tích, nháy chân sáo đến bên Dịch Thuần, "Cậu phải về rồi à?"

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng.

"Đội tí nhé."

Cô chạy đến chỗ Lê Vi cầm cặp, lấy trong đó ra một chai nước trái cây, đưa cho Dịch Thuần, "Cho cậu nè."

Dịch Thuần vốn không muốn nhận, nhưng Tri Diệp ép buộc nhét vào lòng cậu, vẩy tay về cậu, "Mình đi xem lớp mình chơi bóng rổ cái đã, tối đến tìm cậu sau."

Đã lâu rồi cô không ghé cửa hàng của Dịch Thuần, hôm nay nhất định phải đi. Cũng không hẳn là đến ngắm Dịch Thuần, chủ yếu là lần trước cô phát hiện Lê Vi và Thẩm Lăng có JQ. Nhưng Lê Vi một mực chối bay, nói họ chỉ là bạn bè.

Tri Diệp chuẩn bị ra tay từ chỗ Thẩm Lăng, xem rốt cuộc tình hình là thế nào. Nếu thực sự có gì đó, cũng phải đập Thẩm Lăng một chút.

Lê Vi là tiểu cô nương mà cô đã bảo vệ từ thời cấp hai đến giờ. Tuy cô ấy lẩn lộn theo cô đã lâu, nói chuyện ngày càng hào sảng, lá gan cũng lớn ra, nhưng Tri Diệp không thể nào quên được dáng vẻ thiện lương ngày thơ của cô ấy.

Chỉ sợ cô ấy bị Thẩm Lăng bắt nạt.

Dịch Thuần bất động một hồi lâu.

Không làm gì cả.

Cậu do dự mãi, mắt thấy Tri Diệp đi tìm hai bạn thân của mình, cậu liền đuổi theo bắt lấy cánh tay cô.

"Tri Diệp."

Tri Diệp ngạc nhiên quay qua, "Sao thế?"

"...Cậu có muốn đi cùng tôi không?"

"Hử?"

"Ý tôi là..." Ngón tay Dịch Thuần không tự chủ được nắm chặt tay cô hơn, "Tôi đi xem với cậu. Lớp tôi cũng thi đấu mà."

Tri Diệp cười, "Được thôi, cùng đi nào."

Cô đột nhiên nhớ tới cũng chính trên đường chạy này, hai người từng ôm nhau một hồi trong bóng đêm.

Bảy giờ cũng là nó, Dịch Thuần giữ cô lại.

Tình cảm thiếu nữ lộp lộp tức tràn đầy ra ngoài.

Quả nhiên là cậu ấy thích mình hi hi.

Cô nghĩ thầm trong lòng như vậy, đột nhiên lại bắt đầu hồi hận chuyện đi học về.

Nhưng nếu không đi học thì không có cách nào đậu đại học Z. Tuy đại học Z có 3 trường phụ nhưng cách xa trường chính mười vạn tám trăm dặm, chẳng thà học trường mỹ thuật nào đó gần đại học Z còn hơn.

"Bạn học nhớ Dịch Thuần, có thể trong thời gian tới mình sẽ không nói chuyện yêu đương. Nếu vậy thì cậu có thể rủ kéo mình không?"

Nếu cậu có thể, mình cũng có thể vì cậu mà cố gắng thi đại học mỹ thuật Z.

Dịch Thuần nhìn cô thật lâu, môi hơi động.

Mắt thấy Lê Vi và Phương Gia Di sắp lại gần, cậu dè dặt giọng nói như có như không trả lời cô.

"...Được."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 36: Trận bóng rổ

Edit: Tà Thần

Tiếng hò reo trên sân bóng rổ rất huyền ảo.

Tri Diệp kéo hai bạn thân qua cổ vũ cho lớp mình.

Dịch Thuần ở phía xa đứng sau đi theo họ.

Hôm nay lớp 2 và lớp 3 không trực tiếp đối chiến, mỗi lớp có một đối thủ. Lớp 3 đấu với một lớp khối 11, lớp 2 đấu với một lớp khối 12.

Khi bọn họ qua, lớp 3 còn chưa bắt đầu chơi, lớp 2 thì đấu đang nghỉ giữa giờ trên sân đợt hiệp phụ.

Dịch Thuần vừa đi vào sân chưa bao lâu thì có người lớp cậu phát hiện ra.

Ở phía đằng xa mà hô lên: "Dịch ca!"

Mấy cậu con trai đó thấy cậu ngồi chỗ của khán giả thì đều rất kinh ngạc, "Mau xuống đây! Sao cậu lại ngồi trên đó!"

Dịch Thuần quay đầu lại nhìn Tri Diệp một chút.

Tri Diệp cũng để ý thấy có người gọi cậu, liền xua tay, "Cậu cứ đi việc cậu đi ~"

"...Đợi tôi."

Cậu gặt đầu, dứt tay vào túi, đi xuống sân bóng rổ.

Bọn Trương Đại Thái ngồi nghỉ trên ghế trò chuyện, đợi bắt đầu trận đấu. Thấy cậu đến, Trương Đại Thái vỗ vai cậu, "Còn một trận phụ nữa... Có muốn thể hiện không?"

Dịch Thuần đã thấy Lục Phóng đang khởi động trên sân, ánh mắt hơi thay đổi.

Trương Đại Thái nhìn theo tầm mắt cậu, "Hơ? Đây là gian phu của Tri ca đúng không?"

"...Cảm ơn."

Dịch Thuần yên lặng nhìn chăm chăm Lục Phóng một lúc.

Lục Phóng vẫn đang nghịch điện thoại, đột nhiên ngẩng đầu lên vẫy tay với Tri Diệp rồi cười.

Tương tác kiểu dờ hời.jpg

Dịch Thuần: "..."

Ánh mắt cậu có tia sáng lạnh muốn giết người, siết chặt nắm tay khẽ kêu lên tiếng răng rắc.

"Tôi có."

Tiếng còi vang lên thông báo hiệp thi đấu giữa lớp 10A2 và 12A5 chính thức bắt đầu.

Tri Diệp nói chuyện với hai người bên cạnh một hồi, đột nhiên nghe thấy Phương Gia Di kêu "O" một tiếng.

"Hả? Sao à?"

Tại Phương Gia Di hơi ứng hồng, lắc đầu rồi lại gặt đầu.

"À... Dịch Thuần ra sân rồi kìa."

Tri Diệp hí mắt nhìn xuống, quả nhiên thấy Dịch Thuần đứng giữa một đám cao to mặc áo bóng rổ ba lỗ.

Thậm chí cậu còn không thay quần áo, chỉ là cởi áo khoác đồng phục ra, bên trong mặc áo len mỏng và quần thể thao, đáng đập càng thêm xuất chúng.

"Rõ ràng bảo không chơi mà..."

Tri Diệp cũng không suy nghĩ nhiều, chạy bình bịch xuống hàng thứ nhất ngồi, nằm nhoài ra lan can nhìn sân bóng rổ.

Thực ra cô không hiểu chơi bóng rổ như thế nào, tuy được xưng là thể dục toàn năng, nhưng cũng cần có thời gian tìm hiểu. Lần đầu tiên ném trúng rổ thì có thể, nhưng hiểu rõ quy tắc thì đầu thì cần ngày một ngày hai.

Dịch Thuần đứng dưới cột rổ của team mình, tiếng còi vừa vang, cậu xoay cổ, bắt đầu chạy.

Tuy Tri Diệp vẫn chưa hiểu cách chơi nhưng có thể nhìn ra quy luật.

Lớp cậu gần như là bao quanh Dịch Thuần, chỉ cần đoạt được bóng sẽ lập tức truyền cho cậu.

Về mặt bạn học nhỏ không nhìn ra cảm xúc gì, thực tế có chút tàn nhẫn. Căn bản không người nào có thể cướp bóng của cậu, nhữu bữa lấy đà ném một cái là bóng vững vàng rơi trúng rổ.

Hiệp phụ đầu tiên tỉ số giữa hai lớp vốn đang hòa nhau, sau khi Dịch Thuần vào sân, điểm số liền bị kéo gần hơn lên 12 điểm.

Tri Diệp quan sát mà háng mếu, tuy chưa phải trận chung kết, không có quá nhiều khán giả nhưng cô vẫn rất xúc động.

"Dịch ca cố lên!"

"Cố lên!"

Cô hận không mang theo loa phóng thanh, nên chỉ có thể kêu gào nát cổ họng.

Cô về như Dịch Thuần nghe thấy tiếng cổ vũ của cô.

Cậu nhìn thấy Lục Phóng ở khu nghỉ ngơi nhưng ánh mắt lập tức dời đi trong giây lát.

Không sao cả.

Không phải chỉ là một người hạng 2 hay sao.

Dịch Thuần cong khoe môi, giờ ngón cái với Tri Diệp ở đằng xa.

Tri Diệp: Là sao nhĩ?

Vào lúc này, Trương Đại Thái truyền bóng vào tay Dịch Thuần.

Lớp 12 có ba người đến phòng thủ muốn chặn cậu lại.

Đều là những người có vóc dáng cao to, trong đó có hai người còn cao hơn Dịch Thuần, thể trạng cũng lớn hơn cậu rất nhiều.

Tri Diệp hơi sốt ruột siết chặt nắm đấm.

Dịch Thuần dứt khoát nhảy tấy đà ——

"Vút!"

Bóng bay thẳng vào trong rổ +3 điểm (tầm xa)

Tri Diệp hoan hô lên: "Á á á!"

Đẹp trai quá!

Dịch Thuần cmn quá đẹp trai!!!

Phương Gia Di và Lê Vi ở bên cạnh cũng không nhận được vỗ tay vì đường bóng 3 điểm đẹp mắt này.

Dịch Thuần đứng đó nhìn cô từ xa.

Cậu dùng tay ra hiệu với giáo viên thể dục lớp A3, thôi còi tạm dừng để thay người.

Dịch Thuần thay người khác.

Cậu vốn chỉ muốn ra oai một chút, nếu đã đạt được mục đích thì cũng không cần phải tốn sức tiếp nữa. Không còn lại nhiều thời gian, lớp 10A3 nắm chắc chiến thắng trong tay, không cần phải thể hiện nữa.

Để bạn học khác ra sân cũng được.

Dịch Thuần cảm áo khoác, từ tốn đi tới chỗ khán giả ngồi.

Đôi mắt Tri Diệp sáng lạ thường, nhìn cậu đi từ xa đến, cứ cảm thấy trên người cậu tỏa ra ánh hào quang, càng quyến rũ hơn bình thường.

Quả nhiên nam sinh chơi bóng rổ là đẹp trai nhất.

"Á! Bạn học nhỏ Dịch Thuần! Marry me!"

Dịch Thuần vỗ nhẹ đầu cô một cái, "Nghịch ngom"

...

***

A2 thuận lợi tiến vào vòng tiếp theo, nhưng đến chung kết lại bị loại vì chênh lệch 1 điểm.

Nhưng thành tích đứng thứ 4 cũng tạm ổn.

Bọn Lục Phóng xem ra cũng không quá thất vọng. Họ đều quan sát đối thủ thi đấu, bà học trưởng trong đội đã rèn luyện được hơn một năm. Họ chơi được tí số gặt gao gần như hòa coi như là giới lắm rồi, chỉ ít cũng có thời khắc về vang.

Sau khi thi đấu xong, cậu ta tìm Tri Diệp ở xung quanh nhưng không thấy bóng dáng, ngay cả hai tùy tùng của cô cũng mất tích.

Rõ ràng vừa còn ở đây.

Lục Phóng lấy điện thoại ra nhìn, ba phút trước Tri Diệp vừa gửi tin nhắn nói cô phải về.

Cậu ta vốn còn muốn mời cô tham gia lễ chúc mừng với mình... Thời bỏ đi.

Cậu ta yên lặng cắt điện thoại đi.

Tri Diệp đi cùng hai cái đuôi và bạn học nhỏ ra đến cổng trường.

Kết thúc trận bóng rổ thời gian vẫn chưa mãn, trên sân còn nhiều người thi đấu, đa số là thi diễn kinh, không có gì đặc sắc để hóng nên bọn họ muốn về trước.

Dù sao mai vẫn còn phải thi đấu tiếp.

Lê Vi hơi mệt mỏi, dạo này tâm trạng của cô ấy nặng nề, không nói gì nhiều, tạm biệt mọi người rồi yên lặng về nhà.

Tri Diệp nhìn theo cô ấy rồi đi, quay lại nhìn Phương Gia Di.

Phương Gia Di bị cô nhìn đâm ra sững sờ, "Diệp, Diệp Tử?"

Tri Diệp hơi buồn cười, "Sợ mình ăn thật cậu chắc?"

"..."

Phương Gia Di đỏ mặt cúi đầu, không dám đối mặt với cô.

"Sao nào? Cậu đi cùng đến cửa hàng Dịch Thuần không, hay là về trước?"

Phương Gia Di "Hả" một tiếng, do dự nói: "Tớ, tớ chưa muốn về nhà..."

"Mẹ cậu có mắng không đấy?"

"Bà ấy không biết."

"Ok." Tri Diệp vung tay lên khoác vai cô ta, "Đi uống trà sữa nào."

...

Bởi vì có Phương Gia Di đi cùng, Tri Diệp không tiện đi chùa xe đạp cùng Dịch Thuần, cậu chỉ có thể dắt xe đi theo hai người họ.

Dịch Thuần cảm thấy có chút buồn cười, cậu biến thành người được lên kế hoạch hộ từ khi nào thế?

Mẫu chốt là cậu còn cảm thấy rất thú vị.

Rõ ràng là rất dễ chán, nhưng khi ở cùng Tri Diệp, cho dù cô không nói lời nào, chỉ cần yên lặng ở bên cô, hoặc nhìn cô nói chuyện với bạn bè, cậu đều cảm thấy thú vị.

Trái tim đập thình thịch nhanh hơn, giống như bị ngập nước vậy.

Thật kỳ quái.

Dịch Thuần còn chưa hiểu được nội tâm mình, Tri Diệp đi đằng trước đột nhiên cười phá lên.

"...Cung à, cảm giác yêu sớm thích lắm."

Dịch Thuần: "..."

Cái người này đúng là, bản thân mình còn chưa bỏ ra khỏi hố được mà còn khuyên bạn thân nhảy theo.

Quá trâu bò đi.

Cậu khẽ cười.

Đến cửa hàng của cậu, tiếng chuông gió kêu lên, Thẩm Lăng không ngừng đầu, "Chơi xong rồi à?"

Tri Diệp là người đi vào đầu tiên, nghe vậy liền cười, "Ai mà dám so ham chơi hơn anh Lăng đây?"

(Chú thích chút: Chữ "chơi" kia cũng là 浪 "lãng" trong tên của Thẩm Lăng 沈浪 nên Tri Diệp mới chơi chữ như thế.)

"..."

Thẩm Lăng đứng dậy, "Tiểu Diệp Tử đến chơi à?"

"Thì lâu rồi không tới, không muốn chào mừng em à?"

"Anh muốn hay không có trọng lượng không? Không đáng một gram, quan trọng là người nào đó rất muốn..."

Ánh mắt Dịch Thuần hơi hung ác, "Câm miệng."

Thẩm Lăng nhìn vai một cái, "Ồ cá em Phương nữa hả? Khách quý, khách quý, bảo sao hôm nay bán được tận hai đơn, hóa ra là vận may được hai em mang tới đây mà."

Tri Diệp liếc qua, "Thôi cho xin đi."

Thẩm Lăng cười, "Có đói không? Sang bên kia ăn mì vẫn thần không?"

"..."

Đoàn người lại đi dời trận địa sang quán mì ở đối diện.

Đúng lúc Tri Diệp vốn muốn đến tìm Thẩm Lăng, chỉ sợ anh về mất rồi.

Thế nhưng có vài lời không tiện nói ở trước mặt nhiều người, cô đến vì lo lắng cho Lê Vi.

Sau khi gọi món, Tri Diệp gọi Thẩm Lăng ra trước cửa quán, còn Dịch Thuần và Phương Gia Di ở lại bên trong.

Không cho họ ra nghe trộm.

Dường như Thẩm Lăng đã đoán ra cô muốn hỏi gì, "Em nói đi."

Tri Diệp cũng không khách sáo, "Chuyện của anh và Lê Vi là thế nào?"

"Thế nào là thế nào... Anh theo đuổi em ấy chứ sao."

"Cậu ấy đồng ý chưa?"

"Chưa."

Tri Diệp cười, "Đừng nhìn Vi Vi hay đi cùng em như vậy, thực ra cậu ấy rất... Có chút nhõng nhẽo, nhất gan, anh không được quá cộc cằn, đừng để cậu ấy không vui, đừng bắt nạt cậu ấy."

Thẩm Lăng gãi gãi đầu, hình tượng của anh vốn là một lão đại, chỉ có lúc này mới lộ ra cảm xúc hơi trẻ con giống người cùng lứa tuổi.

"Anh biết chứ, sao anh có thể bắt nạt em ấy được."

"Thế thì tốt, thành tích học của cậu ấy rất tốt, anh đừng có mà làm ảnh hưởng, còn chưa thi đại học xong đâu."

Thẩm Lăng cong môi, "Tiểu Diệp Tử, bây giờ anh mới phát hiện hóa ra em có tiềm chất của một bà mẹ già đấy!"

Anh nói vậy Tri Diệp cũng không tức giận, "Là người em luôn bảo vệ mà, đương nhiên phải nghiêm túc chứ."

"Em yên tâm." Thẩm Lăng nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn Dịch Thuần trong quán, "Thế em theo đuổi Dịch nhi nhà anh có tiến triển chưa?"

Tri Diệp không nói gì. "..."

Đương nhiên là có tiến triển, nhưng cô cũng không dám chắc.

Giống như có một lớp cửa sổ giấy mà mãi không dám thủng được.

Thậm chí bản thân cô còn không biết mối quan hệ như thế nào mới được gọi là yêu đấy?

Chẳng biết gì hết.

Thực ra như vậy cũng không tệ.

Thẩm Lăng không nói thêm, "Đi vào thôi."

Dừng một chút, "Mà cái em Phương này, em cũng phải để ý chút."

"Em nhất định sẽ..." (Đoạn này Tri Diệp hiểu lầm Thẩm Lăng nhắc cô cũng nên quan tâm Phương Gia Di như Lê Vi ấy.)

"Hắn là con bé này cũng thích Dịch nhi."

Tri Diệp kinh ngạc nhìn Thẩm Lăng, một hồi lâu mới bật cười thành tiếng.

"Gia Di? Không thể nào."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 37: Cần một vị cứu tinh

Edit: Tà Thần

Tri Diệp chỉ cảm thấy Thẩm Lăng đang đùa.

Tính cách Phương Gia Di nhất gan, lại không thể kháng cự, có chuyện gì đều biểu hiện trên mặt. Hơn nữa cô ta và Dịch Thuần cũng không gặp nhau nhiều, chẳng có đầu mối nào hết.

Không biết vì sao Thẩm Lăng lại đoán như vậy nữa.

Cô có chút suy bụng ta ra bụng người, nếu cô là Phương Gia Di mà thực sự thích Dịch Thuần, nhất định sẽ cách xa bọn cô, cạnh tranh công bằng.

Ở chung nhìn người ta mập mờ lại ám muội đi, quá là khó chịu ý chứ.

Cô còn vừa khuyên Phương Gia Di trải nghiệm cảm giác yêu sớm nữa.

Phương Gia Di nói phải tập trung vào học thật tốt mà.

Thẩm Lăng thấy cô không tin, nhún vai một cái, không nói gì nữa.

"Vào đi thôi, mà rồi kìa."

Tri Diệp nhìn chằm chằm bóng lưng anh một lúc, lắc đầu, đảo mắt liền bỏ quên chuyện này ra sau đầu.

...

Bốn người ăn cùng nhau không nói gì nhiều, chỉ tùy tiện tán gẫu vài câu về chuyện đại hội thể thao sau đó ai về nhà nấy.

Thẩm Lăng cười hóm hờ quay về đóng cửa hàng, "Em Phương để anh hộ tống nhé, Tiểu Diệp Từ có yên tâm không nào?"

Cả mặt Phương Gia Di đỏ đến kỹ lạ, liếc mạng xua tay nói: "Không cần, không cần đâu..."

Thẩm Lăng xem ra tôn thường rất nặng: "Em gái ghét bỏ anh à?"

"Không phải không phải thế."

"Vậy thì đi! Anh lái xe hơi chờ em. Tiểu Diệp Từ không được hưởng thụ cái đãi ngộ này đâu nhé, chỉ có người trưởng thành có xe mới cung cấp được thôi đó ~"

Về mặt Thẩm Lăng dường như rất rất nghiêm túc, Tri Diệp cười một tiếng, "Thời khòì, chỉ sợ anh chưa kịp đạp chân ga đã tới nhà em rồi. Cậu cẩn thận chút nhé Gia Di, đến nhà thì báo mình một tin."

Phương Gia Di lưỡng lự một lúc lâu, ánh mắt nhìn phía sau chút, lúc này mới gật đầu, đi theo Thẩm Lăng.

Còn lại Tri Diệp và Dịch Thuần đứng sau lưng cô.

Tri Diệp nhìn họ đi ra khỏi ngõ, lại nhìn xe đạp dựng bên cạnh Dịch Thuần, nháu mày, "Cậu về trước đi."

"Cậu đi đâu à?"

"Mình đi mua ít bút với màu, thứ bảy hàng tuần phải học về."

Về suốt cả một kỳ nghỉ đông rồi mà Tri Diệp vẫn chưa có tí hứng thú nào với vẽ với.

Nhưng không thể bỏ giữa chừng được, La Huệ cũng đã đồng tiền học rồi nên cô không muốn uống phí, mỗi thứ bảy học một lớp.

Dịch Thuần nhìn cô một cái thật sâu, khóa xe đạp lại, "Tôi đi cùng cậu."

"Được được được được."

Cô điên cuồng gật đầu.

***

Bên cạnh trung tâm thương mại có một cửa hàng bán dụng cụ mỹ thuật, Tri Diệp vào chọn vài cái bút chì, mua một hộp màu, xếp ngay ngắn vào trong túi.

Dịch Thuần từ tốn theo sát cô, không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào gáy cô, không biết đang nghĩ gì.

Tri Diệp thanh toán xong xuôi, liếc mắt nhìn đồng hồ, quay đầu hỏi: "Ăn tối không mình mời?"

"... Vừa ăn xong cơ mà?"

"Cái bát mì bé tí đấy thì no làm sao được. Con trai các cậu không phải đều ăn nhiều lắm à?"

Tri Diệp cười, lặng lẽ che giấu mưu kế của mình.

Chỉ là muốn ở bên cậu thêm thôi.

Giận dỗi nhau mười mấy ngày nghỉ đông không gặp, đi học thì khác lớp, phải bù đắp lại chứ.

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, đưa tay cầm túi và cặp sách của cô, tiện tay khoác lên vai mình.

Tri Diệp híp mắt, trong lòng hồi hộp, "Ăn món cay Tứ Xuyên nhé?"

"Tùy cậu, ăn gì cũng được."

...

Tuy mặt Tri Diệp tròn tròn nhưng vóc người rất cân đối, cái gì nên có đều có, eo nhỏ thon thon.

Có thể liên quan đến chuyện luyện võ, hơn nữa bình thường cô khá "hoạt bát", tiêu tốn nhiều calo, nên có ăn nhiều cũng không mập.

Nên hai người gọi tận năm, sáu món ăn, mỗi người còn gọi thêm một bát cơm.

Từng người cúi đầu ăn một lúc, Tri Diệp buông đũa xuống trước, ngừng mặt nhìn Dịch Thuần ngồi đối diện.

Tốc độ nhai của Dịch Thuần chậm lại, "Nhìn cái gì?"

Tri Diệp cười cười, "Mình đang nghĩ là bạn học nhỏ Dịch Thuần đẹp trai thật! Nghe nói khi học cấp 2 cậu từng thi đấu bóng rổ thành phố, lúc đó càng đẹp trai hơn ý nh?"

Dịch Thuần rất ngạc nhiên nhìn cô, lâu sau mới đáp: "Đẹp trai như nhau cả."

Tri Diệp: "..."

"Nhưng tôi khá là khiêm tốn."

Cuối cùng Tri Diệp lại được lĩnh ngộ tâm tình ba chữ "trêu cợt chơi" giống như lần đầu họ gặp mặt.

Dịch Thuần đúng là ngây thơ mà.

Tri Diệp không nói gì chỉ nhìn cậu, mãnh liệt đối đãi tài, "Mai thi đấu bóng rổ khó lắm phải không?"

Chiều nay là chung kết bóng rổ, hơn nửa tất cả các hạng mục đều kết thúc trước 1 giờ chiều. Chỉ còn lại bóng rổ, nên có thể những bạn học đến xem sẽ có rất nhiều.

Hơn nữa chung kết phải chơi bốn trận, trái lại càng chính quy hơn một chút.

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, "Còn xem tình huống thế nào đã."

Tri Diệp: "Xem tình huống là sao? Thế cậu là dự bị há?"

"Xem họ có cần một vị cứu tinh không."

"...Được thôi."

Hai người trò chuyện câu được câu không, gắng lắm mới giải quyết được hơn nửa đồ ăn.

Lúc Tri Diệp chạy đi trả tiền thì phát hiện Dịch Thuần đã thanh toán hóa đơn rồi.

"Ồ mình khao cậu cơ mà?"

"..." Dịch Thuần mặc kệ cô, cầm túi của cô lên, hất cầm, "Có đi không nào? Lẽ mề quá."

Tri Diệp hết cách, chỉ có thể yên lặng đuôi theo cậu, "Cậu thanh toán từ bao giờ thế? Mình có thấy cậu ra ngoài đâu?"

"Trên bàn có mã QR."

"..."

Bởi vì mỗi khách không thành công, Tri Diệp có chút suy sụp.

Suy cho cùng cũng là nhà hàng cao cấp trong trung tâm thương mại chứ không phải quán ăn ven đường. Tính qua bữa này cũng phải đến hai, ba trăm (700-1 triệu VND), dù sao cũng là học sinh cấp 3, cô mà không có trợ cấp của mẹ thì cũng phải bầm bụng mất vài ngày.

Dịch Thuần cứ trả tiền như vậy... Tri Diệp vẫn lo lắng cái cửa hàng của cậu chỉ để cho có. Dịch Thuần là chủ, có lẽ tháng nào cũng lỗ tiền.

Nhờ đâu cạn túi thì sao?

Nhờ đâu phí sinh hoạt của tháng này hết sạch?

Cô không biết gì cảnh nhà Dịch Thuần như thế nào. Nói thật, Tri Diệp rất ít để người khác trả tiền cho, hoặc nói thẳng ra là từ nhỏ mẹ cô đã dạy không được chiếm tiện nghi của ai. Hơn nữa cô ở một mình, cũng tự biết tiết kiệm hơn các bạn khác nên không sợ thiếu tiền.

Ngộ nhớ, ngộ nhớ mà cậu không thể duy trì mở cửa hàng nửa thì sao?

Tri Diệp nghĩ ngợi linh tinh cả nửa ngày, suyt chút nữa va vào lưng Dịch Thuần.

Cũng may là cô phản ứng nhanh, trước khi đụng đến, bàn tay chống vào lưng cậu mượn lực ngăn lại, đẩy cả người mình ra.

Dịch Thuần cảm giác được, dừng chân, xoay người lại, nghiêm túc nhìn cô dạy dỗ: "Lúc đi đường phải để ý vào."

"Hả... Ừm, mình biết rồi."

"Ừa! Tri Diệp?"

Nghe có người gọi tên mình, Tri Diệp hơi sững sốt, bắt gặp nhìn Tri Diệp ở trước mặt một chút, sau đó mới tìm nơi phát ra âm thanh.

Cách đó mười bước chân, Vệ Chân Chân đã lâu không gặp đang khoác tay một nữ sinh, vẫy tay với cô, "Hi, trùng hợp thật đó!"

Tri Diệp nhàu mày: "..."

Trước đó bao nhiêu năm không gặp một lần, lên cấp 3 thì lại đụng mặt hơi nhiều rồi đây.

Đúng là đen đủi.

Cô thầm phi nhỏ trong lòng, kéo tay Dịch Thuần định xoay người đi.

Nhưng Vệ Chân Chân không buông tha cho cô, chạy vội qua, "Tri Diệp! Tri Diệp! Đã lâu không gặp!"

Dáng vẻ đầy nhiệt tình, càng khiến Tri Diệp lạnh lùng trông giống như một cô gái bạc bẽo.

Cô ta có thể nguy trang trước mặt người khác rất tốt.

Đã bị quẩn lầy, Tri Diệp không đi nữa, cười gằn với cô ta một tiếng, "Tôi tưởng lần trước đã nói rõ rồi cơ mà."

Vệ Chân Chân chớp mắt, ra vẻ ngây thơ, "Nói cái gì rõ cơ? Tiểu Diệp Tử, chẳng lẽ cậu còn trách tớ..."

Ánh mắt cô ta liếc nhanh nhìn Dịch Thuần đứng sau Tri Diệp, gò má hơi hồng, giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn, "Xin lỗi, tớ xin lỗi cậu, là do thái độ lần trước của tớ không tốt. Cậu có thể tha thứ cho tớ được không?"

Nói xong liền muốn nắm lấy tay cô.

Tri Diệp lui về phía sau một bước dài, cách rất xa cô ta, "Diễn à? Tri Giới Nghiên không có ở đây, muốn diễn thì để lúc khác hằng diễn không được hả?"

"Diệp Tử..."

"Đừng tưởng tôi không đánh con gái. Cứ thử mò tới tìm tôi lần nữa xem, mẹ cô dội vót xác cô dưới sông Hoàng Phố là vừa!"

Tri Diệp hừ lạnh, kéo Dịch Thuần rời đi nhanh chóng.

Chỉ còn Vệ Chân Chân đỏ mặt đứng im tại chỗ.

Bạn học của cô ta đứng xem toàn bộ quá trình cô chút khó hiểu, "Chân Chân, cái con thần kinh này là ai vậy? Nói cái gì mà sông Hoàng Phố, đầu óc có vấn đề phải không?"

Giọng nói Vệ Chân Chân như sắp khóc tới nơi, "Đừng nói Diệp Tử như vậy... Cô ấy là bạn thân nhất của tớ hồi nhỏ."

"Sao chả giống gì cả? Cứ thái độ với cậu ý!"

"Không phải, là do tớ sai. Học kỳ sau tớ chuyển đến trường Thập Tử rồi, không biết Diệp Tử có ghét tớ không..."

...

Tâm tình tốt cả một ngày của Tri Diệp không còn nữa.

Cô tức giận kéo Dịch Thuần rời khỏi cửa hàng tạp hóa.

Gió lạnh thổi làm cô bình tĩnh lại.

Bình tĩnh...

Bình tĩnh lại!

Vừa nghĩ tới bạn này Dịch Thuần nhìn thấy vẻ mặt hung hăng của cô, sao còn bình tĩnh được nữa!

Tri Diệp cẩn thận nhìn Dịch Thuần, "Ồm, cái... Cái con nhỏ... vừa rồi..."

Dịch Thuần nhận ra được cô đang căng thẳng.

Cậu cười, đối diện thoai qua tay đang xé rách túi, tay phải trống trơn đưa lên xoa đầu cô.

Trong đêm tối, giọng nói của cậu vô cùng dịu dàng.

"Chắc chắn cô ta chọc cậu chỗ nào phải không."

Giọng nói và ngữ điệu hết sức quen thuộc.

Khuyến người ta có cảm giác lạ nóng quanh trông.

Cuộc đời Tri Diệp ghét nhất những người phân tích những câu nào là "Tôi cảm thấy cậu cũng có lỗi", "Hai người các cậu nhường nhau một bước có phải tốt không", "Cậu như vậy là không được".

Cứ làm như mình là một người qua đường hiểu chuyện lắm, thực ra lại làm tổn thương người khác.

Cô không phải cung thiên binh chính nghĩa, từ nhỏ đã bênh vực những người thân bên cạnh mình mà không cần đạo lý.

Bạn bè cô không cần phải phân tích hợp tình hợp lý, chỉ cần đứng chung chiến tuyến với cô là được.

Bạn trai cũng vậy.

Dịch Thuần hoàn hảo chết mất.

Cậu không hỏi cô nguyên nhân là gì, trái lại hai người quen thuộc nhau, nên cậu khẳng định kẻ khác có lỗi là tốt rồi.

Tri Diệp ra sức găt đầu, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, mình không thể để lỡ mất một người bạn trai như cậu được."

Dịch Thuần: "..."

"Vi vậy mình cũng không ngại nói với cậu, vừa này là con kế của bố mình. Lúc mình 9 tuổi, mẹ cô ta thể chỗ của mẹ mình, còn lại mình suốt nửa thì mất mạng."

Giọng điệu Tri Diệp rất bình thản.

"Thế nên mình rất ghét cô ta, ghét cô ta làm bộ làm tịch, thật ghê tởm"

Dịch Thuần găt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Tri Diệp ngược lên nhìn cậu, "Mình không cần biết cậu là bạn trai mình, hay chỉ là bạn học chung cấp 3 cũng được. Mặc dù cậu không quen biết cô ta, nhưng cậu có thể ghét cô ta vì mình không?"

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng. "Đã nhớ kỹ."

Tri Diệp nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Túi giữ nhiệt trong kỳ sinh lý

Edit: Tà Thần

Nhờ có biểu hiện của Dịch Thuần, tâm tình Tri Diệp trong nháy mắt liền xán lạn như ánh mặt trời.

Về nhà ngủ một giấc, tinh thần cô đầy hăng hái sẵn sàng đến trường chạy 800 mét.

Chạy cự li dài vẫn luôn là thể mạnh của cô. Hôm qua chạy tiếp sức dù cô có cố gắng nhưng vì các bạn chạy sau không tốt nên không được thứ hạng nào. Nhưng chạy cự li dài là hạng mục cá nhân, dù sao cô cũng phải thể hiện thật tốt.

Chờ đội trưởng điểm danh xong, Tri Diệp đứng một bên khởi động.

Buổi trưa mới bắt đầu chạy 800 mét nữ, trước đây là chạy 1500 mét nam.

Những nam sinh phải tham gia vì am hiểu chạy cự li dài nên cần bán chằng muốn chạy chút nào. Chạy xong đầu đau ra sức lực mà chơi nữa, không chừng còn mất như chó (nguyên văn =))), hình tượng mất sạch trước mặt bao nhiêu nữ sinh vây quanh, không ai muốn cả.

Cho nên tới khi nam sinh xuất phát, đa số khá là hải hươc. Đại diện mỗi lớp đều hết sức nổi bật, không phải cậu bạn mập 200 cân (= 100kg) thì cũng là quắt như khỉ, hay là gầy tong teo. Xem ra không phải đến đây để khiêu chiến lẫn nhau mà là tự khiêu chiến sức chịu đựng của bản thân.

Bên cạnh còn có nữ sinh từng lớp hùng hổ cổ vũ, khung cảnh vô cùng hùng vĩ.

Lục Phóng cũng tham gia lần này.

Tri Diệp xoay cổ, đi tới bên Lê Vi và Phương Gia Di, nhìn qua: "Đã bắt đầu rồi há?"

Lê Vi găt đầu, thờ dái nói: "Quả nhiên không thể so sánh người với người. Lớp phó học tập bình thường chỉ làm nể cho Dịch đại thần mà ở giữa bảy người này lại hóa thành một soái ca tiêu chuẩn..."

Tri Diệp: "..."

Tiếng còi xuất phát vang lên.

Lục Phóng phi nhanh như tên rời khỏi cung.

Nhìn một đám bạn học nữ đang reo hò, lớp họ cũng không chịu thua kém.

"Lục Phóng cố lên!"

"Lục Phóng xông lên!!"

Tri Diệp không để ý tình hình bên này, chỉ cảm thấy bụng dạ khó chịu.

Bà đi của cô luôn có lịch trình chính xác, lần này lại đến sớm năm ngày. Trọng điểm chính là, hôm qua cô vừa ăn đồ cay Tứ Xuyên vừa uống coca lạnh!

Lê Vi chú ý sắc mặt cô, "Diệp Tử? Cậu sao vậy? Không thoải mái à?"

Sắc mặt Tri Diệp trắng bệch, hai tay nắm chặt thành quả đấm, ghé qua nhẹ giọng nói với cô ấy.

Lê Vi cũng sững sốt một chút, "Phải làm sao bây giờ? Tớ cứ điu cậu về lớp trước nhé? Còn Gia Di giúp cậu hủy đăng ký dự thi."

Cũng không còn cách nào khác.

Tri Diệp đã cảm giác được dòng nước ấm mẫn liệt, còn cả cơn đau âm i dưới bụng. Cô không sợ đau sinh lý nhưng nếu hoạt động mạnh thì còn hơn cả đi tìm chết.

Ai mà biết được bà đi ghé thăm sớm chứ.

Sắc mặt Tri Diệp ngày càng xanh xao, nhưng vẫn cố kiên trì.

Cô khẽ nói: "Cậu lấy giúp mình cái, cái đó..."

Không cần giải thích gì thêm, là con gái đều hiểu rõ.

"Mình đợi cậu ở vệ sinh tầng 1."

Lê Vi găt đầu, xoay người chạy đi thật nhanh.

Phuong Gia Di đến chỗ giáo viên đăng ký xin hủy thi đấu, nếu học sinh đã đăng ký mà hủy thì sẽ bị thông báo đến giáo viên để dục phụ trách, và chủ nhiệm lớp, khá phiền phức.

Một mình Tri Diệp chậm rãi bước từng bước nhỏ đi về lớp.

Đại hội thể dục thể thao yêu cầu mặc đồng phục học sinh nhưng những ai ngày hôm sau không phải thi đấu thì không cần phải nghiêm ngặt như vậy. Hơn nữa có những học sinh phải chạy cự li dài, mặc quần đồng phục không tiện, đa phần đều chỉ khoác áo khoác đồng phục.

Có chính là một trong số đó, lại còn khéo là hôm nay cô mặc cái quần thể thao Nike màu trắng.

Là màu trắng đó!

Tri Diệp thực sự muốn chết quách đi cho rồi.

Hiện tại cô chỉ có thể buộc hờ áo khoác đồng phục bên hông để che đi.

Ngộ nhờ mà làm bản quần... Làm bản cả áo khoác đồng phục...

Dù sao cũng không thể mất mặt!

Không được!!!

Ôm niềm tin như vậy, cuối cùng cũng coi như là an toàn chạy vào nhà vệ sinh không có người.

Tri Diệp cúi đầu kiểm tra một chút nhưng không thấy gì.

Nhưng trong chốc lát cảm thấy có gì đó không đúng.

Hôm qua trình độ bực bội đạt level cao nhất, hoặc dạo này tâm trạng quá khó chịu nên lần này đặc biệt đến sớm. Cô đứng trong buồng vệ sinh riêng một lúc, cảm thấy có khi đúng là thế thật.

...

Lê Vi phi như bay một đường về lớp học, tìm băng vệ sinh ở trong cặp rồi nhét vào túi lại chạy ra ngoài.

Kết quả trên cầu thang gặp mặt Dịch Thuần đang định đi lên.

Dịch Thuần nhìn dáng vẻ lúng túng hoảng hốt của cô ấy thì nhàu mày, "Hửm?"

Lê Vi hỏi thăm qua loa rồi định đi qua.

Dịch Thuần vốn là người lạnh nhạt, nào có chủ động chào hỏi con gái bao giờ. Nhưng cậu thấy Lê Vi sốt sắng như vậy, Tri Diệp lại không thấy đâu, cứ cảm thấy có chuyện gì đã xảy ra với cô.

Sắp thi chạy rồi mà cậu không tìm thấy cô trên sân, chỗ khác cũng không.

Cậu nghĩ cô sẽ rất mệt nên còn chuẩn bị số cô la và nước muốn mang cho cô.

Còn có mất tích ở đâu rồi?

Trong lòng hơi hoảng loạn, không kiềm chế được tay mình bắt lấy cánh tay Lê Vi.

Lê Vi: "?"

Dịch Thuần lạnh lùng nhìn cô: "Tri Diệp đâu rồi?"

"Ài da, Dịch đại thần, lát nữa nói sau nhé, cậu ấy còn đang đợi mình nữa đó!"

"Chờ cậu ở đâu?"

Lê Vi không nhận được nữa, cuối cùng la lên: "Nhà vệ sinh!"

Trực tiếp khoát tay cậu ra rồi chạy bình bịch xuống lầu.

Còn lại mình Dịch Thuần đứng suy tư trên cầu thang.

Cậu do dự một hồi lâu, sau đó lấy điện thoại ra, xoay người cũng đi xuống.

...

Chờ mãi mới thấy Lê Vi đến đây.

Tri Diệp không thể thay quần, chỉ có thể tiếp tục buộc áo khoác bên hông. Nhưng dáng người cô đẹp nên nhìn cũng không quá kì lạ, đúng là có cảm giác xinh xắn hoạt bát.

Nếu không phải sắc mặt tái nhợt thì thậm chí có thể đi catwalk rồi.

Bụng ngày càng khó chịu, cho dù là Tri ca thì cũng có chút không chịu đựng nổi, hơn nữa trọng lượng đều dựa trên người Lê Vi.

Lê Vi cũng cực kỳ lo lắng, "Làm sao bây giờ? Hay cậu về thẳng nhà đi?"

Tri Diệp ôm bụng uest oài "Cửa trường đã mở đâu, muốn ra phải trèo tường phiên lăm."

Lý do là... Thái bào đầu là chủ nhiệm lớp nhưng cô không nói ra.

"Vậy phải làm sao..."

"Mình về lớp nghỉ một lúc, buổi trưa mở cổng trường mình sẽ về thay quần áo."

Lê Vi sững sốt, "Hả? Thế chiều cậu còn quay lại nữa à? Đã nói là không thi nữa cơ mà?"

"Thì còn trận bóng rổ cơ mà. Bạn học nhỏ Dịch Thuần ra sân, mình muốn xem."

Nhắc đến Dịch Thuần, Lê Vi mới nhớ.

Vừa nãy cô ấy còn hét vào mặt đại thần.

Đầu má.

"Diệp Tử, ban này..."

Cô ấy kể chuyện gặp Dịch Thuần trên cầu thang cho Tri Diệp.

Vi Tri Diệp đau bụng nên đi rất chậm, gần như là lê lét từng bước.

"...Ồ đây, vừa rồi gặp ở đây này."

Lê Vi chỉ xuống.

Tri Diệp "À" một tiếng, có chút chờ mong, "Cậu ấy có hỏi gì không?"

"Tớ phải đi vội mà, bỏ qua cậu ấy mà chạy ý chứ..."

Tri Diệp có hơi thất vọng.

Nhưng chuyện mất mặt như thế, vẫn không nên để Dịch Thuần biết thì hơn. Tuy cô lại có chút mong chờ cậu lo lắng cho mình.

Không sao, lần khác lo lắng cũng được.

Hai người đi chậm chạp nửa ngày, thật vất vả mới về đến lớp học.

Tri Diệp trở về chỗ ngồi của mình, đột nhiên dừng một chút.

"Ồ?"

Trên bàn đặt một túi giữ ẩm nhỏ và một cốc nước giấy ẩm còn đang bốc hơi.

Tri Diệp và Lê Vi đối mắt nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Là ai đặt ở đây?

Là cho cô hả?

Chẳng lẽ đáng về khổ cực của cô bị người khác thấy rồi ư?

...

Tri Diệp ngồi xuống, cẩn thận chọc chọc vào túi giữ nhiệt, lại nhìn cốc nước này, không lự nói: "Không phải là có người nào ghét mình mà hạ độc đầu nhĩ?"

Lê Vi: "..."

Đúng lúc này, Lục Phóng bước vào.

Cậu ta đã thay quần áo, tóc ướt nhỏ giọt, có vẻ như đã chạy vội tới đây. Giờ đang là mùa xuân, làm gì cũng rất dễ bị cảm lạnh.

Vậy nên cậu ta cảm quần áo đã thay ra tiếp tục xoa tóc.

Nhìn thấy bọn Tri Diệp, Lục Phóng dừng một chút, cười, "Về lớp rồi đấy à, đợi các cậu hơn nửa ngày rồi."

"Hử?"

"Vừa nãy mình gặp Phương Gia Di chỗ giáo viên, cậu ấy nói hai cậu vào lớp, mình tìm mãi mà không thấy..."

Ồ.

Vậy là biết rồi.

Tri Diệp xúc động vì người bạn tri kỷ Lục Phóng, nhưng hình như từ trước đến giờ cậu ta vẫn luôn giúp đỡ kịp thời như thế.

Cô yếu ớt cười với Lục Phóng, "Cảm ơn cậu!"

Lục Phóng: "???"

Nhưng Tri Diệp cũng không nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Lục Phóng.

Cô trực tiếp bóc túi giữ nhiệt ra, lắc lắc, chờ nó nóng lên rồi nhét vào bên trong áo khoác ở vùng bụng, lại cảm cốc nước ấm lên.

Cảm giác ấm nóng từ bàn tay lan tỏa ra cả người.

Sắc mặt cũng không còn tái nhợt như nãy nữa.

Giống như vừa được hồi sinh.

Tri Diệp càng bồi ngời vì sự ấm áp của Lục Phóng, thừa dịp cậu ta ngồi xuống, dùng sức vỗ vai cậu ta, "Cảm ơn lớp phó học tập nha! Hôm nào mời cậu một bữa!"

Lục Phóng cân bản không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Tri Diệp muốn mời cơm, cậu ta thuận thế đồng ý, "Được thôi, đừng quên đấy nhé."

Chỉ là sắc mặt cô vẫn không tốt lắm, Lục Phóng nhìn cô phát hiện ra sự khác thường.

Khẽ xoa đầu cô, "Vẫn không thoải mái à?"

Tri Diệp nở một nụ cười thật tươi với cậu ta, "Cũng đỡ hơn nhiều rồi!"

Trùng hợp lúc này, Lý Nhất Soái ngồi bên sau cũng về lớp lấy đồ, nhìn thấy tư thế thần mặt của hai người, "Ủi giờ!" một tiếng, cười lớn.

"Trời ạ! Để tớ nhìn xem nào! Chà chà! Tớ phát hiện ra cái gì vậy nè? Một đôi nam nữ ở đây yêu đương hả?"

Từ trước tới giờ cậu ta vẫn là một người không ồn ào thì sẽ chết nên Tri Diệp lười tính sổ với cậu ta, ném một cục tẩy lên người cậu ta, "Im đi."

Lý Nhất Soái tránh đi: "Há há! Trượt rồi nhá!"

"..."

Lục Phóng không nhìn nổi, "Bạn học Lý Nhất Soái."

"Được rồi được rồi, tớ đi đây, không làm bóng đèn 1000W là được chứ gì? Tiểu Vi Vi, đi cùng tớ đi. Chúng ta cần mời bọn họ kìa."

"Biến đi, có cậu chướng mắt ý."

Lý Nhất Soái nhún vai một cái, lấy một chai nước trong học bản ra, hát ngâm nga đi ra từ cửa sau.

Nhưng lại đụng phải người khác.

"Ồi—— ai thế?"

Người kia đáng người cao lớn, đứng ở cửa sau lớp họ, ánh mắt bốc hỏa.

Lý Nhất Soái biết cậu, đều là nam sinh, tiết thể dục từng chơi bóng rổ cùng, cũng biết cậu là đại học bá top 1.

"Dịch Thuần à! Cậu đứng ở cửa lớp tớ làm gì thế? Tìm ai à?"

Dịch Thuần không để ý đến cậu ta, nhìn hai người trêu đùa, từ chi tiếp xúc mà nắm chặt nắm đấm tay.

Một lúc sau, cậu xoay người rời đi.

Điện thoại di động còn chưa cúp, giọng nói của Thẩm Lăng mơ hồ: "Alo! Cái thằng này sai khiến người khác xông chạy mất là sao! Cần túi giữ nhiệt gấp như thế làm gì? Cậu lạnh à? Muốn sưởi tay à? Đây? Alo alo——"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 39: Có ý đồ đen tối nhưng không có gan hành động

Edit: Tà Thần

Lý Nhất Soái hơi khó hiểu quay đầu lại nhìn, trong lớp học có bốn người, ngoại trừ anh ta thì còn Lê Vi và Tri Diệp đang nhỏ giọng bà tám, Lục Phóng thì thoàng góp vào một câu, cũng đã đứng lên chuẩn bị rời đi.

Chắc là định đi ăn trưa.

Cậu ta suy nghĩ một chút, cảm thấy chắc là Dịch Thuần đi nhầm lớp thôi.

Cũng không bàn khoăn gì nhiều.

Tri Diệp không biết Dịch Thuần đã đến.

Sau khi thần thể ấm hơn chút, cuối cùng phản ứng thần kinh cũng coi như khôi phục lại.

Uống xong cốc nước ấm, cơn đau giảm bớt rất nhiều.

Nhìn đồng hồ đã là 12 giờ rồi.

Tri Diệp thở phào nhẹ nhõm, kéo áo buộc bên hông ra, đứng lên, "Mình về trước đây."

Lê Vi nhìn qua điện thoại di động, "Tớ đi cùng cậu nhé."

"Gì? Di đâu?"

"Thái Lão đầu gọi cậu ấy đi rồi, Lục Phong vừa nói đó."

"Ồ ha, mình không để ý."

Tri Diệp gượng cười, "Mình tự về không sao đâu, nhanh thôi mà."

Lê Vi không chịu, nhất quyết muốn đưa cô về.

Tri Diệp không cần được cô ấy, nhân tin cho Phương Gia Di báo cô ta ăn cơm trước, bản thân cô việc phải về, sau đó bắt xe đi cùng Lê Vi về nhà thuê.

Không thể chạy 800 mét, nhưng buổi chiều đến xem thi đấu bóng rổ thì không thành vấn đề. Tri Diệp thay quần jeans màu đen, mặc áo màu xanh đậm, vứt cái quần vừa thay vào máy giặt.

Sau khi hết đau bụng thì không còn khó chịu nữa, cô có thể nhảy nhót tung búng.

Lê Vi ngồi trên ghế trong quán ăn, gọi hai bát cháo loãng, rót một cốc nước đậu đỏ cho Tri Diệp. Sau khi ăn xong bữa trưa, hai người quay về nhà thuê dọn dẹp một chút mới đến trường.

Vừa xuống khỏi taxi, Lê Vi tình mắt nhìn thấy Dịch Thuần.

"O, có phải Dịch đại thần đứng ở cổng trường kia không?"

Tri Diệp trả tiền, híp mắt nhìn qua.

Hình như vậy.

Lê Vi: "Cậu ấy chờ ai thế nhỉ?... Chẳng lẽ là cậu à?!"

Trong lòng Tri Diệp vui vẻ, "Không biết, có thể lắm mà!"

Tuy rằng hy vọng xa vời nhưng cô vẫn vui mừng như cũ chạy tới đứng trước mặt Dịch Thuần.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần."

Đang vẽ Dịch Thuần lạnh lùng tựa vào cửa trường Thập Tự, khá có vẻ bướng bỉnh ngỗ nghịch.

Ngay cả lông mi cũng vô cùng quyến rũ.

Tri Diệp thấy cậu không phản ứng, nhìn cậu một lúc lâu, đột nhiên đưa tay ra xoa gò má cậu, "Nghĩ gì thế?"

...Chiêm được tiện nghi rồi!

Xúc cảm mềm mại dưới tay khiến lòng Tri Diệp lâng lâng.

Cứ có cảm giác như mình là một ông chú già biến thái.

Dịch Thuần cũng không hề tức giận, dù bạn vẫn ung dung nhìn cô.

Càng nhìn càng khiến Tri Diệp chột dạ, nhưng vẫn cứng cổ cãi lại, "Sao vậy? Chờ mình đứng không?"

Mọc.

Đang yêu quá đi.

Ngon trò và ngon cái của Dịch Thuần bắt chéo nhau một cái, đột nhiên cong môi, "Cậu đoán xem." (Động tác bần tình đó UwU)

"..."

Cô không thể tiếp nhận được sự hoạt bát bất thành linh của Dịch Thuần, chỉ có thể cười một tiếng.

Một hồi lâu mới mở miệng chuyển chủ đề: "Trận bóng rổ đã bắt đầu rồi à?"

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng.

"Vậy cậu không vào hả?"

Dịch Thuần cúi đầu nhìn cô, sắc mặt không hồng hào như bình thường nhưng cũng coi như ổn, "Cậu ăn chưa?"

"Mình ăn rồi."

"Ừm."

Không khí ngọt ngào này là sao đây.

Dù sao cũng ở cổng trường nên Tri Diệp không dám làm ra động tác lớn mật nào, sờ mặt cậu một chút cũng sợ chọc giận.

"Cậu không đi chuẩn bị à?"

Dịch Thuần nhìn đáng vẻ ân cần của cô, còn vẻ mặt lên cười nữa, bực tức trong lòng tiêu đi hơn nửa.

"Đi bây giờ đây."

Cậu vẫy tay với Lê Vi đứng ở bên kia đường không muốn làm kỷ dâ cản mũi.

Chờ Lê Vi sang đây, Dịch Thuần mới nhân nhợt nói: "Tôi đưa hai cậu vào."

"Đi vào?"

"Ừm."

Ở trong trường, Dịch Thuần cũng được coi là người có tiếng, lại là thời điểm đại hội thể thao, không ít học sinh đi lại dưới sân, thấy tổ hợp thần kỳ ba người này thì nhao nhao nhìn.

Dù gì Tri Diệp cũng là một danh nhân, chiến tích của cô đã được các giáo viên bàn luận 7, 8 lần trong văn phòng.

Hơn nữa chuyện lần trước cô và Dịch Thuần lên diễn đàn trường không khỏi khiến người hoài nghi. Chẳng lẽ đại ma vương chuyển thể này cura đồ được bóng hoa đại học bá lạnh lùng rồi hả?

Dịch Thuần dường như không buồn để ý tới ánh mắt của bất cứ ai.

Cậu đưa hai cô gái vào cùng thể thao.

Trận bóng rổ vẫn chưa bắt đầu, trên khán đài không còn nhiều chỗ nữa, hơn một nửa người ngồi lại còn cầm banner cổ vũ.

"C2H6O có lên!"

"Cồn Cồn, thuốc thạch lưu kim (1)! Cồn Cồn, cậu là độc nhất!" (Cồn Cồn cũng là Dịch Thuần~)))

(1) Thuốc thạch lưu kim (烁石流金): trích bài Phiến minh (扇銘) – Mạc Đình Chi (莫挺之).

Dịch thơ: Chảy vàng tan đá.

Nghĩa đen là nhiệt độ cực cao và có thể làm tan chảy đá.

"..."

Đứng là trường học toán học bá nổi bật.

Tri Diệp lên lên lấy điện thoại lên Baidu tra nghĩa của "thuốc thạch lưu kim" là gì.

Độ hot của Dịch Thuần cao như vậy, cậu không có phản ứng gì, đưa hai người bên cạnh đến chỗ ghế nghỉ ngơi của người chơi.

"Các cậu ngồi đây."

Không đợi Tri Diệp mở miệng, cậu đã chạy đi chỗ khác.

Hai, ba phút sau, Dịch Thuần quay lại cầm theo hai cốc nước ấm trên tay đưa cho hai người.

Tri Diệp càng đắm chìm sâu hơn!

Bạn học nhỏ Dịch Thuần của cô cũng rất sắc sảo! Không hề kém cạnh Lạc Phóng! Vừa ăn cần vừa đẹp trai, thích cậu chết đi được.

Giọng Dịch Thuần lọt vào tai Tri Diệp giống như người bỏ đang dặn dò con: "Ngồi đây nhé, kết thúc trận đấu rồi ra tìm cậu."

Cái "cậu" ở đây quả thực không cần nói cũng biết là ai.

Lê Vi hơi rụt người lại, cố gắng hết sức giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình.

Chờ Dịch Thuần đi thay quần áo, Lê Vi mới không nhịn được nói: "Đây là chỗ ngồi chuyên dụng của VIP đó. Diệp Từ à, Dịch đại thần có ý chọc ghẹo cậu đúng không? Khoảng cách gần như vậy, cậu có thể nhìn thấy mồ hôi trên trán cậu ấy, còn có cơ bắp như rắn như hổ, khi nháy mắt đã đổi chân dài dưới thẳng..."

Tri Diệp vỗ lên lưng cô ấy, chặn lại những lời chưa kịp tuôn ra, "Đồ háo sắc. Già Di đâu rồi?"

Lê Vi nhìn điện thoại đi động, "Cậu ấy vẫn ở văn phòng của Thái Bào đầu, chắc không đến kịp đâu."

"...Được rồi."

Nhưng tâm nhìn ở đây đúng là rất tuyệt, ngồi trên khán đài cao không nhìn rõ tình hình trận đấu, bảy giờ hoàn toàn ngược lại.

Tri Diệp chống cổ đợi một lúc.

Dịch Thuần thay đồ xong đi ra ngoài.

Cậu mặc áo bóng rổ ba lỗ và quần đùi. Áo bóng rổ mang số 24, cùng số với chiếc áo trung tu kính bên ngoài cửa hàng cậu.

Vóc người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, cả người rạng rỡ đến kỳ lạ.

Bên trên có nữ sinh bắt đầu la hét.

Học sinh trong Thập Tự ngục đã lâu, hiếm thấy có cơ hội được thả lỏng, không có giáo viên, đều lộ ra bản mặt cần rờ.

Dịch Thuần nghe thấy tên mình, không hài lòng mà nhàu mày.

Câu tìm vị trí của Tri Diệp theo phản xạ.

Tri Diệp cũng đang ngẩng mặt nhìn cậu đây, một vẻ mặt "mình muốn nhào qua hôn cậu một cái".

Dịch Thuần: "..."

Hy vọng Tri Diệp sẽ ý thức được nguy cơ cái nổi gi chết, là cậu nghĩ nhiều rồi.

Lần này không chỉ muốn làm màu nữa, Dịch Thuần phát huy kỹ năng thực sự rất chân thật.

Cậu quả thực rất lợi hại, nhưng vào được trận chung kết thì đối thủ cũng không đơn giản, không tính người trong đội bóng của trường thì cũng có người từng đi thi đấu.

Trương Đại Thái muốn chuyển bóng cho Dịch Thuần đều bị bọn họ nghiêm túc liếc chết phòng thủ cản lại.

Hai bên chơi hai hiệp phụ sót ruột, điểm số vẫn gần như hòa nhau.

Tiếng còi nghỉ giữa giờ vang lên.

Dịch Thuần nói với Trương Đại Thái mấy câu rồi quay người đi về phía Tri Diệp.

Tri Diệp: "???"

Sắc mặt Dịch Thuần không đổi, cầm khăn mặt trong túi để bên Tri Diệp ra, xoa lau mồ hôi trên đầu, "Sao vậy hả?"

"Không, không sao."

Tri Diệp lập tức khôi phục như bình thường. Dịch Thuần còn không sợ thì cô sợ cái rầm gi. Dù sao cô bị mọi người bàn tán cũng không chỉ ngày một ngày hai. Lại nói danh tiếng trong trường của cô không tốt, còn Dịch Thuần lại là học sinh gương mẫu trong mắt giáo viên và bạn học, phải sợ thì cũng là cậu sợ các lời đồn nhảm mới đúng.

Dịch Thuần nhìn vai một cái, tự nhiên cầm cốc nước vừa nãy cậu đưa Tri Diệp đang cầm trên tay, uống nốt chỗ nước còn lại.

"Hết ảm rồi, cậu đổi cốc khác đi."

Cuối cùng Tri Diệp cũng không giữ bình tĩnh được nữa.

Màu hồng lan từ tai ra gò má.

Lê Vi quen biết có nhiều năm như vậy còn chưa từng bao giờ thấy cô đỏ mặt đến thế.

Giọng nói Tri Diệp còn hơi run lên: "Mình vừa uống cái cốc đó rồi..."

Dịch Thuần nhìn chăm chăm cô một lúc, đột nhiên cười lên.

"Tri Diệp, tôi phát hiện cậu thực sự là người có ý đồ đen tối nhưng không có gan hành động."

"..."

***

Chiến thắng của lớp 10A2 là kết quả trận bóng rổ.

Đại hội thể dục thể thao hàng năm trong Thập Tự ngục bố chính thức kết thúc. Vì là quán quân trong cuộc thi đầu bóng rổ, lớp Dịch Thuần cũng được nhận giấy khen giải nhất ưu tú của đại hội thể dục thể thao.

Sơ với bọn họ, thành tích lớp Tri Diệp khá là bình thường, chỉ được nhận giải nhì.

Tri Diệp đăng ký ba hạng mục, chỉ chiến thắng nhảy xa, cũng coi như bỏ chút công sức trong cái giải nhì.

Nhưng Thái Bào đầu hoàn toàn không bận tâm đến mấy cái thành tích này, "Đại hội thể dục thể thao là cơ hội cho các em nghỉ ngơi một chút, nếu đã kết thúc rồi thì các em tự kiểm chế lại. Sắp đến kỳ thi, thấy mong các em đều có mục tiêu rõ ràng, sau đó lớp trưởng đăng ký kỳ vọng của các bạn. Sau khi có kết quả thì nhìn lại thành tựu và mục tiêu của mình chỉnh lệch bao nhiêu..."

Tri Diệp gục xuống bàn thất thần.

Lại thi với cử.

Cô vẫn cảm giác mình là một học sinh mới nhập học, hóa ra chỉ chớp mắt đã qua hơn nửa học kỳ nhập học rồi.

Thời gian ba năm dường như cũng không dài đến thế.

...

Quan trọng nhất chính là sau đại hội thể thao, nữ sinh hâm mộ Dịch Thuần ngày càng nhiều cũng ngày càng ảm ì hơn. Chỉ cần đến tiết mục đọc thư hàng tuần của đài phát thanh, tên của cậu tất nhiên sẽ xuất hiện. Trên đường liên tục có nữ sinh đột nhiên chạy tới gửi thư tình, tặng đồ ăn.

Thùng rác lớp A2 phong phú hơn trước rất nhiều, khiến cậu chẳng muốn ra khỏi lớp một bước.

Trương Đại Thái đã mất nhìn Dịch Thuần, cậu lạnh lùng tiện tay vớt hộp cơm vỏ danh được nhét trong ngăn bàn mình vào thùng rác.

Đám người tặng đồ ăn đều rất tốt, có người trực tiếp của người lớn lút nhét hộp cơm. Hộp cơm xem ra cũng không rẻ, vứt đi thì phí mà không vứt lại không được, khiến Dịch Thuần bức mình muốn chết.

Trương Đại Thái không nhìn được: "Có những người ấy à, thực sự là có phúc mà không biết hưởng ~~~"

Dịch Thuần hừ lạnh một tiếng.

Sau đó lười biếng ngồi xuống.

"..."

Cậu ta run tay chỉ vào Dịch Thuần, "Cậu như vậy không được đâu nhé. Ngộ nhỏ có đồ người cậu thích tặng hoặc sau này các cậu có triển vọng thì sao? Nếu biết cậu lạnh lùng như vậy thì sẽ đánh chết cậu đó! Trước đó Tri ca cũng tặng trà sữa cho cậu... bị cậu ném đi..."

Dịch Thuần ngừng đầu lên kờm cậu ta.

Trương Đại Thác không sợ chết, "Lúc ấy cậu lạnh lùng ném đi, còn lại cậu ấy phải viết bản kiểm điểm nữa! Dịch Thuần, cậu đúng là tội đáng muôn chết! Ha ha ha ha ha ha!"

Dịch Thuần không lên tiếng, giật một tờ bài thi trên bàn ra viết.

Sau khi viết bài đầu tiên, cậu ném bút lên bàn.

"...Không được nói với cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ôn tập và gặp gỡ

Edit: Tà Thần

KHÁO SÁT MỘT CHÚT: ĐẾN KHI HAI BẠN NHỎ YÊU NHAU CÁC BẠN MUỐN DỊCH THUẦN XUNG HỒ VỚI TRỊ DIỆP LÀ CẬU - TỔ HAY GIỮ NGUYÊN CẬU - TÔI?3

Trương Đại Thác chỉ nói cho sướng mồm chứ cũng không dám thực sự đi chỉ điểm.

Nhưng Dịch Thuần quả thực vì chuyện này mà nhớ về chuyện qua đã lâu.

Đây là rào cản mà một ngày nào đó hai người sẽ phải đối mặt, nhưng cậu hy vọng ngày ấy sẽ đến muộn một chút.

Không biết Trị Diệp sẽ còn làm ra chuyện gì nữa.

Kỳ thi đang đến gần từng ngày, gần đến mức tất cả các giáo viên đều muốn cướp lấy tiết thể dục của họ.

"Giáo viên thể dục xin nghỉ, tiết sau chúng ta học tiếng Anh."

Lục Phóng nói xong, Trị Diệp dứt khoát nằm xuống ngủ.

Chán chết.

Lúc đến trường, cô hầu như không nghe giảng, dựa cả vào Dịch Thuần dạy thêm cho mình. Giọng nói Dịch Thuần êm tai, ngoại hình đẹp đẽ, có sức hấp dẫn và kích thích sự ham học hơn nhiều các giáo viên nếp nhăn đầy mặt.

Thế nhưng đã có con đường lui học mỹ thuật, ngay cả Dịch Thuần kèm cô học cũng khiến cô có chút không kiên trì nữa.

Cô thực sự chẳng thích học chút nào.

Trị Diệp tính toán, sau khi thi xong sẽ quay lại đạo quán, tìm mấy sư huynh đệ để luyện gân cốt.

Lục Phóng thấy các bạn cùng lớp oán thán tận trời, nâng kính mắt, an ủi: "Được rồi, được rồi, mọi người cố chịu đựng thêm vài ngày nữa thôi ~"

Trị Diệp: "Lớp phó học tập thật là chuyên nghiệp, bội phục, bội phục."

Chờ cả lớp yên tĩnh lại, Lục Phóng mới ngồi xuống.

Cậu ta lười biếng nhìn Trị Diệp một chút, nhỏ giọng hỏi: "Cậu còn học mỹ thuật không?"

Trị Diệp gật đầu.

"Đã nói với Thái lão đầu chưa?"

"Không nói, bản thân mình còn chưa chắc, để sau khi chia lớp thì nói cũng được."

Lớp 12 trường Thập Tự mới chia lớp, nhưng lớp 11 bắt đầu tham gia các lớp, các môn bình thường thì không có gì, chỉ có ba môn chính của mỗi khoa mới cần phân lớp.

Trị Diệp còn chưa nghĩ ra muốn chọn khoa nào.

Lục Phóng nhìn cô, thấp giọng nói: "Thật ra cũng không cần thiết, học mỹ thuật mê lắm, ngày này về với cũng khổ cực, muốn học trường tốt cũng phải dựa vào thành tích các môn văn hóa. Tri ca, hay là nếu cậu cảm thấy thành tích không tốt thì... Tớ có thể kèm cậu học, ít nhất là hai môn."

Trị Diệp vui vẻ: "Ái chà, lớp phó học tập cậu đây là tinh thần chí công vô tư nhỉ. Người khác còn sợ không đủ thời gian đi học thêm, vậy mà cậu còn đồng ý dạy kèm cho mình! Tình yêu đích thực là đây sao?"

"Trị Diệp..."

Trị Diệp phát tay, "Được rồi, cậu yên tâm đi, mình sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Thật ra thì chẳng có gì để cân nhắc cả, đi bước nào hay bước đấy.

...

Thứ sáu trước ngày thi, Dịch Thuần xuất hiện ở cửa sau lớp Trị Diệp.

Trị Diệp đang thu dọn sách vở chuẩn bị đến cửa hàng của cậu, Lê Vi nhắc nhở có mới nhìn thấy Dịch Thuần đang đứng ngoài.

Cô chẳng buồn dọn dẹp đồ nữa, nhét hết vào trong cặp kéo khóa lại, nhẩy nhót chạy ra.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần! Cậu đến làm gì vậy?"

Dịch Thuần nhìn cô, trong mắt có nét cười, "Đang ôn bài á?"

"..." Trị Diệp muốn tròn trắng mắt, "Tối nay bản sau, lát nữa mình tới cửa hàng tìm cậu nha."

Mắt thấy có sắp quay đầu đi, Dịch Thuần đột nhiên đưa tay nắm lấy cặp sách cô, kéo cả người lẫn cặp trở lại.

"Đến đây, tôi lái xe đèo cậu."

Cả khuôn mặt Trị Diệp đều nhún thành một đám, có vẻ cực kỳ đáng thương, "Ày da, bạn học nhỏ, cậu đừng tích cực chủ động như vậy mà..."

Nuốt nước bọt, "Hóng hết cả kế hoạch."

Dịch Thuần tức giận cười lên, kờm cô, "Nghĩem tức muốn vào đại học mỹ thuật Z lắm cơ mà?"

"Ừ thì..."

"Cậu định dùng cái điểm số văn hóa đội sổ mà vào á?"

Tiếng chỉ trích của Dịch Thuần đầy máu và nước mắt, Trị Diệp thấy người mình thích quan tâm đến điểm số của mình, lập tức cũng nảy ra lòng hăng hái cao ngút, luôn cảm thấy mình nên đi học bài ngay lập tức.

Thanh Hoa Bắc Đại không phải là mộng!

Trị Diệp bị Dịch Thuần xách đi, không thể làm gì khác ngoài vẫy tay với Lê Vi và Phương Gia Di từ xa, ra hiệu phải đi trước, có chuyện gì thì liên hệ điện thoại.

Lê Vi nhìn bóng lưng hai người, yên lặng vẫy tay, thờ dãi nói: "Lúc đó tớ còn nói Trị Diệp vô vọng, nào ngờ cô ấy thực sự bắt được đại thần rồi..."

Đứng một chút, lại tự uốn nắn bản thân, "Cũng đúng, Tiểu Diệp Từ xinh đẹp như vậy, khá là đẹp đôi với đại thần đấy chứ."

Phương Gia Di không nói gì.

Lê Vi cũng không nghĩ nhiều, đeo cặp lên, kéo tay áo cô ta, "Đi mượn sách vở của đại thần để ôn bài với tớ không?"

Phuong Gia Di buông quai đũa đang nắm chặt ra, bầy ra nụ cười ngược quen thuộc, "Không được rồi, mẹ tớ tìm gia sư cho tớ rồi."

Lê Vi tức lúť: "Cậu học giỏi thế rồi mà vẫn cần học thêm á? Đúng là liều mạng."

Phuong Gia Di nở nụ cười.

Ngoài học giỏi thì cô ta cũng không còn thế mạnh nào nữa.

Có lẽ ở trong lòng Lê Vi và Tri Diệp, sự tồn tại của cô ta là có cũng được mà không cũng chẳng sao.

Chỉ là mèo hoang chó hoang được họ thuận tay cưu mang thôi.

...

Xe Dịch Thuần đỗ trong nhà xe của trường, cậu sợ Tri Diệp chạy mất nên kéo cô đi lấy xe cùng luôn.

Trong lòng Tri Diệp có chút đắc ý, luôn cảm thấy sự chủ động hôm nay của Dịch Thuần khiến mình rung động không thôi.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu có phải rất muốn đi học cùng mình không?"

"Những ngày mình không tới tìm cậu, có phải cậu cảm thấy rất tệ nhạt không?"

"Cửa hàng của cậu diện tích quá nhỏ, hai chúng ta cũng không ngồi mặt đối mặt được.

"..."

Dịch Thuần mở khóa ra, liếc có một cái, "Cậu phiền quá đấy."

Tri Diệp: "..."

Thứ sáu vốn được tan học sớm một chút, thời gian ra về mỗi lớp tùy thuộc vào giáo viên chủ nhiệm. Lúc hai người họ đi ra, lớp 11, 12 vẫn chưa có động tĩnh tan học. Đa số vẫn đang bị giáo viên ân cần dặn dò, nhắc nhở độ quan trọng của thi cử.

Bởi vì số học sinh ra về không nhiều, Dịch Thuần và Tri Diệp cũng không bị soi mói nhiều.

Kỹ năng lái xe của Dịch Thuần rất tốt, Tri Diệp ngồi ổn định, chiếc xe đạp vút đi.

Cô kêu một tiếng, đưa tay bám lấy eo Dịch Thuần.

Thân thể Dịch Thuần hơi cứng ngắc, nhưng cũng không rũ tay cô ra.

Tri Diệp nhát thời cười lên.

Tiếng cười hòa tan trong gió chiều.

Dịch Thuần nghĩ thầm, đây chính là cô gái nhỏ được cậu cứu ra khỏi đường cùng.

Bây giờ cô đã tốt đẹp như vậy, thật khiến lòng người lay động.

...

Cuộc thi lần này, Dịch Thuần chủ động đoán đề giúp Tri Diệp.

Nhưng đã là học kỳ sau, nội dung thì cũng liên quan đến kiến thức từ học kỳ trước. Nhiều nội dung hơn, độ khó đoán đề cũng cao hơn, tổng hợp các đề từ sách tham khảo lại, muốn làm cũng mất kha khá thời gian.

Cậu chỉ có một tờ bài thi và một cuốn sách tham khảo nên Tri Diệp và Lê Vi phải nhét chung một chỗ, tự vận dụng cơ sở của mình mà làm bài.

Nhưng thành tích của Lê Vi rất tốt, đại khái nhìn qua là biết điểm trọng tâm, ghi nhớ tất cả lại rồi đi về nhà tự ôn tập.

Để không gian nhỏ nhỏ này lại cho hai người họ, không làm kỹ đã cần mũi nữa.

Trước cửa, Lê Vi gấp Thẩm Lăng đi mua mì xào về.

Thẩm Lăng nhìn cô, lập tức đoán ra tình hình, nhẹ nắm lấy đuôi tóc buộc đuôi ngựa của cô.

"Tiểu Vi Vi, ra ngoài cùng anh đi, đứng ở đây ăn thức ăn cho chó nữa."

Lê Vi quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt cười cong cong của Tri Diệp.

Dịch Thuần thấy cô thất thần, khẽ gõ bút lên đầu cô, "Tập trung nào."

Tri Diệp kinh ngạc thốt lên một tiếng, che đầu vẫn không quên nháy mắt với Lê Vi.

Mặt Lê Vi đỏ lên, "Làm cái gì không biết..."

Thích xem trò vui của người ta nữa chứ.

Thẩm Lăng vui vẻ, híp đôi mắt đào hoa, dứt khoát đưa tay khoác vai cô ẩy kéo qua đây, "Đi thôi, đứng ở lại ngứa mắt người ta, để người ta còn lên lút yêu đương. Chúng ta nhìn thấu cũng không được nói toạc ra..."

Nói xong liền kéo Lê Vi chạy đi.

Tri Diệp: "..."

Giọng Thẩm Lăng khá lớn, rõ ràng là cố ý nói cho hai bạn họ nghe thấy.

Cô lên nhìn Dịch Thuần đang ở bên cạnh làm bài thi.

Sắc mặt người ta còn chẳng thay đổi chút nào.

Chỉ có người dân dọn như cô ở đây mà tìm đập nhanh hơn thôi.

Tri Diệp không nhận được "Hừ" một tiếng.

Một ngày nào đó, phải để cậu ấy chỉ nhìn thấy mình mà đã mặt đỏ tìm đập mới được!

***

Nói qua nói lại cũng đã thi xong rồi.

Có khóa huấn luyện khẩn cấp của Dịch Thuần, thêm vào đầu óc Tri Diệp cũng lạnh lợi, mấy môn khoa học tự nhiên của cô có thể thấy sự tiến bộ rõ so với bài thi hàng tháng.

Môn khoa học xã hội thì vẫn vậy, vút đi gần một nửa, toàn bộ đều làm lung làm tung, nhưng tổ hợp ba môn vẫn chấp nhận được.

Trong lúc Thập Tử không có hoạt động gì, thời gian đối với Tri Diệp mà nói trôi vừa nhanh vừa chậm.

Mỗi lúc đi học phải chờ mấy tiếng mới đến giờ về, thời gian chậm như rùa bò.

Học xong một học kỳ, cẩn thận ngắm lại, thời gian vut qua cũng nhanh như chó chạy ngoài đồng. Chưa kịp làm gì mà đào mắt đã sắp nghỉ hè rồi.

Sau khi kết thúc kỳ thi, trường Thập Tử phải học bù một tuần, ngay sau đó là kỳ nghỉ hè đầu tiên chính thức bắt đầu.

Lớp Tri Diệp đã sớm lên kế hoạch tổ chức hoạt động, liên hoan tập thể lớp, sau khi ăn thi đi hát, giao lưu cảm tình.

Lý Nhất Soái ở phía sau vỗ vai Lục Phóng, "Cậu đi không Lục Phóng?"

Lục Phóng gật đầu, "Hừm, đi."

Lý Nhất Soái có dụng ý khác, quay đầu hỏi Tri Diệp tiếp, "Còn Tri Diệp thì sao?"

Tri Diệp suy nghĩ một chút, "Chắc là được."

Nếu như có không đi thì Lê Vi và Phuong Gia Di đều không đi. Thế thì không được, tuy có không đề ý nhưng có thể khẳng định Lê Vi và Phuong Gia Di đều muốn hòa vào tập thể.

Tri Diệp tập trung toàn bộ tinh lực cho Dịch Thuần, tất nhiên không quá coi trọng phương diện này.

La Huệ đã sớm hẹn cần thận đi du lịch gia đình, Tri Diệp muốn đi cùng gia đình họ lên Bắc Kinh chơi. Nhưng thời gian lớp cô liên hoan cũng sớm nên cô chưa vội về nhà La Huệ.

Lại là trung tâm thương mại, cũng tiện.

Lý Nhất Soái nhận được câu trả lời chắc chắn của cô, "Yeah" một tiếng. "Đi đi, đi đi."

Lần này Tri Diệp thực sự tò mò, "Tại sao cậu lại quan tâm mình có đi không vậy?"

"Bối vì..." Lý Nhất Soái đúng là tên bà tám miệng rộng, "Bọn họ đánh cược là lớp trưởng sẽ không mời được Tri ca, nhưng tớ cược là cậu sẽ đi. Ha ha ha ha ha ha ha ha, lần này thắng đậm rồi!"

Tri Diệp: "..."

Hóa ra hình tượng của cô ở lớp học là như vậy sao?

"Lần này đi nhất định phải uống rượu! Tri ca! Chuẩn bị xong chưa?" Lý Nhất Soái nháy mắt, "Uống rượu vào sẽ nói lời thật lòng, có một số người có thể nắm bắt cơ hội tốt nha!"

Lục Phóng ở phía sau đập một cái, cả bàn lần Lý Nhất Soái đều bị xé dịch một đoạn lớn, "Soái ca, mong cậu có thể lập tức im miệng." (Soái ca là gọi tên chứ không phải trai đẹp nha.)

"Tuần lễnh!"

Nhưng Tri Diệp không chú ý ánh mắt của hai người họ.

Cô sờ sờ cằm, suy nghĩ xa xăm.

Uống rượu há.

Cô có nên... Bày trò say rượu để Dịch Thuần tới đón không nh?

Có thể ăn chút đậu hũ của cậu? Như là hôn một cái?

...

Tri Diệp nghĩ một lúc, đột nhiên vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: "Đi chứ! Bao giờ liên hoan? Mình không thể chờ thêm được nữa rồi!"

Lý Nhất Soái và Lục Phóng ở bên cạnh: "???"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Màu vàng nhạt

Edit: Tà Thần

Tri Diệp kỹ càng bày ra các bước của kế hoạch nàon rượu giờ trò kru mạnh.

Nhưng chuyện này không thể xảy ra quá đột ngột, nhất định phải "vô tình" chút, nếu không sẽ bị Dịch Thuần chế giễu một trận.

Cô tưởng thuật kế hoạch của mình với 2 người bạn tốt.

"...Nói chung là các cậu cứ hỗ trợ mình là được. Lúc mầu chốt mà bí quá cần sự trợ giúp của các cậu, nếu phải giả say thì cứ giả say cho mình." Tri Diệp nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt chân thành, "Qua hè là lên lớp 11 rồi, không thể không cura đồ được Dịch Thuần!"

Lê Vi nặng nề gật đầu một cái, "Ok luôn!"

Phuong Gia Dc: "..."

Cô ta nhấp một ngụm nước, cười ngượng không nói gì.

Nếu đã định ra được chiến lược, chỉ cần chờ thời cơ đến.

Trước khi họp phụ huynh hàng năm thì sẽ được nghỉ hai ngày.

Kỳ thi cuối kỳ lớp 10 được coi là cuộc thi quan trọng nhất trong năm. Lần này không chỉ dán bảng xếp hạng ở cuối hành lang mà thậm chí còn in ra phát cho mỗi học sinh các lớp để phụ huynh đi họp xem được.

Tri Diệp suýt thì quên mất chuyện này, may mà cô Thái lão đầu nhắc nhở nên cô mới nhớ ra nói với La Huệ.

La Huệ rất thích đi họp phụ huynh. Tuy thành tích con gái mình kém, lại còn nghịch ngợm, luôn bị phê bình nhưng ít ra cũng giúp bà hiểu hơn về thời kỳ trưởng thành của cô gái, bà có thể gần gũi cô hơn.

Chỉ là thành tích này đúng là khó chấp nhận.

Thái lão đầu trong buổi họp phụ huynh hiềm thấy mà tươi cười suốt, "Chào mẹ của Tri Diệp, bạn học Tri Diệp rất tiến bộ trong học kỳ này. Tuy xếp thứ hạng chưa cao lắm nhưng đối với bản thân em ấy mà nói là đã rất tốt rồi. Có thể thấy được sự cố gắng..."

Đúng là rất tốt, chỉ là tổ chất của học sinh trường Thập Tự quá mạnh, chút tiến bộ của Tri Diệp khá khó có thay đổi lớn.

Hơn nữa cô đều phải nhờ có sự trợ giúp đoán đề của Dịch Thuần, nên tăng không vững, các môn xã hội kéo điểm số tụt nhiều.

La Huệ nghe Thái lão đầu nói vậy cuối cùng cũng coi như yên lòng.

"Thầy Thái, chuyện là thế này, với kinh nghiệm của thầy thì thấy thành tích của Tri Diệp có thể thi trường mỹ thuật được không?"

Thái lão đầu sùng sốt: "Thi mỹ thuật?"

...

Lúc ăn cơm, La Huệ mới nói chuyện ngày hôm nay họp phụ huynh, "...Các giáo viên nói trong trường Thập Tự không được phép thi trường mỹ thuật. Nhưng con là học sinh năng khiếu thể dục, vì tỉ lệ thi đỗ nên có thể xin phòng đào tạo thử xem."

"Sao mẹ phải gấp như vậy, con còn chưa suy nghĩ xong mà."

La Huệ vỗ cánh tay cô, "Đương nhiên phải gấp rồi! Con xem sao hai lần thi học kỳ đều tốt mà thi hàng tháng thất bại hơn nửa thế há? Mẹ tuyệt đối tin con có thể, nhưng đừng để mẹ thất vọng. Thà rằng thi không tốt chứ đừng gian lận!"

Tri Diệp vui vẻ, "Con đâu có gian lận đâu? Mẹ thấy ai gian lận mà cao điểm Toán thấp điểm Anh chưa? Tiếng Anh chỉ thi trắc nghiệm, quay cốp còn dễ hơn cơ mà?"

Cô gấp một miếng thức ăn, lầm bầm nói: "Mẹ yên tâm, thành tích của con hoàn toàn là chân thật, chỉ cần ôn tập trước khi thi thôi."

La Huệ cười, "Vậy thì tốt... Nhưng như thế cũng không ổn, nhờ thi tốt nghiệp mà không làm được bài thi mẹ lo lắm. Con cứ suy nghĩ đi, du lịch hè về xem là đi học thêm trên lớp hay đi học về."

***

Tri Diệp là người sống trong thi hiện tại đơn, chuyện sau này sau này hằng nghĩ, quan trọng nhất chính là bây giờ.

Được nghỉ hè rồi!

Ngày đầu tiên nghỉ hè, Lê Vi, Tri Diệp và Phuong Gia Di cùng đi mua sắm.

"Mình đã chuẩn bị quần áo mới để tối nay thay rồi, cả ngày mặc đồng phục học sinh phát chán lên được."

Tri Diệp hưng háng lên tiếng.

Cô đến là có mục đích, phải có sẵn trang bị mới tốt.

Chỉ có Phuong Gia Di hơi mất tập trung, hỏi cô ta cái gì cũng không nói, không thể làm gì khác hơn nói những chuyện liên quan tới cô ta để cô ta có tâm trạng một chút.

Có lúc Tri Diệp rất thương Phuong Gia Di nhưng cũng không có cách nào.

Có một số việc, bản thân mình nghĩ không thông thì người khác nói gì cũng không vào được.

Phuong Gia Di hiển nhiên là đã nhu nhược từ nhỏ quen rồi, tư duy luôn hướng về ngộ cụt nên rất dễ mất hứng.

Chỉ có thể hy vọng bản thân cô ta tự giải thoát được.

...

Lần trước Tri Diệp mua váy trắng Dịch Thuần còn chưa phát biểu cảm nghĩ mà còn cười nhạo cô. Lần này cô quyết định đổi phong cách khác.

Cô chọn một chiếc váy cộc tay màu vàng nhạt, chiều dài váy trên đầu gối, lộ ra một đôi chân dài tinh tế.

Làn da cô trắng trẻo, đáng vẻ rất tươi trẻ.

Nhân viên thu ngân trong cửa hàng quần áo còn giúp cô tết hai bím tóc thắt nơ bướm bằng dây màu vàng nhạt để lộ ra xương quai xanh nhỏ xinh.

Lê Vi vừa thất Tri Diệp lập tức mê muội, đứng lên kích động, "Tiểu tiên nữ Diệp Tử!"

Tri Diệp cười mặt mày đều cong, "Cho phép cậu ôm tiên nữ một cái"

Lê Vi làm bộ lơnh cô, lại cười nói "Xinh thật đấy, da trắng thật thích... Tô cảm thấy Dịch đại thần không còn xứng với cậu nữa rồi."

Tri Diệp được Lê Vi tặng bóc lên tận mây, rất sáng khoái quẹt thè mua đứt chiếc váy.

Không thay quần áo nữa, trực tiếp cắt tag giả mặc luôn.

Phương Gia Di từ đầu không lên tiếng đột nhiên mở miệng: "Diệp, Diệp Tử..."

Tri Diệp quay đầu "Ừ" một tiếng, "Sao vậy?"

Phương Gia Di xoắn tay, cô vẻ rất là ngại, "Tô cũng thích chiếc váy này, có thể mặc thử được không?"

Tri Diệp thoáng sững sốt, nhìn Lê Vi một chút.

"Ok thử đi! Hay là Vi Vi cậu cũng thử xem? Chúng ta mặc váy này thành váy team bạn thân cũng được, xinh mà!"

Bình thường Phương Gia Di mặc phong cách khá thoải mái, chưa có dịp mặc theo trào kru đồ team, cả khuôn mặt đều đỏ, "Cảm, cảm ơn cậu!"

Cô ta ôm chiếc váy y hệt đi vào phòng thử đồ.

Lê Vi hơi do dự, "Diệp Tử, cậu ấy..."

Tri Diệp không buồn nâng mắt, đưa một cái giống vậy cho cô ấy, "Cậu cũng vào thay thử đi."

"..."

Cuối cùng Lê Vi không mua nhưng Phương Gia Di thì có.

Vóc dáng cô ta thấp bé, váy nhìn có vẻ dài hơn. Mái tóc dài xõa sau lưng, đứng là hai chiếc váy hai khi chất.

Chỉ là màu vàng rất kén người, đến cùng cô ta vẫn bị làn da bạch tuyết của Tri Diệp đánh bại.

Phương Gia Di vứt bỏ dáng vẻ mất tình thần hồi nãy, cao hứng lên, kéo tay hai người, làm nũng với Tri Diệp, "Hay là mua luôn giày đôi nhé? Diệp Tử, tớ đi giày giống cậu nha."

Tri Diệp cười, "Được."

Ánh mắt Lê Vi thoáng thay đổi.

Cô ấy luôn cảm thấy Phương Gia Di có chút kỳ quái, nhưng không thể nói ra được là điểm nào.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Truth or Dare

Edít: Tà Thần

Cho dù trước hay sau khi gia đình tan vỡ, Tri Diệp vẫn là đứa trẻ của nhà có tiền.

Năm đó Tri Giới Nghiên là ông chủ có tiền nhất trong ngõ, người đầu tiên có ô tô, vô cùng chiều chuộng con gái duy nhất, từ nhỏ đã thích sắm sửa cho con gái.

Sau khi La Huệ đưa Tri Diệp rời đi, không nói được phân chia một số tài sản lớn, đối tượng Mạnh Tạ sau này tái hôn cũng là người gia sản siêu phàm.

Hơn nữa xuất thân của La Huệ cũng tốt, thời đó con gái có thể học đại học, học xong thì tiếp nhận nghề thừa truyền thống cơ sở của gia đình.

Lớn lên trong hoàn cảnh này, tuy Tri Diệp không quá giàu nhưng so với các bạn đồng lứa cũng được cho là anh hào rồi.

Lúc mua sắm cũng khá thoải mái.

So với cô thì Phương Gia Di muốn mua đồ đôi khá đáng quan ngại.

Giày hàng hiệu trong trung tâm thương mại không rẻ, cũng đang không phải mùa giảm giá, mấy đôi Lê Vi và Tri Diệp chọn đều khiến cô ta phải phiền não.

Ngoại trừ Vệ Chân Chân, Tri Diệp đối với các bạn gái khác đều không tệ lắm nên cũng không tức giận.

Đi vòng hơn nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một đôi giày da giả ổn định. Đôi giày màu trắng, đế vuông nhỏ cao 2-3cm, quai giày nhỏ bao quanh cổ chân rất đẹp.

Cũng khá hợp với chiếc váy màu vàng nhạt.

Nhân viên thấy Tri Diệp vào thử, lập tức đến giới thiệu: "Ánh mắt của cô bé này rất biết chọn đồ, đây là đôi giày bán chạy nhất trong tiệm chúng tôi. Mùa hè rất nhiều bạn gái chọn mẫu giày này, phối với quần áo nào cũng đẹp, nhân dịp vào hè còn được giảm giá, mua hai đôi chỉ 150!..."

Tri Diệp gật đầu, quay lại nhìn Phương Gia Di.

Phương Gia Di cũng thử giày, đi hai bước, cuối cùng cũng đồng ý.

Từ trên xuống dưới hai người giống nhau như đúc, thực sự khá là giống chị em.

...

Bữa tối được tổ chức trên tầng sáu của nhà hàng buffet trong trung tâm thương mại. Mỗi người 200 đồng, tự chọn bỏ bít tết hoặc các loại hải sản lẩu, giá cả hợp lý, rất được các học sinh ưa thích.

Bọn Tri Diệp tay trong tay mang theo túi lên tầng sáu liền gặp Lục Phóng ở ngoài cửa.

Lục Phóng hẳn là đang đợi người, sợ mọi người lạc đường nên được phái ra hướng dẫn.

Nhìn thấy ba bọn họ, cậu ta có chút sững sốt, lúc lâu sau mới nở nụ cười, đẩy kính mắt lên đi tới. Cậu ta tiếp nhận túi trên tay Tri Diệp sau đó lại giúp Lê Vi và Phương Gia Di cầm đồ.

"Ba vị tiên nữ hôm nay cũng long trọng quá nhỉ?"

Đây chính là lần đầu tiên Tri Diệp mặc đồ nữ tính thế này trước mặt bạn học, nói là long trọng cũng không quá.

Lê Vi cười đáp một tiếng: "Nhìn Tri ca giống thần tiên ty ty lẫm phải không? Là tớ chọn đó, đẹp nha!"

Bị cô ấy nói vậy, tai Lục Phóng cũng đỏ lên, cẩn thận liếc mắt nhìn Tri Diệp da trắng mặt xinh, lặng yên gật đầu không tiếng động.

Phương Gia Di: "..."

Tri Diệp nắm tay cô ta chặt hơn, không hưởng ứng lời của hai người bên cạnh mà chuyển đề tài, "Ồ trong á?"

Lục Phóng "Ừ" một tiếng.

Sau khi ba cô gái đi vào, Lục Phong vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng Trì Diệp một lúc lâu chưa hoàn hồn lại.

...

Ở trong lòng Trì Diệp, màn kịch sau ktv là hoạt động quan trọng nhất, vì vậy trước lúc đó cô chút mắt trung, tiếp lời với mấy cậu con trai liên tiếp tới bắt chuyện mà ngày thường chưa bao giờ nói câu nào. Cô không quan tâm nên chỉ đối phó qua loa cho nhanh.

Nhưng Lê Vi lại chú ý đến những ánh mắt của nam sinh, nữ sinh đó.

Kính động, miễn mộ, rung động, đổ lệ.

Thời điểm học cấp 2 chính là như vậy. Dung mạo Trì Diệp thật sự rất xinh đẹp, mặt nhỏ nhắn đáng yêu, bình thường hoặc là hung hăng hoặc là lười biếng nên không ai chú ý tới, chỉ chú ý kính nể "Trì ca" nhiều hơn.

Thế nhưng sau đó khi cô mặc một thân quần áo nữ tính, bầu không khí lớp học liền thay đổi.

Biết ngay bây giờ cũng vậy mà.

Ăn buffet rất lâu, mọi người nói chuyện qua lại, để tài dẫn chuyện tới Trì Diệp.

Bọn họ cũng phải giác ngoại trừ hồi mới nhập học Trì Diệp biểu hiện đôn đả kính người thì sau đó cũng không có tính công kích gì lớn, chỉ là một nữ sinh bình thường tính tình không tốt lắm, có chút ngỗ ngược mà thôi.

Quan trọng nhất là, tuyền đùa một chút cô hình như cũng không tức giận.

Thậm chí còn hùa theo vài câu.

"Trì ca hôm nay xinh đẹp quá thể! Minh yêu mắt rồi đây này ha ha ha ha ha!"

"Cút đi Tiểu Bàn!" Lý Nhất Soái khoa trương ném giấy, phi nhỏ Tiểu Bàn, "Cẩn thận Trì ca đánh cho cậu một trận."

"Chết dưới hoa màu đơn, làm quý vẫn phong lưu... Không không không, Trì ca, tớ không có ý đó, tớ chỉ muốn khen cậu xinh thôi! Thật sự không có ý khác!" (Đại khái chết vì gái là cái chết tệ tái =))

"Nếu Trì ca mà mặc thế này đi học ẽ là cái ngồi vị hoa khôi phải đối chọi đấy nhì?"

"..."

Trì Diệp hết sức tập trung ăn sạch một bản đồ ăn thật trước mặt, hoàn toàn không nghe những lời đùa giỡn của bọn họ.

"Bao giờ đi uống nước?"

***

Cười đùa đến hơn 19 giờ, mọi người mới đi xuống KTV tầng 3.

20 giờ bắt đầu đặt phòng, đặt bốn tiếng đến 0 giờ, muốn chơi nữa thì ở lại hát, không thì có thể về nhà.

Một đám trẻ con choai choai đã không thể đợi để trải nghiệm cảm giác tự do phóng túng được nữa.

Lớp phó thể dục vừa vào phòng khách liền gọi bia.

"Đây là lần đầu tiên lớp A3 liên hoan, có thể uống thì cứ uống, con gái uống nước trái cây, nhưng mà lát nữa chơi trò chơi vẫn phải uống đấy nhé!"

Lập tức có người hoan hô ồn ào.

Trì Diệp chưa nghe hết câu nói của cậu ta đã mở bia ra.

Cô còn nhớ lần trước tự mua bia còn chưa được uống ngụm nào mà đã bị Dịch Thuần ném hết vào thùng rác.

Nhưng buổi tối thiêng lẳng trắng sáng gió mát, hai người ôm nhau thật chặt trên sân trường.

Đó là một buổi tối sẽ mãi không bao giờ lãng quên.

Cô nhấp môi một ngụm, cay đến mức phải lè lưỡi.

Nhưng không nhịn được bật cười.

Chưa tới 21 giờ, hai cái micro đều bị chiếm lấy, hoạt động KTV giải trí của lớp 10A3 trường 13 chính thức bắt đầu.

Vừa nhìn lớp phó thể dục liền biết là một dân chơi, kiến thức phổ cập cách thức cho mọi người: "Bình thường đều chơi trò chơi của vua (1) hoặc là bội số 7 (2) gì gì đó. Nhưng mấy trò đó đều nhằm tránh không có tính giải trí, chúng ta chơi truth or dare (3) đi, càng giúp hiểu nhau hơn!"

(1) Trò chơi của vua (Ta là vua): Quân trò chỉ bất kỳ vào một người trong vòng và thổi còi, ngay lập tức người đó đưa hai tay lên trời, hô thật to lên "TA LÀ VUA", lúc đó, hai người bên cạnh sẽ biến thành hai cận thần của vị vua kia, đồng thời phải tức khắc hướng về vị vua của mình, chấp tay, cúi đầu sao cho đầu của mình phải thấp hơn vua và hô to "MUỐN TẤU BỆ HẠ".

Nguyên tắc: vua phải hô thật to và nhanh, cận thần của vua lúc nào cũng phải cúi đầu thấp hơn vị vua của mình.

Để trò chơi vui nhộn hơn, có lúc vị vua ngồi xuống, hoặc nằm hẳn ra đất thì hai cận thần cũng phải cố làm như thế nào đó cho đầu của mình phải thấp hơn đầu của vua.

(2) Bội số của 7: Ngồi thành vòng tròn. (Trò này thích hợp chơi với vòng tròn từ 5 cho đến 10 người).

Lần lượt Quân trò đếm số trước (bất kỳ, nhưng mới tập chơi thì nên từ số 1 để làm quen), sau đó người bên cạnh (trái hoặc phải tùy theo quy ước của vòng tròn), sẽ hô số tiếp theo – ví dụ là 2, người thứ ba sẽ hô 3,... cho đến người nào đến số 7, thay vì hô số thì người đó vỗ tay một cái, và vòng tròn sẽ bắt đầu chạy ngược chiều lại, và cứ thế trò chơi tiếp diễn.

Ví dụ:

A hô 1, B-2, C-3, D-4, E-5, F-6, G vỗ tay, F-8, E-9, D-10, C-11, B-12,...

Nguyên tắc: những số tận cùng là 7 (như 7, 17, 27,...) hoặc những số chia hết cho 7 (như 7, 14, 21,...) khi tới lượt ai thì người đó không hô số mà chỉ vỗ tay và vòng tròn chạy theo chiều ngược lại.

Có nghĩa là: A hô 12, B hô 13, C sẽ vỗ tay (vì đến lượt là số 14) – vòng tròn đổi chiều thì – B sẽ hô tiếp là 15, A hô 16...

Lưu ý: nếu ai hô nhầm số, hoặc làm đứt quãng vòng chạy của số thì sẽ bị. Người bị sẽ bị hai người bên cạnh mình đánh vào bàn tay (hoặc hình phạt nào đó do vòng tròn quy định), và nên nhớ rằng, chỉ có người nào bị (vòng tròn dừng chỗ nào) thì người đó mới có quyền hô lại để bắt đầu vòng số mới.

(3) Truth or Dare (Sự thật hay mạo hiểm/ thử thách): Bằng cách thức nào đó chọn ra một người chủ động và bị động ví dụ là A và B. A sẽ hỏi B một câu, nếu B không trả lời thật lòng được thì sẽ phải làm một thử thách mà A đưa ra. Sau đó B sẽ có quyền hỏi một người C, tiếp tục như thế.

Tất cả đồng ý.

Trì Diệp không có hứng thú, tự ngồi ở một bên uống bia một mình.

Không ai dám áp buộc cô chơi game.

Phương Gia Di trước giờ ngại ngùng, không dám đùa giỡn với các bạn, cầm một cốc nước trái cây dính chặt vào Trì Diệp như một miếng dán chuột, dờ người nhìn màn hình KTV.

Chỉ có Lê Vi tham gia.

Qua hai, ba vòng đầu mọi người đều chọn trả lời thật lòng. Nhưng mọi người phát hiện quy mô câu hỏi càng lúc càng lớn, dần dần bắt đầu chọn mạo hiểm.

Sang phòng bên cạnh hát một bài chưa tính là gì, còn có để người khác giới giữ chân, gấp bung 20 cái.

Chai bia chuyển tới trước mặt Lê Vi.

Lê Vi cười, "Mạo hiểm đi, tớ chọn nói thật cũng được chỉ là sợ các cậu hỏi chuyện gì đó không tiện trả lời lại phiền Trì ca phải ra tay đánh người."

"Vậy thì cậu đừng hỏi hèn."

Một đám con trai thương lượng, sau đó cười hề hề.

"Đon gian thế này thôi, mở danh bạ ra tìm người thứ 10 từ dưới lên. Bắt kể là ai dù giáo viên chủ nhiệm hay bố mẹ, gọi điện thoại qua bảy tỏ tình cảm một phút, nhất định phải chân thành vào đấy!"

Phương Gia Di ở bên cạnh lo lắng kéo áo Lê Vi.

Lê Vi không để ý, "Được thôi!"

Số điện thoại của bố mẹ cô không lưu vì đều ghi nhớ trong đầu, những người khác gọi ai cũng không sao, sau này giải thích là được.

"Ai chà ——"

Dưới ánh mắt của mọi người, Lê Vi mở danh bạ ra.

Người thứ 10 từ dưới lên.

Ngón tay cô dừng một chút.

S, Thẩm Lăng. (Thẩm là [shěn], thật ra tên Thẩm Lăng còn có thể được đọc là Trầm Lăng, nhưng nghe thế buồn quá nên mình không đổi.)

Mặt Trì Diệp đã hơi đỏ lên, thấy phản ứng của cô ấy không hợp lý thì nơ mềng ghé qua nhìn, nhất thời cười lên.

Cô vỗ vai Lê Vi một cái, "Quên đi..."

Lê Vi đã gọi điện thoại đi.

"Tút ——"

"Tút ——"

"Tút ——"

Sau ba tiếng kêu, đầu kia đã nhấc máy.

Một giọng nói mang theo ý cười truyền ra từ trong loa, "Tiểu Vi V?"

Lê Vi hắng giọng một cái, "Thẩm Lăng, em rất thích anh, thích đến mức chỉ muốn được làm bạn gái anh thật nhanh. Muốn đứng trên sân thượng hôn anh, muốn hát tình ca cho anh nghe qua loa phát thanh trường..."

Hình như là hơi quá đà.

Trong phòng im lặng hồi lâu, đột nhiên bạo phát một trận hoan hô.

"Ủầy!!!"

Mặt Lê Vi đã đỏ bất thường, nhưng cô cũng vừa hỏi một câu trêu khiến một bạn nam lưng từng phải nguyên thua cuộc, cho dù xấu hổ mấy thì cũng tò tính xong đứng 1 phút rồi.

Thẩm Lăng vẫn không ngắt lời cô ấy.

Vừa đến 1 phút, cô lập tức đứng lên tắt loa ngoài, kê sát bên tai nói: "Từ từ, cho em giải thích đã..."

Thẩm Lăng cười, "Không cần giải thích."

"..."

"Anh đã hiểu tình cảm của Tiểu Vi V rồi."

Mặt Lê Vi đã nóng đến mức bông, thấp giọng quát: "Thẩm Lăng!"

"Hò? Làm sao cơ? À, anh suýt thì quên." Anh hắng giọng một cái, "Đối với lời tò tính bạn này của em, anh cũng phải đáp lại chút."

"Em không..."

"Anh cũng thích em. Được rồi, ngày mai chúng ta sẽ lên sân thượng trường em hôn môi nhé."

"..."

Nước đỏ đầu vệt nửa ngày, cuối cùng Lê Vi phát điên, "Không thèm!"

Cô ấy dứt khoát cúp điện thoại.

Kết quả một lúc sau bên kia lại gọi tới, tất mấy một lần gọi lại một lần, quyết không tha.

Lê Vi không thể nhận được nữa, nghe máy, "Anh muốn cái gì đây hả?"

Giọng nói truyền đến không phải lời đường mật của Thẩm Lăng.

Là giọng nói êm tai nhưng lạnh lẽo của Dịch Thuần.

"Lê Vi, Trì Diệp ở cùng cậu à? Các cậu đang làm gì?"

Lê Vi "Hà" một tiếng, đổi thành Dịch đại thần, phản xạ lưng túng theo điều kiện.

Cô ấy vừa định làm theo bản thảo được vạch sẵn, quay lại nhìn Trì Diệp một chút, đột nhiên nghĩ đến kế hoạch tối nay của cô.

Lời nói đến miệng lại đi một vòng, đổi thành nội dung khác.

Lê Vi: "Bọn tớ đang ở KTV chơi sự thật hay thử thách."

Dịch Thuần nhàu mày: "Trì Diệp..."

"Ừm, Trì Diệp uống nhiều quá, đang ngủ rồi. Nên tớ không thể không chọn thử thách đó, nếu là có Trì Diệp làm là chắc thì tớ đã..."

Trong giọng Dịch Thuần đã có chút tức giận.

Lần đầu tiên không lịch sự mà cắt lời cô.

"Ồ đâu?"

Lê Vi bị cậu dọa, trong lúc nhất thời không lên tiếng.

Dịch Thuần lập lại từng chữ vừa nói: "Tôi hỏi là, các cậu ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Muốn yêu sớm với cậu

Edit: Tà cũng mún được ù (●﹂﹂)ˊ<

Lúc trong KTV Lê Vi mới uống nửa nư lon bia, khi chơi trò chơi chưa có cảm giác gì, nhưng vừa bị Dịch Thuần dọa một trận, nồng độ cồn trong nháy mắt tăng vọt.

Mặt cô ấy đỏ bừng, trong mắt có chút sóng nước, cúi đầu nhìn Trì Diệp đang ngồi trên sa lông, cứ cảm thấy có gì đó không đúng ở đâu, nhưng lại mất một nửa sức phán đoán.

"Ồ... Ở tầng 3... trung tâm thương mại..."

Giọng Lê Vi có chút run, Dịch Thuần đã cúp điện thoại.

Trì Diệp thấy Lê Vi cúp điện thoại, gương mặt cười, "Nói gì mà lâu thế? Anh Lăng thả lộ với cậu hả?"

Lê Vi "Hà" một tiếng, cẩn thận nói: "Diệp Từ..."

"Hò?"

"Dịch đại thần đang tới đây."

"..."

Tri Diệp đứng hình mất một lúc, đột nhiên nháy lên, trợn to hai mắt, "Sao tự dưng lại?"

Cô đã chuẩn bị xong xuôi đầu.

Chưa uống say, nhìn dáng vẻ rất bình thường, đến lúc đó sao có thể mượn rượu giả diễn được?

"Cậu ấy đến đột ngột vậy à?"

Mặt Lê Vi đỏ hồng, dường như dư vị tò tính còn chưa hết, "À thì... Tổ cứ tưởng là Thẩm Lăng gọi đến, kết quả lại là Dịch đại thần... Hỏi bọn mình đang ở đâu."

Tri Diệp siết chặt nắm đấm, uống cạn sạch bia còn trên bàn.

Say rượu khiến người can đảm

Đù đúng hay sai thì hôm nay cô phải dang hiến nộ hôn đầu... À đầu, đúng sai gì cũng phải nghe được đáp án của Dịch Thuần chứ!

...

Trò chơi đã đến hồi kích thích, Lê Vi cũng không còn sức tham gia nữa rồi, đi sang bên chọn một bài hát lên đầu, chuẩn bị tranh micro, hát một bài cho đỡ sợ.

Tri Diệp vẫn đang liêu mạng uống, Phương Gia Di sợ hãi tựa bên cạnh cô, rù mắt không biết đang nghĩ gì.

Lê Vi luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ, từ sáng sớm đã có cảm giác này.

Thế nhưng cô ấy không nói ra được, hết cách rồi, ban ngày còn chưa chỉ ra được, uống chỉ có hơi cồn vào còn ngăn ngor hơn.

Cô ấy ngân lại tất cả suy đoán, ngồi cạnh Phương Gia Di, thấp giọng hỏi: "Gia Di, muốn hát không? Chúng mình song ca."

Phương Gia Di sững sốt một chút, nhìn thẳng vào cô ấy, ngoài ý muốn đáp lại.

"Được."

Lê Vi cười, "Cậu chọn đi, muốn hát bài gì?"

Phương Gia Di bẻ ngón tay, cẩn thận mở miệng nói: "Vi Vi... Chọn họ tổ bài "Dừng khỉ" của Lương Tịnh Như đi. Tổ hát không được, chỉ biết bài này."

<https://www.youtube.com/watch?v=9reNc35w9Gg> (Bài trên)

Trong lòng Lê Vi gạt mình.

Cô ấy duy trì nụ cười, chọn bài cho cô ta, hỏi sâu xa: "Tổ chuyển lên đầu nhé?"

Phương Gia Di nhìn thời gian trên điện thoại một chút, gật đầu, "Cảm ơn cậu."

...

Dịch Thuần đến rất nhanh.

Nhạc dạo bài "Dừng khỉ" vừa bắt đầu, Lê Vi đang cầm micro đọc lời thì Dịch Thuần đẩy cửa vào.

Trong phòng nhốn nháo loạn tung phèo, không có ai chú ý cậu đi vào.

Dịch Thuần nhàu mày, nhìn quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Tri Diệp.

Trong phòng tối ánh sáng không rõ, nhưng bấp chẵn và nửa tối lý ra của cô như đang phát sáng.

Còn ngồi nghiêng ngai tự uống bia, cười đến mặt mày cong cong.

Trong thoáng chốc mặt mày Dịch Thuần thật khó nhìn.

Đi hai, ba bước tới trước mặt cô, cậu từ trên cao nhìn xuống cô, đưa tay đoạt lấy lon bia, lạnh lùng mở miệng: "Con gái con đùa không ra thể thống gì."

Lý Nhất Soái cách đó không xa nghe xa nghe lời này, nam sinh trong lớp đã có chút lảng lảng, không nhận ra người nói chuyện là ai, cười dẫn độn.

"Tri ca là Tri ca, không phải con gái nhé!"

Hoàn toàn quên bản thân mình khuyến khích hôm nay Tri Diệp phải trang điểm thật rực rỡ.

Dịch Thuần không để ý cậu ta, vẫn nhìn Tri Diệp như cũ.

Tri Diệp há miệng, vừa định hỏi "Sao cậu đến nhanh thế", đột nhiên nhớ ra kế hoạch của bản thân, cảm giác mình không nên tỉnh táo như thế.

Trong thời gian ngắn không nghĩ ra nên nói gì, dứt khoát giả vờ mơ mơ màng màng im lặng nhìn cậu.

Bài hát đã đến điệp khúc cao trào.

Phương Gia Di ở bên cạnh dùng sức nắm tay Tri Diệp, cầm micro đứng lên.

Giọng cô ta có chút sợ hãi, có cả dừng khỉ được ăn cả ngã về không. "Yêu thật sự cần dũng khí, đến đối mặt những lời đồn... Em có thể cảm nhận được anh giữa dòng người đông đúc..."

Ánh mắt nhìn thẳng vào Dịch Thuần ở trước mặt.

Rốt cuộc Lê Vi đã biết lạ ở chỗ nào rồi.

Vấn đề phiền não hồi lâu đã có lời giải.

Cô ấy đứng bật dậy, nặng nề vỗ micro trên tay Phương Gia Di "bộp" xuống đất.

Ra tay mạnh mẽ đến đáng sợ.

Phương Gia Di không cầm chắc, micro rơi xuống đất phát ra tiếng vang không nhỏ, mạnh mẽ lẫn át toàn bộ tiếng ồn trong phòng.

Yên tĩnh.

Trầm mặc.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lên người bọn họ.

Có hiểu kỳ, có khó hiểu, còn có dơm giân là xem kịch vui.

Lờ mờ có thể nghe thấy tiếng nữ sinh bên cạnh thẩm thi.

"Cậu nam sinh kia... Woa, là Dịch Thuần ở cạnh lớp mình phải không?"

"Đúng đó! Sao cậu ấy lại đến nhì? Mà đến lúc nào ta?"

"...Không phải là bạn trai Tri Diệp đấy chứ?"

"..."

Còn không tăng can đảm cho Tri Diệp, mà là cho Lê Vi.

Cô ấy chỉ vào vẻ mặt ngạc nhiên của Phương Gia Di, cười gằn một tiếng: "Tôi còn nghĩ có chỗ nào kỳ lạ đây. Phương Gia Di, cậu đứng là đáng khinh! Diệp Từ đối tốt với cậu như vậy, cậu còn dám làm thế?"

"Vi Vi..."

"Cậu cho rằng mặc quần áo giống hệt Diệp Từ thì Dịch Thuần sẽ thích cậu à? Lại còn "yêu thật sự cần dũng khí" nữa? Nếu cậu thực sự có dũng khí thì cần gì ngày nào cũng phải bám dính lấy bọn tôi, làm một tên trộm lên kút? Sao không ngang nhiên mà theo đuổi?"

Cả khuôn mặt Phương Gia Di đã đỏ bừng.

Dường như trong nháy mắt, nước mắt cô ta thẳng tắp lăn xuống, điên cuồng lắc đầu nói: "Cậu hiểu lầm rồi Vi Vi, tổ không phải..."

"Bóp, bóp, bóp."

Chẳng biết lúc nào tiếng nhạc đã bị ai tắt đi, tiếng vỗ tay truyền tới từ cửa vừa to vừa rõ.

Thẩm Lăng tựa vào cửa, ra sức vỗ tay, trong đôi mắt mang theo nét cười, "Vi Vi nhà ta giỏi quá."

Lê Vi kinh hãi đến biến sắc, "Sao anh cũng đến!"

Thẩm Lăng không nói gì, liếc mắt đưa tình với cô, nhặt micro rơi lên, hắng giọng một cái, nói: "Xin lỗi đã quấy rầy niềm vui của mọi người, bọn anh là bạn của Tri Diệp. Tiền chơi và đồ uống hôm nay do bạn học Dịch Thuần khao, mọi người không nên để bị ảnh hưởng, cứ chơi cho vui nhé!"

"..."

Dịch Thuần dứt khoát vác Tri Diệp lên vai, để cả người cô tựa vào lưng mình, chuẩn bị đưa cô đi.

Lục Phóng cuối cùng cũng phản ứng lại.

Cậu ta đứng lên, đưa tay hơi cản Dịch Thuần lại, "Sao các cậu có thể đưa..."

Thái độ Dịch Thuần lạnh lùng đến mức đáng sợ, "Biến đi."

Ánh mắt Lục Phóng cũng lạnh, chặt chẽ chặn trước mặt cậu, "Cậu là cái gì mà ra lệnh cho tôi?"

Trong lúc nhất thời không ai chú ý Phương Gia Di và Lê Vi, toàn bộ bắt đầu xem hai nam sinh cao lớn.

Xem ra bọn họ muốn "choáng" nhau đến nơi rồi.

Đám khán giả ngoan ngoãn này có chút kích động.

Nhưng Tri Diệp trong lòng ngực Dịch Thuần rất không nể mặt mũi.

Cô vỗ Lục Phóng ở bên cạnh, "Mình đi đây."

Lục Phóng: "..."

Dịch Thuần cười gằn một tiếng, mang theo Tri Diệp đang ủ rượu cho say ra khỏi phòng.

Thẩm Lăng vẫn duy trì tư thế tựa vào tường, chép miệng với Lê Vi cách đó không xa.

"Vi Vi còn không qua đây? Hay anh cũng phải ôm em đi?"

"..."

Lê Vi muốn đập chết anh.

Dịch Thuần thật sự ra ngoài quẹt thẻ thanh toán hóa đơn, kéo eo Tri Diệp đưa cô ra ngoài.

Tháng sáu, Hải Thành đã rất nóng, dù đã muộn rồi nhưng khí trời vẫn hầm hập như lò lửa. Chỉ tình cờ có một cơn gió thoáng qua giữ chút thể diện cho màn đêm.

Đêm nay gió vừa thổi, Tri Diệp lại có chút lững lờ.

Cô lắc đầu, lo lắng trượt qua thân thể Dịch Thuần.

Dịch Thuần buông cô ra, đỡ cô, "Tri Diệp, cậu thực sự là ngày càng không bảo được."

"..."

"Liên hoan còn uống rượu? Ăn mặc như này? Đã muộn rồi, cậu còn định làm gì nữa? Nếu như tôi không đến cậu còn muốn uống một két nữa à? Cậu sẽ về nhà kiểu gì? Ngủ lại KTV hay để đám bạn cùng lớp kia đưa về nhà?"

Dịch Thuần hiển nhiên là tức giận, khẩu khí cũng muốn phun lửa, chỉ hận không thể mắng cho cô tỉnh ra.

"Cậu 16 tuổi! Không phải 6 tuổi! Còn chưa hiểu chuyện đến mức nào nữa?!"

Mặc cho Tri Diệp tính toán trăm nghìn lần cũng không nghĩ đến nội dung vở kịch này.

Lẽ nào Dịch Thuần coi cô là con gái của mình hay sao?

Cô chỉ muốn lên ăn chút đậu hũ của cậu thôi mà? Sao lại mắng cô như con thế này?

Tri Diệp càng nghĩ càng khó chịu, cũng tức giận lên, ngẩng đầu tàn nhẫn trừng mắt nhìn Dịch Thuần, "Mẹ tôi còn mặc kệ tôi, cậu dựa vào cái gì mà quở tôi? Cậu là cái gì?"

"Cậu!"

"Cậu y vào tôi thích cậu phải không? Vẫn coi mình là người luôn đúng? Bạn học Dịch Thuần, phiên cậu hiểu cho rõ, tôi mặc gì, uống gì, đi chơi với ai đều là chuyện của chính mình, không liên quan gì đến cậu cả! Chẳng liên quan gì đến chuyện thích cậu hay không! Cậu sững cò... À..."

Dịch Thuần nhìn vào cái miệng nhỏ đó hồng đang liên thoáng không yên, nặng nề hôn xuống.

Trong nháy mắt thể giới bình yên lại.

Không còn âm thanh không êm tai, cuối cùng cậu cũng coi như thả lỏng lại.

Nhưng mà...

Tri Diệp tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm gương mặt phóng to của Dịch Thuần.

Cứ thế... thế mà thành công rồi hả?

Dịch Thuần bị cô nhìn cũng bắt đầu ngượng ngùng, thẩm thờ dãi thất bại, khẽ chạm môi cô, sau đó buông ra.

Quay mặt đi, tầm mắt của cậu trong nhất thời không biết nên nhìn gì.

"Cậu..."

Giọng Tri Diệp hơi khàn, không còn thanh âm mềm mại như mọi ngày.

Cô phục hồi lại tâm trạng, "Cậu... Cậu vừa hôn mình."

Dịch Thuần lúng túng "Ừ" một tiếng.

Tri Diệp nằng cao giọng, "Dịch Thuần! Cậu dựa vào cái gì mà hôn mình! Quấy rối hả?"

Cuối cùng Dịch Thuần cũng coi như là khỏi phục đáng về lạnh lùng thương nghị.

Cậu nhìn Tri Diệp một chút, cười như không cười, nói: "Tri Diệp, tôi thấy có lẽ cậu say rồi."

"..."

Cậu cúi đầu, lần thứ hai hôn lên đôi môi hồng nhuận của cô.

"Dựa vào tớ muốn yêu sớm cùng cậu, lý do này được chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tới nhà tớ học thêm

Edit: Tà hí hừng ("□")

Đúng là có nghĩ nát óc cũng không lường được bước phát triển này.

Tri Diệp sững sờ nhìn Dịch Thuần ở trước mặt, nửa ngày không nói nên lời.

Có nên... phản ứng như thế nào?

Tri Diệp trước giờ đầu óc nhạy bén phản ứng nhanh, miệng lưỡi linh hoạt, thần thủ cũng khá, rất ít khi có thể bị người khác khiến cảm lúng túng này.

Nhưng mà bây giờ, quả thực cô có chút bối rối.

Dịch Thuần yên lặng nhìn cô, hồi lâu mới có chút thất vọng véo má cô, mở miệng nói: "Ngốc rồi à?"

Cuối cùng thì hiện tại cậu cũng coi như cảm nhận được một chút cảm giác trước kia của Tri Diệp.

Cái mặt nóng đỏ vào cái mông lạnh đúng là có chút thất bại.

Tri Diệp bị cậu nhéo hoàn hồn lại.

Cô đối mặt Dịch Thuần một lúc, đột nhiên vỗ tép một cái lên tay Dịch Thuần.

Một phát này đúng hết sức lực, tay Tri Diệp không giống như con gái bình thường, ra tay lại không hề báo trước, mạnh mẽ đánh cho Dịch Thuần cao lớn còn lại lù lù lại một chút.

Dịch Thuần: "???"

Tri Diệp nghiêm túc nhìn cậu: "Đau không?"

"Cậu nghĩ sao? Có muốn thử không?"

Tri Diệp đột nhiên nhảy cẫng lên, "Hóa ra không phải là mơ!"

"..."

Cô đứng tại chỗ phòn một hồi lâu, đột nhiên nhào tới Dịch Thuần, ôm thật chặt, toàn bộ nằm trong lồng ngực cậu.

Vòng ôm củ Dịch Thuần rất ấm, còn có mùi thơm bạc hà.

Cẩn thận ngửi kỹ giống như mùi thuốc nhàn nhạt. (thuốc không phải thuốc là he.)

Thời tiết đang nóng nực, đứng ở bên ngoài một chút mà Tri Diệp đã đổ mồ hôi, còn Dịch Thuần thì chỉ nóng một chút, không có một giọt mồ hôi nào.

Tri Diệp nằm dí đầu trong ngực cậu, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cuối cùng mình cũng đợi được ngày này."

Dịch Thuần không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cô gái nhỏ bình thường 2.580.000 (1) trên thực tế lại đáng yêu muốn chết.

(1) 2.580.000: Cái này xuất phát từ mặt chược, nghĩa là kiểu ngao.

Ngay cả trái tim cậu cũng mềm nhũn.

Như là trở lại khi còn bé, Tiểu Diệp Từ yếu đuối rụt rè kia, hoàn toàn nương tựa vào cậu.

Cậu cũng nở một nụ cười thật lòng.

Đối khách thánh chủ, cậu vòng tay ôm cả người cô vào lòng.

Hai đứa trẻ tuổi vị thành niên, dường như vẫn chưa hiểu được ý nghĩa quan trọng của tình yêu, chỉ chú tâm ôm nhau một chỗ.

Có một buổi tối mùa hè như thế đó.

Tri Diệp hồi lâu không nói gì.

Một lúc sau, cô khó khăn mở miệng, chỉ là âm thanh ập úng trong lồng ngực Dịch Thuần, khá mơ hồ.

"Đã nhiều năm không có ai ôm mình như vậy rồi."

"Tri Diệp..."

"Từ sau khi bố mẹ mình ly hôn, mẹ mình sợ chuyện bất cóc sẽ còn diễn ra nên đã cho mình vào đạo quán. Thời thơ ủa mình hầu như là lớn lên trong đạo quán, không có ai ôm mình cả, huấn luyện viên chỉ dạy bọn mình làm thế nào để bản thân trở nên mạnh mẽ. Ông ấy nói đến khi bọn mình đủ mạnh mẽ, không cần dựa dẫm vào bất cứ ai, đầu đội trời chân đạp đất tồn tại trên cuộc đời này."

Tri Diệp cười, "Lúc đó mình cảm thấy như vậy rất tốt, mặc kệ Tri Giới Nghiên, mình không cần người bảo đó. Mình phải thay đổi bản thân thật mạnh mẽ mới có thể bảo vệ người mẹ đáng thương của mình. Sau đó mẹ có người tới bảo vệ, mình cũng có thể đi bảo vệ người khác."

"Mình thích cảm giác được làm Tri ca."

"Nhưng bạn học nhỏ Dịch Thuần này, cậu ôm mình như vậy, mình lại cảm thấy, nếu được ai đó bảo vệ mình thì thật tốt biết mấy."

Dù cô có lợi hại đến đâu, mạnh mẽ đến mấy, cũng chỉ là một bé gái 16 tuổi.

Ở trong lồng ngực người khác, lại cảm giác như đang nắm giữ cả thế giới.

Chính là một đứa nhỏ ngây thơ như vậy đây.

Dịch Thuần im lặng một lúc, chậm rãi mở miệng nói: "Được."

Cậu ho khan một cái, "Tớ cũng rất lợi hại mà."

Lúc nói chuyện, lồng ngực chuyển động làm cho Tri Diệp không nhịn được cười ra tiếng.

"Tri Diệp, tớ có một yêu cầu."

"Gì vậy?"

"Không cho phép cậu thích người khác." Dịch Thuần quay mặt đi, không nhìn vào mắt cô, "Yêu sớm với tớ thì không cho cậu để ý người khác nữa."

Tri Diệp vui vẻ, "Lời này cậu nói khiến mình giống một tra nữ đứng núi này trông núi nọ quá nhỉ."

"...Cũng không cho cậu ở cùng nam sinh khác. Không cho uống rượu. Không cho về nhà muộn. Đi đâu cũng đều phải nói với tớ."

Dịch Thuần nghiêm túc nói nhưng Tri Diệp không nhận được gì cả, "Trời ạ, cậu nói giống mẹ mình quá rồi đấy!"

Lời nhai không trôi, dài dòng vãn tự.

"Không phải nói là tớ sẽ bảo vệ cậu sao? Cậu đi cùng người khác, tớ sẽ bảo vệ cái xe đạp cho cậu xem!"

"..."

***

Sau khi liên hoan với các bạn, cuối cùng nỗ lực cả năm của Tri Diệp cũng coi như là có thu hoạch.

Hai người lên kư yêu sớm.

Mấy ngày chưa về nhà La Huệ, Tri Diệp tranh thủ từng ngày cứ đứng giờ lại đến cửa hàng "phục thù". Ngồi trong gian phòng nhỏ xem TV, đợi buổi trưa khi Thẩm Lăng đến thì tay trong tay với Dịch Thuần ra phố.

Dịch Thuần biết có thích ăn mì vẫn thần háng đối diện, bình thường cô sẽ đặt trước bên đó, đến lúc tới cửa hàng thì sang lấy.

Thỉnh thoảng cũng đổi gió những món khác như là bánh hành, bánh rán, trứng ngâm trà, đều là Dịch Thuần đi mua.

Thẩm Lăng bị hai người này phát cầu lương đến mức mù mắt chó.

"Anh xin hai đứa đấy, yêu đương thì yêu đương, sao phải nhảm chán như vậy? Xem TV còn phải nằm tay? Cũng có phải hạt hạnh đào thơm ngon đâu mà thèm thường như thế? Làm ơn suy nghĩ cho cảm nhận của người ở bên nhìn đi!"

Dịch Thuần lạnh lùng cười một tiếng, "Bị Lê Vi mắng trở về phải không?"

"..."

Đây chính là 7 tác (2) của Thẩm Lăng, một giảm liền giảm trúng, hiệu quả 100%, anh lập tức im miệng không hó hê.

(2) 7 tác: Điểm chính, điểm yếu, xuất phát từ câu "đánh rắn phải đánh bảy tác".

Tri Diệp tốt bụng lấy một cái kẹo từ trong túi ra ném cho Thẩm Lăng, "Anh Lăng, đừng nản chí, anh xem, em còn đồn ngã được bạn học Dịch Thuần cơ mà, anh nhất định cũng có thể!"

Thẩm Lăng vui vẻ, gò đầu cô, "Sao trước kia anh không phát hiện Tiểu Diệp Tử còn biết pha trò nữa nhỉ "

Rất có tính thần tự giễu.

Chỉ là hành động này của anh khiến Dịch Thuần không vui, đưa tay chặn anh sang một bên, "Bọn tôi ra ngoài đây, anh trông cửa hàng đi."

Thẩm Lăng tức giận mà chỉ có thể cười: "Lần hết đi, biến!"

...

Mùa hè sau giờ Ngọ (3), nhiệt độ nóng đến mức không ve sẫu muốn động đậy. Ngoài đường không một bóng người, chỉ sợ vừa ra ngoài liền bốc cháy.

(3) Giờ Ngọ: Từ 11-13h.

Thế nhưng nhiệt độ cũng không ngăn được các thiếu niên nhiệt tình như lửa.

Tri Diệp nắm chặt tay Dịch Thuần, hai người sắp dán vào nhau.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, mình phát hiện là cậu thực sự không sợ nóng, sao không đổ mồ hôi nhỉ?"

Dịch Thuần từ chối trả lời câu hỏi thiếu muối này, xách đầu cô tới dưới bóng cây râm mát, che chắn cho cô.

Trước kia cậu bị bệnh, luôn cảm thấy đàn ông con trai không cần chống nắng, lúc bị đen đi cũng không có gì ghê gớm, dù sao lúc vận động cũng không tránh khỏi đổ mồ hôi.

Thế nhưng Tri Diệp tưởng như vậy, cậu cũng không ngờ để cô bị cháy nắng, chỉ động nổi lên trách nhiệm của một cái ô, bảo vệ thật tốt làn da của bạn gái nhỏ.

Tri Diệp không ngờ chỉ hơi thay đổi thân phận mà bạn học nhỏ Dịch Thuần như biến thành một người hoàn toàn khác. Sự dạn dàng sẵn sọc ẩn giấu bấy giờ phát huy mọi lúc, nói cũng nhiều hơn.

Có cho rằng nam sinh như Dịch Thuần, dù sao cũng là một đại nam thần, không thích ôm ấp làm nũng.

Trên thực tế thì không phải.

Dịch Thuần kiên nhẫn che nắng cho cô, vừa đi vừa nói: "Tuần sau cậu đi Thái Lan à?"

Đây là Tri Diệp nói trước cho cậu.

"Ừ, đi cùng gia đình mẹ mình."

Dịch Thuần cau mày, "Không đi không được à? Không phải nói phải học về sao?"

Tri Diệp cười, "Đương nhiên không được, mẹ mình thích đi du lịch cả nhà, bà ấy là người hơi truyền thống."

"..."

Dịch Thuần không muốn để cô đi, tuy chỉ đi một tuần nhưng có chút không chịu nổi.

Cô gái nhỏ này quá cuốn hút mà quan trọng là bản thân lại không biết điều đó. Ngay cả một con một sách như Lục Phóng còn không tránh khỏi bị cô hấp dẫn, chứ đừng nói đến người cổ ý.

Sau khi xác lập quan hệ, độ chăm hữu của Dịch Thuần tăng trưởng với tốc độ lũy thừa.

Nhưng Tri Diệp không hiểu, chỉ nghĩ là cậu quan tâm tới thành tích học của mình.

"...Cậu yên tâm, khi về mình sẽ đến lớp mỹ thuật thi cũng chưa đến thời điểm học thêm. Nếu chúng ta đã yêu nhau thì chắc chắn muốn học cùng nhau, mình khẳng định sẽ nỗ lực đỗ đại học mỹ thuật Z."

Cô liệu chết cũng không thể đỗ đại học Z, nhưng không thể để Dịch Thuần phải theo cô học một cái trường vô danh được, chỉ có thể thi vào trường gần đó cũng coi như là học cùng nhau rồi.

Đại học mỹ thuật Z cũng không dễ ăn, học vẽ cả một học kỳ, Tri Diệp vẫn còn chưa hiểu rõ. Thi mỹ thuật nói thì đơn giản nhưng thực tế vô cùng tàn khốc, ngồi vẽ lâu ngày ngay cơ bị bệnh trĩ, tuy nhiên vẫn có vô số người chen chúc để được vào học.

Cô nhất định phải cố gắng mới có thể thành công.

Dịch Thuần chau mày do dự một lúc, đột nhiên nói: "Đừng đăng ký lớp học thêm."

Tri Diệp: "Hả? Sao lại thế?"

"Tớ dạy cậu."

Đào mắt hai người đã tới nhà hàng, ngồi xuống vị trí được phục vụ hướng dẫn.

Phục vụ đặt thực đơn xuống rồi rời đi, Tri Diệp tiếp tục đề tài vừa rồi hỏi: "Có làm kỹ chuyện kinh doanh của các cậu không?"

Cửa hàng của Dịch Thuần gần cung thể thao, đang nghĩ hè vẫn có người qua mua đồ.

Cũng không vắng đến mức có thể giăng lưới trước nhà để bắt chim.

Mấy ngày nay Tri Diệp qua đều gặp một đám người, nếu như họ thực sự học thêm ở cửa hàng, sẽ làm ảnh hưởng đến chuyện buôn bán của cậu.

Thân phận của cô giờ đã đổi, tư tưởng đương nhiên cũng thay đổi.

"Mình không muốn cậu bị lộ đầu."

Đây là cửa hàng Dịch Thuần đầu tư rất nhiều tiền, cô chỉ sợ sự thật bại.

Dịch Thuần nở nụ cười.

Lúc cậu cười có chút vẻ lơ đãng say mê, có thể quyến rũ biết bao nhiêu là người.

"Ai nói là học ở cửa hàng chứ."

Điện tích cửa hàng nhỏ như thế, kẻ phản nghịch Thẩm Lăng phải ngồi chỗ nào đây.

Tri Diệp "Hả" một tiếng, gọi một cốc kem vị phô mai, ngẩng đầu lên nhìn cậu, "Thế thì đi đâu? Mình phải báo cho cậu trước là thi thoảng mẹ mình sẽ đến nhà mình xem tiến độ học tập đó."

Ý tứ chính là phải tuân thủ quy định, không được mất tập trung.

Tuy bình thường đáng về La Huệ đều đầu đầu dề dề mềm mòng nhưng trên thực tế hơn nửa thời gian đều là Tri Diệp phải thỏa hiệp với bà.

Nếu như bà thấy Tri Diệp học không tốt, chưa cần tức giận thì Tri Diệp đã tự hờ hện rồi.

Đây chính là mẹ cô.

Dịch Thuần cười như không cười.

Một hồi lâu, cậu mới mở miệng, gần từng chữ: "Đương nhiên, là đến nhà tớ."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Nghỉ hè

Edít: Tà chỉ được nghỉ hè 1 tháng ___/Z(.˘.˘)___

Trí tương tượng của thiếu nữ 16 tuổi là phong phú nhất, ngay cả Trí ca cũng cảm bậc lộ tình cảm cũng không ngoại lệ.

Từ nhỏ cô ở cùng một đám sư huynh đệ, có thể đánh cho bọn họ phục nên họ cũng không xem cô là nữ, lúc nói chuyện cũng không kiêng dè cô.

Hon nữa mạng internet phát triển như vậy, tuy Trí Diệp không có triệu chứng xem những cái "đó" trên mạng nhưng cũng từng xem qua không ít đoạn cắt.

Trí tương tượng cộng thêm sức hiểu biết...

Trí Diệp mặt đỏ bừng.

Dịch Thuần vui vẻ: "Nghĩ cái gì đó?"

Trí Diệp che giấu ho một cái, "Không có, trời nóng quá thôi."

Dịch Thuần cười như không cười nhìn cô.

Cuối cùng Trí Diệp vẫn phải đầu hàng, "Đến nhà cậu... thật hả?"

Dịch Thuần vói tay qua búng trán cô, "Thật. Đừng nghĩ nhiều, nhà tớ đông người. Cho dù Trí ca cậu có muốn giờ trò gì cũng đừng hòng có cơ hội."

"..."

Trí Diệp từ chối nói chuyện với cậu.

Quan hệ biến đổi, quả nhiên cả thế giới đều biến đổi theo. Trước kia cô còn suy nghĩ phải làm thế nào để ăn chút đậu hũ của cậu, trộm nụ hôn của bạn học nhỏ. Kết quả hiện tại trực tiếp nhảy qua các bước ở giữa, liên tưởng đến những chuyện không trong sáng.

Như vậy là không tốt, không tốt.

Cô tự thôi miên mình một phen, cuối cùng cũng coi như là vứt bỏ được đồng phở liệu ra khỏi đầu.

Nhưng có cây củ cải Dịch Thuần treo ở phía trước, đúng là hiệu quả hơn gạo viên dạy thêm nhiều.

Trước khi xuất phát, Trí Diệp nói với La Huệ về việc này.

La Huệ đang thu thập hành lý, sau khi bà tái hôn với Mạnh Tà, chưa từng có chuyến du lịch gia đình nào. Đây coi như là lần đầu tiên, chỉ lo có chỗ nào chưa chuẩn bị kỹ lưỡng, đến lúc du lịch lại ảnh hưởng tới tâm tình nên chuẩn bị sẵn một tuần trước đó.

Nghe thấy giọng Trí Diệp, bà kéo khóa vali lên, ngắt đầu dụ dăng hơi: "Bạn học của con là nam hay nữ?"

Trí Diệp không do dự đáp: "Nam ạ."

Theo lý mà nói, lúc này kiểu gì cũng phải nói dối để che giấu. Nhưng Trí Diệp nào phải người bình thường, không cảm thấy có gì không thể nói.

Quan trọng nhất chính là, xưa nay cô chưa từng nói dối La Huệ.

La Huệ nở nụ cười, "Bạn trai con à?"

Tư tưởng bà tiến bộ, cũng biết con gái trưởng thành hiểu chuyện sớm, từ khi bà ly hôn Trí Giới Nghiên chưa phải làm bà phải bận tâm.

Yêu đương năm cấp 3 cũng không phải chuyện lớn gì, so với Trí Giới Nghiên ở hành lang phát hỏa trước mặt mọi người thì La Huệ tuyệt đối là phụ huynh văn minh mà bọn trẻ thích nhất.

Trí Diệp không nói gì nữa.

La Huệ hỏi: "Thành tích lần trước tiến bộ lên cũng vì cậu bạn này phải không?"

Gật đầu.

La Huệ cười, "Được, mẹ tin con, con có thể đi. Nhưng mỗi ngày về nhà đều phải mang sách vở cho mẹ kiểm tra qua. Tiểu Diệp, mẹ hy vọng cn có thể thi đỗ vào một ngôi trường tốt, đồng ý với mẹ nhé?"

Trí Diệp mím môi, "Vâng" một tiếng.

La Huệ xoa đầu cô, "Còn đủ tiền tiêu không?"

"Thối mà."

"Được rồi, vậy con mau đi ngủ đi. Ngày mai còn phải bay sớm. Ngủ ngon nhé."

...

Khi trời tháng 7, du lịch đất nước khu vực nhiệt đới không phải là một ý hay. Từ khi máy bay hạ cánh trên Thái Lan, Trí Diệp mỗi thời khắc đều cảm giác mình bị cảm nắng, hận không thể chò ở khách sạn không ra ngoài nữa.

Cô vốn ghét trời nóng nhất.

Nhưng cũng không thể phá hủy sự nhiệt tình của La Huệ, cô không thể làm gì khác hơn nhấn tin với Dịch Thuần để oán giận.

Dịch Thuần cũng có chút phiền lòng vì trời nóng, mỗi ngày đều ở nhà học bài, không tới cửa hàng nữa.

Chỉ có lúc nhận được tin nhắn của Trí Diệp mới bình tĩnh lại một chút.

Ngay cả cậu cũng không nghĩ tới mình sẽ biến thành như vậy.

Vừa bắt đầu chỉ là... Chỉ là có chút muốn bảo vệ cô bé này. Dù sao cậu từng hại cô có quá khứ không tốt, trong lòng ít nhiều cũng có một ít tâm tình muốn bù đắp.

Vì vậy cứ để kệ cô tiếp cận.

Chỉ cần cô vui vẻ là được.

Nào có biết cô nương ngốc đáng yêu này còn là một cao thủ giả heo ăn thịt hổ, lừa cậu chìm đắm tột cùng.

Nhìn câu chữ oán giận của Trí Diệp, Dịch Thuần đặt bút xuống, không nhận được nụ cười.

Yc.: Nếu nóng như vậy thì mau về đi.

Yc.: Tớ nhớ cậu rồi.

***

Trí Diệp trải qua một kỳ nghỉ hè phong phú.

Sau khi trở về từ Thái Lan, mỗi ngày cô tràn trề từ phòng vẽ tranh, trong nhà, còn có nhà Dịch Thuần.

Nhà Dịch Thuần hoàn toàn không phải đáng vẽ trong tương tượng của cô.

Trí Diệp từng thấy xe Thẩm Lăng, biết Dịch Thuần lên cùng Thẩm Lăng, hẳn là điều kiện gia đình cũng như nhau cho nên mới có thể tùy tiện để hai đứa nhóc chơi chơi đốt tiền mờ cửa hàng dụng cụ thể thao.

Nào ngờ cô lại cmn đúng như vậy!

Nhà Dịch Thuần là một biệt thự nhỏ tổng cộng 2 tầng, trên dưới gấp lại có đáng vẽ song lập (1) bằng phẳng, vị trí địa lý cũng không nghiêng, từ trung tâm thương mại đi xe đạp đến cũng không quá 20 phút.

(1) Song lập: Biệt thự **song lập** là biệt thự có 3 mặt sân vườn và 1 mặt tường chung, **lạ 2** căn nằm chung trên một khu đất có lối đi riêng biệt, có thể đối xứng hoặc không đối xứng với nhau. Tuy **lạ 2** căn biệt thự nhưng nhìn từ ngoài vào chỉ **là** một biệt thự.

Nhưng nhà cậu quả thật có không ít người, đi giúp việc, tài xế, còn có đầu bếp, đều ở tầng một, tầng hai là thế giới riêng của mình Dịch Thuần.

Lần đầu Trí Diệp đến còn hiếu kỳ hỏi một chút, "Bố mẹ cậu đâu?"

Dịch Thuần im lặng một chút, nắm tay cô chỉ, "Ồ bên ngoài làm ăn."

Nhưng không nói rõ là làm gì.

Tri Diệp găt đầu, cũng không hỏi nhiều.

Chỉ là điều kiện Dịch Thuần như vậy còn đi xe đạp, thật khiến người ta khó tin.

Tri Diệp: "Xem ra mình cầu được một con rùa vàng rồi!"

Dịch Thuần nhàu mày, "Cậu đã nghĩ đến nước gà vào đây rồi cơ à?"

Tri Diệp cười ngược: "Nói chơi thôi mà..."

Dịch Thuần cảm bút nhẹ gõ lên đầu cô, "Còn không mau làm bài đi mà nghĩ đống nghĩ tấy."

"Ừm"

Tri Diệp cúi đầu.

Một hồi lâu, cô lại ngẩng đầu lên, làm bộ lên lét hỏi: "Bạn học nhỏ Dịch Thuần không muốn kết hôn với mình à?"

Dịch Thuần không buồn nâng mắt, "Cậu mới có 16 tuổi."

Ra tay với vị thành niên là phạm pháp.

"...Còn không cố gắng học tập?"

Lớn lên nhanh một chút đi.

Nói học thêm đúng là học thêm thật, viết tận mấy quyển vở, một chút nội dung trong vở kịch tưởng tượng cũng không phát sinh.

Qua một kỳ nghỉ hè mà Tri Diệp cảm thấy quái thực còn mệt hơn cả đi học.

Cuối tháng 8, gần tới ngày khai giảng của Thập Tứ.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Tri Diệp làm bài tập nghỉ hè, đeo cặp đựng bài tập đã hoàn thành đến trường.

Cô đến sớm, trong phòng học còn chưa có mấy người.

Người đầu tiên cô nhìn thấy là Phương Gia Di ngồi chéo phía trước mình.

Từ ngày đó Lê Vi và Phương Gia Di trở mặt trong KTV, Tri Diệp cũng không liên hệ gì với Phương Gia Di.

Nhớ tới Thẩm Lăng từng cảnh cáo cô, Phương Gia Di thích Dịch Thuần, lúc đó cô còn không để trong lòng, nào biết sự thật lại vậy.

Tri Diệp cũng không phải là không thể chấp nhận bạn tốt cũng thích Dịch Thuần. Dịch Thuần tốt như vậy, cho dù nữ sinh cả thế giới đều thích cậu cũng bình thường. Chỉ là cô không thể chấp nhận Phương Gia Di chôn giấu chuyện này trong lòng lâu như vậy, còn giả vờ giả vờ chơi cùng bọn họ, không lộ ra chút manh mối.

Lại còn thừa dịp cô dự định nói rõ mà mua quần áo và giày giống hệt, ở ngay trước mặt cô công khai với Dịch Thuần.

Là định bắt chước khuôn mẫu của cô mà ra phải không? Lúc đó chính chủ là cô đây còn không thành công, cái bản sao phục chế này dựa vào cái gì mà cảm thấy Dịch Thuần thật sự yêu thích cô ta như vậy chứ?

Tâm tư này quá mức kín đáo, ngấm lại thực sự có chút đáng sợ.

Toàn bộ kỳ nghỉ Phương Gia Di không liên hệ với hai người, thậm chí không có một câu xin lỗi.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy, Tri Diệp cười gằn một tiếng, không nói lời nào trực tiếp ngồi xuống vị trí của mình.

Sau đó không lâu, Lê Vi cũng tới.

Vượt qua mùa hè này ngay cả khi Lê Vi bị Thẩm Lăng dính chặt tấy, cô ấy gần như mỗi ngày đều phải phi nhỏ với Tri Diệp rằng Thẩm Lăng là một đóa hoa hiếm thấy, cứ như không phi nhỏ sẽ chết.

Nhưng nhìn sắc mặt cô ấy, đáng về tâm tình lại không tệ nha.

Nhìn thấy Phương Gia Di chống đầu ngồi ở đằng kia đọc sách, Lê Vi không muốn ngồi cạnh cô ta, dứt khoát đặt mông ngồi cạnh Tri Diệp.

"Diệp Tử, hôm qua cậu đi xem phim với Dịch đại thần phải không? Xem hay không?"

"Sao cậu biết... À, anh Lăng kể chứ gì?"

Cô còn chưa kịp nói với Lê Vi, ngấm lại cũng chỉ có Thẩm Lăng thôi.

Lê Vi nháy mắt với cô, nhẹ giọng hỏi "Ngày này... Không tập trung xem phim, bận làm chuyện khác à?"

Tri Diệp vỗ một cái lên lưng cô ấy, "Cậu chán sống phải không?"

Lê Vi "Hừ" một tiếng.

Một kỳ nghỉ hè trôi qua, Dịch đại thần như biến thành người khác, cô ấy ăn thức ăn chó hai tháng nay, thực sự là oán khí rất nặng.

Nhưng các bạn học lục tục đến dần, Lê Vi cũng không tiện trêu Tri Diệp tiếp, tán gẫu chút chuyện học hành thi cử.

"Nghe nói đề thi lần này được lấy từ bài tập hè."

Tri Diệp "Hà" một tiếng, "Vậy thi tốt quá rồi!"

Đây chính là mùa hè đầu tiên cô làm bài tập! Thực sự là đền đáp xứng đáng!

Lê Vi vui vẻ: "Xem ra Dịch đại thần dạy thêm cũng tốt đấy nhì."

Tri Diệp cười với cô, cũng không nói đúng, sờ soạn tìm một thời cô có la nhét vào tay cô, "Mau im miệng lại!"

...

Chờ các học sinh đến gần đông đủ, Thái Bảo đầu cuối cùng cuộc sống khoan thai đến muộn.

"Hôm nay có ba chuyện." Qua một kỳ nghỉ hè, xem ra Thái Bảo đầu phơi nắng không ít, thần hình và màu da ngày càng giống lá rau héc, "Nhận sách, dọn vệ sinh, giao bài tập nghỉ hè... À đúng rồi, lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển đến. Bạn ấy đang ở phòng giáo vụ, lúc nữa sẽ đến giới thiệu với mọi người."

Mấy câu nói thành công gây một trận xôn xao.

Thập Tứ là một trường danh giá trong thành phố, ngoại trừ Tri Diệp bốc khói xanh trên đỉnh đầu (2) thì tất cả đều là học sinh xếp hạng hàng đầu trong kỳ thi cấp 3, bình thường không hề có học sinh chuyển trường.

(2) Khói xanh trên đỉnh đầu là một dấu hiệu tốt, được hưởng phúc.

Bởi vì là trường điểm nên nếu lớp 10 không thi đỗ mà lớp 11 muốn chuyển trường sẽ không được cho phép.

Vì vậy Thái Bảo đầu vừa dứt lời, mọi người lập tức bàn luận.

"Có quan hệ cả nhân hả?"

"Quan hệ gì đến thể cơ à? Trường mình là trường học thật, phải chặt chẽ lắm chứ?"

"Có khi nào là nhảy lớp không?"

"Chắc là không đâu, cấp 3 còn nhảy gì nữa? Muốn nhảy lớp thì phải từ trước rồi chứ?"

...

"Trật tự!"

Thái Bảo đầu dùng sức vỗ bàn.

Ông nhìn ra ngoài hành lang, hắng giọng một cái, "Bạn học mới đến rồi, mọi người làm quen nhé."

Một bóng người mặc váy màu trắng chậm rãi đi đến.

"Chào mọi người, tớ tên là..."

Tri Diệp trợn to hai mắt, không kìm được đứng bật dậy.

Cái ghế bị cô xô đổ vang "rầm" một tiếng thật lớn, cắt ngang lời học sinh chuyển trường.

Thái Bào đầu nhàu mày, "Tri Diệp, em làm gì vậy?!"

Tri Diệp siết chặt nắm đấm, một đạp đá văng cái bàn ở trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Ôm cậu một cái

Edit: Tà Thần

Người đang đứng trên bục giảng không phải Vệ Chân Chân đã lâu không thấy hay sao.

Thấy Tri Diệp nóng nảy như vậy cô ta lộ ra một nụ cười nhỏ, tiếp theo lại khôi phục vẻ ngạc nhiên, dường như không hiểu tại sao cô đột nhiên phát điên.

Thực sự là một bộ dáng bạch liên hoa (1) điềm đạm đáng yêu.

(1) Bạch Liên Hoa = Hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.

Uy danh Tri Diệp ở bên ngoài nhưng đây là lần đầu tiên cô làm chuyện như vậy trong lớp học. Thái Bào đầu hơi kinh ngạc, một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần, "Tri Diệp! Em làm cái gì vậy! Đi ra ngoài gặp thầy! Quá là coi trời bằng vung, còn có coi tôi là thầy không? Em cho rằng trường học là chỗ nào?..."

Thái Bào đầu tức giận rống lên vài câu nhưng Tri Diệp đều không tiếp lời.

Cô nhìn chăm chăm Vệ Chân Chân đứng trên bục giảng, giống như một con bò tót bị chọc tức, cả người đều tiến vào trạng thái nghênh chiến.

Không biết Vệ Chân Chân dùng cách gì để chuyển trường đến, nhưng chuyển đến Thập Tứ, vào lớp cô khéo như vậy. Tri Diệp thực sự không cảm thấy đây là một sự trùng hợp.

Chắc chắn là nhầm vào cô mà đến.

Hai người đối mặt một hồi lâu, Tri Diệp xoay người rồi khỏi lớp nhanh chóng.

"Tri Diệp!! Em đứng lại!!!"

Tiếng rít gào của Thái Bào đầu bị cô bỏ lại phía sau nhưng Lê Vi lại chạy theo Tri Diệp, bắt lấy tay cô.

Xem ra cô ấy rất lo lắng: "Diệp Tử, cậu sao vậy? Nừ sinh kia..."

Tri Diệp gắt đầu, "Là Vệ Chân Chân."

"..."

Cô tránh khỏi tay Lê Vi, vỗ vai cô ấy, "Mình không sao. Cậu về trước đi, mình cũng vào ngay đây."

Tri Diệp xoay người rồi đi.

Nhưng cô không có chỗ nào để đi, toàn bộ các lớp trong Thập Tứ đều náo nhiệt chuẩn bị nhận sách khai giảng, cô cảm giác mình hoàn toàn không phù hợp.

Cũng không thể gọi Dịch Thuần ra.

Tri Diệp biết nếu lúc này mình đi, quả nửa Thái Bào đầu sẽ gọi cho La Huệ, chuyển lại bị làm lớn lên.

Do dự mãi, cô lên tầng thượng tòa nhà thí nghiệm ngồi một chút để bình ổn lại tâm trạng.

Tri Diệp nghĩ thầm, có gì ghê gớm đâu?

Ngay cả Tri Giới Nghiên cô còn không để ý nữa là những người không quan trọng này.

Sau 20 phút, Tri Diệp quay lại lớp A3.

Hiện tại đã là lớp 11A3, năm hai cấp 3. Lớp 11 cũ lên 12 được học phòng có điều hòa.

Còn chưa vào phòng học đã thấy Thái Bào đầu đứng ở cửa, tức nổ phổi bầm lấy Lê Vi truy hỏi: "Hai người các em thân như hình với bóng đúng không? Tại sao đầu rồi? Tôi phải gọi cho phụ huynh em ấy!"

Tri Diệp thờ dãi, "Thầy Thái."

"..."

"Em ở đây."

Nam sinh trong lớp phát sách, Tri Diệp để Lê Vi cầm hộ mình một phần, đi theo Thái Bào đầu tới văn phòng.

Hiện tại cũng đổi thành văn phòng lớp 11 rồi.

Trong phòng làm việc không có ai, Thái Bào đầu cũng không sợ bị giáo viên khác xem trò vui, vỗ bàn một cái, "Em gái thích chút gì?"

Tri Diệp cười ngược, "Cái đó... Thật ra em... Nói sao ta, chúng ngài tình thần ạ? Không khống chế được tâm tình của mình..."

Nói xong, trong lòng cô tự khen thưởng khả năng tùy cơ ứng biến của bản thân.

Đầu lòng mày Thái Bào đầu sắp treo lên đỉnh đầu, "Vậy lát nữa tôi dẫn em đi khám nhé?"

"..."

Mặt mày Tri Diệp ừ rừ thờ dãi: "Được rồi. Thưa thầy, em xin nói thẳng. Bạn học mới là bạn cũ của em, từng bạo lực với em trong lớp, em đối với bạn ấy có ám ảnh tâm lý."

Thái Bào đầu ôm cánh tay nhìn cô.

"Vi thể, hai bạn em nhất định phải cách rất xa. Nếu không em đến phòng giáo vụ xin chuyển lớp cũng được."

Đổi lớp là không thể. Danh sách học sinh trường Thập Tứ đều đã cố định trước khi nhập học, phân loại học sinh từng lớp cũng rất cân đối. Thành tích mỗi lần thi đều liên quan đến tiền thưởng của giáo viên chủ nhiệm, sao có thể nói đổi là đổi được.

Thế nhưng Thái Bào đầu thực sự sợ Tri Diệp phát điên, giáo huấn một trận lại bắt cô viết bản kiểm điểm 1000 chữ nộp. Sau đó xếp Tri Diệp và Vệ Chân Chân ngồi đường chéo 1 đầu 1 cuối lớp, báo đảm khoảng cách xa nhất.

Sau khi tan học, Tri Diệp sải nảo tới cửa hàng của Dịch Thuần.

Lớp Dịch Thuần ra về muộn, hiếm khi cô không chờ cậu, đi trước một mình.

Thẩm Lăng chơi game trong cửa hàng, nhìn thấy cô đến rất kinh ngạc, "Dịch Nhi đâu rồi?"

Tri Diệp uể oải phát tay, "Sắp tới rồi. Anh Lăng, em vào bên trong ngủ chút được không?"

"Nào dám chống đối bà chủ chứ." Thẩm Lăng cười, "Vào đi, nhớ đóng cửa."

...

Lúc Dịch Thuần đẩy cửa kính vào, vệ mặt cũng không tỉnh là tốt đẹp.

Thẩm Lăng đặt máy chơi game xuống, nhàu mày nhìn cậu: "Cãi nhau với Tiểu Diệp từ ả?"

Dịch Thuần không lên tiếng.

Cậu cảm thấy không đúng—— Khi qua lớp Trí Diệp, toàn bộ người trong phòng học đã về hết. Nhắn tin cho Trí Diệp cũng không nhận được hồi âm. Hỏi Lê Vi thì cô ấy nói cô đã qua cửa hàng trước rồi.

Nhưng Trí Diệp muốn tới cửa hàng sao lại không đợi cậu?

Lời Lê Vi trong tin nhắn cũng rất kỳ quái, ập ập mở mở như muốn nói gì đó nhưng cũng không nói rõ ra.

(Diệp Từ...)

(Dịch đại thần để ý cậu ấy một chút.)

(Hôm nay tâm tình cậu ấy không tốt.)

(Chuyện khi còn nhỏ, cậu ấy nói không để tâm, nhưng thật ra vẫn rất chú ý.)

(Dù sao, cậu cứ hỏi thăm cậu ấy chút.)

Thẩm Lăng thấy cậu không nói lời nào, cho là cậu ngấm thừa nhận, anh chép miệng, "Đang ngủ ở bên trong rồi, nhìn tâm trạng không vui lắm."

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng.

Thẩm Lăng cười, "Con gái muốn được dỗ dành mà."

"..."

Sau 40 phút, Dịch Thuần xách theo túi túi đồ quay lại cửa hàng.

Thẩm Lăng vô cùng không muốn ở lại ăn thức ăn chó của bọn họ, dọn dẹp qua liến lái xe đi, để lại sản phẩm cho Dịch Thuần phát huy.

Dịch Thuần đặt đồ trên tủ kính, rón rén đẩy cửa...

Đẩy 2 lần mà không mở được?!

Cậu trợn to hai mắt.

Trí Diệp lại còn khóa cửa nữa.

Bên trong căn phòng này không có cửa sổ, diện tích thì bé, cực kỳ ối bức. Có khóa cửa cũng không sợ bị bí bách chết.

Dịch Thuần hơi buồn cười, phương thức cầu kinh của cô nhóc này lại đáng yêu đến thế.

Yêu chết mất.

Cậu tính toán thời gian, nhẹ nhàng gõ cửa, "Trí Diệp."

"..."

"Đã tỉnh chưa?"

Một hồi lâu, bên trong mới truyền đến một giọng buồn rầu.

Tiếng ổ khóa kim loại xoay hai lần kêu "tắc tắc", cửa mở ra.

Trí Diệp thò nửa mặt ra, có vẻ rất bình thường, không khóc lóc, chính là không biểu cảm, "Cậu về rồi à."

Dịch Thuần đột nhiên đưa tay dùng sức đẩy cửa ra, sau đó ôm cánh tay Trí Diệp, chen chúc cùng cô trong gian phòng nhỏ.

Trí Diệp: "... Cậu làm gì thế?"

Dịch Thuần nhéo mặt cô, ôm cô ngồi lên giường số pha.

"Nào, không tâm sự cho bạn trai à?"

Trí Diệp cúi đầu không nói lời nào.

Dịch Thuần vuốt tóc cô, dụ dỗ từng chút, "Có chuyện gì phải kể cho bạn trai chứ, phải không nào?"

Trí Diệp cảm giác mình rất lợi hại, nhưng nội tâm vẫn là một bé con không chịu lớn.

Nếu không có người ăn tử thi bản thân cô cũng từ từ nghỉ thông. Chỉ là học chung lớp thôi mà, có gì đặc biệt đâu? Dù sao bình thường cô ở lớp toàn ngủ gật, sắp tới cũng chia lớp phân ban, căn bản không có cơ hội giao lưu.

Thế nhưng Dịch Thuần dùng ngữ khí dụ dỗ như vậy hỏi cô, cô liền cảm thấy không nhịn nổi.

Bạn học nhỏ Dịch Thuần của cô.

Cô muốn kể hết muộn phiền, chia sẻ tâm sự cùng cậu.

Giọng Trí Diệp khá nhẹ, ở trong căn phòng nhỏ hẹp, có thể nghe rõ có chút nghẹn ngào, "Chuyện là... Lần trước chúng ta gặp một nữ sinh, đã chuyển tới lớp mình."

Dịch Thuần trầm mặc một chút.

Cậu đột nhiên nghĩ đến lúc vừa khai giảng, Trương Đại Thác còn bàn chuyện này. Nói có học sinh nữ mới chuyển tới lớp bên. Lúc cậu ta đi ngang qua văn phòng tình cờ nhìn thấy, là một tiểu bạch hoa xinh đẹp.

Lúc đó Dịch Thuần không để trong lòng.

Hóa ra chính là cô ta.

Dịch Thuần xoa đầu cô, dỗ dành, "Trì ca mà phải sợ một nữ sinh chắc?"

Trí Diệp mím môi không lên tiếng.

"Ngươi bạn trai này phải làm sao đây?"

Dịch Thuần làm bộ sầu não suy nghĩ, đột nhiên biến từ gấm giường ra một lon coca, mở nắp đặt lên tay cô.

Sau khi hai người xác định quan hệ, từ phía phòng Dịch Thuần đều là coca Trí Diệp thích.

Đương nhiên là có chỗ cần dùng.

Trí Diệp cười gượng, cầm trên tay nhưng không uống.

Dịch Thuần đột nhiên hôn lên má cô, "Vậy chúng ta cùng ghét cô ta nhé? Phương pháp tốt nhất để ghét một người chính là không quan tâm, chúng ta sau này đừng nhìn tới cô ta được không? Hoặc là..."

Dừng một chút, cậu trở nên nghiêm túc, "Cậu có muốn chuyển lớp không?"

Cậu nghĩ thầm, nếu Trí Diệp thật sự không thể nhẫn nhịn, cậu đều theo ý cô.

Đứng lúc cũng lâu rồi không liên lạc với giám đốc Trì.

Trí Diệp do dự rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Sao phải sợ cô ta chứ? Chẳng qua chỉ là con gái tiêu tam, lúc thấy mình hẳn là phải tự nhường đường mới đúng. Mình chỉ ghét Trì Giới Nghiên thôi, vừa nhìn cô ta liền nhớ tới Trì Giới Nghiên."

"Không nhìn cô ta là được."

Dịch Thuần chớp mắt, thả vai cô ra, ra bên ngoài xách mấy túi đồ vào.

"Mua đồ ăn cho cậu nè, có cả quà khai giảng nữa."

Cậu lấy từ trong túi ra một chiếc hộp được đóng gói tuyệt đẹp.

"Vừa nghĩ hè liền mua, mừng ra vừa lúc có chỗ cần dùng, đồ dành Tiểu Diệp Từ của chúng ta."

Đây là lần đầu tiên Dịch Thuần gọi cô là Tiểu Diệp Từ.

Rõ ràng cũng là một cái tên, mà khi cậu cất giọng nói êm ái, Tri Diệp cảm thấy trong lòng như có dòng điện xẹt qua.

Cả người đều trở nên tê dại.

Lúc này cô mới ý thức được, khoảng cách giữa hai người có chút quá gần.

Gian phòng vốn nhỏ, giường sở pha cũng là loại đơn. Hiện giờ hai người chen chúc cùng một chỗ, dường như có chi cản ngăn đầu lên lên vừa vịn hôn được cậu.

Hồ hập Tri Diệp dần dập lên.

Không có tà niệm gì, chỉ đơn giản là có chút sốt sắng.

Cũng không phải chưa từng thân mật như vậy —— Nhưng tình huống không giống nhau. Đây là một căn phòng, có một cái giường, không bật đèn, bầu không khí hoàn toàn khác nhau.

Giọng cô hơi khàn, có chút lắp bắp: "Ưm, quá gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Một nụ hôn

Edit: Tà suốt ngày bị tác đường (ノ●●●)ノ彡亻亻

Dịch Thuần cong môi, "Cậu đoán xem?"

Phạm vi này thực sự quá rộng, Tri Diệp dựa theo lon coca cậu lấy từ dưới gầm giường ra, cô đó mặt thử dò xét: "Phiếu uống trà sữa một năm?"

"..." Dịch Thuần muốn cảm lạnh, "Tiền đồ eo hẹp."

Tri Diệp "Hừ" một tiếng.

Dịch Thuần móc từ trong túi ra một cuốn sách thật dày đưa vào tay Tri Diệp, nhéo má cô, "Chặc."

Tri Diệp lật ra, tròn to hai mắt.

"Cái gì đây hả!"

(Bài thi mẫu của Hải Thành), (Luyện tập ôn thi Toán học), (Sổ tay từ vựng tiếng Anh thi đại học),...

Tri Diệp nổi giận.

Mắt cá công cô chấm chú chó mong, Dịch Thuần thật là quá đáng mà!

Coi như tặng sách, tốt xấu cũng nên tặng quyển nào lành mạn chút chứ!

Như là quyển (Xử tuyệt) đó, cho dù cô không thích đọc sách, cũng có thể chọn được loại sách lành mạn.

Bất chúc theo cũng được mà!

Dịch Thuần nặng nề cười một tiếng, như ảo thuật đường phố mở lòng bàn tay ra.

"Đây nè."

Trong gian phòng nhỏ không bật đèn, Tri Diệp chỉ có dựa vào ánh đèn ngoài cửa để nhìn.

Một chuỗi vòng cổ lá phong nhỏ yên lặng nằm trong lòng bàn tay Dịch Thuần.

Tri Diệp há hốc miệng, trong khoảng thời gian ngắn không nói nên lời. Cô nên nói gì lúc này đây?

Cô chỉ hận mình không phải một cô nương tung hoành tình trường, không thể đáp lại một món quà kỷ niệm.

Tìm đập rất nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Dịch Thuần nhìn đáng vẻ cô cúi đầu không nói lời nào, nhất thời cảm thấy hơi buồn cười.

Cậu cầm sợi dây chuyền lên, dựa vào ánh sáng yếu ớt, mở móc khóa phía sau đeo lên cổ Tri Diệp.

Ở khoảng cách cực gần, Dịch Thuần gần như có thể nhìn thấy lông tơ màu vàng nhạt trên vành tai cô.

Cậu ho một tiếng che giấu, "Xong rồi."

Tri Diệp như vừa tỉnh giấc chiêm bao "A" một tiếng, sờ sờ cổ.

Sợi dây rất ngắn, chỉ dài đến xương quai xanh. Chiếc lá phong nhỏ treo giữa hai xương quai xanh nhỏ ra, tuy lạnh lẽo nhưng giống như một cây đuốc, thiếu đốt từ da để cho đến mỗi góc tế bào.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tri Diệp đã quên vì sao bọn họ lại ngồi trong căn phòng tối tăm này, quên hết thấy chuyện phát sinh trước đó.

Trong đất trời, dường như chỉ còn chàng trai này tồn tại.

Cô đó mặt nghiêng đầu qua chỗ khác, ấn đầu Dịch Thuần xuống hôn nhẹ lên môi cậu.

Trước giờ Tri Diệp vẫn là một cô gái chủ động, một khi đã bắt đầu thì không có phương pháp thu tay.

Dựa vào kinh nghiệm của Lê Vi đọc tiểu thuyết rồi chia sẻ với cô, Tri Diệp do dự trong nháy mắt, liền hơi đưa đầu lùi ra khe liếm nhẹ bờ môi cậu.

Cả người Dịch Thuần chấn động.

Dường như chỉ trong thời gian 1 giây đồng hồ, cậu dựa vào thiên tính dân ông, lập tức đối khách thành chủ, đặt Tri Diệp ở trên giường sở pha.

Tuyệt đối không thể đơn giản là lướt qua rồi dừng lại.

...

"Toàn là vị coca."

Dịch Thuần nhàu mày.

Tri Diệp lờm cậu, "Đã uống được ngum nào đâu, coca ở trong mơ của cậu à?"

"..."

Sau khi thờ hồng học buông cô ra, Dịch Thuần siết nắm đấm, dựa vào nghị lực mạnh mẽ đẩy cô gái nhỏ còn vị thành niên qua một bên, đứng lên.

"Trông quán họ đó."

Tiếp đó bước nhanh ra ngoài.

Chuông gió ở cửa kính nhẹ vang lên một tiếng, người đã mất hút.

Tri Diệp dựa vào ánh sáng bên ngoài, xách cái túi từ Dịch Thuần vừa đem vào lật nhìn.

Sách tham khảo, cũng không thiếu đồ ăn vặt, còn có một bộ văn phòng phẩm.

Văn phòng phẩm...?

Cô mở ra xem một chút, phát hiện là một bộ bút tính nhân thần kỳ. Chính là loại bút đối thịnh hành trong học sinh trung học, hai cái bút ghép thành một hình trái tim.

Tri Diệp vui vẻ nửa ngày.

Không nhìn ra nam thần Dịch Thuần lạnh lùng cao ngạo lại còn có một mặt ngây thơ như thế.

Cô đặt chiếc bút hồng vào cặp của mình, đi ra ngoài, đứng ở nơi có ánh sáng tốt nhất, mở máy ảnh trước của điện thoại ti mi quan sát sợi dây chuyền.

Lá phong nhỏ làm rất tinh xảo, có thể nhìn rõ cả vân lá, xem màu sắc có vẻ là bạc.

Hắn là cậu phải tìm rất lâu?

Lòng Tri Diệp vô cùng vui mừng, vô ý thức sờ môi mình.

Tâm trạng cứ như vừa trúng xổ số độc đắc.

...

Dịch Thuần ra quầy tạp hóa đầu ngõ mua một chai nước đá, uống ừng ực hết sạch, lại đi dạo một vòng lớn, cuối cùng cũng coi như bình tĩnh lại.

Cái cô nàng tai họa Tri Diệp này.

Đột nhiên sắp đến gần làm gì.

Hai tay cậu đứt tút, trên mặt không biểu cảm nhưng mắt tràn đầy nét cười.

Lắm bám vào cậu, cậu quay lại cửa hàng.

Tri Diệp đang đứng ngăn người trước kệ hàng.

Dịch Thuần đẩy cửa đi vào, đối diện ánh mắt Tri Diệp.

Tri Diệp không còn ngại ngùng nữa, lúc này có thể thoải mái nhìn thẳng Dịch Thuần rồi.

Chỉ kệ vợt tennis, cô nói "Lần trước cậu đồng ý với mình đi đánh tennis đấy. Sau đó mình không thoải mái nên không đi được, cũng không thấy cậu nhắc lại. Hay là hôm nay bọn mình đi đi?"

Dịch Thuần bị cô thuyết phục, "Sao cậu cứ cố chấp vậy chứ?"

"Mình cảm thấy cậu đối với tennis có gì đó khác biệt, nhưng cậu lại không kể đã xảy ra chuyện gì."

Ảnh đại diện WeChat đều là vợt tennis, thế nhưng Thẩm Lăng vừa nhắc tới chuyện này cậu liền trở mặt.

Chuyện này thực sự là kỳ quái đúng không!

Dịch Thuần đi qua xoa đầu cô, cầm hai chiếc vợt trên giá hàng, lại lấy một quả bóng, sau đó nhắn tin cho Thẩm Lăng.

Đặt vợt và bóng tennis vào túi, đeo lên lưng, cậu đưa tay ra với Tri Diệp.

"Đi nào, đưa cậu đi đánh tennis."

Tri Diệp hí ha hí hửng đặt tay lên bàn tay Dịch Thuần.

...

Dịch Thuần đưa Tri Diệp đến cung thể thao.

Khi hai người chưa cùng nhau, trong đoạn thời gian Tri Diệp còn khổ sở theo đuổi, cô từng thực sự luyện tập chơi tennis. Quy tắc cơ bản, tư thế phát bóng, cầm vợt đều không có vấn đề gì.

Thế nhưng người mới đầu sao vẫn là người mới, lên sân đấu đánh với Dịch Thuần hai phát, cô liền ý thức được sự chênh lệch.

Nếu không vì Dịch Thuần lòng biếng nhác cô, khả năng là cô không đỡ nổi một phát bóng của cậu.

Nhưng cũng hết cách, vẫn là lần thực chiến đầu tiên, có thể phát được bóng là đã giỏi lắm rồi.

Dịch Thuần lười nhác, gần như không dùng sức, chơi cùng Tri Diệp hơn hai mươi phút.

Tri Diệp cuối cùng cũng coi như tìm thấy một lối thoát.

"Không chơi nữa, cậu quá lợi hại, chán lắm."

Dịch Thuần cười, thu vợt lại, ngồi bên sân nghỉ ngơi cùng cô.

Tri Diệp đứng là phát hiện, "Tuy bọn học nhỏ Dịch Thuần chơi bóng rổ đã rất tuần tú, nhưng khi cầm vợt tennis càng đẹp trai hơn. Lê nào nào cậu chính là hoàng tử tennis trong truyền thuyết?"

Dịch Thuần: "..."

Cậu vỗ tay Tri Diệp, "Lại đây."

Tri Diệp nhích lại gần cậu, "Gi thế?"

"Kể chuyện xưa cho cậu, muốn nghe không?"

Nghe, đương nhiên là phải nghe chứ.

Chuyện xưa này liên quan tới sự kiện hồi nhỏ cậu bị bắt cóc. Dịch Thuần cân nhắc một chút, cảm thấy vẫn nên lựa lời mà nói mới được.

"Khi tớ còn bé, ông nội dạy tớ chơi tennis. Sau đó ông phát hiện tớ rất có thiên phú, liền đưa tớ đi huấn luyện chuyên nghiệp."

Tri Diệp gật đầu, tò mò nhìn đang lắng nghe.

"Sau đó vì mình còn nhỏ, không hiểu chuyện, khiến ông nội... Bực bội sinh bệnh, về sau không muốn chơi lại tennis nữa."

"..."

Tri Diệp tròn to hai mắt, "Hết rồi à?"

"Hết rồi."

Dịch Thuần đứng lên, vác túi vợt tennis, đưa tay về phía cô, "Choi thêm lúc nữa hay là đi ăn? Cậu đói chưa?"

Nhận bụng cả một ngày, buổi trưa còn chưa ăn, lúc này hẳn là đói lắm rồi.

Tri Diệp tùy ý cậu kéo mình lên, còn khó có thể tin chuyện cậu vừa kể, "Chỉ đơn giản vậy thôi à."

"Hừ." Dịch Thuần cười như không cười nhìn cô một cái, "Không thì cậu tưởng là thế nào nữa?"

"..."

***

Được tình yêu thăm thấu, cuối cùng Tri Diệp cũng coi như chế ngự được áp lực trong lòng, lại có thể kiên trì đi học.

Nhưng chào mừng năm học mới trường Thập Tự là một chuỗi bài thi căng thẳng, ngược lại cũng sống yên ổn với nhau.

Lần này đề kiểm tra thực sự lấy ra từ bài tập hè. Trong nháy mắt khi nhận đề phát, Tri Diệp cảm giác mình có thể tạo được thành tích cao nhất trong lịch sử học ở trường Thập Tự.

Có cảm cặp, hỏi thăm Lê Vi một chút, chuẩn bị sang lớp bên tìm bạn học nhỏ Dịch Thuần.

Chỉ là qua rồi mới biết, Dịch Thuần đã bị giáo viên ban thi đưa của lớp gọi đi rồi.

Hứa Ký đã đổi vị trí ngồi, chỉ còn Trương Đại Thác sừng sững không ngừng ngồi cạnh Dịch Thuần.

Trương Đại Thác nhìn thấy cô đến, vẫy tay: "Tri ca!"

"Hế lô Dệp."

Trương Đại Thác thấy Trì Diệp liền vui vẻ, luôn thật lòng cảm thấy muốn thân phục cô vì cô thu phục được đại ma vương Dịch Thuần, "Bạn nhỏ Lê Vi đâu? Đi uống trà sữa không?"

Bạn cậu ta ở khắp thiên hạ, chuyện phát sinh trong KTV của lớp A3 sớm đã có bạn học lắm mồm đi buồn chuyện. Dù sao cũng liên quan đến "cô" thơm, Phương Gia Dĩ, Trì Diệp và Lê Vi cũng bị chi chò một hồi lâu.

Nhưng Trì Diệp hoàn toàn không có cảm giác, cô đã sớm quen bị người khác chú ý rồi.

Trương Đại Thác cũng biết chuyện Lê Vi và Phương Gia Dĩ trở mặt nên không nhắc đến tên cô ta.

Trì Diệp thấy Dịch Thuần không ở đây, cũng không có việc gì, sáng khoái gật đầu đồng ý.

Chờ Trương Đại Thác thu thập sách vở xong, hai người cùng quay lại lớp A3, đứng ở cửa sau.

Lớp A3 không thiếu các học sinh chưa ra ngoài, đa số còn đang so chiếu đáp án.

Trì Diệp còn chưa nói chuyện, Trương Đại Thác liền vui vẻ hóm hờ hờ to một tiếng: "Bạn nhỏ Lê Vi ơi! Trì ca khao trà sữa nè! Đi thôi!"

Trong nháy mắt, ánh mắt toàn bộ phòng học đều tụ tập lại cửa sau.

...

Khi Lê Vi cùng Trương Đại Thác và Trì Diệp đi khỏi, Vệ Chân Chân ngồi hàng thứ hai ngẩng đầu lên, kéo áo bạn cùng bàn, nhỏ giọng hiếu kỳ hỏi: "Đây là... yêu sớm hả?"

Đứng về Vệ Chân Chân nhìn cực kỳ ngoan ngoãn, vô cùng dễ kết bạn. Ngày khai giảng nói chuyện với bạn cùng bàn vài câu liền thu phục được cô gái ngây thơ biết điều này.

Bạn ngồi cùng bàn nhìn về cửa sau, cũng không cảm thấy bất ngờ với câu hỏi của cô ta, ghé sát đầu qua kể tai nói nhỏ với Vệ Chân Chân, "Đúng là yêu sớm, nhưng không phải hai người họ."

"Hà?"

"Lớp chúng ta đều nói, là Trì Diệp và đại suất ca lớp bên, lớp A1 ấy, cậu đến vài ngày chắc cũng biết rồi."

Tác giả có lời muốn nói

Dịch Thuần: Bạn thiếu gia làm sao có khả năng tặng bạc được chứ? Đó là vàng trắng nghe chưa!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Hẹn gặp trên sân thượng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tà buồn ngủ 24/7 (͡° ͜ʖ ͡°)

Vệ Chân Chân nhớ tới gặp chàng trai ngày đó đi cùng Trì Diệp trong trung tâm thương mại. Tuy cô ta không để ý, chỉ nhìn qua thoáng mắt nhưng hình như rất phù hợp với miêu tả "Đại suất ca".

Cô ta nhàu mày suy tư.

Trương Đại Thác đưa Trì Diệp và Lê Vi đi mua trà sữa, lại mua cho mỗi người một cái bánh Imagawayaki (1) để cầm đi ăn.

(1) Imagawayaki là một món tráng miệng của Nhật Bản thường được tìm thấy tại các lễ hội Nhật Bản cũng như bên ngoài Nhật Bản. Cái này cũng có nhiều vị đậu đỏ, trà xanh...

Nắng cuối thu không còn gắt như trước, một chiếc bánh Imagawayaki nóng hổi quả là một vũ khí chí mạng, không đến mức khiến Trì Diệp nóng chết.

Vẫn là trà sữa lạnh sáng khoái, vừa uống một ngụm, mát mẻ từ đầu đến chân.

Lúc Dịch Thuần đi vào, nhìn thấy dáng vẻ thỏa mãn của Trì Diệp.

"Thảm Lãng đầu rồi?"

Đã hơn sáu giờ, chỉ có một mình Trì Diệp trông cửa hàng, không thấy bóng dáng Thẩm Lăng.

Tuy Trì Diệp có một thân vốt công, thế nhưng buổi tối ngủ nhỏ không an toàn, Dịch Thuần lo lắng có người nhìn thấy một cô gái xinh đẹp trong cửa hàng... Nói chung là không an toàn.

Nghĩ vậy, giọng điệu của cậu có chút khó chịu, hình như có cả tức giận.

Trì Diệp đặt trà sữa xuống, nhét miếng bánh cuối cùng vào miệng, hai ba lần nuốt xuống, "Mình đoán chắc là ảnh đi tìm Lê Vi rồi."

Lúc vừa đi cùng cô tới đây, Lê Vi đi đến đầu ngõ liền không bước thêm nữa.

Vừa nghe Dịch Thuần chưa về, cô ấy lập tức quay đầu chạy.

Chờ Trì Diệp đi vào, Thẩm Lăng câu đầu tiên hỏi Lê Vi ở đâu. Nghe được câu trả lời của cô, anh tự nhiên giao cửa hàng cho cô, chạy đuổi theo.

Trương Đại Thác chiều dài xong liền về nhà, không đi cùng, vì vậy chỉ còn lại mình Trì Diệp.

Dịch Thuần: "..."

Hai người này tiêu sái quá thể nhỉ.

Trì Diệp không biết cậu đang nghĩ gì, ngửa đầu lên nhìn cậu, "Chuyện thì đâu thể nào?"

"Tớ từ chối rồi."

"...Sao vậy?"

Trong ngôi trường Thập Tứ danh giáo, thì đâu cũng rất đặc biệt. Không nói đến hay nhận được giải thưởng, đối với việc được nhận vào các trường đại học chiêu sinh giúp ích rất nhiều. Nếu như đoạt được giải thưởng đủ lớn, rất có thể được nhận vào Thanh Hoa, Bắc Đại.

Cũng bởi vậy, trình độ của ban thi đấu nghiêm ngặt vượt qua sự tưởng tượng của mọi người. Bình thường đều là giáo viên phụ trách tự chọn người, người bình thường chen chúc xô đẩy đỏ mắt không vào được.

Dù sao thì đầu tất nhiên phải rút bớt một phần thời gian học tập, nếu như không đạt được thành quả gì, ngược lại còn có thể kéo thành tích học tập đi xuống. Thế nên tuyển chọn rất thận trọng.

Dịch Thuần có một cơ hội tốt như vậy, cậu còn rất thông minh, Trì Diệp thực sự không nghĩ ra nguyên nhân cậu từ chối.

"Cậu sợ không đoạt được giải thưởng à? Không sao mà, cậu lợi hại như thế, nhất định có thể."

Dịch Thuần ném cặp vào gian phòng, lấy điện thoại ra gọi thức ăn ngoài.

Cậu xoa đầu cô, cười nói: "Tớ không cần mà."

"Hà?"

"Vào đại học Z không cần thi đấu, tớ có thể tự thi, đỡ lãng phí thời gian."

Cô nhóc ngốc này.

Nếu như vậy thì có thời gian bên cậu nhiều hơn chứ sao.

Dịch Thuần nhìn vào mắt Trì Diệp, thầm nói trong lòng.

Cậu vốn đọc sách vì nhàm chán, cũng không phải vì sở thích quan trọng. Hiện tại cậu đã có thứ khiến mình yêu thích hơn, tất nhiên không cần phải giết thời gian nữa.

Làm đề thi rất thú vị, nhưng làm đề dễ cùng có mới càng thú vị hơn.

...

Dịch Thuần chống chọi lại ánh mắt khó hiểu của Trì Diệp, nở nụ cười.

Dương nhiên là sẽ không nói lời này cho cô biết rồi.

Cậu háng giọng một cái, hơi hột dỗi đề tài: "Cậu làm được bài thi chứ?"

"Ừ!"

Dịch Thuần cười.

***

Tuần đầu tiên đi học, Thái Bảo đầu dựa vào thành tích thi điều chỉnh lại vị trí lần nữa.

Trì Diệp phát huy vượt xa người thường, trực tiếp thi được trên điểm trung bình của lớp, thành công chen vào ba hàng đầu, ngồi cùng bàn với Lê Vi.

Bạn học mới Vệ Chân Chân vì chưa từng làm bài tập hệ trường hợp Tứ, bị thất thế, có giới đến mấy cũng chỉ miễn cưỡng ngồi ở hàng thứ hai từ cuối lên.

Lục Phóng ngồi ở sau cô ta, vì vóc dáng quá cao, thành tích cũng ổn định, Thái Bảo đầu vô cùng tin tưởng lớp phó học tập, trực tiếp cho cậu ngồi hàng cuối. Kèm cặp một đám học sinh không tiến bộ, cũng không chặn tầm nhìn của các bạn nữa.

Vi chuyện này, Lục Phóng nhân lúc tan học đi tìm Trì Diệp.

"Trì Diệp, cậu không muốn ngồi cùng bàn với tớ nữa hả!"

Một đại nam sinh Lục Phóng, đáng vẻ già bộ khốc lộc quá thực cực kỳ buồn cười.

Lê Vi cười ngất, Trì Diệp cũng không nhận được phì cười, "Bỏ ngay đi."

"Thật là, chị em các cậu đều bỏ rơi tớ... Haiz, Trì ca không ngồi cùng bàn tớ, tớ vô cùng khó chịu, không thể chép bài hộ bạn cùng bàn nữa rồi."

Lê Vi cười ngất: "Lớp phó, cậu là M hả?"

Lục Phóng đáng thương gật đầu, "Có muốn suy nghĩ lại không?"

Trì Diệp buồn cười với tờ đưa của cậu ra nhưng vẫn nghiêm túc lắc đầu như cũ, "Không nhá! Vất vả lắm mình mới lên trên ngồi được! Mình muốn hưởng thụ thành quả thắng lợi của bản thân!"

"..."

"Cậu ngồi phía sau cũng có thể chép bài hộ mình, sau đó tan học đưa cho mình mà, ok không?"

Lục Phóng hết sức tức giận quay đầu đi.

Còn lại hai người Trì Diệp và Lê Vi không nhận được cười.

...

Chờ Lục Phóng quay về chỗ ngồi, Vệ Chân Chân ở đằng trước xoay người lại, xống tới cười chào hỏi cậu ta: "Chào cậu."

Lục Phóng lễ phép gật đầu.

Vệ Chân Chân không hề nhụt chí, "Nghe nói cậu là lớp phó học tập lớp mình, thành tích tớ không tốt lắm, cậu có thể giúp tớ không?"

Giọng Lục Phóng dừng dừng, có ý khách sáo, "Được, có câu nào không rõ thì hỏi tớ."

Vệ Chân Chân cười nói "Cảm ơn, sau đó lại quay đầu đi."

Bất bi ở trên tay cô ta xoay một vòng, văng văng rơi xuống.

Không ngờ con điên Trì Diệp này lại có nhân duyên ở trường tốt như vậy.

Vệ Chân Chân nhủ mĩ, lại nghĩ đến người hạng đầu trên bảng vàng danh dự top 100 ở cuối hành lang.

Người đứng đầu có tên là.

Dịch Thuần.

Tất cả mọi người đều nói, Dịch Thuần là bạn trai Trì Diệp.

Nhưng mà tại sao chứ?

Khi xuống sân, cô ta đã thấy tướng mạo của Dịch Thuần ở lớp bên, cũng từng xem ảnh chụp trộm trên diễn đàn. Đúng là một nam thần phi thường cực phẩm.

Người như vậy, tại sao lại thích Tri Diệp?

Vệ Chân Chân nghĩ thầm, Tri Diệp là cái quái gì chứ? Chắc chắn là Dịch Thuần không biết nó chỉ là một đứa con gái cuồng bạo lực, cha mẹ ruột còn không cần!

...

Tuần thứ ba vào học, bạn học mới chơi cùng Phương Gia Di.

Nhìn thấy Phương Gia Di và Vệ Chân Chân tay trong tay cùng xuống canteen, Lê Vi gần đến mức mới run cầm cập.

"Đúng là đáng khinh!"

Trong lòng cô ấy, Tri Diệp chính là sự tồn tại không thể khinh thường của một nữ thần. Chỉ đừng nói đến kẻ phản bội nh Phương Gia Di, thực sự khiến người ta khó tha thứ.

Tri Diệp hơi buồn cười, "Baby, cậu làm gì thế?"

"Diệp Tử..."

"Phương Gia Di chỉ thích Dịch Thuần thôi, cũng không sao, không lui tới là được." Cô sửa sang lại mái tóc đã sắp dài đến ngực, tiện tay buộc thành đuôi ngựa, vừa mát mẻ lại trẻ trung, "Nếu cô ta thích chơi v Vệ Chân Chân thì kệ chứ, miễn mở gi đến bọn mình."

Giống như Dịch Thuần đã nói, không thêm nhìn.

Càng để ý cô ta là càng khiến Vệ Chân Chân đắc ý. Cảm giác mình không thể không buông bỏ được cô ta, càng làm cô ta thích gây sự.

Trên thực tế đều là đám bụi bặm không đáng chú ý mà thôi. Dù cho đã từng làm bẩn quần áo Tri Diệp, nhưng thời gian dài, quần áo đã mất rồi, tro bụi cũng không đáng lưu tâm.

Tri Diệp cảm thấy, nhất định là mình ở cùng với Dịch Thuần nên bị cậu ảnh hưởng. Càng ngày càng trở nên lãnh đạm, không có chút hứng thú nào.

Như vậy cũng tốt.

Lê Vi thấy cô thoải mái như vậy, không mất không chế như hồi khai giảng, cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, không bán hai kẻ xấu quỷ này nữa."

Tối hôm qua Tri Diệp đặc biệt thêm ăn bánh sủi cào đông lạnh, nên sau đó gọi hai cái sủi cào lớn, không ăn mà mang đến ăn trưa. Cô lấy nước ép na, hai cô gái lấy đĩa giấy nhỏ, thông thả ăn bữa trưa.

Mười hai giờ trưa, lại đến buổi phát thanh hàng tuần.

Là giọng quan thuộc của Trương Đại Thác.

"Chào buổi trưa các vị bạn học, đến thư mục đọc thư rồi đây... Sau khi phát xong bài Ngọt Ngào (Châu Kiệt Luân), tôi sẽ bắt đầu đọc lá thư đầu tiên của ngày hôm nay, mong mọi người chờ đón..."

Âm thanh phát thanh hơi ồn, nhưng vẫn có chút buồn cười.

Tri Diệp và Lê Vi vừa cười vừa thu dọn mặt bàn, mặt đối mặt nằm xuống bàn, chuẩn bị bắt đầu ngủ bù.

"Bức thư đầu tiên ngày hôm nay là gửi tới cho bạn học Lê Vi."

Lê Vi: "!!!"

Cô ấy vọt một cái bật dậy.

"Bạn học Lê Vi, làm người yêu tớ đi... Ái chà, bạn học này thật là thẳng thắn!"

Lời Trương Đại Thác còn chưa dứt, chắc là có giáo viên vọt vào, lập tức liền chuyển sang bài hát.

Lê Vi bị dọa sợ, cả khuôn mặt đỏ bừng, "Chuyện gì đây không biết?"

Tri Diệp cũng hơi kinh ngạc.

Dù sao Lê Vi cũng không giống cô, cô già đời, bình thường chỉ cần ngồi ngoan ngoãn, các giáo viên sẽ mở mắt nhắm mắt một mắt cho qua. Tuy rằng Lê Vi hay ở cùng cô, nhưng vẫn thuộc vào diện học sinh gương mẫu, chỉ ít là trên trung bình, hẳn là một hạt giống tốt.

Thoảng một cái đột nhiên... Tri Diệp có thể tưởng tượng, không nói tới Thái Bảo đầu bấn súng liên thanh, quái nữa là sẽ đề phòng nghiêm ngặt muốn chết.

Chuyện yêu sớm này, thực sự là quá nhạy cảm.

Thật sự khó có thể tưởng tượng trong Tập Tử còn có một dũng sĩ dám tò tính. Lần trước Dịch Thuần được tỏ lộ còn cẩn thận dùng cái tên C2H6O nữa mà.

Tri Diệp vỗ lưng Lê Vi động viên, "Không sao đâu, cũng không phải cậu tò tính, là người ta bày tỏ với cậu, lại còn trách cậu nữa chắc?"

...

Quả nhiên, tan tiết đầu tiên buổi chiều, Thái Bảo đầu liền gọi Lê Vi tới văn phòng.

Đến lúc cô ấy quay lại, Tri Diệp hỏi vài câu.

Lê Vi lắc đầu: "Tớ nói từ thật sự không biết, cũng không tra ra được ai gửi thư, trực tiếp nhét vào hòm thư của đài phát thanh, giám thị cũng không nhìn thấy là ai."

"Có thể hay không..."

Tri Diệp suy nghĩ một chút, không nói suy đoán của mình ra khỏi miệng.

Nhưng mà bạn học Thẩm Lăng đúng là người có thể làm ra chuyện như vậy. Trừ bỏ những nhân tố khác mà nói, màn tò tính qua đài phát thanh này, cẩn thận ngắm lại cũng thật lằng mạp.

...

Chuông tan học vang lên.

Dịch Thuần đã sớm đứng ở cửa sau lớp A3, nhìn thấy có nam sinh cùng chơi bóng rổ đi qua, liền nhờ vả, "Giúp tôi gọi Tri Diệp với, cảm ơn."

Mấy phút sau, Tri Diệp đeo cặp đi ra.

"Sao cậu qua tận đây thế?"

Trên mặt Dịch Thuần không biểu cảm, cứ như đây là một chuyện còn con, chỉ là trong mắt cô sự cung chiêu khó che giấu, "Tớ tới đưa cậu đi đến lớp về. À với cả Thẩm Lăng muốn cậu nhắn giùm với Lê Vi mười phút nữa gặp trên sân thượng."

"..."

(Mọi người có còn nhớ lời tò tính 1 phút mà Lê Vi phải gọi cho Thẩm Lăng khi chơi Truth or Dare không? =))))))

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhớ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trò mèo (Trò ngớ ngẩn)

Edit: Tà Thần

Nếu "kẻ cầm đầu" đã "tự chui đầu vào lưới", Lê Vi cũng không có gì để nói nhiều,赶紧 đứng chạy lên sân thượng, chuẩn bị tìm Thẩm Lăng tính sổ.

Tri Diệp đúng là có chút lo lắng, nhìn chằm chằm bóng lưng bạn tốt một hồi lâu, "Là sao ta?"

Dịch Thuần nhún vai một cái, biểu thị không biết.

Cậu đưa tay xách cặp cò, khoác lên người mình.

Đáng người cậu rất cao, thân hình cân đối, không gầy gò, đeo hai cái cặp sách sau lưng cũng không có vẻ kỳ quái, ngược lại toát ra vẻ đẹp hỗn hợp.

Đấy chính là cái lợi của việc dậy thì thành công.

Tri Diệp đã quen cần quấy, nhưng nhìn ánh mắt hồng hót của các bạn học, lại lo lắng thay Dịch Thuần, "Hay là bọn mình hẹn gặp ở cổng trường đi?"

Dịch Thuần nhàu mày, "Cậu còn sợ bị bàn tán à?"

"Không phải là mình lo lắng cho..."

Cậu sao.

Dịch Thuần nhìn ra được vẻ cậu còn lại trong ánh mắt cò, nhất thời mềm lòng rồi tỉnh rồi mù.

Nếu không phải vì chiều theo cậu, Tri Diệp nào sẽ cẩn thận như vậy.

"Đừng lo." Cậu cười, "Bạn tốt bình thường đều có thể xách cặp giúp nhau mà, có phải là hôn nhau trước mặt người khác đâu."

Dịch Thuần đã nói vậy rồi, Tri Diệp cũng không còn gì để nói, hi hửng đi theo cậu.

Hiện giờ thời gian tới lớp học về của cô bắt đầu từ từ tăng lên. Đến lớp 12 còn phải đi về cánh tà thực, tóm lại là thi đại học, lớp về cũng có cảm giác gấp rút.

Tri Diệp cũng ở dưới sự đào tạo nhồi nhét này mà gây được chút hứng thú ưa thích.

Cô học được môn Toán chủ yếu vì chiều hướng tư duy tốt, chiều hướng này xét về phương diện về với thi là thấu cảm tốt.

Hơn nữa cô luôn cảm thấy cô công chúa nhỏ trong đáy lòng mình cũng yêu thích đủ mọi sắc thái màu sắc, không muốn vừa 10 tuổi đã phải đến đạo quán. Mỗi ngày mặc đạo phục màu trắng, mà là được tự mình chọn trang phục, đi trên con đường trang điểm đóm đáng.

Quan trọng hơn là so với cái gì thơ văn, cô thì về tranh cả ngày cũng không biết mệt.

...

Phòng về của Tri Diệp ở gần nhà La Huệ, nhưng cũng là dọc tuyến tàu điện ngầm, đi lại tiện lợi. La Huệ yêu cầu cô về đó ờ, mỗi lần đều bị Tri Diệp ứng phó cho qua.

Cô thà vác bút và màu về chạy tới chạy lui cũng không muốn ở lại nhà họ Tạ đâu.

Dịch Thuần đau lòng vì cô, thường thường sẽ đưa cô đi, cảm dỗ hộ cô, nhưng đều là chủ nhật.

Sau hai buổi học mới khai giảng, Dịch Thuần nghe được cô phải chen chúc 25 phút trên tàu điện ngầm, lập tức nhận công việc đưa đón này.

Tri Diệp không nhanh không chậm đi theo Dịch Thuần đến trước cổng trường.

"Xe đạp cậu đâu rồi?"

"Tớ không đi."

Dịch Thuần đáp một tiếng, ánh mắt quét một vòng, đưa cô đi qua đường.

Dừng lại trước một chiếc ô tô Porsche, Dịch Thuần mở cửa sau, cười với Tri Diệp, "Không cần xe đạp đâu, đưa cậu đi bằng xe bốn bánh nhé."

Tri Diệp: "..."

Tài xế nhảh Dịch Thuần an vị ở phía trước, thấy hai người tới, cung kính nói: "Thiếu gia, Tri tiểu thư."

Tri Diệp cứ cảm thấy cả người nổi da gà.

Cứ giống như nội dung trong truyền tông tài bá đạo, làm cô có chút hoảng hốt.

Tuy cô đã qua nhà Dịch Thuần nhiều lần, cũng biết nhà cậu không tầm thường. Thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ngồi xe nhà Dịch Thuần, cô người lớn ở đây, cứ cảm thấy là lạ.

Bình thường Dịch Thuần vẫn đi xe đạp, đáng vẻ linh tính lang tang, một chút cũng không nhìn ra gia thế.

Nhưng vì cậu lớn lên tuân tử, nên khí chất của tiểu thiếu gia nhà giàu toát lên từ dung mạo. Coi như là ngồi trên Porsche cũng không có vẻ gì kỳ quái.

"Chú Trương, phiền chú rồi."

"Đâu có! Ông chủ muốn tôi chăm sóc cậu mà, có đất dụng võ là cảm kích lắm rồi!"

Chú Trương đưa mấy câu, khởi động xe Porsche.

Dịch Thuần mỉm cười, rũ mắt, xem ra không quá cao hứng.

Thế nhưng cậu vẫn một mực nắm chặt tay Tri Diệp không buông, đôi khi hơi vịn về.

Tuy Tri Diệp chưa có kinh nghiệm yêu đương bao giờ, thế nhưng đã ở cùng Dịch Thuần mấy tháng, tất nhiên là biết cậu có chuyện không vui rồi.

Không nhận được muốn dỗ dành cậu.

"Làm sao vậy?"

Cô xen ngón tay mình vào của cậu, hai bàn tay thân mật đan vào nhau.

Dịch Thuần lắc đầu, "Không sao. Đừng rồi, cái Vệ Chân Chân đó, có bắt nạt cậu không?"

Có thể được hỏi câu này, Tri Diệp đối với người bạn trai này hài lòng 500%, "Không có, cô ta sao có thể bắt nạt mình. Rút cò lại mà sống ý."

"Vây thì tốt."

Bị chuyển đề tài như thế, Tri Diệp cũng đã quên chuyện vừa rồi.

Chú Trương lái xe ở phía trước, hai người bạn nhỏ cũng không tiện quán quýt. Dịch Thuần không cho cô đọc sách trên xe, sợ hại mắt, cô không thể làm gì ngoài nhắm mắt ngủ bù.

Đã qua giờ cao điểm nhưng giao thông vẫn không quá tốt, ở trong dòng xe vừa đi vừa ngừng hơn nửa tiếng mới đến lớp về.

Nhưng mà đúng là vẫn thoải mái hơn nhiều.

Tri Diệp đeo cặp xuống xe, nói với chú Trương: "Cảm ơn chú Trương ạ!"

Lại vẫy tay với Dịch Thuần: "Mình đi trước nhé."

Dịch Thuần kéo lấy áo cô, "Đợi chút."

"Hử?"

"Lát nữa tớ đợi cậu ở đây."

Tri Diệp sợ hết hồn, "Đừng! Hơn 9h mình mới được tan, cậu cứ về trước đi, mình đi tàu điện ngầm được mà!"

Dịch Thuần không để ý cô, "Quyết là ở đây nhé."

Nói xong, liền đóng cửa xe, chú Trương lái xe đi mất.

Tri Diệp nhìn chiếc Porsche phóng nhanh đi, cảm nín mất nửa ngày.

"..."

Không cần nghĩ ngờ gì sự chán thành đặc biệt cảm động, máu chảy về tim dường như nóng hừng hực lên.

Dịch Thuần thực sự là quá quá quá quá tốt đi mất thôi, làm cô có chút loạn nhịp luôn.

Trong lòng Tri Diệp cứ cảm thấy, ngoại trừ mẹ ra, cô lẽ không có ai quan tâm cô như Dịch Thuần nữa.

Cảm giác tưởng chừng như ảo tưởng và phi thực tế này khiến người ta cảm thấy bối rối một cách vô lý.

***

Năm học mới, hoạt động trong Thập Tự vẫn là những thứ này.

Ngơ ngác ngơ ngác đã sắp đến thời điểm hội diễn văn nghệ rồi.

Nhưng lần này lớp Trí Diệp đúng là không còn cảm giác nhiệt tình như năm ngoái. Dù sao đã lớp 11 không nói, bước lên hành trình chọn khoa và thi toàn quốc. Trước đó đã tham gia một lần, không còn gì mới mẻ nữa.

Lớp phó văn nghệ cũng hiểu tâm tư của mọi người, không có bài đồng ca nào khơi nổi hứng thú của bọn họ. Dứt khoát chọn thể loại âm nhạc phối hợp ảo thuật, tìm Lục Phóng tới làm ảo thuật, lại tìm mấy bạn hát êm tai chọn vài ca khúc thịnh hành, hiệu quả phối hợp cũng coi như là mãn lậ.

Trí Diệp đúng là không ngờ con mọt sách ngồi cùng bàn mình lại biết làm ảo thuật cơ.

"Lớp phó học tập, hay là cậu biểu diễn cho bọn mình xem trước đi? Mình chưa được xem bao giờ luôn nè!"

Lục Phóng dừng bước lại, tựa trước bàn cô, cười nhìn cô, "Chưa xem du hành ký nguyên ERA bao giờ à?"

"Đấy là xúc thú mà?"

"À... Ừ ha!"

Lục Phóng sờ cằm, đột nhiên cúi đầu xuống.

Cậu vốn đeo kính, lúc này cúi đầu hai mắt kính xuất hiện hai cái đĩa CD sáng trắng. Cậu nắm lấy gọng kính, trực tiếp biến thành một cái kính mắt CD to kỳ quặc.

(Khuyến khích xem 500%)

Lê Vi ở bên cạnh "Woah" một tiếng, liên tục khen ngợi, "Lợi hại thật!"

Lục Phóng cười suýt tắc thở, tay run run cầm lấy hai đĩa CD xuống.

Trí Diệp quả thực bị Lê Vi chọc cười, "Cậu không nhìn thấy cậu ấy kẹp hai cái đĩa ở hai bên tai à? Cúi xuống là đĩa tự trượt ra mà."

Cái trò mèo này được gọi là ảo thuật mà không thấy ngại à!

Nhưng không thể không nói, trò ngớ ngẩn của bạn tốt đúng là mang đến không ít niềm vui cho bọn họ.

Lê Vi vốn vì chuyện của Thẩm Lăng mà dạo này không hay vui, cũng bị trò của Lục Phóng chọc cười không ngừng được.

Trí Diệp đã cậu ta nệ một cái, cũng cười, "Cậu định lên biểu diễn tiết mục này à? Cái này cũng coi là xúc thú được ấy nhỉ."

Cô nói vậy, Lục Phóng cũng không tức giận, híp mắt cười nhìn cô, "Kiểu gì chả có các màn khác. Nhưng mà cậu đòi hỏi được tiết lộ free à?"

Trí Diệp mặc kệ cậu ta, "Vậy cậu mau tránh ra, cản trở mình phơi nắng!"

...

Ở ngoài lớp A3, Dịch Thuần cũng nhìn thấy "trò vui" vừa rồi.

Cũng không tính là cái gì quá hài hước, chỉ là một tên nhìn chằm chằm Tiểu Diệp Từ của cậu mà thôi.

Cậu nắm chặt nắm đấm, quyết định sau khi tan học nhất định phải khai thông tư tưởng cho Trí Diệp thật tốt, để cô cách xa Lục Phóng một chút mới được.

Tuyệt đối không được cười với cậu ta như thế.

Đương nhiên, Vệ Chân Chân ngồi bên dưới lớp cũng nhìn thấy cảnh ấy.

Cô ta tức giận quăng mạnh cây bút đi.

Lục Phóng này, bình thường lạnh nhạt với mình, hỏi bài cậu ta cậu ta còn lười nói chuyện, trực tiếp chép bước giải trong sách tham khảo cho cô ta. Không có người giảng, cô ta chẳng hiểu gì cả, do đó nhìn thoát qua giống như IQ thấp.

Tại sao lại kì kì như vậy? Vì không nói chuyện với cô ta chứ sao!

Kết quả lại cười đùa vui vẻ với Trí Diệp như thế!

Vệ Chân Chân không hiểu nổi, tại sao người này, người kia đều thích Trí Diệp chứ?

Trí Diệp là cái thứ gì?

Nhưng cần thận nhắc lại, bình thường Lục Phóng cũng không phải người khó tính. Cậu ta đối xử với mình như vậy, quá nửa vì Trí Diệp đã nói gì đó với cậu ta.

Cái con Trí Diệp này!

Vệ Chân Chân siết chặt nắm đấm, một hồi lâu mới khôi phục sắc bình thường, đứng dậy, lôi kéo Phương Gia Di đang làm bài ra khỏi lớp.

Trên thực tế thì Vệ Chân Chân đã nghĩ nhiều quá rồi.

Trí Diệp cũng sẽ không nói quá khứ của mình với người khác, chuyện xấu hổ mất mặt như thế thì làm sao duy trì được hình tượng Trí ca của cô nữa chứ.

Lục Phóng nhìn thấy hóm đờ có biến đổi tâm trạng, hơn nữa ánh mắt cô hung dữ nhìn Vệ Chân Chân. Suy đoán hai người hẳn là quen biết, hơn nữa còn kết thù.

Cậu ta vô cùng tin tưởng người bạn tốt ngồi cùng bàn, vậy khẳng định lỗi là của Vệ Chân Chân.

Cảm giác bao che khuyết điểm trong lòng này, Lục Phóng lười ứng phó Vệ Chân Chân, chỉ lo Trí Diệp không vui.

...

Trí Diệp hoàn toàn không hiểu tâm sự thiếu nam của Lục Phóng.

Cô mặt mày ủ rũ nhìn nguyện vọng đôi khoa trước mặt, không biết nên chọn lựa ra sao.

Cô học môn tự nhiên tốt hơn văn hóa một chút. Muốn học văn hóa phải học thuộc, cô dễ mất kiên nhẫn lắm.

Thế nhưng sau này, môn tự nhiên phải làm đề, cô cũng lười cơ... Tổng kết mà nói chính là ghét học, cho nên chọn cái gì cũng khó.

Do dự mãi không thôi, cô cắt đơn nguyện vọng vào ngăn bàn, chờ tan học đi tháo luận chứ với Dịch Thuần.

Chẳng qua mà cô chọn cùng với cậu, còn có thể làm bạn cùng lớp một năm luôn đó!

Dịch Thuần cũng đang suy nghĩ chuyện này.

Trương Đại Thác thấy cậu đã ngừng bút, đang ngăn người thì vỗ vai cậu, "Hey!"

"..."

"Cậu nghĩ gì đấy?"

Dịch Thuần xoa sống mũi, "Chuyện chọn ban."

"Ừ giờ có gì mà phải nghĩ, chắc chắn cậu chọn vật lý còn gì..." Trương Đại Thác khó có thể tin trọn mắt, "Người anh em, không phải là cậu đang nghĩ Trí Diệp của tớ sẽ chọn gì chứ?!"

"..."

"Hôn quân! Hôn quân mà!"

Dịch Thuần mặc kệ cậu ta, cầm bóng rổ ôm vào khuỷu tay, đi ra cửa sau, "Đi chơi bóng đi."

Có gì tâm sự xong với Trí Diệp rồi chọn vậy.

Cậu nghĩ trong lòng.

Chương 50: Gian lận

Edit: Tà quy cốp | ㄟ ㄎ ㄟ |

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến một chuyện.

Nhân lí do này, khi màn đêm buông xuống, Trì Diệp ngồi đối diện Dịch Thuần trong cửa hàng.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu chọn gì đó?"

Hiện tại chỉ là vòng điền nguyện vọng thứ nhất, sau này chủ nhiệm lớp và giáo viên các bộ môn sẽ liên hệ từng học sinh gặp mặt nói chuyện để trao đổi.

Trường THPT Từ phải chịu trách nhiệm đối với tỷ lệ thi đỗ của học sinh, bình thường sẽ cố gắng hết sức thuyết phục học sinh chọn ngành học họ am hiểu nhất. Hoặc là dựa theo thành tích thông thường của họ mà chọn cho dễ.

Bút Dịch Thuần chậm chạp không nhúc nhích, ngón tay vô ý thức gõ hai lần, "...Còn cậu?"

Trì Diệp nâng cằm, chau mày suy tư nói: "Bình thường học sinh mỹ thuật chắc là đều chọn lịch sử hoặc địa lý nhỉ? Mình thấy phần lớn người trong lớp về đều chọn địa lý."

"Địa lý của cậu thế nào?"

Trì Diệp lắc đầu, "Chán đời lắm. Cậu còn lạ gì nữa, sắp thi rồi mà một chữ bé dỗi cũng mù tịt."

Bởi vì địa lý không phải môn chính trong THPT Từ nên không ảnh hưởng đến thành tích thi, vì vậy Dịch Thuần cũng không giúp cô ôn tập.

Nghe cô nói vậy, Dịch Thuần cười, "Kiến thức mù tịt còn không cố gắng nỗ lực."

Trì Diệp liếc cậu một cái, "Còn không phải vì theo đuổi cậu à."

Lúc đó là thời kỳ ám muội của hai người, nửa tâm tư cô đều đặt trên người Dịch Thuần, địa lý lại không phải môn học trọng điểm, thi cô còn vất vưởng.

Cũng may là vẫn miễn cưỡng thi qua được, nếu không năm nay sẽ phải thi lại.

Dịch Thuần: "Nói vậy là trách lỗi của tớ rồi?"

"Trách mình chứ, đều do mình mê muội sắc đẹp."

Trì Diệp thân mật ôm vai Dịch Thuần, lại gần mặt cậu, "Tiểu mỹ nhân đến đây, cho Trì ca hôn một cái."

Đứng là diễn nhiều thành nghiện.

Dịch Thuần cầm bút khẽ gõ lên trán cô, nhẹ nhàng "Ừ!" một tiếng.

Cậu nhủ mày, nắm lấy cằm cô, kéo mặt cô lại trước mặt mình, hôn một cái lên chóp mũi trắng nõn của cô.

"Nói chuyện cẩn thận."

Trì Diệp vội vàng lui về sau một khoảng, mặt đỏ bừng một đám lớn.

Dịch Thuần không trừu cô nữa, rất chăm chú để xuất: "Khoa học tự nhiên của cậu tốt hơn, nhưng kiến thức cơ bản không ổn, các môn văn hóa dễ qua hơn, cố chọn lấy một cách nào mà dễ học nhất."

"Vậy còn cậu?"

"Tớ thì... hẳn là vật lý."

Trì Diệp gật đầu, "Vậy mình cũng chọn vật lý."

Đây quả thật là một môn trong 6 môn trọng điểm trung học cô thấy dễ thở nhất rồi.

Dứt lời, cô liền cầm bút định viết.

Dịch Thuần cản cô, "Trì Diệp."

"Hả?"

"Tớ cảm thấy," trong ánh mắt cậu có vẻ do dự, tốc độ nói cũng chậm lại, "Cậu nên chọn lịch sử."

"Lịch sử không ít nội dung phải học thuộc, nhưng đây là môn học có thể đột phá. Lớp 12 cậu phải đi về phác họa thực tế mấy tháng, chọn khoa học tự nhiên khó bắt kịp tiến độ lắm."

Dịch Thuần cũng muốn học cùng bạn với Trì Diệp, có thể học chung một nơi, cho dù không thể nói chuyện cũng vẫn đủ ngọt ngào.

Nhưng cậu càng hy vọng cô có thể không phí hoài thanh xuân, thi vào trường học lý tưởng.

Vì vậy thời điểm phân tích cậu vừa do dự, vừa nghiêm túc thương lượng với cô.

Đầu óc Trì Diệp không kém, không học thuộc được chỉ vì lười, lịch sử cũng là một môn học rắc khuôn, trong ba môn của khoa Văn xem như là thích hợp với cô nhất rồi.

"Tiếng Anh của cậu không tồi, nhưng toán thì cần phát huy ổn định là có thể qua. Chọn lịch sử có thể giúp cậu học 12 thoải mái hơn một chút, Trì Diệp, đừng tùy ý."

Dịch Thuần nhìn gò má mềm mại xinh đẹp của cô, nhận không được lại hôn trán cô một cái.

Trì Diệp nắm ngón tay cậu, nở nụ cười, "Được rồi, đến mỹ nhân kế cũng xuất chiêu rồi. Vậy thì chọn lịch sử. Thế nhưng thế thì, cậu không tiện phụ đạo cho mình rồi?"

Hai người đều không học chung một khoa.

Dịch Thuần khẽ nhìn cô một cái, "Nếu cậu cần, cũng không phải không được."

Học bá chính là học bá, chỉ đạo học tra như Trì Diệp còn dễ hơn trò bán tay chăng?

Trì Diệp gật đầu, cẩn trọng viết "Lịch sử" xuống tờ đơn bên dưới.

...

Lớp nghệ thuật qua đi, hoạt động gặp mặt nói chuyện của mỗi lớp 11 hừng hực khí thế triển khai.

Trì Diệp là học sinh được phòng giáo vụ đặc cách cho thi mỹ thuật, lại còn cứng đầu. Thái lão đầu hết sức đau đầu, mời La Huệ đến trường đàm phán trò chuyện một hồi.

Những chuyện nhỏ nhặt này La Huệ vẫn rất nghe theo Trì Diệp, cô nói thuyết phục một chút là không có vấn đề gì nữa.

Thái lão đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, muốn Trì Diệp làm đề thi, còn không bằng hy vọng chó treo cày, chọn khoa lịch sử cũng dễ hơn.

Khoa Văn mà, chắc cũng không đến nỗi nào chứ?

Lại nói Thái lão đầu kèm cặp nốt lớp 11 sẽ không theo lớp 12 nữa, ông là chủ nhiệm lớp, sau đó sẽ quay lại kèm học sinh mới.

Chỉ là bản chất của ông là một giáo viên khá trách nhiệm, cũng hy vọng Trì Diệp có thể có kết quả tốt, nhân cơ hội này, nói chuyện lời nói ý vị sâu xa với cô.

"Trì Diệp, chuyện em và bạn nhỏ lại bên thật ra các thầy đã biết. Nhưng học sinh cấp 3 mà, càng ép càng dân hồi, cho nên mới không tìm đến em. Hơn nữa thành tích của cả hai em đều tăng lên, hai chủ nhiệm lớp các thầy đều nhắm một mắt mờ một mắt rồi. Thế nhưng em không nên cảm thấy thầy không nói là em không sai."

Trì Diệp không ngờ Thái lão đầu tâm như gương sáng, cứ tưởng nếu ông biết thì sẽ nổi trận lôi đình cơ.

Lời nói ý vị sâu xa thế này đúng là làm cho cô không tiện phản bác, hết sức chăm chú, vâng lời gật đầu, ý là đã hiểu.

Thái lão đầu nhìn cô một cái, "Ừ" một tiếng, tiếp tục nói: "Trong lai của em, bạn học Dịch Thuần thành tích tốt như vậy, chắc là em sẽ muốn thi vào cùng trường đại học với cậu ấy phải không? Sẽ không phải là chỉ chơi đến hết cấp 3 liền kết thúc?... Đã có kế hoạch tương lai thì

càng phải cố gắng hết sức. Thấy hy vọng em có thể đậu vào trường lý tưởng của bản thân, lên lớp 12 đừng thả lỏng, phải cố gắng gấp bội mới được, biết chưa?"

Tri Diệp lại gật đầu một cái.

Thái lão đầu vò vai cô, "Chờ hai em ra khỏi ngôi trường này, tự do tự tại nắm tay không bị các thầy cô quán chế, thì hãy trời đất người bạn nhỏ của em. Hiện tại thầy không thể chúc phúc các em, nhưng đến lúc đó thì có thể. Cố lên nhé."

***

Thời gian trôi qua nhanh như chó chạy ngoài đồng.

Chỉ chớp mắt đã sắp trôi qua học kỳ đầu tiên của lớp 11 rồi.

Cuộc thi cuối kỳ gần ngay trước mắt, bầu không khí trong Thập Tử trùng xuống như tiết trời lạnh.

Lúc tan học, Tri Diệp và Lê Vi tay trong tay đi xuống lầu, chuẩn bị về nhà nghỉ một giấc thật ngon.

Một ngày thi cử, cô hết cả sức đi tìm Dịch Thuần rồi.

Hay là... đến cửa hàng nằm một lúc?

Xem tình hình thì cũng có thể.

Tri Diệp đang trầm tư nghĩ nện làm gì, đột nhiên không chuẩn bị bị một người lều dưới và vào.

"Á!" Cô bị đụng vào sườn sắp xuống, vấp và làm mới ổn định được thân mình, bực bội nhìn kẻ đầu sỏ Lý Nhất Soái, "Soái ca (tên chứ không phải trai đẹp nha)! Cậu vội vàng đi đâu đấy! Sau lưng có ma đuổi à?"

Sắc mặt Lý Nhất Soái vốn không phải rất tốt, sau khi nhìn thấy Tri Diệp, cá khuôn mặt đều trắng bệch.

Về mặt hoảng loạn, không dám nhìn thẳng cô.

"Tri Diệp, tớ, tớ..."

Tri Diệp và Lê Vi nhìn nhau một chút, "Cậu làm sao thế hả?"

Sao mà nhìn giống vừa làm hồng chuyện vậy? Không hề giống Lý Nhất Soái bình thường ôn ào thích chọc cười.

Lý Nhất Soái nắm điện thoại trong tay thật chặt, trầm mặc hồi lâu, lắc đầu, v "Không, không có gì, không sao cả."

Nói xong, cậu ta không cho Tri Diệp cơ hội hỏi thêm, chạy thật nhanh lên lầu.

Tri Diệp: "..."

Chuyện này chỉ là một nốt nhạc nhỏ trong cuộc sống trường học, trên thực tế Tri Diệp và Lê Vi vừa quay đầu đã quên, căn bản không để trong lòng.

Nhưng ngày thi cuối kỳ cuối cùng, khi thi môn cuối, Thái lão đầu và thầy trưởng khoa, giám thị đồng thời gọi Tri Diệp ra ngoài.

Lúc này vừa kết thúc bài nghe tiếng Anh mới có 20 phút, còn hơn nửa thời gian nữa mới kết thúc cuộc thi.

Toàn bộ trường thi đều bị không khí này dọa, rất nhiều người đều ngừng đầu nhìn xem chuyện ồn ào gì, lại bị giám thị quát một tiếng, mới cúi đầu tiếp tục chăm chú làm bài.

Tri Diệp không tìm được manh mối, nhưng nhìn sắc mặt Thái lão đầu tái xanh, trong lòng lóe lên một tia suy đoán, đặt bút xuống, nghiêm mật đi theo thầy trưởng khoa tới phòng giáo dục.

Ngờ khi thầy trưởng khoa nghe không ra dị thường gì, chỉ là để Thái lão đầu và Tri Diệp ngồi xuống đã.

"Bạn học Tri Diệp, em có biết tại sao các thầy tìm em không?"

Tri Diệp lắc đầu.

"Có người báo cáo cuộc thi sáng nay em gian lận, em có muốn giải thích gì không?"

Đứng.

Suy đoán trong lòng thành sự thực.

Trước khi thay đổi, Tri Diệp chắc chắn sẽ cười lạnh một tiếng trào phúng, dù sao học sinh như cô, thi cũng lười quay cốp.

Nhưng bây giờ khác trước, cô bị Dịch Thuần uốn nắn thành ngoan rồi.

Lại không muốn khiến Thái lão đầu dấy vào phiền phức, liền nghiêm túc cẩn thận nói rằng: "Em không hề gian lận."

Thầy trưởng khoa nhìn cô chăm chăm hồi lâu, đặt tờ giấy nhỏ trước mặt cô, "Đây là của em à?"

Tri Diệp cảm lấy nhìn, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Đúng là tờ giấy nhỏ của cô, Dịch Thuần tổng kết công thức thường dùng cho cô, trước khi vào thi cô còn đọc lại.

"Vâng, là tài liệu ôn tập của em ạ."

"Có học sinh ngồi dưới sau khi thi xong phát hiện tờ giấy này, có phải lúc em quay bài làm rơi không?"

"..." Tri Diệp đột nhiên nói giận, không nhận được cười gằn một tiếng. "Thầy ơi, thầy có thể đứng dự đoán từng bước nữa được không. Em đã nói em không gian lận chính là không gian lận, bình thường thành tích của em đội sổ, không dung phải đi gian lận làm gì ạ? Tự tìm phiền phức cho bản thân sao?"

"Em giải thích tờ giấy nhỏ này như thế nào?"

"Đây là những công thức trọng điểm bạn sắp xếp cho em từ trước khi thi. Nhưng khi bắt đầu thi em đã cắt nó vào cặp để trên bục giảng, thầy có thể kiểm tra camera giám sát."

Trong mỗi lớp của Thập Tử đều có camera, bình thường không bật vì tổ chức giáo dục, người làm nghề giáo dục phải tin tưởng học sinh, nhưng sẽ bật mỗi giờ thi.

Thầy trưởng khoa thờ dài, "Em nên sớm biết là camera của phòng đó hồng rồi chứ?"

"..."

Tri Diệp sững sờ một chút.

Hồi lâu, cô mới lạnh mặt, nhún nhut nói: "Xem ra là có người muốn hại em."

"Em Tri Diệp..."

Trường Thập Tử xử lý chuyện gian lận rất nghiêm ngặt, một khi thẩm tra ra, lập tức xử lý đuổi học.

Tri Diệp tuyệt đối không thể bị đuổi học, vì vậy chuyện này, cô nhất định phải biện giải rõ ràng cho bản thân.

"Thầy ơi, thầy có thể cho em biết người báo cáo không? Nếu như không có camera, bạn đó dựa vào cái gì mà nói em gian lận được? Hoặc là bạn đó trộm tư liệu ôn tập của em, muốn hại em ạ?"

Thầy trưởng khoa lắc đầu, "Là một bạn cùng lớp em. Nhưng thầy đã xác nhận với Thái lão đầu, đối phương không có lý do hãm hại em, bình thường cũng không phải người như vậy."

Tri Diệp trầm mặc lúc lâu.

"...Là Phương Gia Di ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Không gì không làm được

Edit: Tà Thần

Tri Diệp cũng không muốn nghĩ ác cho người khác, thế nhưng về mặt trầm xuống của Thái Bào đầu, ngay khi cô thấy ông cau mày trong đầu liền xẹt qua cái tên Phương Gia Di.

Lời này vừa hỏi ra, sắc mặt Thái Bào đầu và thầy trưởng khoa lập tức trở nên nghiêm túc.

Nếu như là học sinh có thù oán... Độ chân thực này đúng là phải cân nhắc một chút, dù sao chỉ có tờ giấy và nhân chứng, chứng cứ xác thực cũng có chút ít ỏi.

Tri Diệp không muốn giải thích gì thêm, "Vậy thì chờ thi xong đi ạ. Thi xong em và bạn đó mặt đối mặt được chứ ạ? Cũng không thể chỉ nghe lời từ một phía của bạn đó được. Em thật sự không hề quay cốp, không thẹn với lương tâm.

Gian lận không phải việc nhỏ, camera giám sát lại hồng, không có chứng cứ. Tuy thầy trưởng khoa đã nghe qua đại danh Tri Diệp, biết cô không phải học sinh gương mẫu, thế nhưng Thái Bào đầu đã nói vậy rồi. Ông ta trầm tư một thoáng, quyết định để hai người mặt đối mặt.

Học sinh có nói dối hay không, nghe thêm vài câu, giáo viên bình thường đều có thể hiểu.

Bọn họ đi dạy nhiều năm như vậy, sức phán đoán điểm ấy vẫn có.

Đáng vẻ Tri Diệp quả thực không giống như đang nói láo.

Cuộc thi này đối với Tri Diệp mà nói, là một giờ chờ đợi dài đằng đặc. Một tiếng chuông vang lên, toàn thân căng thẳng của cô đều thả lỏng, tiếp theo lại lâm vào một trạng thái chuẩn bị chiến đấu khác.

Thái Bào đầu rời khỏi văn phòng thầy trưởng khoa, trong chớp lát đưa Phương Gia Di đến đây.

Cùng lúc đó, tin Tri Diệp gian lận giống như mọc ra cánh, truyền tới từng lớp 11.

Học sinh bị gọi khỏi phòng thi là tình huống phát sinh ngoài ý muốn, thế nhưng có học sinh thấy cô ở phòng giáo dục, đây gần như là chuyện không cần suy đoán.

Tất nhiên là bài thi cô làm không tốt, bằng không có chuyện gì gấp mà không đợi được có thi xong chứ?

Trương Đại Thác là một mặt thâm tiêu chuẩn, gần như là vừa lấy điện thoại ra được 2 phút liền biết chuyện này.

Chuyện tình yêu của Tri Diệp và Dịch Thuần không tính là oanh liệt nhưng không ít người biết, không ít người xem trò vui, thông báo cho Trương Đại Thác cũng là bình thường.

Trương Đại Thác giật mình, vội vàng xuống phòng thi dưới lầu tìm Dịch Thuần.

Dịch Thuần còn đang lười biếng thu dọn đồ.

Trương Đại Thác lao vào vọt vào lớp, dùng sức vỗ vai Dịch Thuần một cái.

Dịch Thuần suốt nửa thi bị cậu ta vỗ ngã, "Thằng nhóc họ Trương này, muốn chết à?"

Trương Đại Thác thở hắt ra, giờ điện thoại ra cho cậu xem.

"Cái gì đấy?"

Dịch Thuần không ngăn đầu.

Luôn cảm thấy cậu chẳng mang đến tin tức tốt gì.

Cuối cùng Trương Đại Thác cũng coi như hít thở đều đặn, nhỏ giọng nói: "Tri ca bị đưa tới phòng giáo dục! Nói là gian lận!"

"..."

Dịch Thuần không nói một lời thừa, không buồn thu dọn cặp sách, cầm điện thoại, chân dài bước vài bước ra ngoài.

Không ai dám đứng trước cửa phòng giáo dục xem trò vui.

Nhân tài Dịch Thuần đến cạnh cửa liền nghe trong phòng truyền ra âm thanh.

Giọng nói Tri Diệp vô cùng êm tai, rõ ràng là giọng đậm chất Hải Thành mềm mại nhưng mang theo lực bức người, "Cậu thấy tôi quay bài hả? Phương Gia Di, cậu tốt nhất suy nghĩ cho kỹ rồi nói đi, cậu thấy bản thân không có sơ hở nào chẳng, không chừng có chi tiết nhỏ nào đó đã quên. Đến lúc đó tôi tố cáo cậu phi báng, cậu đứng hồng di học tiếp, còn bị kiện nữa, cậu tin không?"

Dịch Thuần do dự một chút, xoay người tựa bên cửa.

Một hồi lâu, giọng của một nữ sinh khác mới sợ hãi vang lên, "Tớ, tớ không phi báng... Tớ chỉ nhặt được tờ giấy mà thôi..."

Rõ ràng là bị dọa sợ, còn có cả tiếng khóc.

Thầy trưởng khoa hép mắt, "Em nhặt được lúc nào? Đã hết giờ làm bài chưa?"

Đầu Phương Gia Di không dám ngừng lên, do dự vận tay, "...Dạ... Lúc nộp bài thi em nhìn thấy... Sau đó khi Tri Diệp đi ăn cơm, tờ giấy còn ở đó, em liền nhặt lên nhìn qua..."

Tri Diệp sắp bị cô ta chọc cười, "Rảnh quá đi quan sát tôi à?"

"..."

"Là do bị tôi đoạt mất người cậu thích nên cậu muốn hãm hại tôi à?"

Thái Bào đầu trợn to hai mắt: "!!!"

Lá gan của cô phải lớn hơn trời mới dám nói ra câu này ở phòng giáo vụ.

Sắc mặt thầy trưởng khoa quả nhiên thay đổi, "Bạn học Tri Diệp, em..."

Tri Diệp không nhanh không chậm nói: "Bởi vì Dịch Thuần có quan hệ tốt với tôi, giúp tôi học, dạy tôi làm đề, cậu ghen tỵ phải không? Đồ kị trước giờ cậu ấy không nhìn cậu một chút, coi cậu như tùy tùng của tôi, tâm mắt chưa từng dừng trên người cậu. Phương Gia Di, hiện giờ tôi hoài nghi là tôi nhìn nhầm cậu hay là cậu nguy trang quá tốt đấy?"

...

Dịch Thuần tựa tường bên ngoài nghe cũng không còn gì để nói.

Cô bạn gái này, thực sự là có thể gây thị phi cho cậu, cần thận giải thích không gian lận là được, kết quả còn liều mạng nói chuyện khiêu khích giáo viên.

Cậu đột nhiên có chút đau lòng.

Tri Diệp cũng không phải cô gái khó tha thứ như vậy.

Hắn là do bị đổ oan, quá uất ức nên mới như vậy.

Dịch Thuần biết cô đang làm nửa bài thi bị gọi ra ngoài, thời điểm đó cậu đang làm bài, còn Tri Diệp lại một mình lo lắng sợ sệt, oan ức đáng thương đứng trong văn phòng.

Vừa nghĩ tới khung cảnh đó, sắc mặt cậu hoàn toàn tái nhợt đi.

Gần như không chút do dự, Dịch Thuần đi xa hai, ba bước, khẳng định bên trong không nghe thấy tiếng mình, lúc này cậu mới bấm một dãy số gọi đi.

"Ba."

"..."

"Con có chuyện cần nhờ ba." Dịch Thuần đọc một cái tên, đó là tên của phó hiệu trưởng trường Thập Tự, "Gần đây ba có liên lạc với thầy ấy không? Bạn của con gặp phải một chuyện phiền phức."

***

Bởi vì chuyện gian lận nghiêm trọng, hai bên lại tranh cãi không có kết quả, Thái Bào đầu liền gọi gia đình và hai nữ sinh đều đến trường.

La Huệ vừa nghe Tri Diệp xảy ra chuyện, không cả trang điểm, vội vàng tới.

Dịch Thuần ở bên ngoài thấy bà chạy đến từ hành lang đầu kia, liền vội vàng xoay người lánh đi.

La Huệ không chú ý tới Dịch Thuần, gõ cửa tiến vào phòng giáo vụ.

Dịch Thuần đứng trong góc tối, đôi mắt thâm trầm không rõ.

Đã hai giờ rồi.

Tất cả học sinh trong Thập Tự cơ bản đều đã ra về, ngay cả lớp 12 cũng tùm tùm năm tụm ba đi rồi.

Sắc trời mùa đông tối sớm, lúc này đã không còn nhìn thấy tia sáng nào, chỉ có ánh đèn huỳnh quang trên hành lang chiếu sáng.

Tri Diệp vẫn đang chịu oan ức ở bên trong.

Câu lại không giúp được cô.

...

La Huệ nghe xong sự tình đầu đuôi câu chuyện, lập tức không chút do dự nói: "Không thể, con gái tôi không hề gian lận."

Bà dùng một chút, hít sâu một hơi khỏi phục lại ngồi khì đầu dằng. "Thật xin lỗi đã làm phiền các thầy, là như vậy, con gái tôi từ nhỏ thành tích không quá được, nhưng xưa nay con bé không gian lận. Bởi vì có thi kém tôi cũng không trách con bé, cho nên con bé cần bản không cần thiết phải làm vậy. Tôi không biết vị bạn học này vì sao lại thấy tờ giấy gì đó, nhưng các người như vậy đã làm tổn thương con gái tôi..."

Đối mặt phụ huynh, hai ông thầy đều khách khí không ít.

"Vi chúng tôi muốn điều tra lại lần nữa nên mới mời phụ huynh hai em đến."

La Huệ sờ tóc Tri Diệp.

Về mặt Tri Diệp không thay đổi, chỉ là ánh mắt cười như không cười nhìn chăm chăm Phương Gia Di liên tục.

Đầu Phương Gia Di sắp vùi xuống đất, vành tai đều đỏ lên.

Cứ như là chịu oan bằng trời.

15 phút sau, mẹ Phương Gia Di cũng đã đến trường.

Người phụ nữ trung niên mặc trang phục lông vũ màu xanh ngọc đi vào văn phòng, không nói hai lời, trước tiên tát vào đầu Phương Gia Di.

"Lại kiểm chuyện cho tao!"

"Vị phụ huynh này, đừng đánh đứa nhỏ!"

Thái Bào đầu hơi vội vã ngăn lại.

Mẹ Phương Gia Di hít sâu một hơi, đối về mặt trở nên nịnh nọt hơn nhiều, liên tục khom lưng, "Xin lỗi thầy Thái, không biết Phương Gia Di phạm vào chuyện gì vậy?"

Lần này Phương Gia Di thực sự muốn khóc.

Thái Bào đầu tóm tắt ngắn gọn sự tình một thoáng, mẹ Phương Gia Di rốt cục thở phào nhẹ nhõm, "À, chuyện của bạn học khác sao!"

La Huệ không nhịn được nhàu mày.

"Hai vị phụ huynh trước tiên đưa con về khai thông một chút, hiện tại cũng đã hơi muộn, ngày mai còn phải đi học, không tiện giữ các em lại thêm nữa."

...

Tri Diệp bị La Huệ mang về nhà.

"Tiểu Diệp, mẹ biết không phải con."

Tri Diệp gật đầu, "Vốn không phải con mà."

Nhưng tại sao Phương Gia Di lại muốn làm thế chứ.

Là do Dịch Thuần ư?

Có phải nghĩ là cô sẽ bị đuổi học vì gian lận, biệt ly với Dịch Thuần hay không?

Tri Diệp suy tư, nhưng trong tiềm thức cô lại cảm thấy Phương Gia Di ko phải người gan to đến vậy.

Cô ta nhất gan không phải là già, vốn Tri Diệp còn có chút không xác định, nhưng sau khi thấy mẹ Phương Gia Di, cô có thể khẳng định.

Phương Gia Di không có là gan này.

Thế nhưng cô cũng không quy cốp.

Cô nhớ rõ ràng đã cắt tờ giấy vào trong cặp, sao lại có thể xuất hiện dưới ghế chứ?

La Huệ thấy về mặt Tri Diệp khó chịu, lo lắng cô không thông suốt, xuống bếp lấy đồ ăn cho Tri Diệp.

"Con đói không? Mi thịt bò nước con thích nhất đây, đến ăn đi."

Tri Diệp gật đầu, "Cảm ơn mẹ, mẹ đi ngủ trước đi, lát con tự dọn được."

"Tiểu Diệp..."

"Con thực sự không sao đâu, chỉ là con muốn nghỉ thật kỹ. Mẹ ở bên cạnh khiến con dễ thất thần lắm. Mẹ cứ ngủ đi, thật không có chuyện gì mà."

Để La Huệ đi rồi, Tri Diệp gấp một sợi mì, lồng máy cau chặt.

Điện thoại di động của cô khẽ rung lên.

Cô nhét sợi mì vào miệng, tay trống cảm điện thoại lên.

Ye.: Đã ngủ chưa?

Tri Diệp nở nụ cười.

Nhất Diệp: Chưa đâu, hôm nay để cậu phải lo lắng rồi à?

Dịch Thuần trả lời rất nhanh.

Ye.: Đừng lo, mọi chuyện này sẽ được giải quyết.

Nhất Diệp: Sao vậy?

Ye.: Không tin tớ à?

Nhất Diệp: Bạn học nhớ Dịch Thuần, cậu đã làm gì rồi?

Tri Diệp hơi sốt sắng.

Cậu sẽ không đi tìm Phương Gia Di chứ? Hay là Thái Bào đầu vậy?

Một hồi lâu, Dịch Thuần mới chậm rãi hồi âm: "Tri Diệp, cậu phải tin là bạn trai của cậu không gì không làm được."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phó hiệu trưởng

Edit: Tà trú mưa

Đây là lần đầu tiên Dịch Thuần nói lời như vậy.

Tri Diệp thực sự tò mò muốn chết, thậm chí ăn mì không vô, vô đầu bút tại nghĩ phải hỏi như thế nào.

Bạn trai của cô... Sẽ không phải là... Đừng sắc dụ... Phương Gia Di đấy chứ?!

Nhưng Dịch Thuần hiển nhiên không hiểu nổi dây thần kinh nào thần kỳ của cô, chỉ sau khi nói xong, lòng tràn đầy thỏa mãn tin rằng bạn gái nhỏ của mình sẽ yên lòng, nhấn thêm một tin nữa.

Yc.: Đừng lo, ngủ sớm đi nhé, ngủ ngon.

Tri Diệp: "..."

Thời thì ngày mai sẽ biết mà?

Cô tự an ủi mình.

Cuối cùng cô cũng miễn cưỡng coi như quên được chuyện này, ăn bữa khuya, bỏ bát vào máy rửa, xoay người đi ngủ.

Ngày đó phát sinh nhiều chuyện, còn mệt hơn cả luyện võ, toàn thân muốn là đi như cọng gỏi.

Tri Diệp thờ dãi mặt tẻ, yên lặng nhắm hai mắt lại.

...

Thi cuối kỳ đã kết thúc, ngày thứ hai bắt đầu học bù một tuần sau thi như thường lệ.

Bầu không khí trong phòng học vốn bình nhác, khi Tri Diệp tiến vào đột nhiên thay đổi.

Trong trường vốn nào có bí mật gì, cấp 3 khó khăn như thế, cho dù chuyện bé như mất muối cũng khiến mọi người háng hái hóng hớt.

Chỉ đừng nói là chuyện của Tri Diệp – nữ sinh từ lúc vào trường đã có cả tá đồng lõa đồn nhảm, còn trắng trợn yêu đương với cô thom duy nhất của trường.

Bao nhiêu người ái mộ Dịch Thuần thì bấy nhiêu người chán ghét Tri Diệp.

Bây giờ cô còn bị cuốn vào tin đồn gian lận.

Trong Thập Tử, đây mới là chuyện "mới mẻ" chân chính, không ít người muốn xem trò vui, nhìn Tri Diệp có bị đuổi học hay không.

Lê Vi đã đến từ sớm, thấy Tri Diệp đi vào, cũng chú ý đến bầu không khí lộp.

Cô ấy hung hăng vỗ bản một cái, "Nhìn gì mà nhin?! Có tin rớt con mắt ra luôn không?!"

Tri Diệp bị cô ấy chọc cười, sờ tóc Lê Vi, nhẹ giọng nói: "Ôi dào, không sao đâu."

Lê Vi tức giận đến hồng cả mặt, kéo Tri Diệp đến chỗ ngồi thì thầm: "Diệp Tử... Cậu không biết... Có thể bị đuổi học không..."

Tri Diệp còn chưa nói gì, cô ấy tiếp tục bổ sung, "Nếu cậu bị đuổi, tớ cũng đi luôn!"

Một câu nói khiến Tri Diệp muốn khóc: "..."

Nghệ giọng Lê Vi nức nở, "Diệp Tử, đều tại tớ, nếu lúc đó chúng ta không trêu chọc con tiện nhân đó thì tốt rồi!"

Tri Diệp tốt cuộc tìm được cơ hội, cô véo má Lê Vi, "Suýt."

Lê Vi lập tức im lặng.

"Bé ngoan, mình không có chuyện gì, đừng lo lắng, biết không?"

Ngày thứ nhất học bù lên trời qua bình tĩnh như vậy.

Giống như chuyện gian lận chưa từng xảy ra.

Dù sao cũng là thời gian vừa qua cuộc thi cuối kỳ căng thẳng, hai ngày sau phần phúc vẫn chưa tìm đến Tri Diệp cũng là điều bình thường. Nhưng ngay cả sau khi công bố kết quả thi, Thái Bào đầu vẫn không tìm có xử lý.

Vi Tri Diệp thiếu mất điểm Tiếng Anh nên mới lần nữa trượt xuống lớp dưới, vô cùng phối hợp với Dịch Thuần đứng đầu tiên, ly biệt anh ở đầu sông em cuối sông.

Mãi cho đến ngày học bù cuối cùng.

Bởi vì là học bù nghỉ đông, tự học sáng cũng không nghiêm khắc như trước. Thái Bào đầu vẫn chưa tới, trong lớp cũng còn vài vị trí trống.

Lớp trưởng cầm một xấp bài thi trống đi vào phòng học, gõ bục giảng, ánh mắt quét qua, "Vệ Chân Chân, Phương Gia Di, trưởng khoa gọi hai cậu."

Hai học sinh ngồi cùng bàn Phương Gia Di và Vệ Chân Chân vẫn chưa đến, hai người đứng lên từ chỗ ngồi trống không, cùng đi ra từ cửa sau.

Lê Vi đi mua đồ ăn sáng chưa tới, chỉ có Tri Diệp ngồi một mình.

Cô cảm thấy không đúng.

Phương Gia Di và Vệ Chân Chân... Hai người này đồng thời bị gọi đi, kiểu gì cũng thấy lạ.

Hơn nữa chuyện Phương Gia Di tố cáo cô gian lận còn chưa có kết quả, đột nhiên gọi hai bọn họ là sao?

Không đúng.

Thấy thế nào cũng thấy không đúng.

Tri Diệp suy nghĩ một chút, cũng cảm điện thoại đứng lên, loạng choạng tránh ở sau cầu thang, chuẩn bị lách tới chỗ Thái Bào đầu nhìn.

Văn phòng Thái Bào đầu còn nóng hơn so với tường tượng của cô một ít.

Không có chủ nhiệm các lớp khác, chỉ có Thái Bào đầu và thầy trưởng khoa, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên 40, 50 tuổi, nhìn có chút quen mặt nhưng trong chốc lát không nhớ ra được.

Phương Gia Di, Vệ Chân Chân và Lý Nhất Soái đều đứng một loạt bên cạnh.

Tri Diệp không dám trắng trợn đi vào, trực tiếp khom người, vòng quay lại khung cửa sổ thả rèm ở hành lang phía trước.

Trong phòng có lò sưởi, bình thường đều bật quạt thông gió, vì vậy âm thanh truyền ra rất rõ ràng.

Khi Tri Diệp ở đạo quán, huấn luyện viên nói, trước khi học võ phải học làm người, muốn ngồi thẳng, bằng phẳng bình thản thì học võ sẽ chính trực, nếu không thì chưa bắt đầu tỷ thí, căn bản đã thua rồi.

Chuyện nghe trộm này nếu không phải bắt đắ dĩ, Tri ca cô còn lâu mới làm chuyện "kén lá" này làm gì?

Nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nếu như bên trong không nói chuyện gì liên quan đến cô...

Tri Diệp xin thề với bản thân, lập tức quay đầu rời đi, tuyệt đối không do dự.

Thế nhưng giác quan thứ sáu nói với cô rằng, đề tài trong phòng giáo vụ, nhất định có quan hệ tới cô và chuyện "gian lận".

Tri Diệp đợi một lúc, rốt cục đợi được tên của mình.

"Chuyện của bạn học Tri Diệp..."

Là giọng người đàn ông trung niên này.

Tri Diệp nín thở, cả người đều khẽ sát vào tường.

Giọng thầy trưởng khoa có vẻ hết sức cung kính, "Trưởng hiệu trưởng, chuyện là..."

Tri Diệp há miệng.

Không trách nhìn khá quen.

Thập Tử là trường điển, bình thường không lãng phí thời gian vào các chuyện kiểu các nhà lãnh đạo phát biểu. Coi như có chuyện gì cần huy động như đại hội lớp, bình thường cũng đều do thầy trưởng khoa đứng ra.

Hiệu trưởng là một ông Bào đeo mắt kính gọng vàng, bình thường hay xuất hiện ở trường, nhìn vui tươi hơn hử, đại đa số người đều biết.

Thế nhưng trong Thập Tử có ba phó hiệu trưởng, một là tổ trưởng tổ bộ môn Hóa, một người khác là người phụ trách ban thi đấu, hai người này đều thường xuyên xuất hiện.

Còn có một phó hiệu trưởng, chính là người đàn ông trung niên bên trong. (Nguyên văn tác giả, không hiểu sao trên hiệu trưởng dưới lại là hiệu phó nhỉ?)

Tri Diệp cảm thấy quen mắt vì lúc biểu diễn ở hội diễn văn nghệ, ông ấy ngồi hàng đầu tiên, còn xuất hiện trên sổ tay tuyên truyền của trường học.

Nếu như có mà đọc kỹ sổ tay tuyên truyền thì sẽ phát hiện Trương hiệu phó này là giáo sư tổ Lịch sử Hải Thành ra đề thi cho cuộc thi toàn quốc.

Cần bản bình thường ông không xuất hiện ở trường học, đột nhiên lại đến đây quan tâm chuyện học sinh gian lận, thực sự khiến thầy trưởng khoa cảm thấy khó tưởng tượng nổi, thậm chí có chút lo sợ mặt mày tái mét.

"Thầy trưởng khoa không cần để ý đến tôi, cứ hỏi học sinh trước đã. Chuyện nghiêm túc thế này, không thể vu tội học sinh, khiến người ta sợ hãi. Tôi rất yên tâm về thầy, chỉ là được bạn bè phổ thác tôi xem chút thôi, coi như tôi không có mặt là được."

Nói là nói vậy, thế nhưng có lãnh đạo ở bên cạnh nhìn, Thái Lão đầu đều nghiêm túc hơn trước vài độ.

"Phương Gia Di, em nói đi, em vẫn kiên trì nhìn thấy phao của Tri Diệp rơi dưới đất thật không?"

Sắc mặt Phương Gia Di tiêu tụy, có vẻ còn đáng thương hơn trước, vừa nhìn chính là chịu áp lực lớn trong lòng.

Cô ta bị Thái Lão đầu hỏi vậy, không nhận được nữa thất thanh khóc lớn: "Đúng, em xin lỗi, thầy.... Là em... Em nói dối..."

Vệ Chân Chân đứng bên cạnh biến sắc.

"Vâng... Là người khác cho em tờ giấy, em..."

Thái Lão đầu tức giận run cả râu mép, "Người khác là ai? Tại sao phải giúp em hãm hại Tri Diệp?"

Phương Gia Di bụm mặt ngồi xổm xuống.

Thật lâu thật lâu sau, cô ta mới nức nở khóc nhẹ giọng nói: "Là Vệ Chân Chân ạ."

Vệ Chân Chân rút cuộc không nhận được giáo lên, "Đừng có nói láo!"

Cuối cùng Phương Gia Di cũng im lặng.

Tri Diệp ở bên ngoài nghe trộm đã siết chặt nắm đấm.

Về mặt thầy trưởng khoa cũng khó coi: "Vệ Chân Chân, sao em lại muốn hãm hại Tri Diệp?"

Kế hoạch của bạch lên hoa Vệ Chân Chân cuối cùng cũng có như bị phá hỏng, cô ta thờ hờn hển, bắt đầu lau nước mắt, "Thầy ơi, bạn ấy nói vậy! Chuyện vu oan gán lận lớn như vậy, tại sao bạn ấy lại nghe lời em làm được? Chuyện này... Chuyện, nói cũng không rõ được... Có thể là Tri Diệp thông đồng với bạn này một mạch muốn vu hại em đó? Lúc em nhập học, Tri Diệp đã rất hung hăng, còn đập đồ ghế, bạn ấy ghét em như vậy..."

Lời nói này căn cứ rất có lý, nếu không phải Thái Lão đầu bắt được chứng cứ, khả năng thực sự phải suy nghĩ lại thật kỹ.

"Mọi người ra ngoài trước đã, em Vệ Chân Chân ở lại."

Tri Diệp vừa nghe, vội vã trốn đến chỗ ngoặt.

Trong chốc lát, Lý Nhất Soái đỡ Phương Gia Di khóc đến mức không đi nổi ra ngoài phòng giáo vụ.

Không biết bên trong phát sinh chuyện gì, Vệ Chân Chân đột nhiên gào lên sắc bết: "...Không phải em!"

...

Thái Lão đầu mở cửa phòng ra, trả điện thoại lại cho Lý Nhất Soái, phát tay, "Hai em về lớp trước đi."

Về mặt Lý Nhất Soái đặc biệt kỳ quái, "Vậy... Vệ Chân Chân đầu ạ?"

Thái Lão đầu không nói gì, "Các em về đi!"

Chỉ sau khi Lý Nhất Soái và Phương Gia Di rời đi, Tri Diệp mới cẩn thận từng tí một quay lại, dựa vào cửa sổ tiếp tục nghe trộm.

Vẫn là Trương hiệu phó đang nói chuyện: "Thầy trưởng khoa, nếu không phải trường hợp đặc biệt, trường chúng ta hẳn là không chấp nhận học sinh chuyển trường. Em học sinh này điểm thi cũng không đủ điểm sản trường ta, nhưng lớp 11 đột nhiên nhập học trường, chuyện này phải tra ra cho kỹ. Tuy tôi không ở trường học, nhưng vẫn rất quan tâm chuyện trong trường. Có một số việc có thể làm, nhưng có một số phải làm được hay không phải cần nhắc thật tốt! Nếu không trường Thập Tử cũng không thể chiếm vị trí trường điểm số 1 Hải Thành nhiều năm như vậy, thầy nói có đúng không?"

"..."

Tri Diệp không tiếp tục nghe nữa, rón rén trở về lớp.

Lê Vi đã đến, thấy có đi từ cửa sau vào về mặt không rõ, vội vã nhỏ giọng hỏi: "Diệp Từ! Cậu đi đâu đấy? Thái Lão đầu gọi cậu à..."

Tri Diệp lắc đầu, "Không phải, mình đi vệ sinh thôi."

Cuối cùng Lê Vi cũng thờ phào nhẹ nhõm."

Thắng tới tận trưa, Vệ Chân Chân vẫn chưa quay về.

Tri Diệp len lén sang lớp bên cạnh tìm Dịch Thuần, lời kéo cậu tới phòng dụng cụ không có ai.

Dịch Thuần vừa ngủ, đột nhiên bị lời ra, còn có chút ngại ngủ, dụi dụi mắt, biếng nhắc tựa vào tường.

Tri Diệp nhìn đã lâu, nhưng cũng không biết nên mở miệng thế nào, không thể làm gì khác hơn hỏi thẳng: "Là cậu à?"

Dịch Thuần "Hả" một tiếng, kéo cổ đến trước mặt mình, cả người sấn tới, hai tay khoác lên vai Tri Diệp, sức lực cả người dồn lên người cô.

Một hồi lâu mới mở miệng nói: "Cái gì cơ?"

Tri Diệp đáp nhẹ vào tay cậu, "Cậu làm gì rồi?"

Dịch Thuần suy nghĩ một chút, "Nói thật, tôi thấy đây không phải chỗ thích hợp để nói chuyện. Cậu có thấy thế không?"

Phòng dụng cụ nhỏ hẹp, kiểu gì cũng thấy có vẻ ám muội kích thích.

Muốn nói chuyện ở đây, khiến người ta có loại hưng phấn khi chuẩn bị lên lút yêu sớm.

Tri Diệp: "..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đuổi học

Tà post truyện nhưng quên ấn nút đăng -_- không vào xem chắc bị lưu nháp mãi luôn quá

Chương 53: Đuổi học

Edit: Tà dùng Word không bật autosave (-公-)

Tri Diệp hậu tri hậu giác phát hiện mình bị Dịch Thuần trêu chọc.

Rõ ràng chuyện đùa giỡn này hẳn là để cho cô làm, lúc này mới khá phù hợp với tình hình của hai người.

Hoặc là do trái tim thiếu nữ yên lặng bạo phát, Tri Diệp luôn cảm thấy sau khi yêu vào, càng ngày có càng bớt đi sự thô bạo của "Tri ca".

Đại khái là được người mình thích yêu chiều nhiều, có chỗ dựa đảm, có cũng dần dần mềm yếu hơn, không còn phải gắng gượng, đã quen được bảo vệ.

Thật tốt biết mấy.

Chỉ là Dịch Thuần trêu đùa trực tiếp như vậy, Trì Diệp không tiếp chiêu thì không cam lòng, liền nở nụ cười, xoay người ôm cổ cậu.

"Vậy thì làm chút chuyện phù hợp ha?"

"..."

Dịch Thuần gõ đầu cô một cái, "Muốn bị đuổi học chứ gì?"

Đại khái chính là chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn.(1)

(1) 只许州官放火，不许百姓点灯 – zhǐ xǔ zhōu guān fàng huǒ, bù xǔ bǎi xìng diǎn dēng: Xuất phát từ 1 câu chuyện nào đó thời bắc Tống -> tóm lại là dung túng cho quan lại làm gì cũng được, còn dân thường đến sinh hoạt bình thường, hoạt động chính đáng cũng bị hạn chế. Nay còn để chỉ mình muốn làm gì thì làm, ko đếm xỉa đến quyền lợi chính đáng của người khác

Trì Diệp chau mày "Hừ" một tiếng, "Cậu mời Trương hiệu trưởng đến á? Với cả, cô phải cậu sắc dụ Phương Gia Di không đấy? Nếu không sao cô ta lại thẳng thắn nhận tội vậy được?"

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không thể thuận lợi thế được.

Sau khi Vệ Chân Chân thừa nhận, Trì Diệp liền suy đoán hẳn là Thái Bảo đầu có chứng cứ, quá nửa là Lý Nhất Soái nghe trộm được cái gì, bằng không cũng sẽ không gọi cả cậu ta đến.

Thế nhưng Phương Gia Di vừa bị hỏi hai câu liền nhận tội làm cô vạn lần không nghĩ tới. Dù sao ngày đó ở văn phòng, hai người đối mặt mấy tiếng vẫn không có kết quả, sao lại đột nhiên nói ra?

Nghe ngữ khí của cô ta giống như là bị uy hiếp nữa.

Dịch Thuần véo má cô, rõ ràng không có ý định nói, "Tàn học qua đây."

Trì Diệp tránh khỏi tay cậu, "Ồi không được rồi, hôm nay mẹ mình đến đón mình về."

Sắc mặt Dịch Thuần lập tức thay đổi, "Có quay lại luôn không?"

"Thì cũng sắp Tết rồi..."

Trì Diệp ôm cánh tay cậu lắc lắc, "Anh đẹp trai, mai mình chạy ra ngoài tìm cậu được k chứ?"

...

Hai người tán gẫu quên mình, cửa phòng đột ngột bị mở ra từ bên ngoài, "...Hai em đang làm gì ở đây thế?!"

Là giáo viên thể dục.

Trì Diệp sợ hết hồn, lập tức buông tay Dịch Thuần ra.

Bởi vì thành tích thể dục của cô đặc biệt xuất sắc, suốt còn được cử đại biểu đi tham gia thi đấu chạy cự li dài, vì vậy giáo viên thể dục nhận ra cô, "Trì Diệp?"

Trì Diệp cười ngượng, "Thầy a... Em và bạn học đang nói chuyện."

Giáo viên thể dục nháy mắt một cái, vẻ mặt "Tôi biết mà", "Có chuyện gì không thể nói trong lớp á?"

"..."

Dịch Thuần và Trì Diệp yên lặng nhìn nhau.

"Còn không mau đi đi? Chờ tôi đưa hai em đến chỗ chủ nhiệm lớp á?"

"Cảm ơn thầy ạ!"

Hai người lập tức chạy biến.

Mãi đến khi trở lại lớp, Trì Diệp mới vui vẻ, "Oa, thật là kích thích nha!"

"Vậy lần sau muốn thử nghiệm thêm không?"

Dịch Thuần nháy mắt với cô một cái.

Trì Diệp từ chối trả lời câu hỏi này, lắc lắc tay, xoay người về phòng học.

Bởi vì là ngày học bù cuối cùng, mọi người đều tào bạo lên, vì vậy vị trí Vệ Chân Chân không ai ngồi cũng không người nào chú ý, đều đang thảo luận chuyện nghỉ đông.

Chỉ có Lê Vi thừa dịp nghỉ trưa viết giấy cho Trì Diệp, "Có chuyện gì thế? Vệ Chân Chân đâu rồi?"

Trì Diệp lắc đầu.

Cô thật sự không biết. Nói thật, Vệ Chân Chân ác ý hãm hại muốn cô bị đuổi học, đúng là khiến người khác cạn lời.

Trì Diệp nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy Vệ Chân Chân hận cô có gì tốt, cũng nên là cô hận cô ta chứ?

Tâm trạng hai người dường như bị đảo lộn.

Lòng người thật khó hiểu.

Cho tới Phương Gia Di, chỉ số thông minh này...

Trì Diệp không muốn nói gì cay nghiệt, chỉ là khiến người ta buồn lòng thôi.

Lẽ nào Phương Gia Di thật sự cảm thấy sau khi đuổi học cô, thì cô ta có thể hy vọng tiến triển gì với Dịch Thuần sao?

...

Nhưng ngay khi sắp hết tiết Ngoại ngữ cuối cùng, Vệ Chân Chân đột nhiên xông vào lớp học.

Giáo viên Ngoại ngữ đang nói chuyện làm bài tập nghỉ đông, vì vậy mọi người đều rất chăm chú. Cô ta đột nhiên đập cửa một cái, nhất thời lực chú ý của mọi người đều đổ dồn lên người cô ta.

Sắc mặt Vệ Chân Chân xem ra không tốt lắm, ánh mắt hung ác hoàn toàn không giống cô ta.

Cô ta hung dữ nhìn Trì Diệp, hét to một tiếng: "Bảo cáo!"

Giáo viên Ngoại ngữ cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, "Vệ Chân Chân, em..."

Còn chưa dứt lời, Vệ Chân Chân vọt vào lớp, đi tới trước bàn Trì Diệp, từ cao xuống trừng mắt nhìn cô.

"Trì Diệp!!!"

Thực ra Trì Diệp đã đoán được tình cảnh này, khẽ lắc lư đứng lên.

Cô cao hơn Vệ Chân Chân không ít, vừa đứng lên liền biến thành cô từ trên cao nhìn xuống Vệ Chân Chân.

Mặt Vệ Chân Chân tức đỏ bừng, giọng nói có chút khàn nức nở, ngữ khí bực lên hoa văn phản: "Tại sao? Tại sao vậy? Mày yêu nhau không bị đuổi học? Tao làm gì sai mà đuổi học tao?"

Lời vừa dứt, cả lớp liền xôn xao như cái chợ.

Giáo viên Ngoại ngữ dừng sức vỗ bàn một cái, "Ra khỏi lớp!"

Vệ Chân Chân hoàn toàn không để ý tới, không nhúc nhích mà nhìn Trì Diệp bằng ánh mắt phẫn hận.

Trì Diệp suy nghĩ một chút, cười gằn: "Đừng vậy, thế giới này chính là không công bằng như thế. Mày nói xem chuyện mẹ mày làm tiêu tam mà vẫn còn sống tốt thì sao? Hiểu chứ? Chuyện trên đời, không phải đều như ý mày được."

Vệ Chân Chân bị cô nói dốp lại vài câu, nhất thời then quá hóa giận.

Nghe được từ "tiêu tam", ánh mắt xem trò vui xung quanh ngày càng nhiệt lên.

Cô ta tức giận vung tay, muốn tát Trì Diệp một cái.

Nhưng khi cô ta động đậy, Trì Diệp đã biết cô ta muốn làm gì. Cô chỉ khẽ nhấc tay, Vệ Chân Chân liền bị cô đẩy ngã xuống đất.

"Mấy sao thế, còn muốn đánh người nữa à?"

Vệ Chân Chân khóc thật to.

Tri Diệp lạnh lùng nhìn cô ta: "Mấy cho là mấy còn có thể như hồi nhỏ, khóc hai lần thì mọi người đều đến dỗ dành mày ư? Mấy thực sự coi mọi người đều là Tri Giới Nghiên à?"

Bình thường mà nói, cặp đôi Tri Diệp và Lê Vi kết hợp, đều do Lê Vi đảm nhiệm nhân vật nhanh mềm nhanh mềm, mà Tri Diệp rõ ràng đảm nhiệm bảo kê, che chở Lê Vi mềm mại nhanh nhậy không bị đánh.

Không ngờ tài đấu khẩu của Tri Diệp cũng tuyệt vời, tốc độ nói vừa nhanh, giai điệu vẫn là giai điệu Hải Thành độc nhất, giọng nói lạnh lùng chế cười càng thêm hấp dẫn.

Cuối cùng Tri Diệp thương hại nhìn Vệ Chân Chân một cái.

"Vệ Chân Chân, lúc mấy hại muốn tao bị đuổi học, hẳn là nghĩ đến ác giả ác báo."

Giáo viên Ngoại ngữ đã đi gọi Thái Lão đầu, Thái Lão đầu tức giận nhìn lớp học rồi loạn tung phèo, râu mép đều run đến mức không ra hình dáng gì.

"Các em đang làm cái gì đấy?!"

Chuyện đuổi học đã quyết, Vệ Chân Chân không còn sợ Thái Lão đầu nữa.

Cô ta ngồi dưới đất, có vẻ vô cùng đáng thương, khóc mãi, kéo cũng không đi.

Chờ thật lâu mới khóc xong, cô ta chuyển mắt, đưa tay chỉ vào Tri Diệp đã ngủ gục như chuyện không liên quan đến mình.

"...Lục Phóng, đây là người cậu thích sao?!"

***

Một ngày trước nghỉ đông, trò khôi hài lớp 11A3 vô cùng chấn động.

Trò hề này mạng tới không ít bất quãi.

Bất quãi một trong đó là chuyện học sinh chuyển trường vu họa Tri Diệp gian lận, bị trường đuổi học.

Bất quãi hai là Tri Diệp và học bá hai lớp đều có quan hệ, Dịch Thuần là bạn trai thừa nhận ngay trước mặt giáo viên, Lục Phóng là bị học sinh chuyển trường chỉ ra thẳm mền Tri Diệp.

Tin tức vừa kích thích vừa nóng hổi như vậy, nhen nhóm lên trái tim buồn chuyện của mọi người.

"Thật á? Cái Tri Diệp này có xinh lắm không mà nhiều người thích vậy?"

"Bà chưa xem cái ảnh trên diễn đàn à? Nam sinh lớp mình còn nói cô ta là nữ thần đấy!"

"Ồi giờ, chủ nhiệm lớp họ mặc kệ sao?!"

...

Tri Diệp cũng coi như là biết nguyên nhân Vệ Chân Chân ngửa mặt có rồi.

Lê Vi hít một ngụm trà sữa: "Vệ Chân Chân thích Lục Phóng, trái lại..."

Tri Diệp gất đầu, "Thật là hiếm thấy, lúc Lục Phóng giảng bài cho cô ta mình thấy vẻ mặt vẫn lạnh lùng không dễ coi mấy. Hay là cô ta bị M, cuồng ngược đấy??"

Càng nghĩ càng thấy có thể lắm, dù sao Tri Diệp không dễ ý cô ta, cô ta còn muốn lần tới tự tìm phiền phức, chỉ lo không bị chế cười thì phải.

Lê Vi suýt thì phun ngụm trà sữa ra, ho nửa ngày mới nhịn được.

"Diệp Tử, cậu bá đạo!"

Dừng một chút, "Thế nhưng cô ta đem nhiều phiền toái lớn đến cho cậu, có lẽ khai giảng cả cậu và Dịch đại thần đều bị mời phụ huynh đấy."

Thực ra từ lần trước Thái Lão đầu đã nhìn ra rồi, thế nhưng biểu hiện của hai người đều tốt, vì vậy vẫn đang giả ngu.

Hiện tại bị người vạch trần trước mặt học sinh cả lớp, kiểu gì ông cũng phải làm chút chuyện, nếu không mọi người học theo thì không tốt.

Tri Diệp thờ dãi: "Mình thì không sao... Chỉ là bạn học nhỏ Dịch Thuần, cũng không biết..."

Nhà Dịch Thuần rất xa hoa nhưng chưa từng thấy bố mẹ cậu. Tri Diệp cũng không rõ lắm quan hệ nhà bọn họ lúc đó, chỉ sợ gây phiền phức cho Dịch Thuần.

Cũng may phiền phức cỡ nào nữa cũng là chuyện sau khi khai giảng, một kỳ nghỉ đông buồn thui là có thể giải quyết các rắc rối dễ dàng rồi.

Tri Diệp và Lê Vi uống xong trà sữa, đi đánh cầu lông, rồi ai về nhà nấy.

Vừa vào nhà, La Huệ liền chạy từ trong bếp ra, lo lắng nhìn Tri Diệp: "Con gái, Tri Giới Nghiên gọi điện thoại tới."

Vẻ mặt Tri Diệp lập tức lạnh xuống, ném cặp dưới đất, lấy điện thoại ra hỏi: "Ông ta cần gì hả mẹ?"

"Ông ấy nói, con và Vệ Chân Chân phát sinh mâu thuẫn trong trường... Con không sao chứ? Có bị Vệ Chân Chân bắt nạt không?"

Tri Diệp thờ phảo nhẹ nhõm, vỗ vỗ cánh tay mẹ, "Sao có thể được ạ. Cô ta bị đuổi học rồi."

"Hả? Vì sao?"

"Bởi vì cô ta vu oan con gian lận, không ngờ lại bị vạch trần"

Đã khuya, Tri Diệp không muốn nói tí mả.

Thập Tử vì danh tiếng hẳn là sẽ không nói chuyện hăm hại bạn học, lý do chính thức Vệ Chân Chân bị đuổi học hẳn là cách thức nhập học bất chính.

Tri Diệp không cần nghĩ cũng biết hẳn là Tri Giới Nghiên bỏ tiền cho cô ta.

Không trách lần này liên gấp gọi tới chút vất. Con gái yêu quý thật vất vả mới vào được trường điểm lại bị đuổi học, làm sao có thể cam tâm? Tri Diệp cười mĩa một tiếng.

Hai ngày trước cô nhonge nhẽo khai thác được chút ít thông tin từ miệng Dịch Thuần nhưng cũng đủ hiểu.

Nghe cô nói xong, ánh mắt La Huệ tràn ngập sự lo lắng, xem ra sắp khóc đến nơi.

"Tiểu Diệp, mẹ vô dụng không thể bảo vệ con thật tốt, hại con phải chịu ủy khuất..."

Tri Diệp: "..."

Cô có chút đau đầu vô tọc, nghĩ đến một biện pháp, không thể để cho mẹ cô tiếp tục không thì sẽ khóc thật mất.

"Chuyện là... Mẹ, có việc còn nghiêm trọng hơn..."

"... Chuyện gì?!"

"Chuyện con yêu sớm bị chủ nhiệm phát hiện rồi... Có thể khai giảng sẽ mời mẹ đến trường một chuyến..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Sinh nhật

Edit: Tà cực béooo ©(

Đổi với La Huệ mà nói, chuyện này không hề trọng gì. Thật ra Tri Diệp đã sớm nói qua, mà thành tích của cô còn được giúp tiến bộ nên La Huệ cũng không có ý phản đối.

Cuối cùng Tri Diệp cũng coi như dỗi đi được sự chú ý của bà, thờ dãi nhẹ nhõm.

Nghĩ đồng vẫn phải học thêm, vừa tới phòng về tranh vừa hẹn hò cùng Dịch Thuần.

Hon nữa Tri Diệp thực chất còn có chút mong chờ.

Cô là chòm sao Bảo Bình, sinh nhật lần này ngay sau khi kỷ nghỉ đồng kết thúc. Mấy năm trước, vì do Tri Giới Nghiễn, cô không muốn tổ chức, trực tiếp giả vờ bản thân mình không nhớ rõ.

Nhưng hiện tại có Dịch Thuần, là con gái thì sao có thể không mơ tưởng tới món quà bạn trai sẽ tặng chứ.

Tri Diệp sờ sờ dây hình chiếc lá trên xương quai xanh.

Cô đột nhiên đưa ra quyết định.

Cô cũng phải tặng cho Dịch Thuần một món quà đặc biệt, trả phí chiếm dụng tình yêu của cậu.

Buổi tối gửi voice chat tán gẫu với Lê Vi, Tri Diệp liền nói chuyện này.

"...Tự làm là tốt nhất nh? Nếu là quà mua bên ngoài, ắt hẳn sẽ đụng hàng với người khác."

Khác với mọi người.

Bốn chữ này rất khó để đạt được.

Lê Vi suy nghĩ một chút: "Đan khăn quàng cổ? Tô thấy nhiều nữ sinh lớp khác làm rồi, cảm giác không tẻ lắm, nghe cũng rất dụng tâm nh?"

Tri Diệp phóng khoáng vỗ tay một cái, lập tức ra quyết định, "Chính là nó!"

Lê Vi cười một hồi lâu, đột nhiên nghĩ tới điều gì, ấp úng một hồi, nhỏ giọng nói: "Vậy tớ cũng đan một cái..."

Tri Diệp: "!!!"

Hai người đều là phái hành động, hẹn rạng sáng ngày hôm sau đi mua len sợi và que đan.

Đến gặp mặt, Tri Diệp mới hỏi cung Lê Vi: "Cậu với Lăng ca thành đôi rồi à?"

Mặt Lê Vi đỏ phừng một cái, gật đầu.

Tri Diệp xoa đầu cô ấy, thờ dãi nói: "Anh Lăng cũng không dễ dàng gì —— theo đuổi biết bao nhiêu lâu rồi."

Cái câu đùa cợt này, Lê Vi ra vẻ muốn đánh cô.

Tri Diệp đỡ đòn, nở nụ cười, "Vi Vi, cậu không giống mình, đừng yêu sớm mà tuột dốc thành tích đấy nhá."

Lê Vi biết Tri Diệp lo lắng cho mình, rất nghiêm túc gật đầu.

...

Vào mùa đông, khăn quàng cổ rất thịnh hành trong học sinh, tất cả các cửa hàng lớn nhỏ đều bán đủ loại len sợi.

Tri Diệp và Lê Vi chọn tới chọn lui hỏi lâu, chọn kim đan nhỏ rồi lại chọn vài cuộn len chất lượng tốt và một cuốn sách hướng dẫn.

Lúc thanh toán thì Dịch Thuần nhân tin đến.

Yc.: Cậu đang đầu thế?

Giờ đã là 11 giờ 18 phút, nửa tiếng nữa phải đến phòng vẽ. Bình thường lúc này Tri Diệp sẽ đi ăn trưa cùng Dịch Thuần, sau đó mới đến phòng vẽ.

Tri Diệp nhăn lại "Mình đi cùng Lê Vi, lát nữa mình tự đi nha."

Cô suy nghĩ một chút, ngắt đầu nói với Lê Vi: "Chuyện khăn quàng này đừng nói cho Dịch Thuần nhé, cho dù t hỏi thì cậu cũng đừng nói mình mua."

Lục Chu "A" một tiếng, "Sao thế? Cậu muốn tạo cho Dịch đại thần một niềm vui bất ngờ à?"

"Không, mình là mình thấy theo khá nặng thù công của mình, có khi phải sang năm mới đan xong. Đừng để bạn học nhỏ Dịch Thuần phải áp ù niềm vui sướng lâu quá, sang năm nói cũng chưa muộn."

"..."

***

Tri Diệp mua len về nhà không giấu giếm, La Huệ nhìn thấy cũng không nói năng gì.

Hai mẹ con làm bạn với nhau thời gian dài, đã đạt được một trình độ ăn ý, tôn trọng lẫn nhau. Dù Tri Diệp muốn dọn ra ngoài ở một mình, cũng liệt kê ra vô vàn lý do để La Huệ đồng ý yêu cầu của cô.

Nhưng La Huệ cũng từng nhìn thấy Dịch Thuần một chút từ xa.

Đại khái là bà lái xe tiện đường ngang qua phòng vẽ, định đón Tri Diệp về cùng mà trùng hợp nhìn thấy một chàng trai rất cao đứng chờ ở cửa. Tri Diệp vừa chạy đến trước mặt chàng trai kia thì cậu đưa cô một cốc trà sữa.

Chàng trai và cô gái đều cao ráo đẹp đẽ, khoảng cách chiều cao cũng phù hợp. Tuy không có bất cứ cử chỉ thân mật ồm ồm nào, chỉ đơn giản sánh vai đi cùng nhau nhưng hình ảnh đó cũng ngọt ngào động lòng người.

La Huệ ngồi trên xe, nhìn theo bóng dáng con gái mình rồi đi, thờ dãi, lộ ra nụ cười.

Mắt nhìn tốt thật đấy.

Nhưng đáng đáp chàng trai kia khá quen thuộc... Có lẽ là vì quá đẹp trai nên giống mình tính trên TV sao?

La Huệ không suy nghĩ nhiều.

...

Thời gian nghỉ đông rất ngắn, chớp mắt một cái Tết âm lịch đã sắp qua rồi.

Tri Diệp ở nhà họ Mạnh đợi đến mừng năm, mừng tám sẽ khai giảng. Cô đã đề cập với La Huệ, muốn về gian phòng nhỏ của mình trước mấy hôm để làm bài tập bù.

La Huệ muốn chăm sóc con trai nên Mạnh Tạ đưa Tri Diệp về.

Đến khu trọ, Tri Diệp xuống xe, khách khí nói cảm ơn Mạnh Tạ: "Cảm ơn chú Mạnh ạ."

Mạnh Tạ cười một tiếng, lấy ra một xấp tiền từ trong túi, nhét vào tay Tri Diệp, "Đúng là đạo này Tiểu Diệp ngoan lên rất nhiều nhé."

"..."

Tri Diệp sững sốt một thoáng, cứ cảm giác như Mạnh Tạ bị người khác chiếm hồn đoạt xác.

Sau khi La Huệ và Mạnh Tạ tái hôn, hai người chưa từng nói chuyện thân thiết nhiều như vậy. Tri Diệp cảm thấy Mạnh Tạ có vẻ kỳ quái, không muốn thân cận với ông, cảm thấy mình ăn nhò ở đậu, lúc đầu thì ở đạo quán, sau này thì chuyển thẳng ra ngoài ở.

Vì sau khi yêu Dịch Thuần, tâm trạng mỗi ngày của cô đều khá là ngọt ngào, thế nên thu hồi tính khí rất nhiều, đứng là ngoan hơn xưa không ít.

Mạnh Tạ thấy cô sững sờ, thờ dãi: "Tiểu Diệp, trước đây mẹ cháu rất lo lắng cho cháu, lo đến mức ngủ không ngon, người không khỏe. Cháu học cấp 3 hơn một năm nay có phát hiện mẹ cháu cười nhiều lên rồi không?"

"..."

"Chú biết cháu không thích chú, nhưng hiện giờ có lẽ là lớn rồi nên khá hơn nhiều. Mẹ cháu nói với chú, cháu quen bạn trai này không sai, cháu hiểu chuyện hơn nhiều. Cho nên chú Mạnh cũng rất vui cho cháu. Một mình ở trường có không ít khoản phải chi tiêu, nếu không đủ tiền thì cứ xin chú."

Mạnh Tạ lái xe đi, để lại một mình Tri Diệp dờ ra tại chỗ.

Cô đang nghĩ, có phải chính cô đã sai rồi không.

Hoặc Mạnh Tạ cũng không phải người quái đản như vậy—— nếu không La Huệ cũng không ưng ý ông, bà cũng không đứng ở phía đối đầu với cô, có lẽ ông ấy cũng chỉ là một người chủ bình thường thôi.

Nhưng mình lại nghĩ xấu cho ông ấy quá đáng, khiến ông ấy không muốn nói chuyện nhiều với mình.

Cô cư xử với thế giới như nào, thế giới sẽ cư xử với cô như thế.

Có khi nào?

Tri Diệp cẩn thận cắt tiền vào cặp sách, xoay người lên lầu.

...

Mùng sáu, trường Thập Tứ đêm ngược hai ngày khai giảng, ngày mai là sinh nhật Tri Diệp.

Tám giờ sáng Dịch Thuần đã gọi điện thoại cho Tri Diệp, đánh thức cô khỏi giấc mộng.

"Xuống đi."

"... "

"Tớ ở dưới lầu nhà cậu."

Tri Diệp lập tức tỉnh dậy, chạy "bach bạch bạch" đến cửa sổ kéo rèm lên, nhìn xuống dưới.

Dịch Thuần mặc áo khoác đen, dáng người cao lớn đứng giữa vườn hoa tiểu khu, đang cầm điện thoại ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Tri Diệp sợ đến mức lập tức đóng rèm lại.

"...15 phút nữa có mặt."

Thật ra Tri Diệp chưa từng để cặp mai là sinh nhật cô, cũng không nhắc Dịch Thuần.

Cô âm thầm chờ đợi một niềm vui bất ngờ.

Đương nhiên nếu không có cũng có thể an ủi mình là Dịch Thuần không biết, như vậy thì sẽ không quá thất vọng.

Dịch Thuần hẳn là đã sắp xếp lịch trình hoạt động, nếu không cậu đến sớm thế làm gì... Nhưng hôm nay đâu phải sinh nhật cô đâu?

Mười lăm phút sau, Tri Diệp chạy xuống lầu, sửa sang lại tóc một chút, đứng trước mặt Dịch Thuần, "Cậu dậy sớm thế."

Dịch Thuần không lên tiếng, đánh giá trên dưới cô một lượt, cười nói: "Thích màu xanh lá thế cơ à?"

Tri Diệp lại mặc một chiếc áo khoác màu xanh sẫm, cô vẽ khiến làn da cô trắng đến mức phát sáng.

Cô gật đầu.

Dịch Thuần đưa tay nắm tay cô nhét vào túi áo khoác của mình, "Đi nhé?"

"Đi đâu cơ?"

"Đi ra đảo."

"... "

Hải Thành là thành phố vùng duyên hải, nhưng xung quanh không có đảo.

Dịch Thuần đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, đưa Tri Diệp đi mua vé xe, ngồi xe hai tiếng. Sau đó lại mua vé tàu, sẽ đến hòn đảo nhỏ ở tỉnh bên trước giữa trưa.

"Đây là hòn đảo gần phía đông nhất của nước mình, tia sáng mặt trời đầu tiên của Trung Quốc sẽ đi từ đây lên."

"Hôm nay chúng ta ở lại đây, sáng sớm mai cùng ra biển ngắm mặt trời mọc được không?"

Tri Diệp há miệng, có chút cảm động, có chút không biết làm sao.

Cô nheo một hồi lâu, cười đáp cậu một cái, "Đây là quả sinh nhật đó hả?"

Dịch Thuần véo nắn mặt cô, "Không thích à?"

"Mặt trời mọc không phải có một không hai, sao có thể tính là quà cậu tặng mình được?"

Dịch Thuần làm bộ nghiêm túc suy nghĩ một lúc, "Ừm... Xem ra hiện giờ cậu cũng không muốn ăn hải sản đâu nhì, dù sao hải sản cũng không phải có một không hai, cứ chịu đói đi ha?"

Tri Diệp: "... "

Hòn đảo có đặc sản là hải sản, lại còn là một điểm du lịch vẫn đang được phát triển. Trên đảo trừ khu dân cư thì là quầy hàng hải sản, chỉ thế thôi, nhỏ đến mức phóng tầm mắt là có thể nhìn thấy một đầu khác của đảo luôn.

Dịch Thuần quen thuộc khu vực đưa Tri Diệp tìm một nhà ở.

Hai người đều chưa thành niên, không có chứng minh nhân dân để thuê phòng. Tri Diệp vốn định không ngủ, dứt khoát đợi mặt trời mọc, nào ngờ Dịch Thuần hỏi thăm ông chủ một chút, ông chủ liền đưa ra hai chiếc chìa khóa.

"Dịch Nhì, đây là bạn gái cháu à?"

Dịch Thuần gật đầu, "Cảm ơn chú Từ."

"Đừng làm gì trái phép nhá!"

"..." Dịch Thuần trực tiếp quên câu nói này, cong môi, "Phiền chú Từ làm cho bọn cháu một bữa hải sản được không?"

"Có ngay!"

Hai người không có hành lý, cầm thẻ phòng, vào một gian phòng, tiện tay bật TV, một người ngồi trên ghế sa lông, một người ngồi trên giường.

Không phải chỉ vừa mới yêu nhau, gian phòng trọ nhỏ có quá nhiều đồ, hoàn toàn không có tính thể khó xử.

Chỉ là Tri Diệp tò mò tìm đập loạn, ánh mắt lấp lánh nhìn Dịch Thuần chăm chăm: "Cậu quen ông chủ sao? Trước đây từng tới rồi à?"

Đáng vẻ nhìn còn quá quen ý chứ.

Dịch Thuần cầm điều khiển TV, tiện tay bấm chuyển kênh mấy lần, mắt tập trung "Ừ" một tiếng.

"Tôi cùng ai thế?"

Dịch Thuần thấy cô cố chấp như thế, nở nụ cười, "Dù sao cũng không phải con gái."

Tại Tri Diệp đó lên, cảm thấy tâm tư thiếu nữ bị nhìn thấu, không có chút ăn năn nào, giả mồm nói: "Ai hỏi cái này đâu."

Dịch Thuần quảng điều khiển TV đi, đi đến ngồi cạnh Tri Diệp, ôm hông cô, rũ mắt thuận miệng nói: "Chú Từ là bạn của bố tớ, hồi trước tớ ở đây nhiều lần rồi."

"... "

Được rồi

Tri Diệp nghĩ thầm, nhàm chán ghê.

Dịch Thuần nhéo nhéo thịt bên hông cô, "Bố mẹ mình chuyên kinh doanh hải sản, mấy năm nay đều ở trên quần đảo, hải sản nhà tớ đều tìm từ vùng biển quanh đây."

Tri Diệp sợ hết hồn, "Bây giờ bố mẹ cậu đang ở trên đảo?!"

Dịch Thuần vui vẻ, "Sợ à? Con đâu xấu cũng phải gặp bố mẹ chồng."

Tri Diệp ngờ ngác nhìn cậu.

Trong chốc lát, bắt đầu từ trán đến cổ cô đều đỏ lên.

Đột ngột quá đi.

Có chút bất ngờ không kịp chuẩn bị...

Dịch Thuần cười ngả lìn ra giường, nắm tay cô, cười nửa ngày, "...Trêu cậu thôi."

"Dịch Thuần!!"

"Bọn họ ở những đảo khác, đảo này không đánh bắt cá được, trước khi khai phá du lịch chỉ là một đảo hoang, trừ khách du lịch thì không có người đến."

"..."

Tri Diệp vừa bị Dịch Thuần dọa nên từ chối phản ứng lại cậu, mãi đến khi ông chủ Từ gọi bọn họ xuống ăn cơm vẫn không nguôi giận.

Dịch Thuần vui vẻ nửa ngày, cuối cùng cũng phát hiện Tri Diệp thực sự tức giận rồi.

"Tớ sai rồi mà, Tri ca, cậu tha thứ cho tớ đi."

Cậu đeo găng tay, vừa xin lỗi, vừa bóc tôm và cua cho Tri Diệp, "Buổi tối dẫn cậu đi ăn quán hàng, nhiều hải sản hơn nữa. Tha thứ cho tớ được không?"

Vị trí ông chủ Từ ở rất tốt, ở tầng trên của đảo, bên ngoài còn có sân, bàn ăn của họ bày ngoài sân.

Đây thật sự là hải đảo, thậm chí nghe được tiếng chim hải âu và sóng biển, còn cả tiếng còi thuyền từ phương xa.

Thực sự là rất thoải mái, khiến người ta không nổi giận nổi.

Tri Diệp "Hừ" một tiếng, "Bạn học nhớ Dịch Thuần, cậu..."

Dịch Thuần thấy cô ngừng một chút, nháy mắt với cô một cái, "Tặng cậu thêm một món quà nhé?"

Quả nhiên Tri Diệp bị di dối sự chú ý: "Giữ thế?"

"Tặng tớ cho cậu." Cậu suy nghĩ một chút, "Nhưng quà này tớ còn phải đóng gói đấy, ngày mai năm sau cậu trở lại bóc quà sau nhé."

Ngày mai năm sau, chính là sinh nhật 18 tuổi của Tri Diệp.

Ý của Dịch Thuần không cần đoán, đã nói hết sức rõ ràng rồi. (Editor: Có phải... À mà chắc không phải... Nhưng có phải...)

Tri Diệp dừng một chút, quen tay sờ sợi dây chuyền trên cổ.

Cùng nhau đi một con đường tương lai.

Một năm trước vẫn là chuyện khó tin.

"Vậy phải xem biểu hiện của cậu đã."

...

Ăn trưa xong, Dịch Thuần hẹn ông chủ Từ ngày mai đi thuyền ra biển, sau đó đưa Tri Diệp đến tháp hải đăng.

Tháp hải đăng của hòn đảo nhỏ thực sự khác biệt. Sau lưng là nước biển mênh mông, chỉ có ngọn hải đăng lẳng lặng đứng đó, có thể tưởng tượng khi buổi tối lên đèn, cảnh tượng vừa ảm áp vừa có dơn thể nào.

Dịch Thuần kéo Tri Diệp dựa vào ngọn hải đăng ngồi xuống gần bờ đá ngầm.

"Khi còn bé, có một lần tớ ra biển cùng bố mẹ, nhưng ngày đó thời tiết không tốt, phải về rất muộn. Ngọn đảo đó cũng có một tòa hải đăng, nhà tớ nương theo ánh đèn mà về đảo. Lúc đó tớ còn quá nhỏ, chưa về bờ đã ngủ mất rồi."

"Từ đó về sau, bố mẹ ra biển không đưa tớ theo nữa. Một mình tớ ở lại Hải Thành cùng ông nội."

"Sau đó... Lúc ấy tớ chưa hiểu chuyện lắm, lên chạy ra ngoài, phạm vào một sai lầm rất lớn..."

Dịch Thuần mím môi, đột nhiên im bặt.

Tri Diệp gấp gáp kéo vạt áo cậu, "Sai lầm lớn gì thế?"

Dịch Thuần im lặng một lúc lâu, đột nhiên chuyển đề tài, "Tiểu Diệp Từ."

"Hà?"

"Nếu cậu có một người bạn rất thân hoặc là... người thân, nhưng họ lừa cậu, giấu cậu một chuyện, sau khi cậu biết thì có tha thứ cho họ không?"

Tri Diệp chớp mắt, không hiểu sao cậu lại nói chuyện này.

Nhưng cô nghiêm túc suy nghĩ một lúc, "Có chứ."

"...Tại sao?"

"Cậu hiểu con người mình mà, mẹ mình nói mình không có tâm cơ, đầu óc đơn giản từ chi phát triển. Bận lòng đến lời nói dối của người khác một lần, hơn nữa nếu là người thân hoặc bạn tốt, chắc chắn mình không muốn mất đi họ. Cho dù có tức giận, rồi cũng sẽ tha thứ thôi."

Tri Diệp chính là một người dễ hiểu như vậy.

Đơn giản, thuần khiết.

Dịch Thuần nhìn cô thật lâu, đột nhiên đưa tay kéo đầu cô vào lòng ngực mình.

Trong tiếng gió, tiếng sóng biển, trong tiếng còi thuyền, hai người hôn nhau.

"Tiểu Diệp Từ, tớ yêu cậu."

***

Mùng bảy, cũng là ngày sinh nhật Tri Diệp.

Bốn giờ sáng hai người đã rời giường, nhưng mới ngủ được có bốn tiếng.

Từng người mơ màng rửa mặt xong, năm giờ hai người gặp nhau ở trước cửa nhà, nắm tay đi lên thuyền đậu ở bờ.

Đây là thuyền của nhà ông chủ Từ, tìm một người quen chèo thuyền đưa họ ra biển.

5 giờ 20 phút là lúc mặt trời mọc.

Hai người ngồi trên thuyền dựa vào nhau chop mắt một lúc. Gần mười phút sau, người chèo thuyền trẻ tuổi nói một tiếng "Đến rồi".

Tri Diệp và Dịch Thuần mở mắt ra.

Trời còn chưa sáng, thuyền nhỏ ở giữa biển, xung quanh vắng vẻ không bóng người, ngoài sóng biển, chỉ nhìn thấy lờ mờ đá ngầm màu đen đắng xa.

Thật sự là điểm cuối của đại dương.

"Không đi xa hơn được nữa, ngoài đó là ra hải vực rồi, không đi được, chỗ này xa nhất rồi."

Người chèo thuyền châm điếu thuốc, ở trong buồng lái nói.

Tri Diệp gắt đầu, "Thầy à, em thấy khi trời hôm nay không đẹp lắm, có thể thấy mặt trời mọc không ạ?"

Người chèo thuyền nhìn sắc trời một chút, lắc đầu, "Chưa biết nữa, hôm nay có sương mù, có thể không nhìn rõ."

Dịch Thuần cũng không ngờ không khéo như vậy, chỉ có thể nắm tay Tri Diệp.

Tri Diệp cười an ủi, nhẹ giọng n: "Không sao mà, không thấy rõ vẫn rất lãng mạn. Ít ra chúng ta là người đầu tiên trên cả nước hưởng ánh mặt trời nhì."

Sương mù dày đặc thêm.

5 giờ 34 phút.

...

5 giờ 45 phút.

...

Mặt trời đã lơ lửng giữa không trung, mà đoạn mực từ biển lên lại bị sương mù che đi hoàn toàn.

Đôi người khó tránh khỏi có tiếc nuối, như là đợi đã lâu là không đợi được mặt trời mọc.

Dịch Thuần hôn lên má Tri Diệp, "Sinh nhật vui vẻ nhé, Lá Cây của tớ... Lần sau chúng ta lại quay lại."

Tri Diệp ôm chặt cánh tay cậu, "Được, lần sau quay lại."

(Editor: Thực sự ngạc nhiên vì trải nghiệm của đôi bạn nhỏ này y hệt mình năm 2018 đi Quy Nhơn, đây rõ sớm leo lên tháp hải đăng ở Mũi Điện cũng là chỗ đón mặt trời mọc đầu tiên ở VN. Nhưng hôm đó nhiều mây quá che gần hết mặt trời. Mà đi từ chỗ đỗ xe lên hải đăng phải đi bộ, đi bậc thang, xa lắm luôn y má lúc trời chưa sáng trong khu vực rừng rù toàn cây cối đen sì thì dù biết đồ đáng sợ rồi đó huhu.)

***

Ăn cơm trưa xong, hai người lên thuyền rời khỏi đảo nhỏ.

Dù có nhiều tiếc nuối, nhưng vì có đối phương làm bạn, trái lại không phải tiếc nuối, thậm chí có thể trở thành kỷ niệm.

Tri Diệp về đến nhà, ngủ một giấc đến tận hôm sau.

Trường Thập Tứ khai giảng.

Bọn họ tiến vào nửa học kỳ sau năm lớp 11, chân chính bắt đầu thời gian đấu tranh thi đại học —— chọn khoa chuyên lớp, các lớp chuyên bắt đầu đợt ôn tập quan trọng nhất.

Tri Diệp có thể cảm nhận được rõ ràng, bầu không khí trong lớp nghiêm túc hẳn, ngay cả giáo viên cũng như đi đánh trận.

Thậm chí Thái Bảo đầu đã quên chuyên muốn tìm phụ huynh Tri Diệp nói chuyện yêu sớm, từ tiết đầu tiên khai giảng đã bắt đầu tẩy não: "Thi đại học chính là con đường ngắn nhất để thay đổi cuộc đời các em. Rất nhiều người nói thi đại học không hoàn toàn công bằng, nhưng thật ra không phải! Đối với tất cả mọi người mà nói, đây là cuộc chiến công bằng nhất. Có thể trong các bạn học đang ngồi đây có con nhà giàu, cũng có con nhà bình thường, nhưng trên trường thi đại học, mọi người đều giống nhau. Không kể xuất thân, không kể gia cảnh, không kể nam nữ, mỗi người đều có cơ hội..."

Tri Diệp nghe mơ màng gật gù, nhưng cô không thể không thừa nhận Thái Bảo đầu nói đúng.

Đây là một thầy giáo tốt.

Nhưng mà khi có bắt đầu học sử, phát hiện độ khó cao hơn, không thể lười biếng. Phải học thuộc từng quan niệm, rất dễ khiến người ta bực bội.

Chỉ khi Dịch Thuần nhìn cô thì mới dễ chịu hơn một chút.

Tri Diệp thấy Dịch Thuần cảm sách lịch sử dầy cộp, viết quan niệm cho cô, không nhện được thờ dài thườn thượt, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, mình lo quá đi mất, nhờ mình thì đỡ mà cậu không đỡ thì bất tiện chết mất!"

Dù sao cậu hi sinh nhiều thời gian ôn tập như vậy để ôn tập cho cô cơ mà.

Chỉ nghĩ thôi mà Tri Diệp đã thấy hơi ngượng ngùng, chỉ sợ mình làm trễ nãi Dịch Thuần học tập.

Cô muốn cầm lại sách trên tay Dịch Thuần về.

Dịch Thuần yên lặng nhìn cô một cái, "Đây là chuyện buồn cười nhất tớ nghe được trong 2 năm nay. Ha ha."

Tri Diệp: "..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Sự bất ngờ nhỏ

Edit: Tã ăn lăm

Sự lo lắng Tri Diệp chỉ hiểu từ đầu ra, nhưng quả thật đã cho Dịch Thuần chút linh cảm.

Cho dù Tiểu Diệp Từ có kiên cường hơn nữa thì suy cho cùng cũng chỉ là con gái, chắc chắn thiếu hụt cảm giác an toàn —— cậu muốn cô hoàn toàn hiểu rõ trái tim mình, muốn cô hoàn toàn tự tin.

Đều nói đại học là thời kỳ yêu đương, ngày ngộ vui vẻ, nhưng cũng dễ tan vỡ, ít có mấy ai có thể đi đến cuối cùng.

Nhưng Dịch Thuần không cảm thấy có chuyện gì cậu không giải quyết được.

Nếu yêu thích Tri Diệp, thì phải luôn ở bên cô.

Xuất phát từ suy nghĩ đó, Dịch Thuần càng không có dừng khi nói ra chuyện quá khứ.

Ít nhất là thi đại học xong mới nói... Không thể để ảnh hưởng tới thành tích của Tri Diệp.

Năm lớp 11 đã hoảng loạn nhốn nháo trôi qua như thế đấy.

Sắp lên nghỉ hè năm ba, Thập Tứ bắt đầu học thêm sớm hai tuần.

Từ sớm La Huệ đã mang đơn gửi đến phòng giáo vụ để Tri Diệp được phép xin nghỉ không tham gia. Bà muốn đưa cô đến phòng vẽ để luyện tập.

Nhưng nếu vậy thì sẽ bỏ lỡ mất sinh nhật thành niên của Dịch Thuần mất.

Tri Diệp cân nhắc trước sau, kiểu gì cũng cảm thấy khó mà đối mặt bạn học nhỏ, dù sao lúc sinh nhật mình thì người ta đã chuẩn bị đầy đủ biết bao nhiêu bất ngờ.

Thậm chí khi rời vào về nhà, cô còn lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, mở ra xem thì thấy đúng là như cùng một bộ với chiếc dây chuyền lá phong. Chiếc lắc tay này có một chuỗi những lá phong nhỏ tinh xảo, đeo lên cổ tay cô rất đẹp. Có thể thấy mắt nhìn của Dịch Thuần rất tốt, cũng thật dụng tâm.

Nói là không có quà, nhưng cô muốn chuẩn bị một bất ngờ nhỏ.

So sánh một chút, cô về như Tri Diệp vô cùng không để ý đến sinh nhật bạn Dịch Thuần, như con sói nhỏ mắt trắng ấy.

Tri Diệp do dự một lúc, cuối cùng vẫn thương lượng với La Huệ.

La Huệ thực sự rất vui mừng, dù sao con gái nhỏ từ bé đã độc lập, sau khi bà ly hôn với Trì Giới Nghiên, con gái không ý lại mình nữa, lập chí muốn làm nữ anh hùng đầu đội trời chân đạp đất để báo vệ mẹ.

Sau khi La Huệ tái hôn với Mạnh Tị, Tri Diệp càng phản nghịch khiến La Huệ sợ sẽ có lúc cô bạo phát. Bà chỉ có thể đối xử cẩn thận với cô, thậm chí không dám tỏ chức sinh nhật long trọng cho con trai nhỏ, sợ sẽ tổn thương trái tim con gái.

Hiện giờ con gái chủ động nói chuyện của mình với bà để thương lượng, dù cho là phiền não nhỏ ký tưởng thành nhưng La Huệ cũng cảm thấy vui vẻ.

Bà suy nghĩ một chút, kéo Tri Diệp ngồi xuống, lấy giấy ướt ra thay cô lau ngón tay bị bẩn khi dọn bàn vẽ.

La Huệ vẫn luôn dịu dàng, cực kỳ có khí chất của nghệ thuật gia, "Bao giờ đến sinh nhật bạn trai con?"

Tri Diệp vốn đang thấy mặt mình đỏ, đã nói là bạn thân mà vẫn bị La Huệ vạch trần, giờ nghe cũng không cảm thấy xấu hổ lắm, giống như là thân phận của Dịch Thuần được cho phép, lại hơi vui mừng nói: "Ngày 27 tháng 9 à." (Sinh nhật mẹ tôi =)))

Bọn cô đi tập huấn từ giữa tháng Tám, phải đến cuối tháng Mười mới kết thúc, qua mất tháng Chín.

La Huệ suy nghĩ một chút: "Không xin nghỉ được à?"

Tri Diệp không ngờ mẹ cô lại sáng suốt như thế, trong khoảng thời gian ngắn không nói nên lời.

Mặc dù hình thức tập huấn là khép kín, nhưng nếu người lớn muốn xin nghỉ thì thật ra không phải không được.

Có nhấy tung tung một vòng, ôm chặt La Huệ.

"Cảm ơn mẹ!"

La Huệ cũng ôm con gái nhỏ của bà: "Nhưng con phải đồng ý với mẹ, thì thật tốt, nếu bị chuyện khác phân tâm..."

"Không đâu ạ!"

Có phải lên đại học cùng bạn học nhỏ Dịch Thuần, sao có thể bỏ dở được!

Bạn gái hạng nhất, không thể để cậu bị mất mặt, phải thi thật tốt mới được!

...

Để thể hiện thành ý của mình, từ đầu năm Tri Diệp đã bắt đầu dán khăn quảng cổ.

Cô không giỏi chuyện thủ công, vừa phải vẽ vôi vừa phải học thuộc lòng sách, thời gian không còn nhiều, nửa năm qua rồi mới dán được một nửa, độ dài chỉ có thể quấn một vòng quanh cổ.

Tri Diệp tính toán qua thời gian bắt đầu tập huấn, chịu đựng mấy đêm liên tục, cuối cùng cũng coi như là dán xong phần còn lại.

Cắt que dán đi, cô đưa tay sờ cái khăn, có chút ảo não thờ dài.

Vì mỗi lần chỉ dán một ít, cô lại không có kinh nghiệm, nên chỗ chặt chỗ lỏng không đồng đều. Có chỗ rất chặt có chỗ lại lỏng vô cùng, nhìn lướt qua thì không thấy nhưng sờ cẩn thận có thể thấy không giống nhau.

Cứ một phát lỏng lại một phát chặt —— nói chung là không ngon nghề cho lắm.

Tri Diệp cau mày suy tư hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định tặng đi món quà thành tâm cả một năm trời.

Đương nhiên lúc tặng sẽ dặn Dịch Thuần xem cho có thôi chứ tuyệt đối đừng đeo lên, si nhục hình tượng nam sinh của cậu lắm.

Cô gấp kỹ khăn quảng cổ, đặt vào hộp quà tặng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, lại xịt thêm chút nước hoa, để cả đồng hồ đeo tay đã mua vào.

Chuẩn bị quả kỹ càng xong, Tri Diệp phải đi tham gia tập huấn rồi.

Đều nói cấp 3 là kỷ ức khó quên nhất trong đời người, vừa là ánh mặt trời, vừa là thanh xuân, đúng là khoảng thời gian khiến mọi thứ đẹp đẽ.

Nhưng trên thực tế, thời gian cấp 3 trôi qua nhanh nhất.

Dường như còn vừa nghe hiệu trưởng phát biểu chào đón học sinh mới, mà một khắc sau, lữa thi đại học đã xém đến lông mày, cứ như là đặt bút xuống là sẽ nhảy ngay vào phòng thi.

Tri Diệp ban đầu cho rằng hai tháng tập huấn này sẽ rất vất vả vì không có Dịch Thuần đốc thúc, không có Lê Vi bầu bạn, chái có tí động lực nào.

Nhưng không phải vậy, hai ngày trước còn khá mệt mỏi, mà chớp mắt một cái thời gian đã trôi qua rồi.

Cô lập một nhóm WeChat có Lê Vi và Dịch Thuần, chuyên môn phụ trách nghe cô nhờ nước bọt kẻ lẽ hàng ngày.

Bình thường chỉ có Lê Vi a dua theo cô trong nhóm chat, nhưng Dịch Thuần thì chat riêng cho cô.

Thời gian dài, Tri Diệp đánh nhau với mấy học sinh trong đội tập huấn, cũng bót nhỏ nước bọt kẻ lẽ nhiều.

Nghe nói công phu có rất tốt, mấy nam sinh đều muốn động võ với cô. Kết quả nhìn cô một đá lên gáy tám vết gồ bọn họ nhật từ bụi cỏ ra, cũng không ai dám đề cập chuyện "tỷ thí", trực tiếp đồng loạt nhậm "Tri ca".

Buổi tối trước khi đi ngủ, Tri Diệp lên gọi điện thoại cho Dịch Thuần, kể chuyện này.

"...Tri ca quả thực là vô địch thiên hạ, không ai không thích, ời giỏi ạ!"

Dịch Thuần: "..."

Thấy cô chơi vui vẻ như vậy, Dịch "oán phư" Thuần không hề vui, giọng điệu không quá dịu dàng: "Bao giờ thi về?"

Tri Diệp liếc mắt nhìn lịch.

Đã 24 tháng 9 rồi.

Sau hai ngày nữa là sinh nhật Dịch Thuần.

Tri Diệp cười: "Cuối tháng 10 đó, mình có nói rồi mà."

Không muốn nói trước cho Dịch Thuần, cô muốn lên tạo niềm vui bất ngờ cho cậu cơ.

Dịch Thuần nhận xuống tiếng thờ dài, nghe có chút phiền não: "...Nhớ cậu rồi."

Tri Diệp tập huấn hơn một tháng mà giờ mới nghe cậu nói lời ân ái thế này.

Không phải là không muốn, mà sợ ảnh hưởng cô.

Dịch Thuần cảm thấy Tri Diệp đúng là một cô gái vô kỷ luật, hơn nữa còn hấp tập muốn ra. Chỉ sợ sau khi mình bày tỏ suy nghĩ thì cô sẽ liều mạng chạy ra mất.

Đại học mới thật Z cũng là một trường khá trâu bò. Tuy không phải đồng chính học viện nổi bật nhưng cạnh tranh vẫn rất lớn. Đặc biệt đối với tuyển thí thay đổi giữa chừng như Tri Diệp mà nói, so với môn văn hóa, độ khó thi nghệ thuật còn lớn hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Hoàng tử nhỏ

Edit: Tà đang yên đang lành tự dưng Tết

Tri Diệp ôm hộp quà đợi một lúc, Dịch Thuần đã phong trần mệt mỏi chạy về rồi.

Cô hơi kinh ngạc: "Sao nhanh vậy!"

Dịch Thuần cười, đi qua ôm chặt cô, nói: "Bất xe về."

Thời gian của bọn họ quý giá như vậy, dù sao cũng không nên lãng phí.

Hai người cũng hơn một tháng chưa gặp, trong khoảng thời gian gần không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm nhau.

Một lúc sau, Tri Diệp mới ập đi trong lòng Dịch Thuần nở nụ cười.

"Được rồi được rồi, buông ra nào."

Cánh tay cô còn đang dè lên hộp quà, cậu thu tay lại một nửa, lại tiếp tục dè lên.

Dịch Thuần chạm nhẹ một cái lên môi cô gái rồi mới buông ra, nhẹ giọng hỏi: "Sao không nói cho tớ sớm một chút?"

"Thì muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ đó!"

Tri Diệp nắm tay cậu, chuẩn bị trình trọng trao lên tay cậu món quà đã chuẩn bị một năm, "Cho phép cậu cảm động đấy, nhưng không dùng là tốt nhất, khụ khụ."

Thực sự là có chút không dễ nhìn ấy.

Tuy khăn quảng cổ khi đeo lên sẽ không thấy nhưng có cứ cảm thấy hoàn mỹ như bạn học nhỏ Dịch Thuần, không thể dùng một chiếc khăn quảng cổ ảm ờ được.

Dịch Thuần nhìn cô một cái, cẩn thận từng tí một mở hộp quà ra.

"..."

Tri Diệp thấy cậu không nói lời nào thì "A" một tiếng, chu mỏ một cái, "Không thích à."

Dịch Thuần không tiếng động cong môi, cắt hộp quà vào gian phòng nhỏ, cất giấu cẩn thận.

"Thích chứ sao không."

Tri Diệp chính là một người dễ dỗ, nghe Dịch Thuần nói vậy, lập tức vui mừng, "Thích là tốt rồi... Vậy cậu quay lại học chưa?"

Vì chậm trễ nên đã hơn 12 giờ, sắp bắt đầu lớp học buổi chiều rồi.

Cô lại bắt đầu lo lắng, có phải Dịch Thuần trốn học, có ảnh hưởng thành tích của cậu không.

"Cậu cứ về học đi, mình ở đây đợi cậu tan học nhé?"

Dịch Thuần vui vẻ, giả bộ phiền não hỏi: "Nhưng tớ đã xin nghỉ ốm rồi... Chẳng lẽ đột nhiên trở về nói tự dưng khóc lại?"

Tri Diệp: "..."

Hóa ra học sinh gương mẫu cũng là người!

Nếu là cũng là rồi thì giả ốm nữa cũng không sao. Dịch Thuần khóa cửa hàng, nắm tay Tri Diệp ra ngoài.

Hải thành vừa kiến trúc Disneyland, Tri Diệp đặt hai phòng khách sạn ba ngày, dự định chơi hai ngày thật vui với Dịch Thuần.

Trang bị cũng đầy đủ hết —— Xem phim Pháo hoa (1), đi dạo, ăn uống

(1) Pháo hoa, nên ngắm từ dưới hay bên cạnh (烟花): Bộ phim lấy bối cảnh vào một ngày mùa hạ, kể về một nhóm những chàng trai trẻ chạy đi ngắm pháo hoa từ ngọn hải đăng của thị trấn mình. Trong lúc ấy, cậu Norinichi nhận được một tin nhắn từ Nazuna - người con gái cậu thầm thương - hãy cùng nhau đi trốn nhé.

Buổi tối sau khi vào khách sạn, Dịch Thuần cầm hai tấm thẻ phòng, nhìn cô cười như không cười.

Tri Diệp bị cậu nhìn đỏ cả mặt, "Cậu làm gì thế?"

"...Thế căn cước của cậu mọc từ đâu ra đấy?"

Dịch Thuần hôm nay đã đủ 18, sớm có thể căn cước, nhưng Tri Diệp thì chưa. Disneyland này không thể so với hòn đảo nhỏ, khách sạn có nhiều quy tắc hơn, phải có thẻ mới thuê phòng được.

Tri Diệp không ngờ người này lại vướng mắc chuyện này, cạn lời nửa ngày, chột chột ngón tay cậu, nhỏ giọng nói: "Mẹ làm cho mình."

Phu nhân La Huệ nghe bọn họ muốn đến Disneyland chơi mấy ngày, vô cùng lo lắng nên thuê sớm cho cô một căn phòng, chỉ sợ con mình gặp khó khăn.

Với bản lĩnh của Tri Diệp, hơn nửa là không chịu nổi thiệt thòi, thế nhưng bà vẫn ân cần dạy bảo một hồi lâu.

Chỉ có một điểm quan trọng, đó là nói chuyện với người yêu thì ok, tuyệt đối không được vượt qua Lối Tril!

Nhưng trên phương diện, La Huệ vẫn rất là tin tưởng Tri Diệp.

Từ nhỏ Tri Diệp đã có chủ kiến, có một sở việc, tuy đầu có dễ nóng nhưng sẽ không phá vỡ nguyên tắc.

Chỉ cần cô đồng ý chuyện gì thì nhất định sẽ làm được.

Dịch Thuần nhủ mảy, "Cô chu đáo thật."

Giọng điệu không nghe ra vẻ vui mừng gì cả.

Tri Diệp kìm cậu một cái: "Mau ngủ đi! Ngày mai còn phải xếp hàng đấy!"

Dịch Thuần nhanh tay lẹ mắt một phát bắt được cổ tay cô, "Chờ đã."

"?"

"Chưa nói chuyện quan trọng nhất đâu."

"..."

Tri Diệp nở nụ cười, lập tức mềm lòng.

Một tay cô kẹp cổ Dịch Thuần, kéo cả người cậu đến trước mặt mình, sau đó kiễng chân, hôn lên má mắt cậu.

"Thành niên vui vẻ nhé, hoàng tử nhỏ của mình."

Hoàng tử nhỏ, mình mãi yêu cậu.

Giống như cậu yêu mình vậy.

Tác giả có lời muốn nói (Xong quyển 1)

Suy nghĩ trước sau vẫn là quyết định nhét giường quay vào quyển 2, cảm giác quyển 1 khá là vườn trường trong sáng, thêm cái giường quay thì đột ngột quá...

Quyển 2 sẽ khẩu vị mẫn (?) hơn chút nha!

Quyển sau chính là trường đại học + đô thị, đại khái chương 20 đến 30 sẽ miêu tả tình huống cụ thể... Thương mọi người nhiều!

Editor có lời muốn nói

Chương này ngắn quá chưa tới 1k chữ, thấy lời tác giả thì hơi hoảng hốt =)) Còn khoảng 20 chương nữa là xong rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tốt nghiệp rồi

Edit: Tà Thần

Chúc mọi người năm mới bình an vui vẻ may mắn ♥ □

Nếu như dùng một từ để hình dung năm 18 tuổi của Tri Diệp, từ đó nhất định phải là "rối rắm".

Tập huấn kết thúc rất thuận lợi, Tri Diệp trở lại trường học.

Sau đó là thi lần 1, lần 2, diễn nguyện vọng, thi nghệ thuật, thi lần 3, cuối cùng tham gia thi đại học. Mọi chuyện cứ nối đuôi nhau đến, không có cả thời gian thờ dốt.

Vì Thập Tử học bù nghỉ đông, sinh nhật 18 tuổi của Tril Diệp cũng trải qua trong trường học.

Dịch Thuần muốn đưa cô sinh nhật trốn học nhưng bị từ chối.

"Chúng ta phải thi xong hằng bàn tiếp! Nếu không thì mình thấy tội lỗi với giáo viên lắm! Còn tội lỗi với cả mở tiền đã chi cho phòng về nữa kìa!"

Thế nhưng vẫn ăn bánh gateaux, Dịch Thuần đã sắp xếp cả, mang cô cùng về cửa hàng nhỏ, ăn mừng với nhóm bạn bè một phen.

Toàn bộ hành trình Dịch Thuần đều đeo cái khăn quàng cổ nhũm mắt Tril Diệp đan, còn bị Lê Vi và Thẩm Lăng diễn cuồng cười nhạo.

Nhưng hai người đều đã thành niên cũng chẳng thế làm gì —— cũng chưa phải thời cơ thích học. Dịch Thuần cũng thấy vậy, ngoan ngoãn hôn Tril Diệp mấy cái, cẩn thận đưa cô về tận nhà.

"Nhớ phải học thuộc lòng từ đơn đấy... Hôm nay không học nổi 100 thì ít cũng phải 20."

Tri Diệp: "..."

Thi đại học ở Hải thành không giống chỗ khác. Trước khi thi bọn họ sẽ diễn nguyện vọng, sau đó xét theo nguyện vọng 1, 2, 3... Như vậy lần lượt trúng tuyển, cho nên đơn nguyện vọng có thể diễn rất nhiều trường học. Một bản bốn loại, một bản sáu, bảy loại.

Chiều theo chính sách ưu đãi thi đại học Hải thành, dưới tình huống này, cho dù thi thất thường cũng đảm bảo có trường để học.

Tri Diệp Dịch Thuần cũng đã học căn thân diễn phiếu nguyện vọng. Nguyên vọng 1 của Dịch Thuần là đại học Z, chuyên ngành tài chính, tính toán lĩnh tính dựa theo thứ tự trình độ. Nguyên vọng 1 của Tril Diệp là đại học mỹ thuật Z sát vách đại học Z. Đại học mỹ thuật Z không phải học viện mỹ thuật, chỉ hướng và nguyện vọng của cô là chuyên ngành thiết kế thời trang.

Phía dưới còn có thể diễn mấy trường nữa, nhưng Dịch Thuần không thể thi trượt được, cho nên Trì Diệp cũng không có ý định diễn, định để trống nộp lên.

Dịch Thuần ngăn cản cô, "Điền kín."

Trì Diệp không muốn, "Vì sao chứ? Cậu cảm thấy mình không vào được mỹ thuật Z à?"

Trước đó cô đã nói chuyện với giáo viên phòng vẽ, bày giờ văn hóa và mỹ thuật đã tách biệt. Dựa theo điểm trường mỹ thuật Z năm ngoái, không có vấn đề gì, chỉ cần phát huy như thường. Cho dù không vào được chuyên ngành nguyên vọng 1, điểm phía sau thấp một tí cũng không thành vấn đề.

Bởi vì mỹ thuật Z không có phòng văn, chỉ cần đủ điểm, kiểu gì cũng vào được.

Dịch Thuần mỉm cười, cúi đầu hôn lên ngón tay cô, "Ngoan một chút."

"..."

"Điền kín đi, muốn việc cũng phải có đường lui, ngộ nhờ điều chỉnh điểm thì sao? Chẳng lẽ cậu không học lên?" Dịch Thuần thở dài, "Cậu nhìn xem, tờ cũng điền hết mà."

Quả thực trên phiếu nguyên vọng của Dịch Thuần đều điền hết hai loại trường học.

Trì Diệp cũng cảm thấy cậu nói rất có lý. Tuy trong lòng cô cảm thấy không thể, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn điền đủ nguyên vọng.

Mỗi tội đều bắt chước từ phiếu của Dịch Thuần—— với thành tích hiện tại của cô, mấy tháng cuối năm vững kiến thức thì không chừng có thể suôn sẻ đỗ chắc mấy trường loại sau.

Một đoạn tương lai tươi đẹp, đồ đại học có bạn trai.

Trì Diệp cảm giác mình có thể nằm mơ cũng tỉnh vì cười mất.

Một trong những chuyện hài lòng nhất trong cuộc đời cô, nhất định phải có "theo đuổi Dịch Thuần". Dù nhìn trong thời gian ngắn hay là lâu dài thì đều là một thành tựu lớn trong đời, gần như thay đổi hướng đi cuộc đời cô.

...

Sau khi nộp đơn nguyên vọng, căn bản là tuyên bố lớp 12 như ác mộng cuộc đời sẽ kết thúc.

Trì Diệp nấn ná lăm trùn trong cửa hàng Dịch Thuần. Sau khi chọn địa điểm thi nghệ thuật, cô không để cậu đưa đi, tự thân một mình xách bàn vẽ và màu vẽ, tham gia cuộc thi nghệ thuật có ý nghĩa quan trọng với cô.

Phát huy không chênh lệch lắm, căn bản là trình độ mọi ngày, sắc màu ở đây cũng giống vậy, vẽ phác họa tốt hơn bình thường một chút.

Trung bình mà nói là phát huy bình thường, có thể đoán được sẽ đạt được điểm bình thường.

Dịch Thuần không hỏi cô thi như thế nào.

Cậu có vẻ sợ tạo áp lực cho Trì Diệp, thực tế là Trì Diệp chẳng có chút áp lực nào cả.

Người bình thường nào có nhận thức nỗi sợ thoải mái của Trì ca.

Khí trời ngày một nóng lên.

Trì Diệp Dịch Thuần trốn trong cửa hàng nhỏ bất điều hòa, một làm đề, một học thuộc sách.

Thì thoảng Lê Vi cũng đến, chỉ có điều cái đuôi Thẩm Lăng theo sau cô ấy, bốn người chen trong cửa hàng thì có chút chật. Vì vậy Thẩm Lăng kiểm mấy băng ghế số pha, đặt ở chỗ trống trong cửa hàng, mỗi người một cốc trà sữa, ai làm việc nấy.

Thình thoảng mới chuyện trò vài câu.

"Tiểu Vi Vi, em mà thi không tốt thì chỉ có thể xin anh nuôi em thôi đấy."

"Thẩm Lăng! Anh trù em phải không!! Anh đi chết đi!!"

"Á, em mưu sát chồng nhé."

"Diệp Tử, cậu đánh anh ta ra ngoài giúp tớ đi! Tớ bị anh ta phiền chết rồi!"

"..."

Trì Diệp không nói lời nào.

Dịch Thuần cũng chỉ cong môi, để mặc hai người này dờ hơi với lẫn nhau.

Giống như là đáng vẻ tươi đẹp nhất của thanh xuân.

Đối với Trì Diệp, kỳ ức này, đầu bút đẹp nhường nào cũng không vẽ ra nổi ánh mặt trời, ngòi bút tài hoa cỡ mấy cũng không tả nổi sự rực rỡ.

Cho dù một ngày nào đó cảnh còn người mất, cô cũng sẽ mãi mãi nhớ tới khung cảnh đẹp đẽ trong cửa hàng nhỏ bất điều hòa, nhớ tới bạn bè và người yêu.

***

Ngày 7 tháng 6, may mắn trời trong, khí trời không nóng, là ngày thích hợp nhất để đi thi.

Thi đại học Hải thành chia trường thi theo các chuyên ngành khác nhau, mỗi nơi đều có. Lịch sử thì ở chỗ thi lịch sử, môn khác thì thi ở địa điểm khác.

Trì Diệp và Lê Vi, Dịch Thuần không chung trường thi, cô không từ chối yêu cầu La Huệ muốn đưa mình đi thi.

Trên đường, La Huệ căng thẳng đến mức run rẩy, nắm thật chặt tay Trì Diệp.

Trì Diệp không nhận được cười, "Mẹ à, mẹ có khuếch đại quá không, con là học sinh nghệ thuật mà."

So với học sinh bình thường mà nói, điểm văn hóa của học sinh nghệ thuật không quá quan trọng, chỉ cần hóm hóm là được.

Mạnh Tạ cũng cười, "Mẹ cháu tối qua lo lắng thức trắng nguyên đêm đấy."

"Không có gì đáng lo lắng đâu, con học phải thuộc đến già luôn ý!"

Có thể không thuộc hay sao? Đó cũng là kết quả bị Dịch Thuần nhìn chăm chăm mà ra đấy.

La Huệ vẫn căng thẳng, "Tiểu Diệp, con tuyệt đối đừng hối hộp nhé. Tuy thi đại học là cơ hội chỉ có một, nhưng mà mẹ cũng không quá bận lòng đâu..."

Bà đọc tin tức thi sinh thì không tốt về nhà tự sát nhiều lần luôn rồi.

Cho dù rất muốn Trì Diệp đỗ vào trường tốt, nhưng nếu không thì cũng không phải không sống nổi.

La Huệ bắt đầu nghĩ lại, có phải trước kia tạo áp lực quá lớn cho con không?

Trì Diệp đúng là dở khóc dở cười.

"Con đâu phải là hạng người như thế mẹ!"

...

Chưa tới 5 giờ chiều ngày mùng 8 tháng 6, kỳ thi đại học Hải thành lần này tuyên bố kết thúc.

Trì Diệp ra khỏi trường thi, gọi xe đến trung tâm thương mại.

Địa điểm thi của cô xa trung tâm thương mại nhất, trên đường còn tắc đường, lúc đến nơi đã hơn 6 giờ rồi.

Toàn bộ bạn bè quen biết đều có mặt, Dịch Thuần, Lê Vi, Thẩm Lăng, Trương Đại Thái cũng đã ngồi cùng một chỗ, nhìn thấy cô thì tới bắt chuyện dồn dập, "Trì ca đến rồi à!"

Mấy thanh thiếu niên vây quanh nổi lửa nóng hổi, lần đầu tiên quang minh chính đại giờ chén rượu lên.

"Cuối cùng thì!"

"Giải thoát rồi!"

Hoạt động hôm nay đã sắp xếp xong, Trì Diệp cũng nói với La Huệ, buổi tối trở về phòng trọ thuê cạnh Tháp Tử, ngày mai thu thập hành lý là xong xuôi hết rồi.

Không còn gác cổng nên rất dễ.

Thẩm Lăng là anh lớn nhất, tự mình đi mua ba két bia, bắt chuyện ba nam sinh, cùng mang vào phòng khách KTV, chuẩn bị không say không về.

Lê Vi nắm chặt lấy tay Tri Diệp, nhỏ giọng nói "Diệp Tử..."

Tri Diệp xoa mặt cô ấy một lúc, "Không sao, lát mình đưa cậu về nhà."

Có âm chi trầm trụi đến louloukhẩn mặt Lê Vi đó bùng bùng, "Cái gì đấy! Cậu hay nhí Diệp Tử!"

Loulou: Loulou là một bộ phim truyền hình Pháp năm 1980 do đạo diễn Maurice Pialat, với sự tham gia của Isabelle Huppert và Gérard Depardieu. Đối với Loubou, Pialat đã được đề cử cho giải thưởng Golden Palm tại Liên hoan phim Cannes 1980. (có cảnh 18+ =)))

Tri Diệp không lên tiếng, yên lặng nở nụ cười.

Nếu đã đồng ý với Lê Vi, Tri Diệp không dám uống nhiều, tùy tiện cầm một chai nồng độ cồn thấp, nhấp mỗi cái có cái không.

Trương Đại Thái giọng micro rỗng lên tan nát cõi lòng: "Con mưa ngập tràn trong đêm... tình yêu của anh cũng tuôn trào như những hạt mưa..."

Vẫn là Thất Lý Hương quen thuộc.

Link bài hát: https://www.youtube.com/watch?v=t3_m3V4h5f0

Nếu nói thanh xuân có một cái tên khác, vậy khẳng định là Châu Kiệt Luân rồi.

Tri Diệp vui đầu vào lồng ngực Dịch Thuần, buồn cười nói: "Chỉ có cậu FA mới hát bài này..."

Thực sự là có cảm giác hiệh quá dễ.

Dịch Thuần cong môi, "Lát nữa Dệp tới đánh cậu đấy."

Làm dài phát thanh hai năm mà không lra được em gái nào, Trương Đại Thái cũng quá là thảm.

"Đã lâu rồi mình chưa động gần cô!", Tri Diệp bẻ tay kêu "crak crak", "Cũng muốn làm nóng người quá."

Nói xong, cô nháy mắt lên chạy đi tìm Trương Đại Thái gây sự, đáng vẻ như muốn cậu ta tức chết mới bỏ qua.

Dịch Thuần ở phía sau nở nụ cười.

...

Năm tiếng mới hát hò xong, năm két bia cũng trôi xuống bụng.

Tri Diệp uống rượu mặt đỏ au, tuy uống hai lon mà mặt đỏ như nóc cả thùng.

Trên thực tế thì cô vẫn vô cùng tỉnh táo, còn nhớ kỹ phải đưa Lê Vi mơ màng ngủ về nhà.

Buổi tối này, hai nữ sinh đều không an toàn, Dịch Thuần có vẻ ngăn chặn không say, đáng đáp văng vẳng, được cử nhiệm vụ đưa hai nữ sinh về nhà.

Dịch Thuần gọi xe, giúp Tri Diệp đưa Lê Vi sắp ngủ về trước.

Bố mẹ Lê Vi đều biết Tri Diệp, cũng vô cùng yên tâm với giá trị sức mạnh cường bạo của cô. Cuộc sống thi đại học xong, chỗ nào cũng có học sinh ra ngoài chơi thau đêm, Tri Diệp còn đặc biệt đưa con gái mình về, bố mẹ Lê Vi đều vô cùng cảm kích, nhất định muốn cô ở lại.

Tri Diệp vẫy tay: "Không cần đâu ạ, cháu không sao, bạn học cháu còn chờ bên ngoài."

Lúc này mới thoát khỏi bị bố mẹ Lê Vi giữ làm khách.

Chờ bọn họ đóng cửa lại, Tri Diệp như con chim nhỏ chạy nhanh xuống lầu, nhào vào trong lồng ngực Dịch Thuần.

Màn đêm thăm thẳm, chỉ có ve sầu kêu không một nghỉ.

Tri Diệp ngẩng đầu, dùng sức hôn môi Dịch Thuần.

Dịch Thuần ôm chắc bờ vai cô, ôm trong ngực mình.

"Tri Diệp, anh không có gì hết, chỉ có em thôi."

Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi thứ, không có thứ gì thực sự thuộc về cậu.

Bố mẹ dùng tiền bồi đắp sự vô tâm, điều kiện tốt cũng không có ai ăn com cùng cậu hàng ngày, lớn lên cũng cẩu.

Bởi vì cậu buồn bã tùy hứng, ông nội cậu yêu nhất cũng qua đời rồi.

Dịch Thuần ở bên ngoài là con trai cưng của trời, trên thực tế, nội tâm cậu cũng mềm yếu.

"...Vị vậy, em tuyệt đối không thể rời xa anh."

Nếu không cậu nhất định sẽ phát điên.

Dường như bắt đầu từ thời khắc này tốt nghiệp trung học, tình cảm của cậu đối với Tri Diệp hoàn toàn thay đổi bản chất —— không chỉ là yêu thích mập mờ không rõ của học sinh cấp 3, mà là tuyệt đối không thể buông tay.

Tác giả có lời muốn nói Tôi đã về rồi!! Quyển 2 bắt đầu mở raaaaa!!!

Lời editor Hi hi trưởng thành rồi, thay đổi xưng hô rồi, anh em rồi. Ồ hô hô hô hô, con đỡ đầu tui km rồi =))))))

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 58: Lần đầu tiên

Edit: Tà thêm lạch (bối rồi không biết nên thay cậu □ anh không-ingggg)

Sau đó những chuyện phát sinh đều là hợp lẽ.

Tri Diệp muốn dâng hiến toàn bộ cho người mình yêu —— nội tâm có vấn là loại hình lãng mạn cho đến chết, lại đang tuổi thanh xuân, chỉ cảm thấy sẽ đi cùng Dịch Thuần một đời một kiếp.

Tất cả thứ quý giá của cô, thêm cồn tăng can đảm, bị cô thành thật dâng lên trong lòng bàn tay, mặc cậu không chế.

Dịch Thuần đưa Tri Diệp trở về nhà mình.

Đêm đó, nhà cậu không có bất cứ ai, trong nhà một màu đen kịt.

Tri Diệp hơi kinh ngạc: "Mấy cô trong nhà đâu rồi? Không có ai luôn hả?"

Dịch Thuần cũng cô, lặng yên không tiếng động gạt đầu: "Anh nói không muốn bị người khác quấy rầy thì cứ, hai ngày này bọn họ cứ về trước."

Dường như Tri Diệp bị mê hoặc bởi bầu không khí này, luôn cảm thấy có chút bay bổng, dung tích hai lon bia lúc ấy ẩn hiện trong dạ dày.

Khi cô nằm nhoài trên người Dịch Thuần cũng không thành thật lắm, móng vuốt như bạch tuộc.

"Bạn học nhớ Dịch Thuần, anh thành thật khai mau, có phải vì lừa em về nhà mà cố ý đánh đuổi mọi người đi không hả?"

Dịch Thuần sợ cô nghĩ, chỉ có thể dùng sức dè chân cô xuống.

Chỉ là một thiếu niên máu nóng, người yêu dán chặt vào mình, khó tránh sống lòng nhấp nhô.

Giọng cậu trầm thấp, có chút khàn khàn.

"Em đừng nhích nhích."

Tri Diệp vui vẻ, liều mạng ôm cổ cậu, đáng về muốn ghim chết cậu, "Em cứ động đấy, làm gì được nhau?"

"...Một cử động nữa anh sẽ hôn em."

Tri Diệp hôn "chụt" một cái lên gò má cậu, cười cười, "Vậy anh hôn đi."

"..."

"Cũng đâu phải chưa hôn bao giờ, còn giả vờ ngại hiểm gì chứ."

Dịch Thuần xốc cả người cổ lên một chút, để cô có thể nằm thoải mái hơn.

Chỉ còn cách cửa kín khoảng mười bước chân.

"Tri Diệp, em cứ đợi đấy."

Tri Diệp không sợ hãi chút nào, "Em vẫn chờ đấy."

Dịch Thuần công cô, cầm chìa khóa mở cửa.

Phòng cậu trên tầng hai, cậu tự thay giày cũng không buông Tri Diệp ra, công cô một mạch lên tầng.

Trước đó khi trong nhà có người giúp việc, Tri Diệp cũng đến học thêm. Nhưng để tránh hiềm nghi, chưa từng lên tầng hai, vẫn ở phòng khách, hoạt động ngay dưới mắt quản gia.

Tầng hai là thế giới của Dịch Thuần.

Hiện giờ cậu đang bật đèn, mở thế giới của mình ra trước mặt Tri Diệp không hề che giấu.

"Em đi tắm rửa đi, anh chuẩn bị đồ ăn cho em."

Uống rượu rồi hát hò, hân cũng tiêu hao gần hết thể lực rồi, ăn bữa khuya cũng coi như phù hợp.

Dịch Thuần cảm thấy mặt mới cho cô, mở phòng tắm của mình cho cô dùng, còn cậu xuống tầng dưới làm bát mì vẫn thần nhò —— món Tri Diệp thích nhất, cũng không biết hôm nào đó đầu óc nóng lên, lập tức mua cái vào tủ lạnh.

Cậu thậm chí nhạo mình trong lòng.

Mà Tri Diệp bay bổng thì đang chịu một loại dây vô khác.

Cô đứng trong phòng tắm của Dịch Thuần, dùng đầu gối đầu của Dịch Thuần, hoàn toàn, tất cả đều là mùi vị của Dịch Thuần.

Chỉ tưởng tượng thôi mà cô cũng đỏ bừng mặt rồi.

Tri Diệp được cho là nữ sinh cầu thả, nhưng vẫn không thể vững tâm khi đối mặt người mình yêu.

Cho nên lúc cô xuống tầng mặt vẫn hồng như cũ.

Dịch Thuần nhìn cổ một cái, bụng bát mì vẫn thần nhò ra đặt lên bàn, cười nói: "Em bị cảm nắng à?"

Dám công khai đùa giỡn luôn à.

Tri Diệp không thể nhẫn nhịn, hai ba bước đi xuống, nhào vào trong lòng ngực cậu, "Đúng vậy, cảm nắng rồi, anh hạ nhiệt độ cho em mau lên."

Dịch Thuần: "..."

Bát mì vẫn thần nhò này cũng khỏi ăn, toàn bộ đều như hết trong nước dùng.

Đôi mắt Dịch Thuần sáng lạ kỳ, ôm lấy Tri Diệp, để cô ngồi lên cái tủ gỗ lim năm ngón, dề lên cổ cô, hôn môi cô.

"Tắt đèn đi được không?"

Giọng Tri Diệp lóng ngóng, vừa nhiệt tình lại thẹn thùng.

Dịch Thuần đưa tay ấn bên cạnh một cái, trong chớp mắt cả một tầng nhà tối om.

Không có ánh sáng, màn đêm càng có thêm nhiều biến hóa.

Sức lực của Dịch Thuần quá lớn, Tri Diệp cảm thấy miệng đã hơi tê, không nhận được đưa tay đẩy cậu một cái, "Đau..."

Nghe cô nói, cậu phìền muộn "Ừ" một tiếng, buông đôi môi mềm mại của cô ra.

Nhưng không hài lòng với hôn môi bình thường chút nào.

Dịch Thuần từng chút một hôn xuống phía dưới, dây dưa dịch xuống cổ cô, trên xương quai xanh.

Trời tháng 6, ngày phải thi đại học, hai người đều không mặc gì nhiều. Áo cộc tay đơn giản, cổ áo tròn rộng, hơi dùng sức nhẹ cũng có thể rơi xuống bả vai nhò nhảnh.

Tri Diệp có loại cảm giác trái tim lần lần tan gợn sóng.

Cô đưa tay nắm lấy tóc Dịch Thuần.

Động tác Dịch Thuần ngừng lại, gương mặt, giọng nói mang theo vẻ chệnh vênh lao đảo, "Không muốn sao?"

Dường như Tri Diệp chỉ cần ra lệnh một tiếng, cậu sẽ lập tức dừng động tác lại.

Suy cho cùng, cô là nữ vương của cậu.

Tri Diệp chỉ thả lỏng tay ra.

Tuy không nói, nhưng cũng cho thấy thái độ.

Dịch Thuần gần như cung kính hôn đầu ngón tay cô. (Sao giống SM...)

Cười nói: "Tri Diệp, em gọi anh đi."

"Dịch Thuần?"

"Không phải, gọi như ở trong trường ấy."

Giọng nói Tri Diệp mềm mại dịu dàng, có chút ướt át, "...Bạn học nhỏ Dịch Thuần?"

Dịch Thuần đưa tay ôm lấy cô, đi hai ba bước lên cầu thang, về phòng mình.

"Hôm nay anh sẽ cho em biết..."

"Gi cơ?"

"Anh có nhớ hay không."

Cậu đặt cô lên giường.

Đệm mềm mại, mùi hương giống nhau, chung loại dầu gội đầu, cùng một chai sữa tắm, toàn bộ đều mờ ám.

Ngón tay Dịch Thuần như có ma lực, khiến cô run rẩy từng đợt.

...

Buổi tối 18 tuổi, dài đằng đẵng.

***

Tri Diệp đã đồng ý về chỗ La Huệ, cũng không thể nào nuốt lời, vội vàng thu dọn hành lý, cầm lại tiền nhà thế chấp đi về.

Nhưng vì thi xong đại học, mọi người đều nhàn rỗi, chớ ở nhà cũng không phải biện pháp tốt. Thẩm Lăng đề nghị có muốn cùng đi du lịch, nghỉ ngơi chút không.

Ý kiến này được tất cả mọi người đồng loạt khen ngợi —— hai nữ sinh một phòng, ba nam sinh một phòng, tiết kiệm mà an toàn.

Lời này cũng đồng nghĩa Dịch Thuần không có thời gian làm chuyện xấu, cậu có chút bất mãn.

Hai người vừa... Vượt qua bước kia, chính là xương cốt biết mùi đồ ăn. Đột nhiên nói cùng đi du lịch nhưng lại chia phòng, cho dù là lão tăng ngồi thiền Dịch Thuần cũng có chút không vui.

Riêng Trì Diệp vô cùng phản kích, cậu cũng không tiện tạt nước lã, không thể làm gì khác ngoài đồng ý.

Địa điểm du lịch nghìn chọn vạn tuyển, chốt ở thủ đô.

Năm người mua vé máy bay, sắp xếp hành trình, rục rịch đi du lịch.

Nhưng mà.

Việc đòi không lương trước được.

Đầu tháng 7, công bố điểm trúng tuyển, nhóm đầu tiên được nhận thông báo thư trúng tuyển từ trường học.

Trì Diệp ở thủ đô, lấy điện thoại di động ra kiểm tra một lúc, sắc mặt chợt trắng bệch.

Dịch Thuần ngồi đối diện cô, "Làm sao thế?"

Lê Vi, Thẩm Lăng và Trương Đại Thác đều không ở đây, giọng cô có chút nức nở, "Dịch Thuần, làm sao bây giờ... Em phải làm sao bây giờ?"

Sắc mặt Dịch Thuần nghiêm túc, đi tới cạnh cô, kéo cô vào lòng ngực, "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì á?"

"Em không đầu mỷ thuật Z... Dịch Thuần..."

Năm nay mỷ thuật Z đột nhiên sửa lại chính sách, tỷ lệ điểm nghệ thuật của học sinh nghệ thuật phải cao hơn điểm văn hóa. Điểm văn hóa của Trì Diệp đủ để đỗ nhưng điểm nghệ thuật chưa đủ. Cô thay đổi giữa chừng, vốn không đủ trình độ có thể vào đại học mỷ thuật truyền thống. Mỷ thuật Z nhất quyết muốn dựa vào mảng nghệ thuật truyền thống, trực tiếp đánh rớt Trì Diệp không đủ điểm nghệ thuật.

Cô trúng tuyển nguyện vọng 2.

Dù đầu bất cứ nguyện vọng sau nào đều tốt, vậy mà cứ là nguyện vọng 2.

Điểm Dịch Thuần thừa hơn điểm đại học Z 30 điểm, sau khi đồng ý điều chỉnh chuyên ngành, đã xác định 100% có thể vào đại học Z.

Khi điểm nguyện vọng lúc đó, không ngờ sẽ có chuyện thi trượt. Dịch Thuần điểm nguyện vọng 2 là một trường trong đề án 985 gần thành phố Z. Nhưng xung quanh ngoài mỷ thuật Z thì không còn trường nghệ thuật nào, Trì Diệp lại không đầu được 985, cho nên dứt khoát điểm nguyện vọng 3 theo cậu.

Nguyện vọng 3 Dịch Thuần điểm là đại học T thành phố T.

Đại học T cũng tuyển sinh học sinh nghệ thuật nên Trì Diệp cũng ghi đại học T.

Nhưng thành phố T và thành phố Z gần như là hai bên Nam Bắc, khoảng cách chân trời góc bể, ngồi máy bay cũng phải 4 tiếng, đi đường sắt thì 10 tiếng.

Trì Diệp không chịu nhận kết cục này.

Ba năm cố gắng của cô đều là để có thể ở bên Dịch Thuần lâu dài.

Nhưng thời khắc này, giấc chiêm bao hoàn toàn sụp đổ.

Đại học T cũng là một trường đại học chuyên. Ba năm trước, cô chưa bao giờ nghĩ tới bản thân có thể đỗ một trường đại học.

Nhưng cô vẫn không chịu chấp nhận.

Dường như Dịch Thuần cũng không nghĩ tới chuyện như vậy.

Cậu xoa tóc Trì Diệp, rút điện thoại di động khỏi tay cô, mở trang web ra, kiểm tra lại một lần nữa.

Đúng là đại học T.

Ba, bốn ngày sau sẽ có thư báo trúng tuyển gửi đến nhà Trì Diệp.

Cho dù nhà Dịch Thuần có tiền nhưng cũng không phải thần thông quảng đại có thể thay đổi điểm và nguyện vọng trường đại học. Hải thị là thành phố hàng đầu, quản lý vô cùng nghiêm ngặt, không ai dám trắng trợn giờ trò.

Dịch Thuần do dự một chút, lại ngồi xổm xuống, công Trì Diệp trở về phòng.

Bọn Lê Vi ra ngoài mua trà sữa, trong phòng chỉ có hai người họ.

Dịch Thuần ngồi xổm xuống nhìn hai mắt Trì Diệp đỏ bừng, nhẹ giọng hỏi: "Đến chuyên ngành học tác Trung ngoại đại học Z được không?"

(1): Chuyên ngành học tác nước ngoài của Trung Quốc, như tên gọi của nó, là một dự án chuyên nghiệp được thành lập bởi các tổ chức giáo dục Trung Quốc và các tổ chức giáo dục nước ngoài tại các trường hợp tác do Trung Quốc tài trợ theo Quy định của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa về hợp tác nước ngoài của Trung Quốc trong các trường học.

Đại học Z có ngành học tác Trung ngoại, đề án 985, quá trình học không quan trọng, có tiền là có thể đỗ. Nhưng kiểu mẫu 2+2, sau hai năm phải ra học trường nước ngoài, độ khó tốt nghiệp cũng cao hơn sinh viên bình thường, dù sao của ai ngôn ngữ cũng đã khó vượt qua rồi.

(2) Nghĩa là 2 năm trong nước 2 năm nước ngoài, còn nhiều kiểu mẫu khác như 3+1, 1+3.

Không ít người mắc kẹt với IELTS, không xuất ngoại được, cũng không cảm được bằng tốt nghiệp, chỉ có thể nghỉ học cho qua chuyện.

"Trường bọn mình trao đổi sinh viên, chúng ta vẫn có thể cùng nhau."

Trì Diệp đã bình tĩnh lại.

Thấy giọng điệu Dịch Thuần nghiêm túc, cũng không giống đang đùa, cô mím môi, nhỏ giọng nói: "Em muốn về nhà."

"...Được, chúng ta về nhà."

Bởi vì chuyện này, chuyến du lịch đang dở.

Nhưng mọi người suy nghĩ đến tâm tình Trì Diệp, không ai oán giận, yên lặng cùng trở về Hải thành.

Sau khi Trì Diệp xuống máy bay liền đến nhà Dịch Thuần bắt xe về chỗ La Huệ.

La Huệ đưa em trai ra ngoài, trong nhà không có ai.

Dịch Thuần nhìn cô vào nhà, lấy điện thoại ra.

yc.: Bảo bối, em cứ suy nghĩ kỹ nhé.

Trì Diệp cầm điện thoại di động ngồi trên ghế sa lông.

Có thời dài.

Có làm sao có thể đi được?

Nhà cô làm gì có tiền mà đi?

Một năm học phí khoa hợp tác Trung ngoại 20 vạn (~680r), sau khi xuất ngoại thì một năm gần trăm vạn (~3 tỉ 4). Mạnh Tà chỉ là bố dượng của cô, dù sao cũng chỉ là hơi giàu có, còn em trai phải chăm sóc, sao cô có thể tăng áp lực cho mẹ được?

Cuối cùng, đối với gia đình này mà nói, Trì Diệp chỉ là con chồng trước của mẹ cô thôi, làm sao có thể để gia đình chi trả gánh nặng của cô được?

Để cô đi xin Trì Giới Nghiên... Chuyện đó càng không bao giờ có.

Trì Diệp nhìn chăm chăm khung chat với Dịch Thuần, không nhận được khác như mưa.

"Bạn học nhớ Dịch Thuần, em quyết định vào đại học T."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Xa cách

Edit: Tả nóng bức giữa ngày đông

Có vẻ Dịch Thuần không ngờ Tri Diệp trả lời lại nhanh như thế.

Cậu vừa mới lên xe, sau khi nhận được tin nhắn, kêu chú lái xe dừng lại, do dự hồi lâu mới đáp trả.

"Tại sao?"

Tri Diệp gửi về một cái biểu cảm mèo cute, ra sức lắc đầu.

Nhìn có vẻ rất vui, nhưng hai người đều biết, đối phương nào có tâm trạng vui sướng gì.

Tuổi nhỏ như thế, không thể học cùng trường giống như một chuyện trời sắp.

Dịch Thuần do dự rất lâu.

Xưa nay cậu gọi đọc lòng người, thông minh từ nhỏ, suy nghĩ một chút là có thể đoán ra ý nghĩ của Tri Diệp.

Nếu mà nói với Dịch Thuần, việc học phí này, cậu đóng hộ Tri Diệp là được —— cái cửa hàng tồi tàn của Dịch Thuần là tùy tiền mở bằng tiền mừng tuổi. Cấp 2 cậu rảnh không có gì làm, học theo bố mẹ đầu tư, nhận thầu quán trà sữa của bạn bè Thẩm Lăng, mấy năm nay có không ít tiền hoa hồng.

Nhưng cậu lại không thể mở miệng làm tổn thương lòng tự ái của Tri Diệp.

Dù cậu rất muốn ở bên Tri Diệp, cùng nhau học lên, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi chơi.

Rất muốn rất muốn.

Dịch Thuần thờ dãi: "Em nghỉ ngơi trước đi, mai chúng ta lại nói chuyện."

Đi chơi mấy ngày, lại còn vừa xuống máy bay, đúng là rất mệt, cần phải nghỉ ngơi một hồi.

Tri Diệp về nhà sớm, sau khi La Huệ và Mạnh Tà đưa con trai về, rất kinh ngạc lúc thấy cô: "Sao con về sớm thế?...Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?"

Đầu óc Mạnh Tà nhạy số nhanh hơn La Huệ một chút: "Thành tích Tiểu Diệp thế nào? Thi cử sao con?" (Mình đối xứng hồ con-chú nhà)

Tri Diệp cười lúng túng, lảng sang chuyện khác: "Con hơi mệt chút, ngủ một giấc rồi nói sau đi ạ. Chú Mạnh, mẹ, ngủ ngon."

Ngày hôm sau, thư thông báo từ đại học T được nhân viên chuyển phát giao đến nhà La Huệ.

Buổi tối Tri Diệp không ngủ nổi, vừa khó lắm mới mở màng lại bị La Huệ không nhận được kích động lay tỉnh lại, "Tiểu Diệp! Đại học T đó! Con thực sự làm mẹ tự hào lắm..."

Trong mắt La Huệ, phong thái học tập của Tri Diệp không đều, có thể vào đại học đã tốt, kết quả lại còn đậu hẳn đại học chuyên!

Chuyện này thực sự quá đổi bất ngờ!

"...Thật là tuyệt! Mẹ lập tức đi chuẩn bị tiệc lên lớp nhé!"

Tri Diệp mê mẩn "Văng" một tiếng.

Không dám nói thêm cái gì nữa.

Buổi tối ăn cơm, Tri Diệp bắt xe tới cửa hàng Dịch Thuần.

Dịch Thuần không ở đó, chỉ có Thẩm Lăng ngồi trên băng ghế nhỏ, điều hòa bật lạnh buốt, gọi thoại với Lê Vĩ.

Anh nhìn thấy Tri Diệp, nhàu mày, nói với Lê Vĩ: "Tiểu Diệp Từ đến rồi."

Không biết bên kia nói gì, Thẩm Lăng đáp một tiếng, cúp voice call.

Sắc mặt Tri Diệp không quá tốt, da cô vốn trắng, sắc mặt giờ tái nhợt nhìn như bị bệnh, "Anh Lăng, lát nữa Dịch Thuần mới tới à?"

Thẩm Lăng lắc đầu, "Em không liên lạc với thằng bé à."

"..."

"Vậy anh gọi cho nó nhé."

"Không cần!" Tri Diệp vội ngăn anh, "Không sao đâu, lúc nữa em tự gọi cho cậu ấy."

Thấy cô như vậy, Thẩm Lăng thờ dãi, điều chỉnh giọng điệu phù hợp: "Em gái à, nếu như có lời gì không biết nói ra như thế nào thì có thể nói với anh Lăng."

Nghe Thẩm Lăng nói vậy, quả thực Tri Diệp cần một người tâm sự. Tuy bình thường hình tượng của anh có chút lưu manh, không quá nghiêm túc nhưng cô vẫn như vớ được cọc gỗ nổi, ngồi xuống băng ghế nói chuyện với Thẩm Lăng.

"Anh Lăng, anh nói xem, sau khi Vĩ Vĩ lên đại học anh sẽ làm gì?"

Thẩm Lăng nhàu mày, "Em ấy học cách có vài bước chân."

"..."

Thành tích Lê Vĩ không tệ lắm, lựa chọn ở lại một trường chuyên địa phương.

Tuy đại học Z không xa nhưng dù gì cũng ra khỏi thành phố, cách Hải thành 40 phút đi đường sắt, bố mẹ Lê Vĩ không muốn để cô đi học xa như thế.

Nhưng Dịch Thuần muốn đi, Tri Diệp cũng vốn không muốn ở lại, thành phố này lưu giữ quá nhiều hồi ức tuổi thơ đau lòng của cô, vì vậy trong tiềm thức chỉ muốn rời đi.

Thế nhưng khoảng cách từ thành phố T đến Hải thành và thành phố Z mới là trời Nam biển Bắc chân chính.

Tri Diệp thờ dãi: "Haiz, anh Lăng, anh không hiểu đâu."

"Không là không thể nào, tình yêu tha hương chứ gì."

Bọn họ về sớm nhất định phải có nguyên nhân. Tri Diệp Dịch Thuần không có ý che giấu, bạn bè hỏi thì nói thẳng.

Thẩm Lăng nói ra nhẹ nhàng nhưng Tri Diệp lại thờ dãi.

"Hay là... Em đi học lại nhĩ?"

Thẩm Lăng cười, "Tiểu Diệp Từ, trái lại anh không nhìn ra em lại có lý tưởng hào hùng như vậy đấy, đại học T cũng không lọt nổi mắt em, sao vậy? Em chuẩn bị học lại để thi Thanh Hoa Bắc Đại hớ?"

Tri Diệp: "..."

Haiz.

Bản thân cô cũng biết không thể.

"Em gái tôi ơi, anh Lăng của em nói lời không xuôi tai. Anh lớn hơn em và Dịch Thuần hai, ba tuổi, ăn cơm trước các em hai, ba năm, cơm này chắc chắn chẳng phải ăn cho có, anh cũng hiểu rất rõ suy nghĩ của hai đứa. Trước giờ Dịch Nhi trưởng thành sớm, có lẽ đã lặng lẽ dự định rất nhiều chuyện tốt hơn, nếu không phải nó suy nghĩ vì tâm tính của em, quả nữa đã nói cho người lớn trong nhà để họ ra tay giúp em vào trường nó học luôn rồi. Nhưng thằng bé lại không làm thế, là sợ tổn thương em, sợ bản thân em không thông suốt, nên nó cũng rất rồi rắm. Nhưng mà Tiểu Diệp Từ, tại sao em lại có chấp muốn học chung trường với Dịch Thuần thế? Em đừng nổi giận, anh chỉ cảm thấy hơn nữa là do em không quá tin tưởng vào tình cảm này, cảm thấy không dễ duy trì, yêu xa quá mức nguy hiểm, đúng chứ?"

"..."

Thẩm Lăng xoa đầu cô, lại khoa trương tránh ra sau như sợ bị cô đánh, nhìn vô cùng hề hước, "Yêu xa đúng là rất nguy hiểm, nhưng nguy hiểm hơn cả là suy nghĩ trong tiềm thức của em, em không tin Dịch Nhi sao?"

Mấy câu nói khiến Tri Diệp có chút hơi thẹn quá hóa giận, cô híp mắt, phẩy tay áo bỏ đi.

Nói cái gì mà không tin tưởng cơ...

Đương nhiên không phải!

Cô chỉ là không muốn xa Dịch Thuần thôi.

Bốn năm dài đằng đẳng, không biết chuyện gì sẽ đến, nhớ nhưng thì sao? Đau ốm thì sao? Không thể cùng nhau ăn cơm, không thể ngồi chung tán gẫu, nếu trong trường có nữ sinh xinh đẹp đáng yêu hơn cô thì sao?

Nếu như, nếu như trái tim của chính cô thay đổi thì phải làm sao?

...

Cuối cùng Trì Diệp vẫn không gặp mặt Dịch Thuần, chỉ trò chuyện với cậu qua điện thoại về quyết định của mình.

"Bốn năm thôi mà, chắc chắn chúng ta sẽ không có vấn đề gì, anh nói phải không?"

Hỏi cậu, cũng là hỏi bản thân.

Dịch Thuần thờ dài, "Trì Diệp, sao anh có thể phản đối em được chứ."

"Anh sẽ nhớ em mỗi ngày không? Khi em cần anh, anh sẽ thường xuyên đến gặp em không?"

"Sẽ."

Trì Diệp lập tức cười lên: "Em đùa đó, em nào có yếu ớt như thế đâu! Chỉ là lên đại học thôi, cái gì mà tốt nghiệp liền chia tay, em không tin đâu. Bạn học nhớ Dịch Thuần, anh tuyệt đối đừng thích người khác đấy nhé!"

Bố mẹ đã từng nói mãi mãi yêu cô, cuối cùng vẫn là yêu người khác.

Hoàng tử bé của cô, cũng sẽ không thay lòng mà.

Giọng nói Dịch Thuần dịu dàng quyền uyến, "Sẽ không, anh chỉ thích công chúa nhỏ của anh thôi."

...

Tháng 8 năm này, Trì Diệp thu dọn hành trang, từ chối yêu cầu muốn tiễn cô của Lê Vi và Dịch Thuần, một mình lên đường đến thành phố T.

***

Trì Diệp tham gia khóa quân sự đại học T, tấm nằng nửa tháng mà làn da không hề đen đi, vẫn trắng mịn như cũ.

Cô ngại phiền phức, cắt rọc tóc dài thành ngắn, nhưng cũng không phải tạo hình đáng yêu như trước mà có chút lộn xộn, độ dài quá tai xù, hiển thực mà nữ tính.

Ban thiết kế không ít nữ nữ, nhưng suối nắng như cô mà không đen ở giữa một đám thiếu nữ cháy nắng, càng có vẻ nổi trội. Thêm vào chân dài đáng cao, vừa khai giảng đã được bầu thành hoa khôi hội viện nghệ thuật.

Sau khi Trì Diệp nghe xong thì dờ khóc dờ cười.

Trì ca cô không hành tẩu giang hồ, mọi người đều coi con hồ thành Hello Kitty rồi.

Nhưng cô cũng không có gì phải nói nhiều, mới bắt đầu khai giảng, cả ngày cô không ra cửa lớn không vào cổng trong, không lên lớp chỉ voice call nấu cháo điện thoại với Dịch Thuần.

Thời điểm vừa xa nhau chính là nhớ nhau nhất.

Đến Quốc khánh mới khai hơn một chút.

Trì Diệp vốn định Quốc khánh không về Hải thành. Một là vé máy bay rất đắt, trước kia cô học vẽ đã bỏ ra không ít tiền trong nhà. Tuy La Huệ không nói nhưng cô tự biết, thậm chí La Huệ đã có dự định muốn thêu thùa lại, không muốn lãng phí nữa. Hai là cô định đi làm part-time dịp Quốc khánh, dư tiền mua quà sinh nhật cho Dịch Thuần.

Đã là sinh viên đại học, kiểu gì cũng phải tặng quà bạn bè mà một tí mới được.

Tuy La Huệ không hề có nghèo, bình thường mạnh tay gửi tiền, Mạnh Tạ cũng thường lên kút cho cô tiền. Lên cấp 3 thì tích trữ số tiền này, Trì Diệp tính kiểu gì cũng là phải bà nhỏ, nhưng tiền tự mình kiếm lại khác.

Cô muốn cho Dịch Thuần tất cả những gì tốt nhất của mình.

Bởi vì nguyên nhân này, Trì Diệp nói với Dịch Thuần chuyện Quốc khánh không về Hải thành.

Dịch Thuần im lặng một lúc, sắc mặt trong video có chút lạnh nhạt, "Anh biết rồi."

Trì Diệp lập tức lo lắng, "Anh không vui à? Tức giận sao?"

Dịch Thuần thờ dài, "Không có, anh đâu có không vui."

"..."

Trì Diệp chẳng tin gì cả.

Mấy ngày sau, hằng ngày cô đều cẩn thận để ý tâm tình Dịch Thuần, mãi đến khi cậu khôi phục đáng vẻ bình thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Khéo làm sao, khi Trì Diệp chuẩn bị tìm việc làm thêm, Lục Phóng đột nhiên liên lạc với cô.

"...Cậu cũng ở thành phố T?!"

Giọng Lục Phóng vô cùng sáng khoái, vẫn là cảm giác thiếu niên vui vẻ, "Đúng thế! Trì ca, cậu chả quan tâm đồ đệ của mình gì cả!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha..."

Trì Diệp cười lúng túng.

Sau khi yêu vào, quả thực cô ít quạ lại với một vài người bạn.

Lục Phóng đúng là rất tỉ mỉ đối đãi tài: "Có thể tới cùng nơi cùng là duyên phận, Quốc khánh cậu có về không? Muốn đi cùng nhau không?"

"Quốc khánh à, mình không về đâu."

Lục Phóng, "Thế thì tốt quá! Có muốn tham gia câu lạc bộ đi bộ của bọn tớ không? Vừa vận có thể đi xung quanh chơi luôn."

Trì Diệp cười cười cái, "Không được, mình muốn đi làm thêm."

"Vậy à..."

Lục Phóng không nói gì thêm, giọng điệu vui vẻ cúp điện thoại.

Ngày 28 tháng 9, Lục Phóng lại gọi điện thoại đến.

"Hiệu sách MUJI mới mở trong thành phố còn thiếu người, đang tìm nhân viên làm thêm, cậu muốn tới không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhớ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 60: Thật sự rất nhớ anh

Edit: Tà không biết bao giờ hoàn

Trì Diệp bình tĩnh, không cảm thấy Lục Phóng có ý đồ gì khác.

Hai người ngồi cùng bàn lâu như vậy, quan hệ vốn rất tốt, hiện tại lại học cùng một nơi, chăm sóc lẫn nhau một chút cũng là tình nghĩa bạn học thôi.

Có hồi kỳ chi tiết dài ngo và công việc, sau đó đồng ý, chuẩn bị ngày mai tan học ngồi xe vào thành phố xem.

Đã qua sinh nhật Dịch Thuần hai ngày, Trì Diệp chỉ nói một câu sinh nhật vui vẻ nhạt nhẽo. Trong lòng Trì Diệp có chút sốt ruột, muốn sau khi kết thúc làm thêm 8 ngày dịp Quốc khánh thì mau chóng mua một món quà gửi đi mới được.

Bởi vì trường Dịch Thuần đến 30 tháng 9 mới kết thúc tập huấn quân sự nên Trì Diệp cũng không nói chuyện này với cậu, tự ngồi tàu điện ngầm đi gặp Lục Phóng.

Một kỷ niệm trôi qua, Lục Phóng den học trước không ít, vóc dáng cũng cao lớn hơn một chút, đôi mắt loại kính mắt khác, cả người đúng là có khí chất hơn cậu hai ngày trước rất nhiều.

Trì Diệp tắm tã lấy làm lạ, nhìn khuôn Lục Phóng đỏ cả mặt.

"Quả nhiên người đẹp vì lụa!"

Lục Phóng vỗ lên đầu cậu, "Đi mau!"

Trì Diệp thở dài, cảm thán nói "Mình cũng lạ thật, sau này hẳn lành với bạn bè quá rồi, đổi lại trước kia, tay cậu sớm đã đứt lìa rồi người anh ạ."

"..."

Lục Phóng đưa Trì Diệp cùng đi gặp cửa hàng trường, phòng vấn đơn giản. Dù sao cũng là sinh viên làm thêm, yêu cầu không quá nghiêm khắc, cửa hiệu mới đúng là khá thiếu người, cửa hàng trường mau mau cầm hợp đồng ký với Trì Diệp, nói "Mỗi tuần bọn chị đều có ca, em làm được lúc nào thì đến, viết rõ lịch trình của em, nếu có thay đổi thì nhắn WeChat cho chị là được."

Trì Diệp nghiêm túc nói cảm ơn, hỏi tiền lương mỗi giờ, đồng ý làm năm ngày Quốc khánh, sau đó là 8 tiếng sáu ngày mỗi tuần.

Đại học T cách chỗ này rất xa, có phải ngồi 3 chuyến tàu điện ngầm, bình thường không tiện, thứ Bảy đỡ nhất rồi.

Ký hợp đồng xong, Trì Diệp nhìn thời gian, tiện nói: "Hôm nay cũng phải cảm ơn lớp phó học tập, mình mời cậu ăn cơm nhé?"

Lục Phóng "A" một tiếng, đẩy kính mắt, "Được đấy."

Mãi là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, không phải đi học, chơi một lúc về trường muộn cũng không sao.

Khi Trì Diệp tính toán muốn ăn gì, Lục Phóng đột nhiên lên tiếng: "Nghe nói cơm canteen đại học T ngon nhất trong thành phố T, hay là Trì ca mời tớ nếm thử?"

Trì Diệp vui vẻ: "Cậu đúng là tiết kiệm được tiền cho mình! Không sao, Trì ca mời cậu ăn ngon."

Canteen rất rẻ, đi 3 chuyến tàu điện ngầm chỉ để ăn cơm canteen có vẻ hơi kén chọn.

Lục Phóng cười nửa ngày, "Thật mà, tớ muốn ăn thử, sau này bọn mình đi làm hàng ngày đều ăn ở đây, phát chán, có cơ hội thì phải tranh thủ ăn thử chứ."

Cậu ta kéo tay áo Trì Diệp, "Đi nhớ?"

"..."

Trì Diệp mang theo Lục Phóng về đại học T.

Khi đến trường học đã qua 6 giờ tối, tốp tàu cuối cùng kết thúc lúc 9 rưỡi. Ăn một bữa cơm trong ba tiếng chắc là không có vấn đề gì.

"Cậu muốn ăn gì?"

Lục Phóng nhìn có một chút, "Tớ biết gì đâu, cậu nói ăn gì ngon thì ăn cái đấy!"

Com niêu trộn là đặc sản của đại học T, mấy cô gái trong phòng của Trì Diệp cũng từng nói, có vẻ đặc biệt nổi tiếng. Trì Diệp không quá quan tâm cái này, cũng đã biết nó coi như không tệ, quyết định đưa Lục Phóng đi ăn.

Đi ăn phải ngang qua ký túc xá nữ, kỳ nghỉ dài hạn không ít bạn học đều về nhà. Trên đường tùy ý nhìn cũng thấy mấy nhóm người kéo rương hành lý ra cổng trường đại học, ngược hướng nhau, rất dễ thấy hai người.

Trì Diệp đã quen với ánh mắt người khác từ lâu, hoàn toàn không coi là việc gì to tát, thuận miệng hỏi: "Lớp phó học tập này, sao cậu lại không đỗ Thanh Bắc (Thanh Hoa, Bắc Đại – Đại học Bắc Kinh) nhỉ?"

Vì bản thân không đậu mỹ thuật Z, tâm tình Trì Diệp không tốt, không chú ý tới người khác, cũng không biết tình hình Lục Phóng. Nhưng cậu ta dù gì cũng là top 2 trong trường Thập Tứ, muốn vào Thanh Bắc, nếu không phải các chuyên ngành đặc biệt cao thì hẳn là không có áp lực.

Cũng không biết tại sao cậu ta không đi Thanh Bắc mà lại chạy đến trường thành phố T.

Cũng không thể là vì cô đâu nhỉ?

Nguyên vọng của Trì Diệp chi khai khát mỹ thuật Z, dù là Gia Cát Lượng cũng không tính được có sẽ vào đại học T. Đại học T cũng là trường chuyên, nếu không dùng con mắt mỹ thuật chuyên nghiệp mà nhìn, chỉ xét phổ thông chuyên nghiệp, so danh tiếng đại học T có thể mạnh hơn mỹ thuật Z nhiều.

Hắn là trùng hợp thôi?

Lục Phóng cười cợt: "Thanh Bắc không phải có đơn nguyện vọng riêng sao? Không chung với các trường khác, nhưng mà tớ điền xong lại quên gửi xừ mất."

"..."

Đúng là tu hành đắc đạo.

Trì Diệp cười phì ra tiếng, bật ngón tay cái cho cậu ta, "Trâu bò!"

Lục Phóng không lên tiếng.

Đôi mắt đầy sung ái gấu sau mắt kính, khiến người ta không nhìn ra dấu mối.

Trì Diệp vẫn luôn đáng yêu như thế.

Vậy cũng là ông trời giúp cậu ta —— nếu biết có cơ duyên như vậy, cậu ta nên sớm chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí có thể mời cô đến cùng nơi trong thành phố T.

Nhưng bây giờ vẫn chưa tính là muộn.

Lục Phóng đang suy nghĩ chuyện gì đó, đi chậm hơn chút.

Trì Diệp đi mấy bước đột nhiên thấy bên cạnh không người, vội quay đầu lại, "Sao vậy?"

"Không có gì..." Lục Phóng cười, chợt đưa tay ra nhẹ vỗ một cái trên tóc cô, "Diệp Tử quay đầu lại đi."

Trời đã vào thu, trong sân trường đại học T có không ít cây phong, lá rơi lất phà lất phất, một ngày không quét sẽ phủ kín lá.

Cũng không biết lá phong rơi xuống đình đầu cô từ khi nào.

Lục Phóng đưa tay nhặt ra cho cô.

Trì Diệp lập tức ra sức lắc đầu, "Còn nữa không?"

"Hết rồi."

Trì Diệp cười, "Đi nhanh chút nào, nếu tí nữa mà hết cơm..."

Có còn chưa nói hết, cách đó không xa chợt truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Trì Diệp."

Cả người Trì Diệp cứng đờ, tiếp đó khó tin xoay người.

Dịch Thuần đứng cách đó mười bước chân, mặt không biểu cảm nhìn bọn họ. Bên cạnh cậu còn có vali, hẳn là vừa tới không lâu, đáng đáp phong trần mệt mỏi, nhưng không ảnh hưởng đến dung mạo anh tuấn, đúng là ngọc thụ lâm phong(1).

(1) Ngọc thụ lâm phong: Cây ngọc đón gió, ý chỉ người con trai có cốt cách tao nhã như cây ngọc, hiện ngang đứng trước gió để lộ phong thái tiêu sái.

Nhưng mà nhìn Dịch Thuần có vẻ cũng không vui mừng lắm.

Trì Diệp không chú ý tới sự lạnh nhạt trong mắt cậu, cũng mặc kệ Lục Phóng bên cạnh, lấy tốc độ chạy nước rút 100 mét vọt tới trước mặt Dịch Thuần, lập tức nhảy vào trong ngực cậu.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần! Sao anh lại đến đây!"

Dịch Thuần đưa tay ra ôm cổ theo thói quen, lại ảo não nắm thành nắm đấm, dường như hối hận bản thân thật không có nghị lực gì hết, khuất phục quá nhanh.

Giọng Trì Diệp ập ứng trong áo khoác cậu, mang theo sự hờn dỗi hiếm thấy: "Em rất nhớ anh..."

Thật sự rất nhỏ.

Có tới thành phố này chưa tới hai ngày đã muốn chạy trở về.

Muốn ở cùng Lê Vĩ, muốn ở bên Dịch Thuần.

Ở đây, cô le lói một mình, mỗi ngày chỉ có thể đối mặt màn hình điện thoại di động, thật sự cực kỳ khó chịu.

Sao Trì Diệp có thể nghĩ tới Dịch Thuần đột ngột xuất hiện như vậy.

Xuất hiện như một món quà từ trên trời ban xuống.

Dịch Thuần nghe thấy cô nói, bực bội tiêu tan hết, cười xoa tóc cô, "Ai bảo cái đồ vô lương tâm nhỏ này, sinh nhật anh cũng không về, vậy anh có thể làm gì khác ngoài tự mò đến chứ."

Trì Diệp "A" một tiếng.

Lúc này mới nhớ ra, đã kịp tiết kiệm tiền mua quà đâu, bây giờ đối mặt, khó xử lý ghê à?

Cô đẩy lồng ngực Dịch Thuần ra, lúng túng sờ mũi, muốn chối dè tài, "...Em muốn mời Lục Phóng đi ăn tối, anh ngồi đâu đi?"

Dịch Thuần: "..."

Lục Phóng quả thực trì kỷ, thấy Dịch Thuần đã đến, cười với Trì Diệp, "Trì Diệp, tớ không quấy rầy các cậu nữa, cậu chỉ đường cho tớ, tớ tự đi ăn được."

Trong nháy mắt, cảm giác áy náy nhấn chìm Trì Diệp.

Nếu không phải Dịch Thuần nắm chặt cổ tay cô sẵn thì cô khi có đã chạy theo Lục Phóng rồi. Nhưng Dịch Thuần giữ cô rất chắc, khiến cô không đi nổi bước nào.

"Dịch Thuần anh..."

Màu môi Dịch Thuần trắng bệch.

Trì Diệp không thể làm gì khác hơn cực kỳ tội lỗi nhìn Lục Phóng một chút, "Cứ đi thẳng ấy. Xin lỗi nhé, lần sau có cơ hội lại mời ngài ăn cơm ạ."

Lục Phóng cười một tiếng, phát tay, "Không sao đâu, còn nhiều cơ hội lắm"

Nói xong, cậu ta cũng không hề nhìn Dịch Thuần, xoay người đi về phía quán cơm.

Trì Diệp thấy áy náy muốn chết, cũng không chú ý sắc mặt lạnh âm vô cực của Dịch Thuần.

"Trì Diệp."

"Hả?"

"Bọn em còn có cơ hội gì ăn cơm cùng nhau nữa?"

Giọng điệu Dịch Thuần không tốt lắm.

Cuối cùng Trì Diệp cũng phản ứng lại, há miệng, "...Bạn học nhỏ Dịch Thuần, anh ghen đấy à?"

"..."

"Em với lớp phó học tập nào có gì! Cậu ấy chính là đàn em của em..." Dưới ánh mắt Dịch Thuần, cô gãi đầu, nhỏ giọng nói, "Sau này thì em làm cùng chỗ với cậu ấy."

Dịch Thuần không nói gì.

Cậu có chút muốn nhìn xem trong não cô chất cái gì.

Cho dù là tự tin kiểu ngạo như Dịch Thuần, mà đối mặt với khoảng cách mười vạn tám ngàn dặm, cũng khó tránh khỏi hoảng sợ.

Vừa nghĩ tới tình địch ở ngay bên người cô gái nhỏ, cậu đã có chút muốn trói người mang về nhà, miễn cô chạy mất theo người ta.

...

Trì Diệp nhìn sắc mặt cậu, cuối cùng muộn màng phát hiện tâm tình bạn học nhỏ Dịch Thuần không tốt.

Hai bạn họ đứng ngay giữa dưới ký túc xá nữ, người đến người đi, không ít người đã chú ý tới họ. Trì Diệp dứt khoát ôm chặt cánh tay Dịch Thuần, nhỏ giọng nói: "Anh ở đâu thế? Em đi với anh."

Dịch Thuần không nhúc nhích.

Trì Diệp lập tức lôi kéo cậu, "Dịch Thuần..."

Dịch Thuần dùng sức kéo một cái, trở tay ôm cô vào trong ngực mình.

Mãi đến lúc này, cậu mới miễn cưỡng biểu lộ lòng nhưng nhớ của mình.

"Tiểu Diệp Tử, anh rất nhớ em"

Nhớ đến nỗi phát điên.

Nhớ đến nỗi hận không thể mang cô về ngay tức khắc.

Nhớ đến nỗi Dịch Thuần có chút hối hận... Hồi hận không dẫn cô xuất ngoại, như vậy thì không cần suy xét trường học nào, có thể vẫn bầu bạn nơi đất khách quê người tha hương.

Trì Diệp sững sờ hồi lâu mới buồn cười vỗ sau lưng cậu, "Em cũng nhớ anh lắm"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 61: Là ai

Edit: Tà dôi bụng

Vì Dịch Thuần đến, Trì Diệp thay đổi kế hoạch, điều chỉnh sắp xếp ca làm với cửa hàng trưởng, chuyển toàn bộ lên sáng sớm để buổi tối có thể đi chơi cùng Dịch Thuần.

Nhưng Dịch Thuần có chút bất mãn: "Không đi không được à?"

Vất vả lắm mới có một lần gặp nhau, cô lại còn muốn đi làm thêm, thực sự là có chút...

Trì Diệp cũng thờ dãi, "Ai bảo anh không báo trước đã xuất hiện cơ, em đã đồng ý với người ta rồi!"

Cửa hàng trưởng cũng dễ nói chuyện, nghe nói bạn trai cô đến, rất sáng khoái đổi ca kỳ nghỉ thành bốn ngày, mỗi ngày chỉ có 6 tiếng, chỉ cần cô đến giúp đỡ lúc bận rộn nhất.

Dịch Thuần yên lặng ôm lấy bà vai cô.

Đường như chỉ có ôm nhau mới có thể biểu đạt nỗi nhớ vô vãn.

Phía ngoài trường học có không ít quán trọ nhỏ, muộn quá rồi Trì Diệp chỉ có thể dẫn cậu đi ở tạm vậy.

"Mai rồi đổi sau nhé, bây giờ mà vào trung tâm thành phố thì mệt lắm đó."

Buổi trưa hôm nay Dịch Thuần mới kết thúc tập huấn quân sự, chắc chắn chạy đến đây đã không nghĩ, lại ngồi máy tiếng máy bay, nhìn sắc mặt cũng thấy cậu uest oải cỡ nào.

Trì Diệp có chút đau lòng, không nói gì cậu vào gian phòng, bước nhanh kéo vali của cậu định giúp mang lên lầu.

Dịch Thuần dờ khóc dờ cười, hai ba bước đuổi theo, nắm chặt tay Trì Diệp.

Trì Diệp bị cậu kéo thì không động nữa, quay đầu nhìn cậu, cười nói "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu không phải có áp lực trong lòng đâu..."

Cô đầu phải cô gái nhỏ thân thể yếu đuối gì, xách vali giúp bạn trai bay xa ngàn dặm tới đâu không có vấn đề.

Cuối cùng Dịch Thuần cũng coi như lẹ ra chút ý cười.

Thừa dịp hành lang không người, cậu dùng sức hôn một cái lên môi Trì Diệp, buông tay giữ cô ra, "Được rồi, anh biết rồi, em xách đi."

Trì Diệp: "..."

Cuối cùng cô cũng toại nguyện, xách vali hộ bạn trai.

Tuy bên ngoài quán trọ nhỏ cũ nát, tối xấu vẫn là xịn nhất gần trường, trong phòng dọn dẹp sạch sẽ, đồ dùng đều mới.

Trì Diệp mãi mới hơi thở phào một cái.

Cô lo lắng Dịch Thuần không quen, ngủ không ngon, điều kiện như thế này thì hẳn là cậu miễn cưỡng tiếp nhận được.

Thật ra Dịch Thuần không yếu ớt như trong tưởng tượng của bạn gái, hơn nữa cũng không phải đến để ở trọ mà là đến thăm cô, điều kiện gì cũng không đáng kể.

Cô có ở bên là được rồi.

Cậu buồn cười nhìn Trì Diệp quan sát đồng tay, bấm vào mũ sau áo khoác cô, ôm cô trở về.

"Không nói chuyện với anh mà nhìn ngó gì đấy?"

Trì Diệp gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Chắc là anh mệt lắm nhỉ? Hay cứ nghỉ ngơi đi? Sáng sớm mai em lại tới tìm anh."

"Không phải sáng sớm mai em đi làm thêm rồi à?"

"Vẫn vẫn có thể đến tìm anh mà, ca của em dù gì cũng tận 11 giờ, không vội đâu."

Dịch Thuần cười một tiếng, ôm chặt cô không buông, "Em..."

Nhưng chưa nói xong, điện thoại di động trong túi cậu đột nhiên rung lên.

Mãi không có ý định dừng lại, như là không chết không thôi.

Trì Diệp quơ quơ cánh tay, "Em không đi đâu, anh nghe điện thoại trước kia."

Dịch Thuần lấy điện thoại ra nhìn, sắc mặt lập tức lạnh xuống, tiện tay cúp máy, "Điện thoại không quan trọng."

Trì Diệp không lên tiếng.

Mắt cô rất tỉnh, nhìn thoáng qua được tên trên màn hình.

Chu Di Nhiên.

Hắn là tên con gái.

Thái độ Dịch Thuần có chút kỳ quái, lại còn lưu số con gái.

...

Trì Diệp ngẩn lại nghĩ hoặc nhỏ trong lòng, "Vây... Đêm nay em cũng ở đây? Nhưng em không mang quần áo thay rồi."

Mặc dù là tháng 10 nhưng ban ngày vẫn hơi nóng, thêm vào hôm nay cô vội đi phỏng vấn, chạy lướt mồ hôi, quần áo vẫn là bẩn, không thể mặc lại.

Dịch Thuần mỉm cười, khởi phục về mặt, "Mặc của anh là được."

"..."

Cậu mở vali ra, lấy ở giữa ra cái áo hoodie và quần jean, "Mai mặc cái này đi."

Trì Diệp đỏ mặt, "...Còn những cái khác nữa?"

"Anh xuống mua cho em."

Siêu thị bên cạnh trường học không thiếu cái gì cả. Dịch Thuần thật sự xuống mua cho cô nội y, khăn mặt và dép lê mới, đương nhiên còn mua thêm chút "đồ dùng cần thiết".

Khi cậu lên tầng, Trì Diệp đã háp mắt tựa trên ghế sa lông ngủ gà ngủ gật rồi.

Hôm nay cô cũng mệt mỏi cả ngày, ngồi tàu điện ngầm đi lại lâu cũng mệt khó thở.

Nghe tiếng Dịch Thuần đi đến, cô mơ màng mở mắt ra, hiếm thấy ngoan ngoãn nói: "Em đi tắm."

"Ừ."

Trì Diệp tùy tiện xông lên, tóc cũng không buồn sấy, lau hờ hững liền muốn nằm xuống giường.

Dịch Thuần một phát bắt được cô, cầm máy sấy, đặt cô lên ghế sa lông, kiên nhẫn sấy tóc cho cô.

Trì Diệp cười thỏm mẩn, trờ tay ôm bạn trai, "Anh đẹp zai, phục vụ quen tay quá nhỉ? Đây cháo đầu không?"

(2) Cái này chắc là thuật ngữ nào đấy nhưng mình search không ra nên để nguyên.

Một đáng về lưu manh vô lại.

"Đừng nghịch."

Dịch Thuần xoa tóc cô.

Sấy hai mươi phút, cậu tắt máy sấy, đưa tay kiểm tra tóc cô đã khô mới nói: "Ngủ mau đi."

"Thế còn anh?"

"Anh tắm xong mới ngủ."

"Vâng."

Trì Diệp ngẩng đầu, hôn lên cằm cậu, ngoan ngoãn rúc vào chăn.

***

Sáng sớm ngày mừng 1 tháng 10, đồng hồ báo thức của Trì Diệp vang lên.

Cô mơ màng bò dậy khỏi lồng ngực Dịch Thuần, ấn tắt chuông báo điện thoại.

Dịch Thuần cũng bị đánh thức, mơ màng nhìn cô thu dọn.

"Anh ngủ thêm lúc đi, chiều tới tìm em nha?"

Thời gian ăn cơm tối là cô tan làm rồi, vừa vận có thể đi ăn cùng nhau.

Dịch Thuần lắc đầu, "Anh đưa em đi."

Trì Diệp có chút buồn cười, "Có gì có thể đưa đi đâu, em cũng không phải không quen biết..."

Nhưng Dịch Thuần muốn đưa cô đi, cô cũng không lay chuyển được anh, chỉ có thể đồng ý.

Hôm qua Dịch Thuần chọn quần áo cho cô mặc, Trì Diệp còn thấy buồn cười, định về trường học thay bộ khác, kết quả sau khi mặc lên lại rất phù hợp.

Ông quần jean xắn lên một đoạn, tạo hình rất lưu hành năm nay, tuy áo hoodie hơi dài một chút nhưng cô gầy nên mặc cũng có vẻ đẹp phong cách bạn trai.

Tri Diệp rất là hài lòng.

Quay đầu lại cười với Dịch Thuần.

"Đẹp lắm."

Dịch Thuần chưa lên tiếng, điện thoại di động của cậu lại rung lên.

Lần này điện thoại di động của cậu đặt trên bàn nhỏ bên cạnh, Tri Diệp cầm lên trước.

Vẫn là cuộc gọi từ "Chu Di Nhiên".

Cô liếc mắt nhìn, nói: "Bạn học của anh à?"

"..."

"Kỳ nghỉ mà gọi đến sớm thế hẳn là có chuyện gì đấy?"

"Không sao, đừng để ý cô ta."

"Nhất định có chuyện, anh nhận thử xem."

Dịch Thuần nhìn về mặt Tri Diệp, mỉm cười, không tiện tắt máy, liền đưa tay nghe.

"Alo."

Trong loa truyền đến một giọng nói rất vang, ngay cả Tri Diệp đứng bên cạnh cũng nghe thấy. Giọng nữ kia có vẻ vui mừng: "Dịch Thuần! Cậu đến thành phố T chơi hả? Tổ cũng đang ở sân bay thành phố T đây! Cậu tới đón tớ đi!"

...

Cả ngày Tri Diệp không có tâm tình làm tốt công việc.

Một cú điện thoại phá vỡ tâm tình vui vẻ của cô.

Trên thực tế Dịch Thuần ngồi trong quán ăn cạnh hiệu sách, cả ngày không nhúc nhích.

Hai bên cửa hàng cách nhau hai tấm kính, Tri Diệp chỉ cần vừa ngẩng đầu là thấy cậu.

Nhưng Tri Diệp vẫn thấy rất là không thoải mái.

Dịch Thuần lạnh lùng từ chối cô gái kia, đồng thời giải thích cho cô ở trên đường.

"Là bạn học cùng tổ thí nghiệm với anh, giáo viên phân tổ thí nghiệm, không thể tự thay đổi người."

Nhưng Tri Diệp vẫn rất khó chịu.

Mới chỉ có một tháng.

Mới chỉ khai giảng có một tháng thôi.

Còn tận 4 năm——nếu mỗi cô gái đều to gan mà nhiệt tình như cô ngày trước, giống như Chu Di Nhiên này, cho dù Dịch Thuần không phản ứng, cũng có thể ngàn dặm xa xôi đuổi theo...

Cô ở nơi xa này, dần dần có thể trở thành bạn gái của Dịch Thuần có cũng được mà không có cũng được không?

Tri Diệp không phải không yên tâm Dịch Thuần, chẳng qua cô cảm thấy bản thân mình vô dụng.

Học vẽ trăm cay nghìn đắng nhưng vì không đủ điểm nghệ thuật mà không thể đỗ đại học.

Đối với Dịch Thuần mà nói, cô chỉ có thể bầu bạn qua sóng điện tử, cái gì cũng không làm được, không thể đi ăn cơm dạo phố với cậu, cũng không thể cùng làm thí nghiệm với cậu.

Sau khi Tri Diệp có kết quả trúng tuyển, năng lượng tích lũy trong nháy mắt cao ngất đầu.

Xưa nay cô không cảm giác được mình là người lo được lo mất như vậy.

Nhưng vào lúc này, cô đột nhiên nhận ra, trong thế giới của cô vẫn tồn tại một công chúa nhỏ, muốn hồ to, muốn hành động, rồi lại bị lý trí nuôi dưỡng nhiều năm qua đè ép xuống.

Dịch Thuần đã làm rất tốt, không phải sao?

Cậu vừa kết thúc quân sự liền đến tìm cô, cậu theo cô đi làm thêm, thậm chí không bận tâm cô không dự sinh nhật cùng mình.

Nếu không phải vì việc học trong trường, cậu sẽ không cho bất cứ ai cơ hội.

Từ góc độ bạn trai mà nói, Tri Diệp không thấy được điểm nào của Dịch Thuần không tốt dù chỉ một chút.

Nhưng Dịch Thuần càng tốt, cảm giác ngọt ngào trong lòng cô càng nhiều.

Sẽ không tốt như vậy... Vì mình trả giá quá ít mà biến mất tâm chứ?

...

5 giờ, Tri Diệp nhẹ nhàng mở tiệm bên cạnh ra.

Dịch Thuần đã tính toán thời gian, ở bên ngoài chờ cô.

Thấy về mặt cô không tốt, Dịch Thuần mỉm cười, "Em mệt à?"

Tri Diệp không dám nói mình đề tâm chuyện Chu Di Nhiên muốn chết, muốn phát điên, chỉ sợ cậu cảm thấy mình quá phiền phức, chỉ có thể gượng cười, "Không, không mệt, chúng ta đi ăn cơm nhé?"

"...Được."

Tay trong tay đi được hai bước, Tri Diệp đột nhiên dừng chân.

"Em sao vậy?"

Tri Diệp đột nhiên ngồi xổm xuống, bụm mặt nói: "Dịch Thuần, anh, anh dừng... Đừng không cần em được không?"

Giọng nói đã có chút nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Rất dễ ý

Edit: Tà Thần

Tan làm trong trung tâm thương mại, Tri Diệp Dịch Thuần đều là thanh thiếu niên tương mạo đẹp đẽ, một đứng một ngồi xổm, đáng vẻ cãi nhau khiến không ít người qua đường liếc mắt.

Dịch Thuần thờ dài, dứt khoát bế cả cô gái đang ngồi xổm lên.

Tri Diệp không phản ứng lại, "A" một tiếng, khóc nức lên không kiềm chế.

Dịch Thuần ôm cô đến ghế nghỉ bên cạnh, để cô ngồi xuống, nhìn cô từ trên cao, "Em nói xem?"

"..."

"Tri Diệp, em không cần học cách ngoan ngoãn, em chỉ cần là chính mình thôi. Giống như ánh mặt trời tự tin ngày trước, tùy tiện hỏi anh, tùy tiện theo anh àm ĩ, anh đều sẽ không rời khỏi em."

Cậu ngồi cạnh cô, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ, "Em ngoan như vậy mới khiến anh đau lòng."

Dịch Thuần biết cô gái nhỏ oan ức biết chừng nào.

Tuy cũng có lúc cậu cảm thấy, Trì Diệp không khỏi quá không tin cậu, nhưng nhiều lúc, cậu lại có thể hiểu được tâm trạng cô.

Người yêu nhau đều có thể cảm động lấy.

Hiện tại tất cả suy nghĩ của Trì Diệp, đại khái giống y đức khi cậu nhìn thấy cô đi cùng Lục Phóng.

Trì Diệp đáng thương chui vào lồng ngực cậu.

Bởi vì không thể bù đắp khoảng cách, cô thu hồi tất cả mệnh mẽ, nói trắng ra là thu hồi tất cả tính khí.

Chỉ để đáng về cô trong lòng Dịch Thuần đẹp hơn một chút.

Trì Diệp cảm thấy mình như một lữ khách cô độc trong trời tuyết lớn, tìm kiếm cánh sắc mỵ lệ trong tưởng tượng.

Không ai có thể hiểu cảm giác của cô.

Cho dù là Dịch Thuần cũng không.

***

Dịch Thuần ở thành phố T cùng Trì Diệp toàn bộ kỳ nghỉ dài.

Cậu đưa cô đi làm thêm, để cô dẫn mình đi dạo các nơi, chụp hình, ăn cơm, buổi tối về khách sạn make love không biết mệt.

Đi qua tuổi phải cẩn thận, Trì Diệp muốn cảm giác an toàn, có thể dùng một cách thức khác để đạt được.

Cô cũng không còn hỏi qua cái tên Chu Di Nhiên.

Vốn là người không quan trọng, nhưng là một chất xúc tác nhỏ khiến cô biến chuyển.

Ngày Dịch Thuần đi, ôm Trì Diệp im lặng thật lâu.

"Bao giờ em về nghỉ đông?"

"Hắn là một tháng nữa."

"Hừm, có muốn anh đến đón không?"

"Cái gì chứ, có phải em không biết đường đâu." Trì Diệp có chút buồn cười.

"Vậy anh mua vé máy bay cho em, về sớm một chút."

Dịch Thuần sờ mái tóc cô đã mọc dài, hôn lên vành tai cô.

"Đấy chuyện anh tặng sao em không đeo?"

Trì Diệp đánh anh một cái, "Trước đấy phải tập quần sự."

"Quay về thì đeo."

"...Được."

Cũng không có gì nói thêm, Dịch Thuần buông cô ra, đeo túi, phát tay với cô, "Anh vào kiểm tra an ninh, em về trường đi."

"Em nhìn anh đi vào."

"...Đừng nhìn," Dịch Thuần thờ dài, "Em về trước đi."

"Tại sao?"

"Biết em ở phía sau, anh đi không nổi."

Con người chính là vậy, không muốn rời đi, sẽ chậm bước chân lại.

Dịch Thuần đã từng rất hối hận không kịp nói câu xin lỗi với bé gái kia. Sau khi gặp Trì Diệp, cậu lại hối hận không thể bảo vệ cô gái này thật tốt, khiến cô chịu thật nhiều oan ức.

Ngày đó nếu cậu không theo bố mẹ về nhà trước mà ở lại xin cách thức liên lạc với cô bé, có khi tất cả sẽ khác.

Rất lâu sau đó, Dịch Thuần cũng bắt đầu hối hận, nếu như ngày đó không rời đi, có khi lại tốt.

...

Sau khi Dịch Thuần đi, Trì Diệp khôi phục cuộc sống đại học bình thường.

Mặc dù là ban thiết kế, trên thực tế áp lực học của bọn họ không nhỏ, so với những môn học có thể lấy đáp án "âm gương" (chép bài nhau) thì bài tập chuyên ngành của họ phải tự mình đặt bút vẽ ra, nhất định phải mất thời gian, làm qua loa là bị nhìn ra ngay.

Nhưng dù như thế, Trì Diệp vẫn bỏ ra thời gian đi làm thêm hàng tuần.

Vô tình sẽ cùng ca làm với Lục Phóng, nhưng hai người không chịu trách nhiệm cùng khu vực, cửa hàng mới mở có nhiều khách, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng thiếu.

Bởi vì từng khiến Lục Phóng đi một chuyến không công, Trì Diệp vẫn rất ư là áy náy. Thừa dịp chủ nhật không quá bận bịu, lại mời Lục Phóng tới đại học T, chơi một vòng trong trường.

Phong cảnh trường có rất đẹp, thư viện mới xây, Lục Phóng cầm sách không buông tay, cô cười nhạo: "Lớp phó học tập đúng là lớp phó học tập, đồ một sách nhà cậu!"

Cuối cùng vẫn quẹt thẻ sinh viên của mình mượn giúp cậu ta,

Lục Phóng cười, ánh mắt dịu dàng, "Cảm ơn Trì ca."

Trì Diệp vỗ vai cậu, "Được rồi, cậu khách sáo cái gì."

...

Buổi tối trở về phòng ngủ, Trì Diệp vừa làm powerpoint vừa kể chuyện này cho Dịch Thuần.

Dịch Thuần lập tức voice call qua.

Cô do dự một chút, vẫn xách máy tính trốn lên giường, kéo màn che, hết sức không quấy rầy bạn cùng phòng, nhỏ giọng nói: "Anh tan học rồi à?"

Giọng nói Dịch Thuần không vui vẻ gì mấy, "Hôm nay là chủ nhật."

"Ồ phải rồi!" Trì Diệp có chút đáng trí, mấy ngày nay cô đang suy nghĩ phải mua gì cho Dịch Thuần, hơi ngơ ngác, "Suýt thì em quên làm bài tập."

Dịch Thuần mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Em nhiều bài tập vậy mà còn theo Lục Phóng chơi một ngày cơ à?"

"..."

Người này ghen phải không?

Trì Diệp có chút buồn cười, "Bạn học cũ mà, hơn nửa người ta còn giới thiệu việc làm thêm cho em, em làm bài vẫn kịp, xong nhanh ý mà."

Cô và Lục Phóng trong sạch, cho dù Lục Phóng thật sự có ý đồ gì, người ta cũng không làm ra hành vi nào vượt ranh giới. Nói thật, so với những nam sinh đáng ghét kia, Lục Phóng thực sự quá thích hợp để làm bạn.

Trì Diệp cảm thấy, sau khi cô và Dịch Thuần yêu nhau, Lục Phóng cách cô rất xa, hơn nữa sau này chia lớp thì mới đỡ hơn.

Hiện giờ cô là người xa nhà, lại không muốn làm gì với Lục Phóng, chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, không có gì khó nói.

Cô chỉ là quá cô đơn, muốn có người trò chuyện thôi.

Dịch Thuần im lặng hồi lâu, "Anh không thích."

"..."

"Lục Phong thích em, anh không thích em đi chơi với cậu ta. Tri Diệp, chúng ta ở xa nhau như vậy..."

Tri Diệp động viên cậu nửa ngày, khổ não sở vánh tai, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, anh nên tin em chứ, như em tin anh và Chu Di Nhiên ấy."

Cô tự nhận mình đã đủ tin tưởng, dù ngoan ngoãn với Dịch Thuần rồi.

Nếu không như con gái bình thường, nghe nói có cô gái khác đuổi theo bạn trai mình ngăn chặn xa xôi đến thành phố lạ, kiểu gì cũng phải náo loạn long trời lở đất ra ý.

Sau khi Tri Diệp khóc một hồi, thu lại tâm tư, ngoan ngoãn không đề cập tới.

Nhưng Dịch Thuần bí bách cô nha vậy, cô khó tránh khỏi oan ức nói không lựa lời.

"..." Dịch Thuần im lặng hồi lâu, "Muộn lắm rồi, em ngủ sớm đi."

"Dịch Thuần..."

Dịch Thuần nói một tiếng "Ngủ ngon" không hơn, cúp điện thoại.

***

Hai tháng làm thêm, Tri Diệp cuối cùng cũng tích được tiền, tí mĩ đóng gói quà tặng, sau đó gửi đến đại học Z.

Cô mua cho Dịch Thuần một cái khăn quàng cổ lông cừu hàng hiệu, mua đại cũng vài ngàn, nhưng hình dáng thực sự đáng tiền, cô tưởng tượng nếu Dịch Thuần đeo lên cô thì sẽ thích hợp.

Năm ngoái cô đan một cái dây đặt trong nhà ngăn, cái này thì có thể đeo lên ra ngoài rồi.

Tri Diệp tưởng tượng về mặt Dịch Thuần nhận được quà, không nhận được cười lên.

Ngày thứ hai chuyển phát đi, Dịch Thuần liền phong trần một mồi đến đại học T.

Lần này Tri Diệp không ở cùng Lục Phong mà đang ôm gối chuẩn bị đi tắm với các bạn cùng phòng.

Nhìn thấy chàng trai cao lớn đứng dưới lầu ký túc xá, ánh mắt Tri Diệp dừng lại.

"...Dịch Thuần?"

Sắc mặt Dịch Thuần không quá tốt, trong mắt còn có tơ máu hồng, nhưng nhìn thấy Tri Diệp, cậu liền mở hai tay ra, cười với cô.

"Lại đây."

Tri Diệp còn chưa tắm, cầm theo sửa tắm và khăn mặt, trực tiếp nhào tới ôm ấp bạn trai.

Ôm lúc lâu, cô mới nức nở mở miệng: "Sao anh lại đến rồi..."

Dịch Thuần xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: "Ngày mai đổi môn, vừa đúng có 3 ngày nghỉ nên tới."

Tri Diệp đau lòng cậu bỏn ba nhưng lại vui mừng có thể gặp cậu.

"Nhưng hơn một tháng nữa em về rồi, anh đột tiền về máy bay làm gì."

Dịch Thuần thờ dài, "Nhớ em mà."

Cái khác thì dễ, chỉ có một chữ nhớ là không thuốc nào chữa được.

Tri Diệp cũng không tắm nữa, thu dọn đồ đạc, theo Dịch Thuần ra ngoài thuê phòng.

Vẫn là căn nhà này, nhưng đối gian phòng lớn hơn.

Buổi tối muộn, Tri Diệp gọi đồ ăn khuya ở công trường, ngồi đối diện Dịch Thuần cùng ăn xiên thịt nướng.

Cắn hai cái, cô cười nói: "Đúng là khá giống lúc chúng ta ăn trong cửa hàng nhỏ."

"Ừ."

"Lúc đó thật tốt."

Dịch Thuần im lặng một chút, "Không tốt."

"Tại sao?"

"Cách thời điểm có thể kết hôn quá xa, phải mãi mãi mong chờ. Hơn nữa đợi em thành niên phải nhận rất khổ cực."

Đặc biệt thì thoáng ngồi trong gian phòng nhỏ tán gẫu, cách cô rất gần, càng thêm gian nan.

"..." Tri Diệp mặt đỏ như máu, cầm khăn giấy nếm cậu, "Cảm miệng."

Dịch Thuần cười cợt, cúi đầu tiếp tục ăn xiên thịt nướng.

Ăn đến lúc chán, hai người liền ngủ sớm.

Ngày hôm sau, Tri Diệp đưa Dịch Thuần cùng lên lớp.

Khoa của Tri Diệp nói là mỹ nữ như mây cũng không quá đáng, không ít cô gái thường mang đủ loại bạn trai đến cùng nghe giảng, vì vậy Dịch Thuần cũng không phải rất làm người khác chú ý.

Chỉ là ngoại hình khí chất của cậu thực sự quá tốt, cho dù Tri Diệp trầm mặc ít lời ngồi bên cạnh cũng có người liên tiếp nhìn sang.

Tri Diệp cúi đầu nhìn điện thoại di động mấy lần thì có vài tờ giấy nhỏ ném đến trên bàn Dịch Thuần.

Dịch Thuần: "..."

Yên lặng vò nát tất cả tờ giấy.

Tất nhiên Tri Diệp cũng chú ý đến động tác của cậu, cười cợt, cũng không tức giận, ở dưới bàn nhấn WeChat cho cậu.

Nhất Diệp: Bạn học nhỏ Dịch Thuần, anh ở trường cũng là hàng bán chạy thế à?

yc.: Không biết.

Nhất Diệp: Chưa từng nhận giấy nhỏ?

yc.: Không đề ý, nhưng trong phòng ngủ đều biết anh có bạn gái, có lẽ cũng truyền tin đi rồi.

Nhất Diệp: Vậy còn Chu Di Nhiên?

Vừa gửi tin này đi, Tri Diệp liền hồi hận muộn màng, luống cuống thu hồi tin nhắn.

Nhưng Dịch Thuần vẫn đọc được rồi.

Hết giờ học, cậu xách Tri Diệp tới hồ nước nhỏ trong trường.

Bình thường nơi này không có ai, chỉ khi chàng vạng thì các đôi yêu nhau tới đây đi dạo hoặc là làm chút chuyện khác, ngược lại rất bí mật.

Dịch Thuần cũng không biết, chỉ thấy nơi này không người thì kéo cô qua.

Chỉ Tri Diệp ngồi xuống băng ghế, sắc mặt cậu nghiêm túc nhìn cô từ trên cao xuống: "Em vẫn còn bận lòng Chu Di Nhiên à?"

"..."

"Tiểu Diệp Tử, em vốn không phải như vậy. Anh nhớ em từng nói, trên thế giới này, trừ em ra thì không ai có thể xứng với anh."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Nghỉ đông

Edit by Tê Tê Team

Tri Diệp vốn cảm thấy hết sức có lỗi, luôn cảm thấy mình lại bắt đầu tùy hứng, nóng nảy. Dịch Thuần vượt ngàn dặm xa xôi đến thăm cô, chỉ có thể ngầy ngốc ba ngày đã phải về, cô vừa vui mừng vừa cảm động, càng vì mình không biết lựa lời mà áy náy.

Thật sự chỉ đơn giản là muốn đùa một chút thôi.

Nhưng Dịch Thuần nói như vậy, Tri Diệp thu hồi nụ cười, nhếch môi.

Một hồi lâu, cô mới chậm rãi nói: "Vì sao em lại như vậy, anh không biết sao?"

Nếu như không phải vì anh, càng ở chung càng cảm thấy không xứng với anh, cảm giác mình vô dụng. Tri Diệp trẻ con như vậy, sao có thể biến thành dạng tính tình thế này được.

Cô ở trên sân tập huấn khổ khan đều có thể hô mưa gọi gió, vênh váo tự đắc, thu phục một đồng lõa đàn em say đắm.

Dịch Thuần dừng một chút, lạnh mặt: "...Em đang trách anh à?"

Tri Diệp cười khổ một tiếng, "Là em tự trách mình."

Cô thích Dịch Thuần như vậy, hăm càng sâu càng tổn thương nhiều.

Cô không có cách nào.

Ai cũng không muốn ly biệt trong không vui như vậy.

Hai người nhìn một lúc, Tri Diệp vẫn là không kìm được, lên ngừng đầu ngắm cậu.

Dịch Thuần thờ dài.

Tri Diệp khiến cả trái tim cậu đều mềm nhũn ra, "...Là anh không tốt."

"Dịch Thuần..."

"Anh phải làm tốt hơn một chút."

Cậu ngồi cạnh Tri Diệp, nắm cầm cổ, ngón cái mân mê môi cô một chút, nhẹ nhàng nghiêng người hôn lên.

...

Sau khi đưa Dịch Thuần đi, đảo mắt đã cuối năm rồi.

Người Hải thành cũ không thích tết Nguyên Đán, ngày lễ phương Tây không phải ngày lễ. Trước đây Tri Diệp ở trong ngõ, ngày 31 tháng 12 chẳng khác gì ngày thường, ngày mùng 1 tháng 1 cũng không ai nói "Năm mới vui vẻ" khi chào hỏi.

Nhưng sau này kinh tế phát triển, các thương gia muốn bán đồ phải tuyên truyền những ngày lễ này, người trẻ tuổi cũng coi trọng các loại ngày lễ này.

Mấy cô gái trong phòng ký túc Tri Diệp đều rất tốt, nên cân nhắc muốn ra ngoài đón năm mới cùng họ.

Hình như viện nghệ thuật cũng tổ chức hoạt động, nhưng không có nam sinh nào hấp dẫn, không lọt mắt các cô.

"Đề mị nói cho mà nghe, vẫn là bạn trai Tiểu Diệp Từ thật đẹp. Hôm đó mấy cậu không đi học, hoa khôi lớp chúng ta trốn cả mắt ra mà nhìn ấy! Diệp Từ à, có phải chỗ cậu chuyên sản sinh nam sinh đẹp như vậy không? Cậu có đồng hương nào không? Nếu không giới thiệu cho tớ một người?"

Tri Diệp há miệng, vui vẻ, "Thật ra là có đấy."

Nam sinh đẹp trai, Lục Phong bỏ mắt kính cũng miễn cưỡng được duyệt nhá?!

"Thật á?! Gọi ra cùng nhau đi đón năm mới được không?!"

Không ngờ cô nói vậy mà các bạn cùng phòng đều kích động.

Tri Diệp do dự một chút, gật đầu.

Bọn cô định đến quán bar đón năm mới, Tri Diệp lo lắng mấy cô gái này uống nhiều, bản thân mình dù công phu tối cũng không trông nổi ba người, tin tưởng người khác không bằng tin tưởng bạn học cũ vẫn hơn.

Cô từng đàm báo với Dịch Thuần, chỉ giao lưu bạn bè hằng ngày với Lục Phong, chắc chắn sẽ không có khả năng khác. Dù sao hai người không học cùng trường, đều có cuộc sống riêng. Tri Diệp lớn lên đáng yêu, cũng thật là có vài người thầm theo đuổi, nhưng sau khi cô đưa bạn trai đi dạo một vòng, trong lòng mọi người đều rõ ràng cảm giác bạn bè thông thường, không thể vì những ám hiệu nhỏ kia mà phản rõ giới hạn.

Lời đã nói ra, Tri Diệp hy vọng Dịch Thuần có thể tin tưởng mình, tất nhiên là cô cũng tin tưởng Dịch Thuần.

Không còn khúc mắc, cô cũng có thể nghĩ khách quan tới cô gái Chu Di Nhiên này. Hồi đó trong Thập Từ cũng có một đồng lõa đàn chị đàn em nổi tiệp nhau nhào tới không ngớt mà Dịch Thuần không hề cho một cơ hội nhỏ nhoi.

Lẽ ra cô có thể yên tâm.

Ngày 29 tháng 12, mấy cô gái trong phòng đã chọn xong quán bar. Nghe nói quán bar kia hằng năm đều tổ chức hoạt động đón năm mới, mời ban nhạc tới trình diễn, bầu không khí sôi động, về vào cửa cũng có tiền khó mua, dùng quan hệ nửa ngày mới kiếm được.

Tri Diệp liền gọi điện thoại cho Lục Phong.

Giọng nói Lục Phong có chút kinh ngạc, "Tri ca?"

"Lớp phó học tập, có hoạt động gì đón năm mới không?"

Lục Phong sững sốt một chút, nở nụ cười, "Không có! Sao hả? Muốn mời tớ đi chơi à?"

"Ồm... Phòng mình chuẩn bị có hoạt động đón năm mới, cậu muốn tới không?"

Lục Phong nghe xong thời gian và địa chỉ, sáng khoái gật đầu, "Không thành vấn đề, đến lúc đó tớ đợi các cậu ở trung tâm quảng trường."

Ngày 31 ấy, mấy cô gái đều dẫn theo bạn bè, tính cả Tri Diệp và Lục Phong, năm nữ hai nam tổng cộng bảy người, náo nhiệt cùng ăn com rồi đến quán bar.

Thẩm Lâm xinh đẹp nhất trong phòng ktx không mang bạn bè nhưng cô ấy lại vừa ý Lục Phong, thoải mái đi bên cạnh cậu ta.

Tri Diệp lùi về sau một bước đi một mình, cầm điện thoại nhắn WeChat với Dịch Thuần.

yc.: Đến nơi rồi à?

Dịch Thuần đã biết bọn họ muốn đến quán bar đón năm mới.

Nhất Diệp: Ừ, sắp đến rồi.

Yc.: điện thoại đi động còn đủ pin không?

Nhất Diệp: Hơn 70% nhé.

yc.: Tốt lắm.

yc.: Chú ý an toàn, nửa tiếng lại gửi cho anh một tin.

Tri Diệp quả thực dở khóc dở cười.

Tuy thành phố T không phải thủ đô nhưng cũng phát triển theo tiêu chuẩn, hoàn toàn an toàn. Quán bar này cũng không phải loại quán bar xấu xa kia, bình luận trên mạng nói phần lớn đều là sinh viên đến, không cần lo lắng gì cả.

Cho dù người khác muốn lo lắng, Tri Diệp... Nào có người dám làm gì với cô, nên lo lắng an nguy tính mạng bản thân vẫn hơn.

Nhưng Dịch Thuần trước sau vẫn như vậy, coi cô là đối mắt (1).

(1) ví với người được yêu thích

Trong lòng Tri Diệp ám áp khôn cùng, ngoan ngoãn trả lời một tiếng "Vâng".

Một nhóm người tiến vào bar, quá nhiên là cực kỳ sôi động, hơn nửa số đều là sinh viên đại học bạn bè cùng lứa, ngồi tám năm tụm ba một chỗ trò chuyện.

Ban nhạc còn chưa bắt đầu biểu diễn mà bầu không khí đã nóng lên nhiều.

Bọn họ đặt một chỗ rộng, bảy người lần lượt ngồi xuống, các cô gái giới thiệu, nhanh chóng tán gẫu cùng nhau.

Tri Diệp khá vui vẻ, học xong một kỳ, cuối cùng cô cũng coi như tìm được trạng thái vui sướng của cuộc đời. Gọi một ly cocktail không cồn, cô hứng thú ngồi nghe mọi người nói chuyện, thi thoảng cũng phát biểu đôi câu.

Ngoại trừ Lục Phóng, chàng trai kia rõ ràng là một tay gài đôi, chu toàn, nói gì cũng đáp, đồ mấy cô gái rất vui vẻ.

Đến Tri Diệp, cậu ta vỗ tay một cái, cười nói: "Tôi vừa phát hiện, chắc chắn Diệp Tử từng tập luyện gì đó, nhảy hả? Hay là vận động gì?"

Tri Diệp sưng sò:

Các bạn cùng phòng mồm năm miệng mười đáp thay cô: "Tiểu Diệp là cao thủ karate đó!"

"Một chấp hai không thành vấn đề!"

"Wow, cậu ấy mặc karate soái lắm! Trước tớ thậm chí thấy ngón kéo cậu ấy có đặt bức ảnh! Tớ suy thì "cong" luôn!"

"..."

Chàng trai kia có lẽ không ngờ Tri Diệp lại là cao thủ thật, chẳng qua cậu ta cảm thấy đáng đi Tri Diệp rất khác biệt, mọi cử động có chút đáng vẻ, hơn nửa nghĩ là cô gái nhỏ học nhảy, thuận miệng trêu chút thôi.

"Lại hại vậy á? Sao cậu lại học karate?"

Câu hỏi này không ai có thể trả lời thay cô, cả Lục Phóng cũng quay đầu nhìn Tri Diệp.

Tri Diệp cười, "Khi còn nhỏ từng bị bắt cóc, học phòng thân thôi, có gì lại hại đâu."

Vừa dứt lời, bầu không khí chợt hơi ngưng lại.

Thẩm Lâm há miệng, nhỏ giọng hỏi: "An ninh Hải Thành không tốt sao?"

"Không phải, là mình không nghe lời chạy loạn buổi tối."

"Ồi... Vậy còn may, không có chuyện gì xảy ra."

Tri Diệp híp mắt, nghĩ đến cậu bé kia.

Đã một thời gian dài không nghĩ tới cậu nhóc đó, ký ức cũng dần dần quên lãng rồi.

Cô chỉ nhớ rõ lúc đó mình mặc chiếc quần gài không nhìn rõ đồ vật, cậu bé liền văng vẳng nắm ngón tay cô, nói rằng cậu sẽ bảo vệ cô.

Cô gọi cậu là "Anh Tiểu Quang." (Ánh sáng nhỏ vì trong tối TD không nhìn thấy ^^)

Đêm sắp qua năm mới, Tri Diệp đột nhiên nhớ tới người mười năm trước.

Hiện giờ cậu ấy đang ở đâu?

***

Giữa tháng Giêng, Tri Diệp mua vé máy bay về Hải Thành.

Cô đó mất mua vé máy bay, giá gần như đi đường sắt cao tốc, nhưng thời gian nhanh hơn đường sắt cao tốc một nửa, ngoài ra cũng không còn ưu điểm gì.

Dịch Thuần vốn nói muốn tới đón cô, nhưng đột nhiên bị gáo viên môn học giữ lại, về Hải Thành trễ mất 2 ngày.

Tri Diệp cực kỳ hào hiệp, "Học tập quan trọng học tập quan trọng, tự em về ngủ một giấc đến lúc tỉnh lại chắc chắn anh đã đến rồi!"

Nhưng Dịch Thuần có chút lo lắng, "Muốn như vậy không an toàn, anh gọi tài xế tới đón em."

"Đừng đừng đừng, anh đừng gọi! Có khi mẹ muốn đến đón em, lại cho rằng em qua lại với đại gia đấy! Ảnh hưởng nhiều không tốt!"

Tri Diệp không muốn, Dịch Thuần cũng hết cách, "Vậy em cẩn thận chút, xuống máy bay thì nhắn cho anh, về nhà lại nhắn cái nữa, biết chưa?"

"Được được được, em biết mà!"

Tri Diệp thu dọn hành lý, ổn định về nhà.

Khi trên máy bay cô còn suy nghĩ, đã qua 1/8 của bốn năm, nhìn thì vẫn trôi qua rất nhanh.

Vì La Huệ phải dỗ con trai ngủ, không thể tới đón cô nên Mạnh Tạ đến.

Quan hệ giữa Mạnh Tạ và Tri Diệp đã được cải thiện thành công khi cô học cấp 3. Mạnh Tạ thấy có đi ra theo dòng người, cười híp mắt đón lấy vali của cô, "Tiểu Diệp đôi bụng hả?"

"Chú Mạnh!" Tri Diệp cười, "Không đâu, con ăn trên máy bay rồi."

"Được, về đến nhà có mẹ vẫn thần mẹ phần cho con, sáng sớm bà ấy đã bày đặt gói kỹ, chờ con về ăn cho thỏa đấy!"

...

Mấy tháng không gặp, La Huệ nhìn con gái đỏ vành mắt, "Bảo bối..."

Tri Diệp bị mẹ sến sảm, chỉ ôm mẹ sau đó liền lắc mình né tránh, "Mẹ làm gì đấy, chỉ đi học thôi mà, mẹ đừng ngạc nhiên, con sợ quá đi."

La Huệ xoa mắt, không còn nước mắt, sau đó để Mạnh Tạ vào xem con nhỏ, mình thì lôi kéo Tri Diệp nói chuyện.

Hân huyền vài câu chuyện phát sinh trong trường học cô, cuối cùng La Huệ cũng mới bình tĩnh lại, bé bát mì vẫn thần nhỏ ra, ngồi bên cạnh cười híp mắt nhìn cô ăn hết.

"...Nhắc mới nhớ, mẹ đã gặp Tri Giới Nghiên."

Sắc mặt Tri Diệp chợt trầm xuống.

Cô đặt thìa xuống, "Ông ta đến quấy rầy mẹ à?"

"Không phải không phải." La Huệ khoát tay áo, "Là tới van cầu lão Mạnh."

"...Chuyện gì xảy ra ạ?"

Tri Diệp thật sự không muốn chú ý chuyện dính dáng tới Tri Giới Nghiên, nhưng cô phải bảo vệ mẹ mình và gia đình hiện tại của bà. Nghe Tri Giới Nghiên tới, như con nhím dựng thẳng gai toàn thân, đáng vẻ muốn đâm chết người ngoài.

"Lão Mạnh có một người bạn học là Phó giáo sư đấy thôi, ông ta muốn dùng tiền nhét Vệ Chân Chân vào trường của bạn học lão Mạnh." La Huệ cũng không phải người thích tám chuyện, sờ sờ cổ, có chút không quen ngừng lại một chút, "Mẹ cũng vừa biết trước đó Vệ Chân Chân chuyển tới học lớp con hả? Sao con không nói với mẹ câu nào? Con bé kia có bắt nạt con không đấy?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 64: Quên hết quá khứ

Edit: Tà lười học mùa đông

Tri Diệp nhớ tới thời điểm Vệ Chân Chân và Phương Gia Di cùng chuẩn bị hãm hại mình, không nhận được mím môi.

Nhưng nhìn về mặt La Huệ lo lắng, cô rừ mắt, hết sức thả lỏng nụ cười, "Nó thì sao bắt nạt được con?"

La Huệ thờ phào nhẹ nhõm, "Vốn là thực sự không muốn nói chuyện nhà này với con, nhưng Trí Giới Nghiên còn chưa hết mơ tưởng, có thể sẽ lên đến tìm con, nên mẹ nói trước cho con biết."

"Sao vậy mẹ? Vệ Chân Chân thì trược?"

"Nghe nói là thi tệ lắm nên còn chưa đi học, mà không muốn học lại nên Trí Giới Nghiên nghĩ biện pháp cho con bé."

Nghe Vệ Chân Chân thì không đầu, Trí Diệp cũng không cảm thấy có gì vui mừng, thuận miệng "Vâng" một tiếng.

Vệ Chân Chân coi cô là kẻ thù không đội trời chung, nhất định phải so tranh, đối với Trí Diệp mà nói, cô ta chỉ là một vai hề mà thôi. Trước đây cô rất để ý, nhưng sau khi ở cùng Dịch Thuần, cảm giác mình là người hạnh phúc nhất thế giới, quan hệ với Mạnh Tạ cũng gỡ bỏ, gần như có thể vui vẻ quên quá khứ.

Trái lại hiện thực không thể thay đổi, vậy cô cần gì phải để tâm đến người bị bánh xe thời gian chèn qua?

Trí Diệp cảm thấy, tâm thái của mình vẫn rất tốt.

La Huệ thấy cô không để ý lắm, cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm.

Tuy bà niềm yếu nhưng về mặt thái độ đối xử với Trí Giới Nghiên, hoàn toàn thể hiện tư thái cứng rắn, lý hôn không chút do dự, một mình nuôi nấng Trí Diệp, cho dù là thất ty hoa (1) cũng không hề công lưng trước Trí Giới Nghiên.

Thất ty hoa là một loài thực vật có hoa trong họ Bìm bìm, tiểu thuyết lãng mạn cùng tên được viết năm 1964 của tác giả Quỳnh Dao.

Bà không hy vọng Tiểu Trí Diệp cảm thấy đây là một chuyện bình thường, dân ông ngoại tình là không thể tha thứ, phụ nữ phải có tự tôn mới được.

Ở khía cạnh này, La Huệ cũng coi như là tấm gương sáng cho Trí Diệp.

Đương nhiên, trước kia Trí Diệp và Mạnh Tạ mâu thuẫn là cảm thấy La Huệ từ bỏ cô. Hiện tại Trí Diệp lớn lên hiểu chuyện, La Huệ lại cố gắng bù đắp tình mẹ Trí Diệp thiếu hụt, tất nhiên cô sẽ không có ý nghĩ kỳ quái này.

...

Trí Diệp ăn xong thấy buồn ngủ, ngủ thẳng đến buổi tối hôm sau.

La Huệ không đánh thức cô.

Khi cô mở mắt đã hơn 7 giờ tối rồi.

Trí Diệp lăn một vòng trên giường, cầm điện thoại đi động.

Lúc hơn 4 giờ, Dịch Thuần đã nhắn tin cho cô: "Anh về Hải Thành rồi."

Trí Diệp nở nụ cười, bấm điện thoại gọi qua nhưng lại sợ quấy rầy La Huệ và Mạnh Tạ, đầu kia bất mấy thì nhỏ giọng nói: "Anh ăn cơm chưa?"

Cô về Dịch Thuần đang ở cửa hàng, phía sau có tiếng Thẩm Lăng.

Tiếng chuông gió vang lên, hình như cậu đi ra ngoài: "Chưa, em rời giường rồi à?"

"Ừm, em đói bụng."

Dịch Thuần nhẹ nhàng nở nụ cười, "Anh qua đón em"

"Hay lắm!"

Trí Diệp cúp điện thoại, vươn mình xuống giường.

Mạnh Tạ ở trong bếp rửa bát, La Huệ ôm em trai đặt nước trái cây, thấy cô ra, vội vàng đứng dậy, nói: "Con dậy rồi đấy à? Có đói không? Mẹ nấu gì cho con nhé?"

Trí Diệp lắc đầu, "Mẹ, con ra ngoài chút."

La Huệ sưng sờ, nghĩ đến người bạn trai kia của cô.

Chắc là... Đi gặp bạn trai ha?

Bà nhìn đồng hồ treo tường, có chút lo lắng, "Muộn vậy rồi, không tốt lắm..."

"Mẹ đừng lo, con ăn xong sẽ về."

Trí Diệp cười, đôi giày nhanh như chớp chạy ra ngoài cửa.

La Huệ gọi vài tiếng nhưng cô không quay lại.

Mạnh Tạ xoa tay, đi qua treu con trai, cười nói: "Con bé đại học rồi mà không yêu đương nữa thì bao giờ đây? Em đừng lo, Tiểu Diệp có giới hạn."

"Nhưng muộn thế rồi, hai đứa nhỏ cũng không an toàn."

"Em đây là coi thường thân thù Tiểu Diệp chứ gì..."

...

Trí Diệp tung tăng đi xuống lầu.

Dịch Thuần vẫn chưa tới, cô ra ngoài hai con đường cái, vào trong trung tâm thương mại mua trà sữa, ngồi xuống bên cửa sổ.

Hai mươi phút sau, một chiếc xe đỗ ở ven đường.

Dịch Thuần xuống xe, gọi điện thoại cho cô, "Anh ở đối diện."

Cách con đường, cậu vẫy tay về phía Trí Diệp.

Trí Diệp ra khỏi cửa hàng, chạy chậm đến bên cạnh Dịch Thuần, không nói gì mà dùng sức ôm cậu một lúc, "Nhớ anh."

Dịch Thuần xoa tóc cô, rừ bỏ về mặt mũi, nở nụ cười, "Anh cũng nhớ em."

Cậu tự lái xe đến, vừa vào đại học đã đi lấy bằng lúc rảnh rỗi, đi đâu cũng tiện hơn nhiều.

Hai người chọn một quán lâu không cần xếp hàng, thừa dịp những lâu khi trời tối.

Tiệm này rất có tiếng, các food blogger thay phiên đề cử, danh tiếng cũng rất tốt, nhưng vì giá cao nên trừ phi là giờ cao điểm không thì bình thường không cần xếp hàng.

Đã gần 9 giờ tối, bọn họ đi vào quán không chờ ngại.

Chờ nói lâu bé ra, Trí Diệp và Dịch Thuần hỏi thăm một chút, ra ngoài tìm phòng rửa tay.

Nhưng quán quý có lý do, trang trí quá thực có chút đặc sắc, nhưng cũng khiến dễ dàng lạc đường, cô tìm mãi không ra phòng rửa tay mà phục vụ chỉ cho.

Trí Diệp đi vài vòng cũng không biết đi quanh ra đâu rồi.

Chờ cô ngẩng đầu, khéo làm sao nhìn thấy Vệ Chân Chân đi ra khỏi phòng.

Vừa mới ngày đầu tiên trở về, Hải Thành lớn như vậy, buổi tối tối như vậy, quán lâu vô vãn như vậy, mà có thể gặp nhau ở đây.

...Đây là nghiệp duyên gì thế!!!!

Trí Diệp không có gì để nói, định quay người rồi đi không nhìn cô ta.

Nhưng Vệ Chân Chân mà để cô đi mất thì nào còn tên là Vệ Chân Chân.

Ngoài miệng chào hỏi nhưng trên mặt cô ta đầy oán hận, "Tiểu Diệp Từ, đã lâu không gặp nhì."

Trí Diệp mỉm môi, cười gần một tiếng, "Có việc?"

Vệ Chân Chân quay đầu lại liếc mắt nhìn phòng khách, xác định bên trong không ai ra ngoài, mới nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: "Bây giờ mày vui chưa? Nhìn thấy tao không vào đại học, chú Trí bốn ba khắp nơi, mày thỏa mãn rồi chứ?"

Lời này nói ra thật buồn cười.

Tri Diệp phì cười một tiếng, "Trình độ trợn mắt nói mò của mày không giảm so với năm đó đâu!"

Vệ Chân Chân tức giận, cảm hận Tri Diệp, cao giọng lên, "Tri Diệp!"

Tri Diệp liếc cô ta một cái, "Tên của tao là đề mày gọi à? Xuyên về cổ đại thì mày là thứ nữ đó, hiểu không? Có xứng gọi tên của chị mày không?"

Đây là thứ Thẩm Lâm phổ cập khoa học cho cô, Thẩm Lâm đặc biệt thích đọc truyện online, cả người nói những thứ này trong phòng trước khi đi ngủ. Tri Diệp thuận miệng vài câu Vệ Chân Chân với bọn họ, Thẩm Lâm lập tức bạo phát, phun ra một câu nói vàng này.

Tri Diệp thuận miệng cũng nói ra luôn.

Vệ Chân Chân như muốn giết người, hít sâu một hơi, đề lĩa giận ngập trời trong lòng xuống.

Cô ta vốn không phải đến mùa mếp khua môi với Tri Diệp.

Chớp mắt một cái, vệ Chân Chân đột nhiên lên nờ nụ cười.

"À Diệp Tử này, nhắc mới nhớ, có chàng trai cứu mày... Chà chà, mày đúng là giỏi, trực tiếp chơi trò lấy thân báo đáp. Dịch Thuần có biết mày chính là bé gái đồng cam cộng khổ với cậu ta không? Nếu mà biết thì đã chẳng chọn mày rồi? Mày hại người ta suốt nửa không chạy ra nói, mà cậu ta còn không quên dẫn mày theo, nói vậy thì hai người quả là một đôi trời sinh nha!"

Giọng nói Vệ Chân Chân mang theo ác ý sâu sắc.

"Nhưng mà... Nghe nói hai người ở xa nhau, bây giờ hẳn là chia tay rồi chứ?"

***

Tri Diệp ngơ ngác về nhà.

Thói gian đã muộn lắm rồi, Dịch Thuần cũng nhận ra cô không ổn, truy hỏi hồi lâu đều bị cô báo "buồn ngủ" thoát thác về, không nói gì.

Trên thực tế cô tỉnh như sáo, chỉ là Vệ Chân Chân còn xoay trong đầu.

"Mày muốn lấy thân báo đáp Dịch Thuần à?"

Tri Diệp lắc đầu.

Cô có chút không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Lẽ nào "anh Tiểu Quang" năm đó... Chính là Dịch Thuần sao?

Dịch Thuần có biết không?

Nếu biết, sao lại không nói?

...

Khi đó Tri Diệp có chứng quáng gà nặng, đến mười mấy tuổi mới chữa khỏi. Đêm rất tối, cô chỉ nhớ rõ giọng của anh kia, trên thực tế không nhìn thấy mặt.

Cho nên cô không thể nhận ra Dịch Thuần, nhưng Dịch Thuần cũng không nhận ra cô ư?

Hơn nữa có từng tiết lộ chuyện thuở bé, lúc đó Dịch Thuần chỉ yên lặng mà nghe... Lẽ nào cậu cảm thấy chỉ là trùng hợp?

Trái lại tâm tình Tri Diệp có chút phức tạp, không thể nói là vui hay không vui.

Chẳng qua cô cảm thấy, nếu đúng là Dịch Thuần, cô lấy thân báo đáp cũng không sao mà! Nếu không có "anh nhỏ" thì cô đã sớm bị bán lên núi.

Nào còn có Tri Diệp hiện giờ.

Khi Tri Diệp về đến nhà cũng gần 12 giờ rồi.

Đèn trong phòng khách còn sáng, hẳn là giữ cho cô.

Tri Diệp rón rén đóng cửa lại nhưng vẫn đánh thức La Huệ.

La Huệ mặc áo khoác đi ra, thấy cô đã về mới thở phào một hơi, "Con về rồi à."

"Con đánh thức mọi người à?"

"Đầu, chưa có ngủ, mẹ với chú Mạnh con đang nói chuyện, Tết năm nay nhà ta đi đâu đó chơi một chuyến nhì."

Tri Diệp gật đầu, "Vậy mẹ ngủ đi, sắp 12 giờ rồi."

La Huệ rót cho cô cốc nước, nói tiếng "Ngủ ngon" liền xoay người chuẩn bị về phòng.

"Mẹ!"

Tri Diệp đột nhiên nhẹ giọng gọi bà lại.

"Ơi? Sao thế?"

"Chuyện này, mẹ biết Dịch Thuần..."

Cô đột nhiên nghĩ mẹ đã biết cô yêu đương nhưng xưa nay chưa từng thấy Dịch Thuần, cũng không biết Dịch Thuần tên gì.

Cũng thật là trùng hợp.

La Huệ cười, "Dịch Thuần ấy à, các con còn lên hệ à?"

Tri Diệp hàm hồ "Dạ" một tiếng.

"Lúc trước hợp phụ huynh, mẹ còn nhìn thấy mẹ cậu ấy... Thật sự phải cảm ơn cậu bé, nếu không có Dịch Thuần, thì con... Haiz."

Lần này, Tri Diệp cuối cùng cũng coi như xác định rồi.

Ngoại trừ cô không hay biết gì, tất cả mọi người đều biết.

Nếu như La Huệ đã gặp mẹ Dịch Thuần, như vậy dù lúc đó Dịch Thuần không biết thì sau này cũng hẳn đã nghe nói.

Tri Diệp gật đầu, nói câu "Con biết rồi" sau đó đi lên phòng.

Thông báo tin nhắn WeChat của Dịch Thuần ở hàng đầu tiên.

Yc.: Đã ngủ chưa.

Tri Diệp nhìn chăm chăm màn hình giây giấc hồi lâu.

Sau đó bấm từng chữ nhắn trả.

Nhất Diệp:...Anh Tiểu Quang?

Dịch Thuần đột nhiên không trả lời nữa.

Không chừng là ngủ quên.

Tri Diệp chống cằm, suy nghĩ kỹ càng chuyện phát sinh mấy năm nay hai người quen biết.

Cô thực sự không nghĩ ra lý do Dịch Thuần gạt mình, chẳng lẽ muốn làm cô bất ngờ à?

Mười lăm phút sau, Dịch Thuần gọi điện thoại đến.

"Em biết rồi"

Cậu dùng câu khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Không hiểu nhầm

Edit: Tà thêm bánh ngọt

Tri Diệp có chút không hiểu nổi thái độ của cậu, luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

Giọng nói có nhẹ nhàng mềm mại, như sợ làm phiền đến người nhà ở bên cạnh, "Tại sao anh không nói sớm hơn cho em biết với?"

Cũng đâu phải chuyện gì không thể gặp người.

Từ góc độ Tri Diệp mà nói, vẫn tình là số mệnh uyên ương trời định.

Dù sao khi cô hiểu mạng của cậu, cũng đâu biết cậu là cậu bé kia.

Dịch Thuần im lặng hồi lâu.

Tri Diệp dần dần có chút sốt sắng, "...Sao vậy?"

Dịch Thuần thờ dài, cười nhẹ một tiếng, động viên nói: "Được rồi, mai chúng ta gặp mặt nói."

Cậu biết bây giờ không phải cơ hội tốt để nói ra, cậu thật lòng yêu thích Tri Diệp, nhưng nếu nói ra dần do và áy náy trong lòng mình thì cô gái này nhất định sẽ suy nghĩ nhiều.

Nhưng nếu hiện tại không nói, tương lai sẽ trở thành một loại lừa dối.

Nút thắt dè nút thắt, trở thành nút chết không giải được.

Thậm chí Dịch Thuần có chút hối hận nói sớm chút cho cô là tốt rồi.

Sớm nói ra nội tâm và mục đích của mình, càng có thành ý và sức thuyết phục hơn.

Chỉ không phải để cô biết được qua lời người khác.

"Mai em nghỉ ngơi thật tốt đi, tối mai... Tôi mai cùng nhau ăn cơm. Anh tới đón em."

...

Vừa vận nghỉ đông, mọi người đều ở nhà rảnh không có gì làm. Trường Lê Vi nghỉ muộn, tuần sau mới được về, Thẩm Lăng đi cùng cô ấy. Tri Diệp cũng rất nhàm chán mà không tiện ở chung mỗi ngày với Dịch Thuần. Cậu vừa mới về, xuống tàu siêu tốc lên đi tìm cô, dù sao cũng phải cho cậu thời gian ngủ nghỉ nữa.

Biếng nhác ở nhà nghỉ ngơi một ngày, chơi đùa với em trai hơn nửa ngày mới đến thời gian hẹn gặp Dịch Thuần.

Tri Diệp đã sớm ăn diện ti mỉ một phen.

Dưới tầm ảnh hưởng của bạn cùng phòng, trình độ make up ngày càng up, nhẹ nhàng hơn nhiều so với kiểu trang điểm thô bạo trước kia. Cô vẫn rất hài lòng với diện mạo của mình, bình thường trang điểm mộc mạc là có thể ra ngoài.

Tiết trời đã rất lạnh, có một cái áo khoác dài bên ngoài, đi đôi giày Martin đen, lộ ra chân dài đáng cao, cả người mảnh khảnh mà xinh xắn.

Lúc này cô thăm cảm on La Huệ và mình đều lựa chọn học karate mà không phải loại hình quyền anh, nếu không luyện ra bắp thịt dày rắn chắc, không cân xứng đẹp đẻ như này được.

Tri Diệp chậm chậm lên xe Dịch Thuần.

Về mặt Dịch Thuần không biểu cảm, chỉ có lúc cô hôn anh mới lộ ra nụ cười lúc ẩn lúc hiện.

Tri Diệp bị anh cười đỏ cả mặt, đánh cho anh một cái.

Dịch Thuần thu hồi nụ cười, "Đi ăn cơm thôi."

Hôm nay cậu đeo khăn quàng cổ Tri Diệp tặng, quai thần tôn lên làn da trắng như ngọc.

Tri Diệp nhìn say đắm, thật lâu sau mới thờ dài, "Haiz, mặc dù mới ngày đầu tiên nghỉ đông mà em đã bắt đầu lo lắng đến ngày kết thúc rồi..."

Đến lúc đó lại xa cách mấy tháng, bạn học nhỏ đẹp mắt như vậy, làm sao cô có thể dứt bỏ.

"Haiz, sớm biết lúc đó tùy tiện vào một trường ở đây là được rồi."

Ba cuốn sách mà, giao tiền là đủ, số tiền cô đầu tư vào mỹ thuật là đủ để nộp học phí rồi.

Ba cuốn sách (giao dịch học hiện đại ở Trung Quốc) thường đề cập đến các đợt tuyển sinh cho kỳ thi thống nhất quốc gia cho các trường cao đẳng và đại học tổng hợp.

Nhưng mà chỉ là nói thôi.

Tri Diệp là người không thích học hành, ở trong đại học T chuyên cũng bị hun đúc đến mức có chút tính thần học tập rồi.

Chỉ ít sẽ không trượt, đã xem như là biểu hiện rất tốt rồi.

Đây chính là sức quyến rũ của trường tốt nhà.

Nếu không phải nhờ Dịch Thuần mang cho cô động lực, cô vĩnh viễn không cảm nhận được sức hấp dẫn này rồi.

Dịch Thuần thừa dịp đèn đỏ đưa bàn tay nhàn rỗi lên xoa đầu cô, "Chớ nói nhảm."

Trái tim Tri Diệp bị cậu hấp dẫn badabun, muốn nhào lên hôn cậu nhưng lại sợ ảnh hưởng lái xe, không thể làm gì khác ngoài nhìn xuống.

Dịch Thuần đưa Tri Diệp đi ăn quán cơm Văn Nam mới mở ở Hải Thành.

Anh đặt chỗ từ sớm mà còn cho thêm tiền mới có thể ngồi trong nhà hàng hot vừa khai trương.

"Sao không ngồi bên ngoài? Có thể hút hơi người khác gọi món gì nữa!"

"Có chút việc muốn nói với em, phòng khách yên tĩnh hơn."

"Được."

Tri Diệp gật đầu, đi theo anh vào.

Sau khi chọn món xong, người phụ vụ lui ra, trong phòng chợt yên tĩnh lại.

Tâm tình Tri Diệp rất tốt, hiện giờ cô chỉ nhìn Dịch Thuần là đã vui rồi. Cô ngẩng đầu, cười nói "Anh muốn nói gì?"

Dịch Thuần nắm nắm đấm.

"Diệp Tử."

"Có đây!" Tri Diệp sáng khoai đáp một tiếng.

"Có một việc..." Dịch Thuần mím môi, đưa tay ra, phủ lên mu bàn tay cô đặt trên bàn, "Là chuyện liên quan đến 10 năm trước."

Thực ra cũng không có việc gì nghiêm trọng.

Đưa bé trai nghịch ngợm gây chuyện, muốn dùng phương pháp rồi nhà trốn đi để khiến bố mẹ bận rộn làm việc chủ ý tới, náo nhào vừa vận sa vào kế hoạch của trợ lý bố cậu.

Trợ lý đi theo nhà bé trai một đường phát tài, thấy bố cậu giàu to, mình coi như có công mà vẫn chỉ là một người phụ tá, tư tưởng dần mất cân bằng.

Vốn định tìm cơ hội bắt cóc bé trai, dòi tiền người nhà cậu bé, không ngờ cậu tự mình rời nhà trốn đi. Lần này, muốn bắt cóc cậu chẳng khó khăn nữa.

"...Vốn chỉ cần giao tiền là không sao, lúc đó anh đã lên nhấn lại cho bác sĩ của ông, chỉ cần rạng sáng hôm sau bác sĩ nhìn thấy là có thể tìm được anh, kết quả người kia... Ké bắt cóc hẳn ta tìm tới là hai con buôn."

"Bọn buôn người thấy đầu ngô có một bé gái, đêm khuya không bóng người liền động tâm tư."

"Vì vậy là anh đã hại bé gái kia. Nếu ngày đó anh không rời nhà trốn đi, bé gái cũng sẽ không trải qua chuyện đáng sợ như thế, có thể chỉ ngồi bên ngoài một lúc sau đó về nhà an toàn."

"Xin lỗi, anh thực sự... Xin lỗi."

Đặc biệt khi Dịch Thuần biết Trì Diệp vì bất ngờ này mà bước vào con đường học võ, cậu chìm ngập trong áy náy.

Là anh tùy hứng mà thay đổi cuộc sống của một cô bé.

Nếu không phát sinh chuyện này, bảo bối của cậu, hẳn là như đa số bé gái, lớn lên như công chúa.

Dịch Thuần đã thấy bức ảnh trước đây của Trì Diệp, ở trong cửa hàng, Trì Diệp khoe bảo vật cho cậu xem.

Trong ảnh, Tiểu Trì Diệp cười vui vẻ, nói huấn luyện viên đạo quán chụp cho cô bức hình.

Nhưng đa cô trắng từ nhỏ, một chút tổn thương cũng cực kỳ dễ thấy. Tuy mặc đồng phục karate nhưng lúc giờ tay lên, tay áo rơi xuống để lộ ra mảnh xanh đen, vô cùng đáng sợ.

Trì Diệp nói đó là cô bị ngã sấp, học võ mà, không thể tránh va chạm được, mấy ngày là khỏe thôi.

...Cậu chẳng thể làm gì.

Chỉ có thể ôm cô gái của cậu thật chặt.

Là cậu hại cô chịu nhiều khổ như vậy.

Ngón tay Dịch Thuần siết chặt, gần như có thể nhìn thấy gân xanh dùng sức trên mu bàn tay.

Trì Diệp sống sót đã lâu.

Chuyện cô cho là duyên trời định, không ngờ lại là ác mộng trong lòng cậu.

Từ khi 10 tuổi, người cô vẫn luôn muốn cảm ơn, lại còn nói chính mình là kẻ gây họa hại cô?

Thật sự là... có chút quá mức chấn động.

Nhưng về mặt Dịch Thuần đau khổ mà dẫu dứt, hiển nhiên là đáng về bị chấn tương này dẫn vật nhiều năm, cô lại cảm thấy có chút không đành lòng.

"Gần 10 năm rồi... Anh vẫn muốn xin lỗi em và người nhà. Thế nhưng... Xin lỗi, Trì Diệp, xin lỗi em"

Không nói ra được.

Chuyện này làm sao có thể nói ra được đây?

Có thật lòng huyết yêu thích mình, dường như đã sớm buông bỏ, Dịch Thuần sao nói bản thân mình bị áy náy quấn quanh nhiều năm được?

Sau khi yêu Trì Diệp, cậu càng không thể nào nói ra, sợ cô hiểu lầm, sợ cô không tin. Cậu thực sự chân thành yêu cô, không chứa bất kỳ tạp chất nào. Dịch Thuần không muốn để Trì Diệp cảm thấy, cậu vì tội lỗi mới ở bên cô. Cậu cũng không phải một người sẽ hi sinh bản thân để đền lỗi, nếu cậu thích, nhất định là chân chính yêu thích, mới ở cùng cô.

Nhưng xưa nay con gái đa sầu đa cảm, Dịch Thuần sợ cô sẽ suy nghĩ nhiều.

Kéo dài một lần đã gần 4 năm.

Vẫn không tìm được cơ hội thích hợp có thể mở miệng.

Vừa bắt đầu thì cảm thấy tình cảm còn chưa đủ vững chắc, sau đó vì phát sinh đủ chuyện bất ngờ nên lại trì hoãn.

Trì Diệp đến nửa ngày không lên tiếng.

Mãi đến khi thức ăn ra đầy đủ trên bàn, cô mới cầm đũa lên, cười nhẹ, "Có thể ăn rồi."

Dịch Thuần: "..."

Hiếm khi cậu nói lắp một chút, "Em, em không có gì muốn hỏi anh sao?"

Đáng vẻ Trì Diệp hết sức tự nhiên, "Không có gì hết, em biết rồi, dù nói thế nào cũng vẫn cảm ơn anh đã không bỏ em lại, đã cứu em ra... Có lẽ đây chính là duyên phận trời định đó?"

Không ngờ cô lại phản ứng như thế.

Dịch Thuần nhìn cô một cái thật sâu.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, anh không nghĩ là em nghe xong sẽ đá anh đấy chứ? Vậy anh nghĩ nhiều quá rồi đấy, ở trong mắt Trì ca, đây chỉ là việc nhỏ... Anh không thấy đối ả?"

Trì Diệp hơi hột cho qua chuyện này.

Dịch Thuần không nhìn thấy cô khác lạ, thờ phảo nhẹ nhõm thật dài.

Chỉ cần không hiểu lầm là tốt rồi.

Thời gian hai người có thể ở bên nhau quá ngắn, nếu dùng để hiểu lầm, giải thích thì thực sự quá là lãng phí, có vẻ không đủ quý trọng.

Cậu cười, cầm đũa lên, nhưng không động tay, chỉ nhủ mảy mìn cô.

"So với ăn cơm, anh muốn làm một chuyện khác trước cơ."

Trì Diệp nuốt miếng đậu hũ xuống, ngẩng đầu lên hỏi: "Chuyện gì thế?"

"...Muốn hôn em trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Gặp người lớn

Edit: Tà chơi game-ing~

Giải quyết vấn đề ngày xưa tồn đọng, Dịch Thuần thờ phảo nhẹ nhõm.

Thời gian nghỉ đông chỉ có 40 ngày, còn phải về trường sớm, hai người đều rất quý trọng thời gian có thể ở bên nhau. Sinh nhật lần này của Trì Diệp vừa vặn xen giữa kỳ nghỉ đông, kế hoạch lần nữa đến đảo nhỏ ngắm mặt trời mọc cuối cùng cũng coi như có thể tiến hành.

Lần này Dịch Thuần dự định tự mình lái xe đi, từ sớm mua một đồng hồ du lịch quảng đường ngắn, đặt ở ghế sau xe.

Trì Diệp ngồi cạnh ghế lái, quay đầu lại nghiêng cứu một lúc, hơi kinh ngạc, "Anh mua nhiều quà như vậy để làm gì thế?"

Đồ ăn vặt, quần áo các loại thì thôi, Dịch Thuần còn đặt hai hộp thuốc lớn, hộp to được gói lại đẹp đẽ, bao gói hộp to và hộp nhỏ, hẳn là nhân sâm.

Chẳng lẽ muốn ăn nhân sâm trên đường để nâng cao tính thần ả?

Tưởng tượng một chút ra hình ảnh kia, Trì Diệp bị chính đại não mình chọc cười.

Thế nhưng rất nhanh sau đó cô không cười nổi nữa.

Về mặt Dịch Thuần rất nghiêm túc, giọng điệu cũng vậy, "Trì Diệp, theo anh về nhà gặp bố mẹ đi."

"..."

Nửa ngày sau Trì Diệp không nói gì, nhưng Dịch Thuần nhìn cô chăm chăm không tha.

Cô đầu hàng, điên cuồng lắc đầu, "Không, không được đi..."

Dịch Thuần hỏi: "Tại sao?"

Tại sao cái gì mà tại sao?

Trì Diệp cười gương mặt tiếng, "Ừm... Thời gian này... Em cảm thấy quá vội, vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt..."

"Không vội, chúng ta lái xe, trải qua 3 ngày sinh nhật cùng em, lúc quay về thì đi một chút thôi. Có 3 ngày để em chuẩn bị rồi đấy." Dịch Thuần ngừng một chút, cười nói, "Hơn nữa cũng sắp sang năm mới, coi như chúc Tết là được, em đừng cảm thấy áp lực trong lòng."

Có thể không thấy áp lực trong lòng hay sao?!

Trì Diệp cuống đến nỗi lòng mảy mảy xoắn thành một chỗ, luôn nghĩ mãi tìm từ, muốn Dịch Thuần từ bỏ ý nghĩ đi.

Cuối cùng Dịch Thuần hỏi không kiên nhẫn, nắm cằm cô, hôn đến khi thở dốc mới nhún mị, làm bộ cá giận nói: "Em không muốn sao? Trì Diệp, em không muốn cho anh một danh phận ư?"

"..."

Trì Diệp bị nam sắc hạ gục, yên lặng mà ngậm miệng.

Dịch Thuần thấy vẻ mặt cô, khẽ cười một tiếng, "Không có ý gì khác, không phải muốn "bì" (nguyên gốc) em, chỉ là mẹ anh sau khi nghe nói thì muốn gặp em thôi, ăn một bữa cơm đơn giản."

Lại đơn giản, đơn giản tới mức nào?

Dịch Thuần càng nói vậy, Trì Diệp càng căng thẳng, ngay cả lúc chạy đi ngắm mặt trời mọc cũng suy nghĩ chuyện này.

Hiếm khi có chuyện khiến Trì Ca sợ hãi, thế nhưng trong cái "hiếm khi" này đương nhiên bao gồm cả đi gặp người lớn nhà bạn trai.

Cô mới chỉ 19 tuổi thôi đó! Thời gian đại học đẹp như hoa mới chỉ bắt đầu, vẫn còn là một thiếu nữ, đã phải đi gặp người lớn rồi!

Làm sao có thể không lo lắng được!

Dịch Thuần có chút buồn cười, xoa mặt cô, "Này, em còn như vậy, anh muốn vút em xuống biển lắm rồi đó!"

Thuyền nhỏ trôi nổi trên mặt biển rộng mênh mông vô bờ, bên cạnh còn có cả heo nháy tới nháy lui, nhìn có vẻ lãng mạn nhưng trên thực tế là có chút khủng bố.

Trì Diệp nhìn cậu mới cái, "Anh có tin em ban cho anh một đạp để ngã xuống không?"

"..."

Dịch Thuần không đầu vô mồm cùng cô, trực tiếp ôm mặt cô hôn, môi cô chỉ thoa một lớp son mỏng bị anh hôn không còn chút gì.

Lần này tự chủ Trì đưa họ ra biển, tuy hai người ở phía sau boong tàu, chủ Trì ở trong buồng lái, nhưng xuyên qua lớp kính trong suốt, căn bản cũng có thể nhìn thấy hai thanh niên đang sát vào nhau.

Tròn một năm quay lại, hai người đã lên đại học, cũng không cần trốn tránh.

Ngày hôm qua bọn họ cũng đề cập tới hành trình hôm nay, chủ Trì nghe được, thấy hai người phía sau chìm chuột, liền trêu nói: "Dịch Nhi, cháu định dẫn cô dâu nhỏ về hả?"

Eo Dịch Thuần bị Trì Diệp véo mấy lần, hít vào một hơi, nghĩ là sẽ để lại vết bầm xanh tím mắt rồi.

Nhưng mà tâm trạng cậu rất tốt, "Đừng à, lát nữa buổi trưa sẽ đi."

"Cháu đi kiểu gì?"

"Cháu đổ xe ở trên đảo, lúc đó sẽ tự lái xe đi."

Chủ Trì gật đầu, "Cứ lời hỏi thăm đến ông già nhà cháu giùm chú, tiện thể nói với ông ta, cô bé này lão Trì đã nhìn qua, rất tốt, để ông ta yên tâm đi!"

Trì Diệp đỏ mặt như tôm luộc.

Gần như có thể so với mặt trời màu đỏ vừa ló lên.

***

Ôm tâm trạng vô đã mê còn sứt, Trì Diệp bình tĩnh lại, thật sự đi cùng Trì Diệp về nhà.

Thật ra cũng không tính là nhà, chỉ là nơi ở tạm của bố mẹ Dịch Thuần trên hòn đảo nhỏ, phía trước là cửa hàng, đằng sau là ngôi nhà vườn 5 tầng, tu sửa rất khác biệt, nghe nói mùa đông khách có thể để hai tầng dưới làm phòng trọ, hoặc là chiêu đãi vài người bạn đến du lịch.

Bố mẹ cậu đều ở hai tầng trên cùng nhà vườn, tầng ba là đi giúp việc, tài xế trong nhà ở tầng 3, người làm và người đánh cá ở tầng trệt phía sau.

Bây giờ Trì Diệp mới xem như nhận thức được tài lực nhà Dịch Thuần.

Thẩm Lăng nói "trùm hải sản" quả không ngoa, cái bảng hiệu treo bên ngoài cửa hàng kia, ngay cả Trì Diệp không thích ăn hải sản cũng nghe nói qua.

Cô đứng ở cửa một chút.

Dịch Thuần mang quả trên tay, không nắm tay cô, nhưng cảm giác được cô đang lưỡng lự.

"Sao vậy?"

Trì Diệp nhàu nhàu, "Vậy em xem như là già vào nhà giàu hả? Có khi nào bố mẹ anh sẽ ném một tấm thẻ để chúng ta chia tay không?"

"..."

Dịch Thuần đối túa quả tưng sang một bên, để trống một tay búng lên trán cô, "Ồi xin lỗi nha, nhà họ nghèo, có lẽ phải khiến em thất vọng rồi."

Trì Diệp cũng cảm nín.

Nhưng trò đùa này khiến cô nhẹ nhõm hơn không ít, đến khi mẹ Dịch Thuần đi ra, cô duy trì lễ phép chào hỏi.

Mẹ Dịch Thuần nhìn cô vẻ rất trẻ, giọng điệu cũng coi như dịu dàng.

Bà đánh giá Trì Diệp từ trên xuống dưới một lượt, cười cười, "Là Tiểu Diệp nhì? Con đã lớn vậy rồi... Lần trước thấy con, con mới chỉ cao có chừng này."

Tiện khua tay mình họa, "Sau đó khóc lóc chạy tới... Những năm này con có khỏe không?"

Trì Diệp cúi gập 90 độ, "Bác gái, đã nhiều năm rồi không có cơ hội nói xin lỗi bác."

"Cảm ơn bác."

Mẹ Dịch Thuần nở nụ cười, "Cảm ơn Dịch Thuần là được rồi. Mà cũng không có gì hay mà cảm ơn, nó cứu vợ nó, đây là điều hiển nhiên."

Trong vòng một ngày, mặt Trì Diệp lại đỏ cực mạnh lần 2.

Bố mẹ Dịch Thuần đều rất dễ ở chung. Nói là ở chung, thực ra quan hệ với Dịch Thuần khá lạnh nhạt, có cảm giác tương kính như tân*, vô cùng khách khí, không có chút thân thiết nào.

(*) tôn trọng nhau như khách

Quả nhiên đúng như cậu nói, từ nhỏ sống một mình, bố mẹ đều không ở bên.

Trì Diệp đột nhiên đau lòng cho bạn học nhỏ Dịch Thuần.

Mong muốn gia đình ấm áp cỡ nào, muốn bố mẹ quan tâm yêu thương cỡ nào mới có thể dùng phương pháp trốn nhà rồi đi khiến người ta chú ý đây.

Rõ ràng là Dịch Thuần tốt như vậy.

Trên bàn cơm, cô cắn chặt môi, đột nhiên đưa tay, nắm chặt tay Dịch Thuần dưới gầm bàn.

Dịch Thuần chỉ hơi sững sốt một chút, lập tức nắm lại tay cô.

Hai phụ huynh đều không nói gì, Dịch Thuần nhéo mu bàn tay cô một cái, dùng khẩu hình nói "Sao vậy?"

Tri Diệp lắc đầu.

Sự đau lòng của cô đều thể hiện ra trong mắt.

Dịch Thuần thông minh lại là thiếu niên hiểu chuyện, gần như chỉ hơi đoán đã biết cô đang suy nghĩ gì.

Cậu cười không ra tiếng.

Tuy không muốn phổ thâm thương thu đồng tình, nhưng Tri Diệp lo lắng cho cậu như vậy, thực sự là khiến người ta vui lòng. Dịch Thuần cũng da mặt dày một hồi, kiên quyết nhận sự dẫu dằng và thương tiếc của cô.

Lúc lái xe trở về, Tri Diệp ngồi cạnh ghế lái im lặng hồi lâu, đột nhiên ông nói gà bà nói vịt hỏi "Tại sao anh không chơi tennis nữa?"

Dịch Thuần không ngờ cô chợt hỏi chuyện này.

"Trước đó anh đã nói rồi mà, là vì ông nội anh..."

"Không còn gì khác ư?"

Tri Diệp cũng là bỗng nghĩ tới chuyện này.

Cô cũng không ngờ, đến nhà Dịch Thuần ăn cơm, đại khái cũng đoán ra được tình huống cuộc sống tuổi ấu thơ của Dịch Thuần, chắc chắn là đứa nhỏ đáng thương lẻ loi cô đơn.

Nói như vậy, nhân vật ông nội của Dịch Thuần... Ông ấy hẳn có trọng lượng rất nặng trong lòng cậu, hoặc là người bầu bạn cùng cậu lớn lên.

Nếu là ông nội dạy tennis, tại sao đột nhiên lại không chơi nữa?

Dịch Thuần mỉm cười.

"...Ngày anh trốn nhà đi, người trong nhà báo cho ông nội trước. Lúc đó sức khỏe ông nội anh không tốt, nghe tin này lập tức bị nhồi máu não."

Tri Diệp há miệng.

Một lúc lâu, cô mới vỗ vai Dịch Thuần, "Dịch Thuần..."

Trên mặt Dịch Thuần không có biểu cảm gì, nhưng giọng điệu trầm trọng. "Vì vậy, chuyện này khiến anh không bao giờ quên được."

Hỏi hẳn với ông nội và áy náy với bé gái đan xen khiến Dịch Thuần chôn giấu chuyện này trong lòng, nhưng cậu không muốn nói với bố mẹ, cho nên mới vẫn tìm Tiểu Diệp từ kia.

Cậu vẫn không nghĩ ra, tại sao lúc đó lại nóng đầu rồi nhà trốn đi?

Đã từng có cảm giác hồi hận đến nỗi muốn chết đi.

...

Tri Diệp không biết phải an ủi như thế nào, cô biết là an ủi thế nào cũng không đủ.

Một điều bất trắc thay đổi cuộc sống của hai người, hoặc là thay đổi cuộc đời của nhiều người. Bởi vì sự thay đổi này "bất ngờ" càng khiến người ta phẫn nộ.

Cô muốn ôm anh trai nhỏ mười tuổi kia, cũng muốn để anh trai nhỏ mười tuổi ôm mình.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần."

"Hả?"

"Sau này em sẽ bảo vệ anh."

Giống như cô bảo vệ mẹ mình.

Tri · đại ca · Diệp thành kính thêm tên Dịch Thuần vào danh sách chăm sóc của mình.

Dịch Thuần bị sự chân thành hài hước của cô chọc cười.

"Được nha, vậy anh sẽ đảm nhận nhiệm vụ đẹp như hoa, những chuyện khác đều giao cho em hết."

Tri Diệp ra sức gật đầu, "Được! Chắc chắn rồi!"

(1) Những ngôi nhà kiểu vườn còn được gọi là những ngôi nhà kiểu phương Tây hay những ngôi nhà nhỏ phương Tây, nghĩa là những biệt thự sân vườn. Nói chung, nó là một ngôi nhà gỗ một gia đình hoặc một tòa nhà nhỏ hai hoặc ba tầng với một sân vườn và nhà để xe.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Không thể không để ý

Edit: Tà sợ Tết~

Sau khi nghỉ đông qua đi, Tri Diệp lại một thân một mình đến thành phố T bắt đầu những tháng ngày đèn sách.

Lần này Lục Phóng chủ động gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có muốn đi cùng không.

Tri Diệp tính toán thời gian một chút, "Không được rồi, Dịch Thuần muốn đi cùng mình, để lần sau nhé."

Trường Dịch Thuần khai giảng muộn hơn Tri Diệp ba, bốn hôm, vừa vặn đủ để đưa cô đi, sau đó đi thẳng từ thành phố T đến thành phố Z.

Tuy Tri Diệp đã nói không cần, Dịch Thuần vẫn lên mua vé máy bay xong xuôi.

Cô cũng không còn cách nào nữa.

Nghe thấy cô từ chối, Lục Phóng cũng không xấu hổ, "Ok, gặp lại ở thành phố T nhé."

Sau đó sáng khoái nói tạm biệt.

Lòng Tri Diệp vừa nghi ngờ liệu Lục Phóng có phải thật như Dịch Thuần nói không, đến giờ còn thích cô, lại vừa cảm thấy không có khả năng, chả giống tí nào.

Nếu như cô thích một người, sao có thể dễ dàng dễ yên, phải dính chặt đến cùng.

Thái độ Lục Phóng hoàn toàn là một người bạn học thông thường thôi mà.

Nhưng cô ở xa xa Dịch Thuần, không muốn Dịch Thuần mất công lo lắng mình, biết nên đối xử với Lục Phóng như thế nào, tốt nhất vẫn là giữ một khoảng cách.

Cũng may Tri Diệp sớm thu hồi không ít tính khí, bản thân ở trường cũng quen không ít bạn bè. Cô phóng khoáng, lại mang bạn trai đẹp trai anh tuấn tới lớp nhiều lần, tuy trong trường cũng có vài người theo đuổi, nhưng các nữ sinh vẫn đồng ý kết bạn với cô.

Trái lại Lê Vi, cách xa ngàn dặm vẫn không quên ghen, "Tiểu Diệp Tử, cậu sẽ không có những tiền nữ nhỏ khác đấy chứ?"

Tri Diệp vui vẻ, "Chỉ có cậu mới là trái tim nhỏ của mình thôi."

Cười đùa hai câu, Lê Vi mới nhớ tới chuyện chính, "Nhắc mới nhớ, tớ nghe Thẩm Lăng nói dạo này Dịch đại thần cũng là nhân vật nổi tiếng trong trường, nữ sinh theo đuổi cậu ấy đều vòng tới chỗ Thẩm Lăng tìm cơ hội luôn ấy. Hai cậu ở xa nhau thế, có thể nào..."

Tri Diệp nhẹ giọng cười cười, "Không đâu, mình tin anh ấy."

***

Đông qua xuân tới, thời gian trôi qua nhanh chóng, dạo mắt đã tới nửa học kỳ sau năm nhất đại học.

Tri Diệp là ban thiết kế, có kỳ thực huấn một tháng hè, đến giữa tháng 7 mới có thể kết thúc.

Nhưng Dịch Thuần cũng có việc, cậu vào tổ thí nghiệm của giáo sư, bị giáo sư giữ lại ghi chép số liệu, cũng phải đến cuối tháng 7 mới có thể xong, tính ra còn muộn hơn Tri Diệp một chút.

Tất nhiên, cả hai người đều không có ý kiến gì với đối phương.

...

Khí trời tháng 7, Tri Diệp đợi một trời trên đầu, cùng lên núi xuống biển chạy ngược chạy xuôi với bạn học theo chỉ đạo của giáo viên, cuối cùng cũng coi như là giao được tài liệu thực tế bản thảo thiết kế và phác thảo mà thực huấn cần.

Còn cách 5 ngày nữa mới đến thời gian nghỉ bọn họ dự kiến trước đó, xem như là hoàn thành nhiệm vụ sớm.

Tri Diệp thu thập hành lý, đầu nóng lên, không nói tiếng nào liền mua vé máy bay đến thành phố Z.

Dịch Thuần đã đến nhiều lần rồi, cô còn chưa tới Đại học Z nhìn lần nào.

Lần này cô muốn cho Dịch Thuần một niềm vui bất ngờ.

Tri Diệp đặt chuyến bay sáng, 12 giờ trưa đến đại học Z.

Có ở trên đường dùng điện thoại đi động đặt khách sạn, nhìn thời gian, trước vào khách sạn thả hành lý, đợi mùi lên đầu, lúc này mới lên lầu lút lút tới đại học Z.

Tuy đã bắt đầu nghỉ hè nhưng bên trong đại học Z vẫn còn sinh viên. Nhưng vì trời nóng, không nhiều người trên đường, tuy nhiên đường đi đến canteen vẫn còn có chút nóng nực.

Đại học T tuy cũng là trường tốt nhưng so ra vẫn chênh lệch một đoạn rất lớn với dự án 985. Tri Diệp đi trong sân trường đại học Z mà cũng có thể cảm nhận được mùi thơm của học bá, "con nhà người ta".

Nhưng không biết là bạn trai học bá của cô tỏa hương ở đâu đây nhỉ?

Tri Diệp bị suy nghĩ của bản thân chọc cười.

Nhưng mà chỉ cười một lúc, cô liền thu hồi nụ cười, há to miệng.

Khéo như thế... Trong đám người phía trước đang đi tới, người ở giữa không thể nào không phải bạn trai cô!

"Dịch ca, cho nên cái bug (lỗi) này không có cách nào để sửa sao? Vẫn nói là có thể sửa chữa giai đoạn sau mà? Tôi thật sự không muốn viết lại hệ thống lần nữa đâu!"

Giọng Dịch Thuần nhàn nhạt rõ ràng, nhưng rất êm tai, "Viết lại đi, sửa chữa có thể sẽ ảnh hưởng vận hành."

Cậu không ngừng đầu.

Tri Diệp thấy cậu bị vây quanh, cũng không mới mình như hồi cấp 3, trong khoảng thời gian ngắn nhiều cảm xúc đan xen. Cô đang nghĩ có nên đi lên không thì thấy một cô gái rất cao gầy tiến đến trước mặt cậu.

Giọng nói cô gái hơi khàn, không trong trẻo, nhưng có chút hấp dẫn, "Buổi trưa ăn gì?"

Dịch Thuần không nói gì, nhìn đáng vẻ hình như đang suy nghĩ.

Tri Diệp có chút không nhận được, không cười nữa, gọi một tiếng: "Dịch Thuần!"

Cuối cùng Dịch Thuần mới ngừng đầu lên.

Sắc mặt cô gái nhỏ không tốt lắm, ngược sáng, duyên dáng yêu kiều đứng ở phía trước.

Khiến người ta nghi ngờ có phải là ảo giác không.

Dịch Thuần lập tức bỏ mặt những người bên cạnh, bước nhanh tới, không sợ nóng ôm lấy vai cô gái nhỏ, dịu dàng hỏi: "Sao em lại đột nhiên tới đây?"

Tri Diệp cảm thấy một chút, hừ lạnh một tiếng: "Vốn định cho anh một niềm vui bất ngờ... Hoặc là kính sợ?"

Ánh mắt cô liếc phía sau Dịch Thuần.

Dịch Thuần sững sờ, đột nhiên lại cười, "Không hiểu sao lại ngại thấy mùi gấm gì đó? Có chút chua nh?"

Sau đó cậu phất tay với mấy bạn học đang sau, "Bạn gái đến rồi, đi trước đây."

"Ái chà!"

"Chào chị dâu!"

"..."

Tri Diệp bị mấy nam sinh phía sau trêu đùa, nhận không được quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Mấy nam sinh đều nháy mắt với Dịch Thuần, thấy Tri Diệp quay đầu lại, còn cười trêu chọc.

Chỉ có cô gái kia... Về mặt cô ta xem ra vô cùng kỳ quái, có chút không cam lòng, nhưng độ cong khỏe miệng lại có chút thích thú vui vẻ.

...

Tri Diệp quay mặt đi, không nhìn lại nữa.

Dịch Thuần không ngờ Tri Diệp đột nhiên tới đây, vừa mừng vừa lo, nhưng thí nghiệm buổi chiều không thể xin nghỉ, cậu chỉ có thời gian nghỉ ngơi một tiếng, có thể ăn một bữa cơm cùng Tri Diệp.

Bởi vì rất vui mừng nên cậu cũng không chú ý sắc mặt Tri Diệp không tốt lắm, chỉ ôm cô thật chặt, hỏi "Chúng ta đi ăn gì đây?... Xin lỗi em, buổi chiều anh còn có thí nghiệm, em chờ một chút, anh sẽ tới nhanh thôi."

Tri Diệp như vừa tỉnh giấc chiêm bao ngừng đầu lên, nhìn gương mặt tuấn tú của Dịch Thuần một chút, "Hà... Ăn gì cũng được, em cũng không đói lắm."

Dịch Thuần đưa cô tới một quán nhỏ ngoài trường ăn.

Tri Diệp thích ăn cay, nhưng khẩu vị thành phố Z lại thiên về nhạt, cậu chọn một quán cay tứ Xuyên, tuy không phải cay chính tông, chỉ ít vẫn có mùi vị.

Tri Diệp hơi thất thần, nhiệm vụ gọi món ăn tự nhiên giao cho Dịch Thuần.

Khi chờ đồ ăn lên, cô mới hắng giọng một cái, chợt mở miệng hỏi: "Cô gái vừa rồi là ai vậy?"

Ngón tay Dịch Thuần hơi ngừng lại, "Bạn cùng tổ thí nghiệm."

"Là Chu Di Nhiên sao?"

"Tri Diệp, sao em vẫn nhớ kỹ chuyện trước kia..."

"Là Chu Di Nhiên sao?"

Giọng Tri Diệp đã nhấm tức giận, ánh mắt nhìn thẳng vào cậu.

Sau đó lại hỏi một lần: "Là Chu Di Nhiên phải không?"

Dịch Thuần thờ dãi, thấp giọng dỗ dành: "Ừ. Tri Diệp, em biết đấy, tổ thí nghiệm này..."

"Ồ." Tri Diệp ngắt lời cậu, "Là em đến không đúng lúc rồi."

Cô cầm túi đứng lên.

Dịch Thuần buông đĩa, đứng lên theo, bắt lấy cổ tay cô, "Em định đi đâu?"

"Về nhà."

"Tri Diệp!" Cậu cao giọng.

Tri Diệp mỉm cười, không nói lời nào, cũng bất động.

Đương nhiên cô biết mình có tình gậy chuyện... Chỉ là bạn học bình thường thôi, rõ ràng vừa rồi Dịch Thuần cũng chỉ qua loa, không hề đáp lại cô ta.

Nhưng cô cứ rất dễ dãi, không để ý không được, không khống chế được tức giận.

Nghe giọng điệu Chu Di Nhiên, rõ ràng là bọn họ thường ăn com cùng nhau, cùng làm thí nghiệm, cùng ở cạnh nhau.

Cho dù Dịch Thuần không đáp trả, đối với con gái mà nói, thật ra cho phép cô ta ở cạnh, đã coi như là một loại đáp lại rồi.

Giống như cô lúc đó, khi bắt đầu Dịch Thuần thấy cô phiền như vậy, còn không phải bị cô bám lấy hết cách mới ở bên nhau sao?

Tri Diệp siết chặt nắm đấm.

Thấy sắc mặt cô trắng bệch, cho dù Dịch Thuần có chút bực bội cũng hoàn toàn tiêu tan. Giọng nói êm ái, kéo cô gái nhỏ bòn ba hồi lâu vào trong ngực mình, kiên nhẫn dỗ dành: "Vậy mà cũng câu kinh rồi? Em biết là anh chỉ để em trong mắt thôi mà."

Mắt Tri Diệp đỏ lên, "...Dịch Thuần, em không thể không để ý."

Dịch Thuần đứng là dờ khóc dờ cười, "Anh từng đến trường xin đổi tổ, nhưng giáo sư không muốn, nhất định phải để bọn anh làm xong lần này đã... Xin lỗi em, không nên để em khó chịu. Khai giảng là có thể đổi tổ rồi, anh bảo đảm, không nói với cô ta một câu nào nữa, có được không?"

Tri Diệp khó chịu lắc đầu, "Không được."

"..."

"Tại sao trước đó anh không nói với em?"

"Chỉ là một bạn học không quá quan trọng mà thôi..."

"Không phải không quá quan trọng, nếu như thật sự không quan trọng, anh đã sớm nói với em rồi."

Tri Diệp bức bối như vậy, Dịch Thuần cũng có chút nổi cáu, nhất thời bắt đầu nói không lựa lời, "Trước kia em và Lục Phóng chơi đùa cùng nhau, cũng đâu có nói với anh?"

Nhưng vừa dứt lời, cậu liền thảm kêu một tiếng "Thôi chết".

Quả nhiên, vẻ mặt Tri Diệp lập tức trở nên hơi ngạc nhiên.

"...Anh nghĩ như vậy?"

"Không phải, anh không có ý đó..."

Đây không phải lần đầu tiên hai người cãi nhau vì Chu Di Nhiên.

Tìm Tri Diệp một muốn chết, vốn không uất ức như vậy, nhưng thái độ của Dịch Thuần làm cô lập tức thấy tài thần, nghẹn lại trong lòng.

Cô đã luôn lo được lo mất, Dịch Thuần lại còn đâm một nhát dao vào tim cô như thế.

Tình yêu của trẻ con đều là thế.

Huống chi, hai người đã yêu nhau gần 4 năm, Tri Diệp vốn đang lo lắng liệu Dịch Thuần có không cảm thấy mới mẻ nữa, vẫn có chút cẩn thận từng tí một như dĩ vãng trên băng mỏng.

Đúng là các bạn cùng phòng nói không sai, người nào yêu trước người đó đáng thương hơn.

Dịch Thuần không biết suy nghĩ của cô đã lạc đến nơi xa như vậy rồi.

Cậu ôm chặt Tri Diệp, nhẹ hôn xuống mắt cô, nhỏ giọng xin lỗi: "Bảo bối, anh không có ý nghi ngờ em, anh hoàn toàn tin tưởng em, em cũng tin anh, có được không?"

Tri Diệp cúi đầu không nói lời nào.

Một hồi lâu, cô mới mím môi nhẹ giọng hỏi: "Nếu không có chuyện bắt cóc kia... Em và Chu Di Nhiên, anh sẽ thích kiểu con gái nào?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Dứt khoát chia tay

Edit: Tà đau head

Câu hỏi này rõ ràng là đề mục giết người tiêu chuẩn.

99% con gái khi yêu đều sẽ hỏi qua, đủ loại "Em và XXX anh thích loại nào?", "Em và XXX ai xinh đẹp hơn?" đa dạng chủng loại, mà lại liên tiếp xuất hiện.

Tuy Dịch Thuần không phải một tài xế cũ* nhưng đương nhiên cũng không phải một thẳng nam ngu ngốc vô dụng, cậu đáp gần như không do dự: "Chắc chắn là em rồi. Vì sao lại nhắc đến Chu Di Nhiên? Cô ta vốn là người không quá quan trọng."

(*) Thuật ngữ mạng chỉ cựu chiến binh, người có kinh nghiệm hoặc tài nguyên phong phú ở một lĩnh vực nào.

Tri Diệp yên lặng nhìn cậu.

Nổi lòng cô phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói được gì.

Tại sao lại biến thành như bây giờ chứ?

Là do mình làm quá sao?

"... Tại sao anh lại ăn com cùng Chu Di Nhiên?"

Dịch Thuần ngạc nhiên, "Em đang giấu chuyện này ư?... Đầu cô ăn com cùng nhau, chỉ là tổ anh cùng đi canteen thôi. Nếu như không phải vì nội dung thí nghiệm thì trước giờ anh đều không nói chuyện với cô ta."

Một người ngay thẳng bình thản không thiện với lương tâm, một người nói ra uất ức trong lòng, hai người như vậy ở cùng nhau, ngoại trừ buồn bã chia tay, quả thực không còn loại kết cục thứ hai.

Tri Diệp ném câu tiếp theo "Để em bình tĩnh một chút" rồi trực tiếp chạy đi.

Dịch Thuần đuổi một đoạn, nghĩ đến thí nghiệm buổi chiều, cần rằng do dự một lúc, lấy điện thoại đi động ra.

Điện thoại Tri Diệp không gọi được, cậu hét cách, chỉ có thể nhắn WeChat.

"Tối xong thí nghiệm anh sẽ đến tìm em."

"Diệp Tử, xin lỗi em, đừng tức giận với anh nhé."

"Đều là lỗi của anh. Em đừng đi, anh sẽ lập tức tới tìm em."

Mãi đến khi bắt đầu thí nghiệm, Tri Diệp đều chưa hề trả lời.

...

Tri Diệp vốn nóng tính, bởi vì áy náy nên nhịn tròn một năm, vẫn đang yên lặng nhường nhịn, cuối cùng cũng hoàn toàn bạo tạc.

Cô tắt điện thoại, đi lấy hành lý trả phòng, lại đặt vé đường sắt cao tốc sớm nhất, về thẳng Hải Thành không ngừng nghỉ.

Không có gì hay để nói nhiều, cô cũng không muốn thấp kém như thế.

Tri Diệp biết Dịch Thuần ngay thẳng... Thậm chí còn làm cho cô có chút hổ thẹn, thế nhưng một khi phát sinh mâu thuẫn, quả thực chuyện chen ngang giữa hai người có chút nhiều.

Có lúc cô sẽ nghĩ, nếu không phải mình nhất quyết theo đuổi, căn bản Dịch Thuần sẽ không liếc nhìn cô một cái. Nếu như không phải Dịch Thuần biết cô là bé gái bị cậu liên lụy, thái độ của cậu cũng không thể đột nhiên dần dao động.

Có lẽ đến bây giờ, cô vẫn không theo đuổi được cậu.

Những gì cô đã trải qua hiện tại, tất cả những thứ này, đều như một sợi dây thừng, bởi vì có một chỗ bị lực ảnh hưởng khiến toàn bộ sợi dây thừng rung động.

Cũng không trách Dịch Thuần nghĩ nhiều gât cô, khi cãi nhau, chuyện đầu tiên Tri Diệp nghĩ tới đích xác là duyên phận của hai người có thể nào bắt đầu do cậu áy náy hay không.

Dù lúc đó cô nói nhẹ hều như vậy, dù cô cảm thấy không có gì.

Nhưng trong tình yêu vốn không thể lẫn lộn bất kỳ thành phần nào khác. Dưới tình huống cô không biết chuyện chỉ thành thật ở bên cạnh, nhưng Dịch Thuần ôm suy nghĩ muốn bù đắp nên mới mặc kệ cho cô tiếp cận?

Rõ ràng là một người lạnh nhạt như vậy.

...

Tri Diệp càng nghĩ càng tức giận, trực tiếp đi vào một ngõ cụt.

Không khí trên tàu sắt cao tốc không phải rất thoáng, cô cực kỳ khó chịu, mặt trắng xám khiến một bà cô ngồi bên liền tục liếc mắt nhìn.

"Cô gái nhỏ, nông bất sắc sắc nghệ a? (cháu không thoải mái sao?)"

Tri Diệp xua tay một cái.

"Cái sao nông muốn thổ phật rồi? (cháu buồn nôn hả?)"

Tri Diệp gượng cười, "Không a, không phải cháu không thoải mái."

Bà cô nhiệt tình gật đầu, hình như không tin, nhất định phải trò chuyện với cô, bảo là muốn giúp cô chuyển sự chú ý, "Nông là học sinh thật? Tất lớp học? (Cháu là học sinh hả? Học ở đâu?)"

Trong lòng Tri Diệp khó chịu, nhưng nói chuyện với người khác đúng là hơi dỗi đi suy nghĩ một chút, liền thành thật đáp: "Đại học T a."

"Ồi xa vậy? Nhưng đại học T cũng rất tốt." Bà cô này dường như rất thích những người hiểu học, "Cháu ngoại của cô cũng là sinh viên đại học, học ở đại học Z đó!"

"..."

Cô cười.

Cho dù trong mắt người ngoài, đại học T và đại học Z cũng có khoảng cách. Cô nghe không hiểu bọn họ nói cái gì hệ thống, cái gì bug, cũng không hiểu cái gì thí nghiệm.

Đứng bên cạnh Dịch Thuần, cô vốn thấp hơn một cái đầu.

***

Tri Diệp âm thầm trở về Hải Thành khiến Dịch Thuần sốt ruột muốn chết.

Cậu ra khỏi phòng thí nghiệm, gọi Tri Diệp mười mấy cuộc điện thoại đều không có ai nhận.

Mãi chờ đến khi bên kia nghe máy, cậu chưa kịp thu lại lửa giận ngập trời, lập tức phóng ra không khống chế, "Em đi đâu vậy? Tại sao không nghe máy? Không biết anh sẽ lo lắng sao? Tri Diệp, em àm i cũng phải có chừng mực, lần đầu tiên em tới thành phố Z, một mình chạy loạn không biết anh sẽ căng thẳng sao?..."

Tri Diệp vẫn không lên tiếng.

Sau khi Dịch Thuần nói xong, cô mới nhẹ giọng nói: "Em đã ở Hải Thành rồi."

Dịch Thuần: "..."

Giọng Tri Diệp nhẹ nhàng mềm mại như gió xuân nhưng lời nói ra lạnh chết người, "Em về nhà, mỗi người chúng ta yên tĩnh trước đã."

"Tri Diệp..."

Cô cúp điện thoại.

Dịch Thuần đứng ở cổng trường học, tức giận ném vỡ điện thoại đi động.

Nhưng thành phố Z và Hải Thành quá gần, không cách bao xa, Dịch Thuần quay đầu liền đi mua cái điện thoại mới, mua vé đường sắt cao tốc về Hải Thành.

Sắc trời vừa tối không lâu, cậu đã đến Hải Thành.

Quen thuộc đến trước cửa nhà Tri Diệp.

Xe taxi dừng ở cửa tiểu khu nhà cô, Dịch Thuần xuống xe, gọi điện thoại cho Tri Diệp.

Tri Diệp nhắc máy rất nhanh, "Dịch Thuần."

"Xuống dưới đi, anh ở dưới nhà em."

"..."

Trời tháng 7, Hải Thành đã nóng đến mức muốn cầm nạng.

Tri Diệp mặc váy ở nhà và quần lửng, đi dép tông, "bạch bạch bạch" xuống lầu.

Dịch Thuần vẫn mặc nguyên bộ từ trưa, đứng dưới tán cây, thân hình cao thẳng tắp có hơi ngốc.

Lại gần, đúng là có thể nhìn thấy chút môi trên mặt nhưng vẫn như cũ không tổn hại tướng mạo phi phàm của cậu.

Tri Diệp dừng bước lại trước mặt cậu, ngược đầu nhìn cậu, "Sao anh lại tới? Không phải ngày mai vẫn phải làm thí nghiệm à?"

Đúng là không nghe ra vui giận.

Dịch Thuần kéo cổ tay cô, vững vàng nắm chặt, giọng nói hơi giận, "Tại sao đột nhiên em lại về?"

"Một môi, muốn về nghỉ ngơi một chút."

Nếu không phải buổi trưa vừa cãi nhau âm ỉ, đáng về này của Tri Diệp, cũng chẳng thấy gì cả.

Trong mắt Dịch Thuần có tơ máu, trông vẻ khá khủng bố, nhìn cô chăm chăm, "Tri Diệp, em..."

"Anh về làm thí nghiệm trước đi, nếu không thì muộn quá."

Về mặt Tri Diệp rõ ràng không muốn nhiều lời, phát phát tay.

Cho dù cãi nhau, Tri ca đều không ngang ngược giống con gái bình thường, hoàn toàn không giống mấy cô gái nhỏ yếu vào là bánh bèo, cô có không thoải mái cũng phải kéo Dịch Thuần cùng khó chịu mới được.

Thấy cô phải đi, Dịch Thuần lập tức siết lại hông cô, găm nhẹ bên tai cô nói: "Cuối cùng thì em muốn thế nào!"

Com tới cậu cũng không ăn, chỉ lo cô một mình giận dỗi, vội vàng ngồi tàu cao tốc đến đây giải quyết vấn đề với cô.

Nhưng cô lại là cái thái độ như thế.

Dịch Thuần cũng không muốn tức giận với cô, hiện giờ cậu như một con thú khốn đốn không có cách mở miệng, nói nóng với bản thân mình.

Thế nhưng lời này hoàn toàn chọc giận Tri Diệp.

Có vùng mệnh khời tay Dịch Thuần, xoay người mặt đối mặt với cậu, "Dịch Thuần, em muốn nói chuyện với anh, nhưng hiện giờ chúng ta đều không bình tĩnh. Em vốn muốn chờ anh về, em nghĩ kỹ rồi nói, anh nhất định phải nói bây giờ thật sao? Được, vậy chúng ta chia tay."

"..."

Lời này vừa nói, hai người nhất thời im lặng.

Hồ hấp Dịch Thuần nặng nề, một hồi lâu mới cố tỉnh táo lại được, "Tri Diệp, không cho tùy tiện nói chia tay, em..."

Mắt cậu hơi hồng lên, "Em muốn anh chết phải không?"

Tri Diệp không lên tiếng.

Một lúc sau, cô mới thở dài, nhẹ giọng nói: "Bạn học nhỏ Dịch Thuần."

Lại thoáng dừng lại một chút, "Anh có phát hiện không? Mỗi lần đều là em nhượng bộ, lần nào cũng thế, bởi vì em yêu thích anh, cho nên anh chỉ hơi không vui một chút, em liền lùi bước, anh có phát hiện không?"

"Có phải anh cảm thấy rất khó cực không? Làm rất nhiều chuyện vì em, không nhắc tới bất trắc thừa nhỡ, chuyện Vệ Chân Chân trước đó, là anh đi tìm Hiệu phó? Sau đó em thì nghệ thuật không đồ, anh lại giúp đỡ muốn chúng ta có thể cùng ra nước ngoài. Trước cũng thế, vẫn

quan tâm chăm sóc em, rõ ràng trường học bận bịu như vậy, có cơ hội liền ngồi máy tiếng máy bay đến thăm em, cho em cảm giác an toàn... Anh cũng cảm thấy vất vả chứ, nhưng anh cảm thấy có lỗi, cho nên anh muốn đối tốt với em hơn một chút để đền bù áy náy trong lòng. Thuần niên lạnh nhạt cao ngạo như anh, cúi đầu theo em, rất mệt nhì."

"Thực ra em cũng cảm thấy rất khổ cực anh biết không? Anh và em vốn không có duyên, đều dựa vào cố gắng của em, Tri ca cũng là con gái, chẳng lẽ em không thấy khó khăn? Nhưng là em yêu thích anh, vì vậy cảm thấy không có gì ghê gớm, chỉ cần anh nhìn em một chút, em đều có thể vui vẻ thật lâu. Sau đó chúng ta có thể ở bên nhau, em mừng đến mức mất ngủ mấy ngày, nghĩ tới ngày đó anh chủ động hôn em, thực sự là vô cùng vui mừng."

Dịch Thuần muốn cắt lời cô: "Tri Diệp..."

Dĩng nói nữa.

Thế nhưng Tri Diệp rất cố chấp tiếp tục nói: "Nhưng thực ra chúng ta không hợp, thực ra em rất ngại thơ, rất ngại thơ rất ngại thơ, ngại thơ hơn rất nhiều cô gái khác. Em làm rất nhiều chuyện nhưng anh vẫn đổ dành em, khoan dung em. Cũng có lúc em cảm thấy có lỗi với anh, em hết cách rồi. Dịch Thuần, em hết cách rồi. Từ nhỏ đến lớn, từ khi bà mẹ ly hôn, sau khi mẹ em tái hôn, em vẫn cảm thấy không có ai quan tâm em như anh. Vì thế em càng ý lại vào anh, không không chế được muốn anh quan tâm em, muốn cảm nhận cảm giác em tồn tại trong lòng anh."

"Nhưng em không xứng với anh, anh tốt như vậy, hoàn mỹ như vậy. Anh vừa giúp em ôn tập, vừa tùy tiện thi cũng có thể đậu chuyên ngành cao cấp đại học Z. Mà em khổ sở nhọc nhằn học ba năm nhưng vẫn không đỗ. Hai chúng ta như mây với bùn, kém rất xa, phải nỗ lực chạy đến với nhau mới có thể lại gần."

"Anh nói anh không thích em ở cùng một chỗ với Lục Phóng, em liền không quan thiết với cậu ấy. Anh muốn làm thí nghiệm, em cũng không dám tới quấy rầy anh. Anh thích đáng về bé ngoan của em, em liền ngoan ngoãn, không gây sự nữa."

Tri Diệp thờ dãi thật sâu.

"Thế nhưng em đều không xứng với anh."

"Em không hiểu thế giới thiên tài, nghe không hiểu bọn anh đang nói gì. Anh nói anh muốn làm thí nghiệm, em cũng không có cách nào để anh cách xa cô gái kia... Tuy rằng chúng ta đều biết, chắc chắn có ta thích anh."

"Hết cách rồi, em không còn cách nào khác. Không có cách nào rút ngắn khoảng cách giữa chúng ta, không có cách nào không chế trái tim mình."

"Em chính là một cô gái đáng ghét như vậy, nghe được anh ăn com cùng cô gái khác, em cảm thấy khó chịu muốn chết."

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, em cũng rất khổ cực, cho nên, dứt khoát chia tay đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Dập tắt ánh hào quang

Edit: Tà nghèo rớt~

Mọi người nhớ đọc lời editor ở cuối chương nha TT mua mua da

Có thao thao bất tuyệt khiến Dịch Thuần sững sờ.

Một hồi lâu câu mới tỉnh hồn lại, bất lý cô tay cô, không nhanh không chậm nói: "Từ đầu mà em cảm thấy anh rất mệt? Anh không vất vả chút nào, vừa nghĩ tới có thể lập tức thấy em, anh vui muốn chết, ở trên máy bay không ngủ nổi. Nghĩ đến có thể ngày ngắn ở bên em hai ngày, anh nguyện ý xáo bài tập suốt mấy đêm, không sao cả, bởi vì có thể nhìn thấy em rồi."

"Tại sao em lại phỏng đoán ý nghĩ của anh? Tri Diệp, anh không thích em ư? Anh thích em hơn bất cứ ai khác, em biết vừa rồi em nói nhiều như vậy, khiến anh rất đau không?"

"Chuyện Chau Di Nhiên, anh thừa nhận là anh sai rồi. Anh hẳn nên nói với em sớm một chút, hẳn nên cách xa cô ta, đây là lỗi của anh, không thể cho em cảm giác an toàn. Thế nhưng câu nói chia tay này, sau này đừng nên nói nữa."

Dịch Thuần mỉm cười, "Anh sợ anh sẽ không không chế được làm ra chuyện gì đó tổn thương đến em... Vì vậy đừng nói nữa."

Tình yêu của cậu đối với Tri Diệp đã trở thành mạnh mẽ chiếm giữ, tuyệt đối không cho phép bất kỳ sự tuyệt và phản bội.

Tri Diệp dùng sức ôm Dịch Thuần một lúc.

Thế nhưng không làm cam kết gì, "Anh mau về làm thí nghiệm đi, không phải còn mấy ngày nữa à? Mau mau lên nhé."

Cô vẫy tay, "Tạm biệt."

***

Khiến tất cả mọi người rơi kinh mắt đó là, chưa bắt đầu năm hai đại học, Dịch Thuần và Tri Diệp đã chia tay rồi.

Thậm chí không có nguyên nhân gì mâu chó, nhưng không hiểu sao chia tay rồi.

Lê Vi nghe được chuyện này từ chỗ Thẩm Lăng, giẫm lên Phong Hòa Luân*, lập tức chạy tới nhà Tri Diệp.

(*) Bánh xe lùa nhỏ dưới hai chân của Na Tra ấy he he.

La Huệ và Mạnh Tạ đưa con trai đến nhà bố mẹ Mạnh Tạ, tâm tình Tri Diệp không tốt, không muốn đi, cho nên chỉ có một mình cô ở nhà nghỉ ngơi.

Khi Lê Vi đến, cô đang náu mì trong bếp, chạy tới mở cửa cho cô ấy, như người không có chuyện gì, "Cậu đói không? Mình lấy hai gói, chia mỗi người một là đủ."

Lê Vi bị đáng về tùy ý của cô làm ngạc nhiên giây ra, cẩn thận chút hỏi: "Tiểu Diệp Tử, cậu... Cậu không sao chứ?"

Tri Diệp tắt bếp, bưng cái nồi đặt trên bàn, lại đi vào cầm bát đũa, lúc này mới lên tiếng nói: "Không sao đâu, có thể có sao trắng gì chứ."

"Cậu và Dịch Thuần..."

Tri Diệp cầm đũa đẩy đến trước mặt Lê Vi, vợ một đôi đũa cho cô ấy, cười, "Hừm, chia tay rồi."

"... Tại sao?"

"Không tại sao, chính là không chịu được yêu xa."

Lí do này thực sự không chế vào đầu được, nhưng Lê Vi hiểu rõ Tri Diệp không phải như vậy. Hai người gần như cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đến giờ đã có bảy, tám năm cảm tình, cảm tình này không chỉ dễ trung.

Lê Vi không tinh Tri Diệp không chịu được yêu xa, cô cố chấp đối với Dịch Thuần như vậy, lúc đó mọi người đều thấy được, như là điên dại. Nếu dùng thành ngữ hiện tại, vậy thì gọi là "cầu liêm"*, tình yêu hoàn toàn chân thành. Thật vất vả mới ở cùng nhau, Dịch Thuần cũng không phải người chệch quỹ đạo, sao có thể nói chia tay là chia tay?

(*) cầu liêm: từ liêm này nhiều nghĩa lắm, nhưng ở đây chúng ta có thể hiểu theo cách u mê là mỗi khi cảm diện thoại thấy idol là đòi liêm màn hình =))

"Tiểu Diệp Tử, cậu yêu người khác rồi à?"

Lê Vi nghĩ trước nghĩ sau, chỉ có thể nghĩ đến lý do này. Dù sao tình Tri Diệp quả thật hơi có mới nói cũ, cô yêu Dịch Thuần bốn năm, cũng có thể mất hứng.

Tri Diệp chợt vui lên, "Cậu nói gì đấy! Mình cũng sẽ không trật đường ray đâu nhá! Hơn nữa học bù đầu, mình còn phải làm thêm, nào có thì giờ đi yêu người khác chứ."

Lê Vi lo lắng: "Vậy tại sao..."

Đối với bạn thân, Tri Diệp cũng không thích giấu giếm, ăn vài miếng mì, lấp cái bụng đói, lúc này mới đặt đĩa xuống, thờ dãi, "Ồ đầu ra mà làm tay sao vậy. Chỉ là mình cảm thấy mình và anh ấy không hợp ở chung nổi, không phải mình nhân nhượng anh ấy thì là anh ấy nhượng bộ mình, tóm lại vẫn là không hợp."

"Làm sao có thể, hai người các cậu là một đôi trời đất tạo ra đây nhè! Xưa nay tớ chưa từng thấy Dịch đại thần nói chuyện như vậy, người ta chỉ dịu dàng với mình cậu, còn chưa đủ lãng mạn sao?"

Lá gan Lê Vi cũng lớn, dám bắt bẻ Tri Diệp luôn.

Trước đây cô ấy là cái đuôi nhỏ của Tri ca, là loại nói đi trái thì tuyệt đối không sang phải.

Trong lòng Tri ca cảm thấy thời gian như nước một phen, cười cười, nhẹ giọng nói: "Coi như là do mình đi, trái lại là mình không thoải mái, yêu cũng thấy vô vị."

Lê Vi không lên tiếng.

"Hơn nữa, cuối cùng không phải anh ấy cũng đã đồng ý rồi ư."

Dịch Thuần vốn nào có đồng ý, nhưng ngay câu về Hải Thành bị thái độ nhất quyết phải chia tay của Tri Diệp chọc giận, dưới cơn tức liền đồng ý.

Lê Vi bùi môi, "Cậu bỏ đi đi, Thẩm Lăng nói Dịch Thuần uống rượu đến đau dạ dày, nhập viện rồi đấy."

"... "

Tri Diệp im lặng hồi lâu.

Nước mắt không hề báo trước, "lách" một tiếng rơi xuống.

Cô không không chế được tâm tình, trong lòng uất ức muốn chết, thút thít khóc nghẹn, "Cho nên... Chuyện, chuyện này cũng do mình sao..."

Vậy mới nói sợ người tính tình tốt nhất phát hỏa, cũng như người xưa nay không khóc đột nhiên rơi lệ, cũng khiến người ta rất căng thẳng.

Trước giờ Tri Diệp đều tính khi đi ca câu kinh, gọi một tiếng Tri ca cũng không chỉ vì giá trị vũ lực vượt trội, cũng vì tính cách thẳng thắn sáng khoái như con trai của cô.

Lê Vi nhất thời luống cuống tay chân, bước hai bước tới bên cạnh Tri Diệp, ôm chặt lấy cô.

Từ khi hai người bắt đầu quen biết, cô ấy chưa từng thấy đáng về đau lòng như vậy của Tri Diệp, không nhận được thương xót bạn tốt.

Hai cô gái ôm nhau khóc thành một đoàn.

Tri Diệp cảm thấy, từ khi bắt đầu tình cảm này, bản thân mình vẫn luôn duy trì một thái độ khiêm nhường.

Nhưng vì quá yêu thích Dịch Thuần, vì thế oan ức gì đều có thể nhận.

Cô vẫn luôn đánh giá cao bản thân.

Nếu như Dịch Thuần không nói chân tướng mười năm trước, có lẽ bọn họ có thể kiên trì đi cùng nhau. Nhưng cô đã biết rồi, chuyện này như một bụi gai kẹt trong lòng cô, một khi phát sinh chuyện gì sẽ đâm có thật đau.

Đau đớn khiến người phát điên.

Có phải là khởi đầu không đơn thuần không.

Bởi vì cái không đơn thuần này mà hủy diệt tình cảm thiếu nữ của cô.

Nếu không, khi Dịch Thuần tức giận, sao có thể dễ dàng đồng ý chia tay như vậy?

...

Hai người khóc ầm ĩ một lúc lâu mới ổn định lại tâm trạng.

Mì đã hoàn toàn nguội lạnh, cũng không thể ăn nữa, Tri Diệp dọn dẹp một chút, đổ nước mì đi, cho nôi vào trong bồn, cọ rửa lúc có lúc không.

"...Cậu vừa rồi, Dịch Thuần đau dạ dày à?"

Mất Lê Vi đó ngẫu nhiên con thỏ trắng nhỏ, nhưng vẫn không sụp đổ như Tri Diệp, cô ấy ôm cốc nước ngồi bên bàn ăn, đáp một tiếng.

"Thăm Lăng nói thế, khuya hôm trước hình như đập phá cửa hàng thì phải? Chắc là tay cũng bị thương rồi... Nói chung là ở trong bệnh viện."

Lời nói này, không hề giống nam thần đại chúng kia.

Năm đó cho dù bị gọi một thân trà sữa, cậu cũng không có phản ứng kích động, chỉ lạnh nhạt có chút hình ảnh tuổi trẻ, kok khiến người khác lúng túng, khoảng cách thích hợp.

Chàng trai như thế, làm sao có thể làm ra chuyện điên cuồng như vậy?

Tri Diệp im lặng thật lâu.

Dòng nước vang lên "ào ào" không ngừng, lâu sau, cô mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Ở bệnh viện nào?"

...

Trời hề hanh khô, con ve còn biết nồm nóng bắt an.

Một mình Tri Diệp đứng dưới khu nội trú bệnh viện Nhân Tế, hơi thất thần.

Không muốn cúi đầu.

Ý nghĩ này khiến cô muốn lập tức trở về nhà.

Tại sao lần nào cũng là cô cúi đầu? Có lẽ con gái mà, dù có lợi hại đến đâu, trong lòng vẫn chỉ là một cô gái thôi.

Nhưng mà... Lại thực sự lo lắng cho Dịch Thuần.

Trước khi đến bệnh viện, cô đến cửa hàng của bọn Dịch Thuần nhìn một chút.

Thăm Lăng ở bệnh viện chăm sóc Dịch Thuần, không có ai trong cửa hàng, cửa cũng không khóa.

Nhưng từ ngoài cửa kính cũng có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Toàn bộ tủ kính bị đập nát, đồ thể dục bị ném lộn xộn, cái áo Kobe cũng bị xé thành từng mảnh, vớt trên mặt đất... Đường như ngay lúc đó có thể nhìn thấy chủ quán điên cuồng.

Mấy ngày nay điện thoại Tri Diệp vẫn để chế độ máy bay, ngoại trừ buổi tối hôm vừa nói chia tay, Dịch Thuần gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó cũng không liên lạc nữa.

Cậu không liên lạc với cô, nhưng lại gây vò bần thân.

Lẽ nào dùng cách thức này ép cô cúi đầu trước sao?

Tri Diệp thật sự khó có thể bắt ngờ.

Nhưng khiến mình phải vào viện, chuyện này thực sự không phù hợp tính cách Dịch Thuần.

Bên ngoài nóng chết người, Tri Diệp đứng một lúc, cả người đỏ mỏ hôi.

Cô không nghĩ nhiều nữa, yếu lưng tiến vào tòa nội trú.

Dịch Thuần ở một mình, nhưng bên ngoài có thể nghe được có người đang nói chuyện bên trong, hẳn là tiếng Thăm Lăng.

"...Chỉ vì chuyện vạch trần mà chia tay rồi à?"

Động tác gõ cửa của Tri Diệp ngừng lại.

Dịch Thuần chậm chạp không trả lời.

Thăm Lăng cảm thấy không cam lòng thay anh em, giọng điệu khó tránh khỏi nặng nề hơn nhiều, "Muốn anh nói không, chia tay thì chia tay, đã thành như vậy, cậu còn nhiều lần thấp kém đi đổ danh em ấy, Dịch Nhi, không hề giống cậu chút nào."

"... "

"Trước đây cậu đứng là không có sở thích gì, bởi vì đọc sách quá nhàm chán, yêu đương cũng nên thế phải không? Nhiều năm như vậy rồi, cảm giác mới mẻ cũng nên biến mất, dứt khoát thay đổi luôn đi."

Cuối cùng Dịch Thuần cũng nói chuyện, giọng nói cực kỳ khàn, "Thăm Lăng, anh muốn chết à."

"..." Thăm Lăng bị cậu làm gần phát nghẹn nói rồi sao, "Vậy cậu đi quá xuống đi, đi cầu xin Tiểu Diệp Tử, để em ấy đừng rời xa cậu... Cậu giờ trò nảm đây có tác dụng chó gì? Khi theo đuổi cậu, một em gái đều có thể thấp kém, khúm núm lấy lòng cậu lâu như vậy, bây giờ thì cậu đi đi! Lập tức đi gọi điện thoại cho em ấy đi!"

Tri Diệp nghe lên sợ hết hồn, lập tức lấy điện thoại đi động ra đổi thành chế độ im lặng.

Thế nhưng màn hình không sáng lên.

Lâu sau, bên trong mới truyền ra tiếng Dịch Thuần, "Tôi đã nói xin lỗi, nhưng cô ấy không nghe."

"Nói thật, Dịch Nhi, trước đó Lê Vi không phải cũng nói rồi sao. Cái Tri Diệp chú ý là thái độ của cậu, rõ ràng không có mâu thuẫn gì lớn, cậu đi nhận sai là mọi chuyện sẽ xong xuôi. Trước đây nhiều người theo đuổi cậu như vậy, không phải em ấy cũng chưa từng tức giận ư? Bây giờ em ấy tức giận bởi vì em ấy không tự tin đối với bản thân, cậu phải cho em ấy lòng tin chứ."

Thăm Lăng thở dài, "Hào quang bản ra bốn phía của Tiểu Diệp Tử bị cậu lừa gạt đi rồi."

"..."

Tri Diệp xoay người rời cửa phòng bệnh.

Cô sờ mặt mình, xoa nước mắt.

Thẩm Lăng nói không hề sai chút nào, hào quang tỏa ra bốn phía của cô bị Dịch Thuần lừa gạt đi rồi. Bây giờ cô một chút cũng không phải Tiểu Diệp Từ ban đầu, trở nên lo được lo mất, do dự thiếu quyết đoán.

Bắt đầu từ khi thi trượt đại học, cô mất đi ánh sáng.

Một tình yêu chân thành, hẳn là toàn vẹn lẫn nhau mà không phải dần dần lẫn nhau.

Nếu như nhất định phải máu me đầm đìa mới có thể tới gần nhau, vậy chẳng bằng lui về vị trí ban đầu.

Tri Diệp không biết Dịch Thuần của cô đi như thế nào đến hoàn cảnh như vậy, cũng không biết cuối cùng là tại sao muốn Dịch Thuần cúi đầu trước mình.

Giống như chuyện không cần thiết, nhưng đối với cô mà nói lại cực kỳ quan trọng.

Trái tim cô đã mất cân bằng rồi.

Dù không có Chu Di Nhiên, cũng sẽ có Trương Di Nhiên, Vương Di Nhiên. Bởi vì trái tim cô không đủ tự tin, tùy tiện là ai xuất hiện, cô cũng đều sụp đổ, bức Dịch Thuần sụp đổ cùng mình, nhiều lần hứa hẹn vô ích, đau khổ ngày qua ngày.

Tất cả những thứ này, đều là cô sai.

Tri Diệp ngồi ở sảnh lớn bệnh viện cả một buổi trưa.

Cuối cùng, cô hạ quyết tâm.

Nhất Diệp: Bạn học nhỏ Dịch Thuần, chúng ta trước hết dừng liên lạc nhé.

Nhất Diệp: Là lỗi của em, anh đừng bức em, cũng đừng tới tìm em nữa, chờ bản thân em suy nghĩ thông suốt đã...

Nhất Diệp: Đến lúc đó lại nói tiếp, có được không?

Nhất Diệp: Tạm biệt.

Nhất Diệp: Chú ý thân thể, đừng tiếp tục uống rượu nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Không biết mọi người có thể lý giải tâm trạng Tri Diệp được không, bản thân cô ấy là một người rất mâu thuẫn. Lúc mới viết tới từng diễn tả cô là Tri ca, nhưng cũng có tình cảm thiếu nữ. Cô ấy vốn là một đứa trẻ rất nực nh, nhưng biến cố gia đình trong thế giới của cô chính là bỏ không yêu không thương mẹ. Sau đó khi Dịch Nhi của chúng ta xuất hiện, cô ấy cảm thấy cuộc sống thay đổi, vì vậy rất ý lại Dịch Nhi.

Thế nhưng! Thế nhưng cô thi trượt đại học, cách Dịch ca thật xa, cách cuộc sống cậu ấy cũng thật xa. Sau đó cô sẽ không có cuộc sống của mình, cuộc sống cô ấy muốn ở bên Dịch ca, cho nên mỗi ngày làm bạn với điện thoại di động, nhấn chìm toàn bộ hào quang của mình.

Thái độ bạo tạc, Chu Di Nhiên chỉ là một kíp nổ thôi, cho dù Chu Di Nhiên không làm gì, cô ấy cũng sẽ tự bạo tạc.

Chuyện hồi nhỏ cũng thành cái gai không nhỏ được, vốn cảm thấy không có gì, nhưng nhiều chuyện kết hợp với nhau, cô sẽ nghĩ có phải khi vừa mới yêu, cần bản Dịch Thuần không thích mình, chỉ là vì bù đắp cho mình.

Các cô gái đa sầu đa cảm nhất định có thể hiểu được tâm tình của cô ấy QAQ

Sắp hết rồi, yên tâm là HE.

Chương sau sẽ kéo dài tuyến thời gian, khoảng 3 năm sau, trực tiếp nhảy đến tốt nghiệp đại học.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.